

THE NEW YORK
TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

Emily
Giffin

London
ngày
nàng
hà

tiểu
thuyết

"Một cuốn sách duyên
dáng... lựa chọn hoàn
biến cho những dịp cuối
tuần cuối-mùa-hạ."

— Bookworm

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Thông tin sách

Tên sách: **London ngày nắng hạ**

Nguyên tác: **Something Blue (Darcy and Rachel #2)**

Tác giả: **Emily Giffin**

Người dịch: **Thanh Hương**

Nhà phát hành: **Nhã Nam**

Nhà xuất bản: **NXB Hội Nhà Văn**

Khối lượng: **500g**

Kích thước: **14x20,5 cm**

Ngày phát hành: **05/2012**

Số trang: **480**

Giá bìa : **95.000đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Lãng mạn**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://tve-4u.org>

Type+Làm ebook: thanhbt

Ngày hoàn thành: 26/06/2014

Dự án ebook #68 thuộc Tủ sách BOOKBT

Ebook này được thực hiện nhằm chia sẻ cho những bạn không có điều kiện mua sách!

Còn nếu bạn có khả năng hãy mua sách ủng hộ nha!

Giới thiệu

“Một cuốn sách duyên dáng... lựa chọn hoàn hảo cho những dịp cuối tuần cuối-mùa-hạ.” - Bookworm

Dù đã rời xa Dexter, Darcy vẫn bàng hoàng khi phát hiện ra mối quan hệ giữa anh và Rachel. Ý nghĩ bị hai người từng là những người quan trọng nhất đời mình phản bội choán lấy mọi suy nghĩ của cô, hút cạn niềm vui sống của cô. Mất một người bạn từ thuở ấu thơ. Mất một người yêu đã gắn bó bên cô suốt bảy năm trời. Những thứ quý giá nhất đang trôi tuột qua cô như những hạt cát trôi qua kẽ ngón tay. Thứ duy nhất có lẽ còn lấp lánh trong cuộc sống của cô là cuộc tình với Marcus. Nhưng rồi những mê đắm ban đầu cũng dần tan đi. Chấp chới. Hoang mang... Cô sang London với trái tim đầy thương tổn để tìm lại cuộc sống. Đón đợi cô nơi thành phố già cổ ấy liệu có phải là người đàn ông và cuộc sống cô vẫn chờ mong?

Tác giả

Emily Giffin tốt nghiệp đại học Wake Forest và trường Luật Virginia. Sau một vài năm làm việc tại hãng luật Manhattan, cô chuyển tới London chuyên tâm vào sự nghiệp sáng tác. Là tác giả của những cuốn tiểu thuyết lãng mạn vô cùng ăn khách, cô hiện sống tại Atlanta cùng chồng và ba con.

Các tác phẩm khác của Emily Giffin do Nhã Nam xuất bản:

- *Xúc xắc tình yêu*
- *Yêu người ở bên ta*
- *Khao khát của em*

Khen tặng của báo chí

“Tài năng của Emily trong việc tạo ra bầu không khí ấm áp và đầy thấu hiểu đã tỏa sáng trong thiên tiểu thuyết đáng mê say này.” - *Hamptons magazine*

“Vô cùng thú vị.” - *The Boston Globe*

“Scarlett O'Hara trong chicklit hiện đại.” - *San Antonio Star-Ledger*

“Lỗi viết thông minh. Hội thoại chân thực... Emily Giffin thực sự biết mình đang làm gì.” - *The Winston-Salem Journal*

LỜI CẢM ƠN

Tôi xin gửi lời cảm ơn chân thành tới gia đình và bạn bè tôi vì tình yêu và sự ủng hộ của họ, đặc biệt là bố mẹ tôi, những người đã mang lại cho tôi nguồn sức mạnh lớn lao. Cảm ơn người đại diện của tôi, Stephany Evans; biên tập viên của tôi, Jennifer Enderlin; và người phụ trách mảng truyền thông Stephen Lee, vì sự chuyên nghiệp, lòng nhiệt tình và tử tế của anh. Lời cảm ơn sâu sắc xin dành cho nhóm tam hùng, Mary Ann Elgin, Sarah Giffin và Nancy LeCroy Mohler, những người đã đọc từng trang bản thảo của cuốn sách này và cung cấp cho tôi những ý tưởng thấu đáo đầy quý giá; cảm ơn mọi người vì đã luôn ở bên tôi. Cảm ơn Doug Elgin và Brian Spainhour vì đã tham dự bữa tiệc muộn ngày hôm ấy và đưa ra những cách tiếp cận đề tài mang tính đàn ông vô cùng tâm đắc. Cảm ơn Allyson Wenig Jacoutot vì đã là cô bạn tâm tình tuyệt vời nhất. Cảm ơn Jennifer New vì tình bạn bền bỉ của cô. Và cảm ơn tất cả độc giả của *Xúc xắc tình yêu*, những người đã tới xin chữ ký của tôi, mời tôi tới câu lạc bộ sách của họ, hay dành thời gian đưa ra những nhận định đầy hào phóng. Cuối cùng, lời cảm ơn sâu đậm và thắm thiết nhất xin gửi tới chồng tôi, Buddy Blaha, và hai cậu con trai song sinh của tôi, Edward và George. Thật tự hào được sống giữa tổ ấm gia đình.

MỞ ĐẦU

Từ khi sinh ra tôi đã được trời phú cho một vẻ ngoài xinh đẹp. Tôi chào đời theo đường sinh mổ nên không gặp phải những bất lợi thường thấy với trẻ em sinh theo cách tự nhiên, đó là những vết sẹo và mái đầu không tròn trịa. Ngược lại, tôi có một chiếc mũi nhỏ xinh, cặp môi trái tim và hàng lông mày sắc sảo. Chỏm tóc loăn xoăn mọc trên đỉnh đầu không dày cũng chẳng mỏng, hứa hẹn một mái tóc tuyệt đẹp và một đường chân tóc hoàn hảo sau này.

Đúng vậy đấy, suối tóc mang màu cà phê của tôi dày và mượt như tơ. Sáng sáng, tôi ngoan ngoãn ngồi im để mẹ quấn tóc cho tôi bằng những lô quấn nóng và to hay tết thành bím thật cầu kỳ. Khi tôi đến lớp mầm non, mấy đứa nhóc khác trong lớp - phần lớn có kiểu tóc bát úp xấu tệ - cứ tranh nhau đặt đệm gần chỗ tôi nằm lúc ngủ trưa để thỉnh thoảng vuốt trộm chiếc đuôi gà của tôi. Chúng vui vẻ cho tôi dùng chung hộp đất nặn Play-Doh hay nhường cho tôi lượt chơi cầu trượt. Bất cứ thứ gì để được kết bạn với tôi. Lúc ấy, tôi nhận ra trên đời này có một thứ gọi là đẳng cấp, và hình thức đóng một vai trò trong nấc thang đẳng cấp ấy. Nói cách khác, ngay từ khi mới chỉ là cô nhóc ba tuổi, tôi đã hiểu rằng vẻ đẹp mang lại cho con người ta quyền lực và đẳng cấp.

Bài học ấy chỉ được củng cố khi tôi lớn lên và tiếp tục giành được ngôi vị người đẹp nhất trong các cuộc thi ngày một quy mô hơn. Nữ hoàng sắc đẹp ở trường cấp hai rồi cấp ba. Nhưng khác với các nhân vật trong mấy bộ phim của John Hughes mà tôi yêu thích, sự nổi tiếng và vẻ đẹp không bao giờ biến tôi thành một kẻ xấu xa. Tôi là một kẻ độc tài rộng bụng, luôn để mắt canh chừng mấy đứa con gái đình đám khác vốn luôn cố tình lạm dụng quyền lực của mình. Tôi thách thức tất cả những hội sành điệu, luôn sống chân thành với Rachel, cô bạn thông minh thân nhất của tôi. Sự nổi tiếng của tôi đủ để tôi đặt ra luật của riêng mình.

Dĩ nhiên cũng có những khi tôi cảm thấy bất an. Tôi còn nhớ một trong những lần đó là hồi tôi học lớp sáu khi tôi và Rachel chơi trò “bác sĩ tâm lý”, trò yêu thích của cả hai. Tôi thường đóng vai người bệnh và nói những câu kiểu như: “Bác sĩ ơi, cháu sợ nhện lắm, sợ tới mức cả mùa hè cháu không dám ra khỏi nhà nữa cơ.”

“Ừm,” Rachel sẽ vừa đáp vừa đẩy gọng kính trên sống mũi và hí hoáy ghi chép lên một tờ giấy. “Vậy thì cháu nên xem phim *Mạng nhện* của Charlotte... Hoặc là chuyển đến Siberia, ở đó không có nhện đâu. Nhớ uống cả thuốc này nữa nhé.” Cô ấy chìa tay đưa cho tôi hai viên vitamin Flinstones và gật đầu khích lệ.

Mọi chuyện luôn diễn ra như thế đấy. Nhưng rồi vào một buổi chiều nọ, Rachel đột ngột đề nghị tôi đừng đóng vai bệnh nhân nữa mà hãy là chính mình, hãy tâm sự một vấn đề mà chính tôi đang gặp phải. Vậy là tôi nghĩ đến cái cách Jeremy em trai tôi lúc nào cũng luôn miệng ba hoa trong bữa tối, phun ra mấy câu kiểu như “cốc cốc cốc, ai gọi đó” hay những điều khó hiểu về thế giới động vật. Tôi thú nhận với cô rằng hình như bố mẹ tôi có vẻ cưng Jeremy hơn - hay ít ra là họ lắng nghe nó nhiều hơn là lắng nghe tôi.

Rachel hăng giọng, ngẫm nghĩ một giây, rồi sau đó bảo với tôi là có một học thuyết nói các bé trai được khuyến khích phải thông minh vui vẻ còn các bé gái thì phải xinh xắn dễ thương. Cô gọi đó là “cái bẫy nguy hiểm” dành cho con gái và rằng nó sẽ biến họ thành những “phụ nữ rỗng tuếch”.

“Cậu nghe điều đó ở đâu vậy?” tôi hỏi, không hiểu cô nói rỗng tuếch là có ý gì.

“Chả ở đâu cả. Tự mình nghĩ ra thôi,” Rachel đáp, chứng tỏ cô không có nguy cơ sa chân vào cái-bẫy-con-gái-xinh-xắn-dễ-thương kia. Trên thực tế, lý thuyết ấy của Rachel áp dụng được một cách hoàn hảo trong trường hợp của cả hai bọn tôi. Tôi xinh nhưng điểm số chỉ ở mức trung bình, còn Rachel hình thức trung bình nhưng lại thông minh. Đột nhiên tôi cảm thấy

nổi ghen tị trào dâng, thầm ước giá như mình cũng nghĩ được thật nhiều ý tưởng lớn lao và thốt ra được những lời cao siêu như thế.

Nhưng rồi tôi liếc nhanh những sóng xoắn trên mái tóc nâu màu lông chuột của Rachel và tự trấn an mình rằng tôi có lợi thế về mặt khác. Có thể tôi không xác định được Pakistan hay Peru nằm ở đâu trên bản đồ, cũng chẳng biết chuyển từ phân số sang phần trăm, nhưng sắc đẹp sẽ là bộ phóng đưa tôi đến với thế giới của những chiếc xe Jaguar đắt tiền, những ngôi nhà lớn và những bữa tối với ba cái đĩa nằm bên trái chiếc đĩa sứ tro xương thật đẹp. Tôi chỉ cần cưới một người đàn ông giàu có giống như mẹ tôi thôi. Bà không phải là thiên tài và mới chỉ hoàn tất ba học kỳ tại trường cao đẳng cộng đồng, nhưng gương mặt xinh xắn, thân hình nhỏ nhắn và khiếu thẩm mỹ hoàn hảo của bà đã chinh phục được bố tôi, một bác sĩ nha khoa tài giỏi, và thế là bà có được một cuộc sống như ý. Tôi nghĩ cuộc sống của bà chính là một bản mẫu cho tôi.

Vậy là tôi đi qua những ngày tháng của tuổi ô mai và bước vào trường Đại học Indiana với tư tưởng coi việc học chỉ như “cưỡi ngựa xem hoa”. Tôi gia nhập hội nữ sinh danh giá nhất trường, hẹn hò với những anh chàng hấp dẫn nhất, và được xuất hiện trên bộ lịch *Những cô gái trong mơ* ở Indiana suốt bốn năm liên tiếp. Sau khi tốt nghiệp với điểm trung bình 2.9, tôi theo chân Rachel - người vẫn là bạn thân nhất của tôi - tới New York nơi cô đang theo học trường luật. Trong khi Rachel suốt ngày cặm cụi ngồi học trong thư viện rồi ra trường đi làm trong một công ty lớn, tôi vẫn tiếp tục theo đuổi một cuộc sống vui vẻ hào nhoáng, và nhanh chóng hiểu ra rằng những điều tuyệt vời thậm chí còn trở nên tuyệt vời hơn khi bạn sống ở Manhattan. Tôi đã tìm ra những câu lạc bộ thời thượng nhất, những nhà hàng sang trọng nhất, và cả những anh chàng có tiềm năng nhất. Và tôi vẫn là người có mái tóc đẹp nhất thành phố.

Trong suốt những năm tháng tuổi hai mươi, khi Rachel và tôi tiếp tục đi theo con đường riêng của mỗi người, thỉnh thoảng cô ấy lại hỏi tôi một câu như trách cứ: “Cậu không sợ nghiệp báo à?” (Lần đầu tiên cô vô tình nhắc

đến từ nghiệp báo là hồi bọn tôi học trung học, sau khi tôi gian lận trong bài kiểm tra toán. Tôi còn nhớ lúc ấy mình đã vắt óc suy nghĩ để hiểu được ý nghĩa của hai từ đó thông qua bài hát “Karma^[1] Chameleon”, tất nhiên là việc đó chẳng ích gì.) Sau này tôi cũng hiểu được điều Rachel muốn nói: khi bạn làm việc chăm chỉ, sống chân thành và chính trực thì cuối cùng bạn sẽ luôn luôn được đền đáp, còn chỉ dựa vào vẻ ngoài của mình để tiến thân thì ở một khía cạnh nào đấy, đó là tội lỗi. Và giống như cái ngày bọn tôi chơi trò bác sĩ tâm lý đó, đôi lúc tôi cảm thấy lo sợ khi nghĩ rằng cô ấy nói đúng.

Nhưng tôi lại tự nhủ mình chẳng cần phải tình nguyện vào bếp nai lưng ra nấu xúp chỉ để có được nghiệp tốt. Có thể tôi không đi theo lối mòn truyền thống để đến với thành công, nhưng tôi vẫn tìm được cho mình một công việc PR đầy thú vị, có biết bao người bạn hết ý, lại còn cả vị hôn phu tuyệt vời là Dex Thaler nữa đấy thôi. Tôi xứng đáng với căn hộ tọa lạc trên đại lộ Central Park West và viên kim cương lớn, đặt tiền trên bàn tay trái.

Đó là những ngày xa xưa khi tôi tưởng mình đã tỏ tường mọi sự trên đời rồi. Tôi thực sự không thể hiểu tại sao nhiều người, đặc biệt là Rachel, lại cứ thích làm cho mọi việc rắc rối hơn nhiều như thế. Rachel có thể nhất nhất tuân theo mọi quy tắc sống của cô ấy, nhưng rồi cuối cùng cô ấy được cái gì nào, ba mươi tuổi vẫn một thân một mình, còng lưng làm việc thâu đêm suốt sáng cho cái công ty luật cô ấy ghét cay ghét đắng. Trong khi đó, tôi là người có được hạnh phúc, cũng như đã luôn hạnh phúc trong suốt quãng đời thơ ấu. Tôi nhớ mình đã cố lôi kéo cô ấy, khuyên cô hãy thêm chút gia vị vui tươi vào cuộc sống buồn tẻ quy củ của mình. Tôi nói những điều đại loại như: “Đầu tiên, cậu phải quăng đôi giày xí òm kia cho hội từ thiện đi, sắm vài đôi Blahnik vào. Rồi cậu sẽ thấy vui vẻ lên ngay, mình đảm bảo đấy.”

Giờ tôi mới biết điều đó nghe mới thiên cặn và hơi hợm làm sao. Giờ tôi mới hiểu mình chỉ đánh giá mọi thứ qua vẻ bề ngoài. Nhưng vào lúc đó, tôi thực sự không hề nghĩ rằng mình đang làm tổn thương ai, ngay cả bản thân

mình. Tôi không hề bận tâm suy nghĩ gì. Đúng, tôi xinh đẹp và gặp may mắn trong tình yêu, nhưng tôi thực sự tin rằng mình cũng là một người tử tế và xứng đáng có được những điều tốt đẹp. Tôi thấy chẳng có lý do gì mà những năm tháng sắp tới của cuộc đời mình lại kém phần hào nhoáng hơn ba mươi năm đầu đời ấy.

Thế rồi, một điều không ngờ xảy đến đã khiến tôi phải suy xét lại tất cả những gì tôi tưởng mình đã hiểu rõ về thế giới này: Rachel, cô phù dâu chính, hiền lành, không có gì nổi bật với mái tóc rối màu nâu xỉn, bất ngờ ra tay cướp đi người chồng chưa cưới của tôi.

MỘT

Đòn bất ngờ

Đó là một trong những cụm từ ưa thích của Jeremy em trai tôi khi chúng tôi còn nhỏ. Nó hay nói như thế mỗi khi say sưa chứng kiến những trận ẩu đả nổ ra ở bến xe buýt hay ở hành lang trường, giọng nó cao vút đầy phấn khích, cặp môi bóng nhẫy nước miếng: RẦM! HỤ! Dính đòn bất ngờ chưa! Rồi nó hớn hờ động nắm đấm vào lòng bàn tay kia, cực kỳ khoái tử. Nhưng đó là chuyện của nhiều năm về trước. Giờ đây Jeremy đã trở thành nha sĩ, làm việc cùng với bố tôi, và tôi tin rằng hơn mười năm nay nó chưa được ôn lại, chứng kiến hay phải nhận ngón đòn bất ngờ nào.

Và cũng từng ấy năm rồi tôi không nghĩ đến ba từ đó - cho tới cái lần ngồi trên chuyến taxi đáng nhớ ấy. Lúc đó tôi vừa rời khỏi nhà Rachel và đang kể lại cho anh tài xế nghe cái khám phá động trời của mình.

“Ái dà,” anh ta nói bằng giọng vùng Queens đặc sệt. “Vậy là cô nàng bạn thân thực sự đã cho cô một đòn bất ngờ hả?”

“Phải,” tôi kêu lên, không muốn phải chịu đựng nỗi đau trong lòng. “Cô ta đã làm thế với tôi đấy.”

Rachel, cô gái trung thành và đáng tin cậy, bạn thân nhất của tôi suốt hai mươi lăm năm trời, người tôi luôn quan tâm hơn hết thảy mọi thứ, hay ít ra là gần bó, đã - RẦM! HỤ! - cho tôi một đòn bất ngờ. Giáng một cú khiến tôi không kịp trở tay. Yếu tố bất ngờ trong hành động phản trắc của cô ấy chính là điều khiến tôi đau nhất. Chuyện tôi không bao giờ lường trước đã xảy ra. Nó bất ngờ như chuyện một con chó dẫn đường đang tâm dặt người chủ nhân mù loà vốn hoàn toàn tin tưởng vào nó tới trước một cái xe tải vậy.

Nói thật, mọi chuyện chẳng hề đơn giản như những gì tôi kể với tay tài xế taxi. Nhưng tôi không muốn anh ta lạc mất điểm mấu chốt ở đây - đó là việc Rachel đã làm với tôi. Đúng là tôi có phạm phải một vài sai lầm, nhưng tôi không hề phản bội lại tình bạn của cả hai.

Chuyện xảy ra khi chỉ còn một tuần nữa là đến ngày mà lẽ ra tôi sẽ làm đám cưới, lúc đó tôi qua nhà Rachel định báo với cô ấy là lễ cưới đã bị hủy. Dex, vị hôn phu của tôi, là người đã chủ động nói ra những lời khó khăn ấy - rằng có lẽ chúng tôi không nên kết hôn - nhưng tôi đã nhanh chóng đồng ý vì lúc đó tôi đang vụng trộm với Marcus, bạn của Dexter. Chuyện này dẫn đến chuyện khác, và sau một đêm cực kỳ nóng bỏng, tôi đã có thai. Mọi chuyện thật không dễ dàng chấp nhận chút nào, và tôi biết khó khăn nhất là thú nhận mọi chuyện với Rachel, vì cô ấy cũng có chút tình ý với Marcus kể từ đầu hè. Hai người họ đã hẹn hò vài lần, nhưng tình cảm ấy trở nên nhạt dần khi mối quan hệ của tôi với Marcus bắt đầu mà Rachel không hề hay biết. Trong suốt khoảng thời gian đó, tôi cảm thấy bị dẫn vật ghê gớm - vì đã lừa dối Dex, và hơn thế nữa là vì đã nói dối Rachel. Dù vậy, tôi đã sẵn sàng thú nhận tất cả với cô bạn thân nhất của mình. Tôi tin rằng thế nào cô ấy cũng hiểu cho tôi. Rachel lúc nào cũng vậy mà.

Vậy là tôi kiên cường đến căn hộ của Rachel ở khu Upper East Side.

“Có chuyện gì thế?” cô ấy hỏi khi ra mở cửa.

Một cảm giác dễ chịu trào dâng trong lòng khi tôi thầm nghĩ câu nói ấy mới quen thuộc và êm dịu biết bao. Rachel là bạn thân nhất của tôi, cô giống như một người mẹ, thậm chí còn hơn cả mẹ ruột của tôi. Tôi nghĩ đến những lần cô ấy hỏi tôi câu hỏi đó trong bao năm qua, chẳng hạn như lần tôi để ngỏ cái cửa sổ trên nóc ô tô của bố trong khi trời giông bão, hay khi tôi bị ra đấy chiếc quần jean trắng hiệu Guess. Rachel luôn đến bên tôi với câu hỏi “Có chuyện gì thế?” và sau đó là “Rồi sẽ ổn cả thôi,” bằng giọng quả quyết khiến tôi tin rằng cô ấy nói đúng. Rachel có thể thu xếp mọi chuyện. Khiến tôi cảm thấy dễ chịu hơn khi không một ai khác làm được.

Thậm chí vào lúc ấy, có thể cô sẽ thất vọng khi biết Marcus đã chọn tôi thay vì cô, tôi vẫn tin cô sẽ vượt qua chuyện này và trấn an tôi rằng con đường tôi đã chọn là đúng đắn, rằng mọi chuyện xảy ra đều có lý do của nó, rằng tôi không phải một kẻ xấu xa, rằng tôi nghe theo trái tim mách bảo là phải lắm, rằng cô hoàn toàn hiểu tôi, và rằng cuối cùng Dex cũng sẽ hiểu tôi mà thôi.

Tôi hít một hơi dài, lách người bước vào căn hộ ngăn nắp gọn gàng của Rachel trong khi cô luôn miệng nói về lễ cưới, về chuyện cô sẵn sàng giúp tôi mọi việc cuối cùng để chuẩn bị cho đám cưới.

“Sẽ chẳng có đám cưới nào cả,” tôi cất lời.

“Gì cơ?” cô hỏi, cặp môi trở nên tái nhợt y như khuôn mặt. Tôi nhìn cô quay người bước đi và ngồi xuống giường. Sau đó cô hỏi tôi ai là người đã hủy đám cưới.

Những năm học trung học chợt hiện về trong tâm trí tôi. Hồi đó, sau mỗi vụ chia tay mà lúc nào cũng diễn ra trước sự chứng kiến của cả trường, cả con trai lẫn con gái đều hỏi một câu y như nhau: “Đứa nào chủ động?” Tất cả mọi người muốn biết ai là kẻ đá và ai là kẻ bị đá để có thể an ủi và xỉ vả cho đúng người đúng tội.

Tôi nói ra điều mà hồi cấp ba tôi không bao giờ nói, bởi lẽ thực sự tôi chưa bao giờ là kẻ bị đá. “Do cả hai... Ừm, đúng ra mà nói thì Dexter là người hủy. Sáng nay anh ấy nói với mình là anh ấy không thể tiếp tục nữa. Rằng có lẽ anh ấy không yêu mình.” Tôi đảo mắt. Lúc ấy tôi còn lâu mới tin chuyện đó là thật. Tôi nghĩ lý do hủy hôn chỉ có thể là vì Dexter cảm thấy tôi đang trở nên hờ hững với anh ta. Sự thờ ơ khi trong lòng bạn đã có người khác ấy mà.

“Cậu đùa đấy à? Chuyện này thật điên rồ. Cậu cảm thấy thế nào?”

Tôi cúi nhìn đôi xăng đan Prada kẻ màu hồng đính đá và những móng chân cũng sơn màu hồng, rồi hít một hơi thật sâu. Sau đó tôi thú nhận mình đã

ngoại tình với Marcus, gạt đi cảm giác tội lỗi đang nhói lên trong tim. Đúng là mùa hè trước Rachel có hơi thích Marcus một chút, nhưng cô ấy chưa hề ngủ với anh ta, với lại lần cuối cùng cô hôn Marcus thì cũng đã cách đây hàng tuần rồi. Cô không thể đau lòng quá mức khi nghe tin đó được.

“VẬY là cậu đã ngủ với anh ta?” Rachel hỏi lại bằng một giọng to, lạ lẫm. Hai má cô ửng đỏ - dấu hiệu cho thấy cô đang nổi giận - nhưng tôi cứ nói tiếp, kể tuốt tuột mọi chi tiết, từ việc chúng tôi bắt đầu vụng trộm như thế nào, chúng tôi cố chấm dứt nhưng không thể cưỡng lại sức hút điên cuồng của nhau ra sao. Rồi tôi hít một hơi thật sâu và nói với cô ấy rằng tôi đang mang trong mình đứa con của Marcus và chúng tôi dự định sẽ kết hôn. Tôi chuẩn bị tinh thần đón nhận một vài giọt nước mắt, nhưng Rachel vẫn tỏ ra bình thản. Cô hỏi thêm vài câu và tôi đều trả lời thành thật. Sau đó tôi cảm ơn cô ấy vì đã không ghét tôi, tưởng như trút được gánh nặng ngàn cân khi thấy rằng dù gặp phải biến cố nhưng tôi vẫn có được chỗ dựa vững chắc, người bạn thân nhất của tôi.

“Ừ... Mình không ghét cậu,” Rachel nói, vén một lọn tóc ra sau tai.

“Hy vọng Dex cũng thế. Ít nhất là với Marcus. Dex sẽ ghét anh ấy một thời gian. Nhưng Dex là người biết suy nghĩ. Không ai cố tình làm việc này để anh ấy bị tổn thương đâu. Chỉ là mọi chuyện cứ xảy ra thôi.”

Thế rồi, khi tôi định hỏi Rachel xem liệu cô ấy có đồng ý vẫn làm phù dâu chính khi tôi kết hôn với Marcus không, thì đúng lúc đó thế giới quanh tôi sụp đổ. Tôi biết mọi chuyện sẽ không bao giờ còn được như trước nữa, cũng như biết rằng tất cả không hề giống như những gì tôi đã tưởng.

Đó là lúc tôi trông thấy chiếc đồng hồ của Dexter nằm trên tủ đầu giường của cô bạn thân nhất. Chiếc Rolex sang trọng đắt tiền, không thể lẫn vào đâu được.

“Sao đồng hồ của Dexter lại ở trên tủ đầu giường của cậu?” tôi hỏi, thầm cầu xin cô ấy đưa ra một lời giải thích hợp lý và không làm tổn thương đến

ai.

Nhưng trái lại, Rachel chỉ nhún vai và lấp bắp nói rằng không biết. Sau đó cô nói thực ra đó là đồng hồ của cô ấy, rằng cô cũng có một cái y như thế. Điều này thật vô lý bởi lẽ tôi đã phải mất hàng tháng trời tìm kiếm mới có được cái đồng hồ ấy, rồi còn thay cả dây đeo bằng da cá sấu để khiến nó trở thành món đồ độc nhất nữa. Mà kể cả khi đó đúng là chiếc Rolex Oyster Perpetual mới tinh như cô ấy nói đi nữa, giọng cô vẫn run run, gương mặt còn tái nhợt hơn so với lúc bình thường. Rachel có thể làm tốt mọi chuyện, ngoại trừ việc nói dối. Vậy là tôi biết rồi. Tôi biết người bạn thân nhất trên đời của mình đã làm một việc phản trắc xấu xa không lời nào diễn tả được.

Tất cả những gì diễn ra sau đó giống như một thước phim quay chậm. Tôi tưởng như đang nghe thấy âm thanh nền của The Bionic Woman, một trong những chương trình ưa thích của tôi. Của chúng tôi mới đúng - vì tất cả các tập tôi xem đều là cùng với Rachel. Tôi đứng dậy, chộp lấy chiếc đồng hồ để trên tủ, lật nó lại, rồi đọc to dòng chữ khắc trên đó. “Yêu anh. Darcy.” Cổ họng tôi nghẹn ứ trong khi tôi nhớ lại cái ngày tôi nhờ thợ khắc chữ lên chiếc đồng hồ của anh ta. Lúc ấy tôi đã gọi cho Rachel và hỏi cô xem nên khắc câu gì. “Yêu anh” chính là lời gợi ý của cô ấy.

Tôi nhìn cô chăm chăm, chờ đợi, nhưng cô vẫn không nói gì. Chỉ nhìn chăm chăm lại tôi bằng đôi mắt nâu mở to, hai hàng lông mày không bao giờ tía tót nhíu lại bên trên.

“Chuyện quái quỷ gì thế này?” tôi lạnh lùng hỏi. Rồi tôi lại gào lên hỏi một lần nữa khi hiểu ra rằng có thể Dex đang trốn chui trốn lủi đâu đó trong căn hộ này. Tôi xô cô ta ra để vào phòng tắm, kéo tấm rèm đánh roạt một cái. Không có gì. Tôi xăm xăm bước tới kiểm tra tủ áo.

“Darcy, đừng,” cô ta nói, đứng chặn ngang, lưng áp vào cửa tủ.

“Tránh ra!” tôi quát lên. “Tôi biết hắn đang ở trong đó!”

Vậy là cô ta tránh lối và tôi mở tủ. Y như rằng, hăn đang ở đó, lom khom ngồi trong góc tủ, mặc độc một cái quần lót kẻ màu xanh hải quân. Lại là một món quà nữa tôi tặng.

“Đồ dối trá!” tôi quát vào mặt anh ta, cảm thấy mình bắt đầu thở gấp. Tôi đã quen với kịch tính rồi. Tôi trưởng thành nhờ kịch tính. Nhưng không phải thế này. Không phải màn kịch gay cấn mà tôi không được làm chủ ngay từ đầu.

Dex đứng dậy, thản nhiên mặc quần áo, xỏ chân này rồi đến chân kia vào chiếc quần jean, và kéo khóa với vẻ thách thức. Khuôn mặt anh ta không mấy may tỏ vẻ tội lỗi. Cứ như thể tôi chỉ trách mắng anh ta vì tội lén lấy trộm mấy tấm chăn hay dám ăn cây kem Ben & Jerry’s Cherry Garcia của tôi vậy.

“Anh đã nói dối tôi!” tôi lại gào lên, to hơn cả lần trước.

“Cô đùa tôi chắc,” anh ta phản pháo, giọng trầm thấp. “Cô là đồ khốn, Darcy.”

Trong bao nhiêu năm trời yêu Dex, anh ta chưa bao giờ nói với tôi một câu như thế. Những lời sau cùng đó phải là của tôi mới đúng. Không phải của anh ta.

Tôi cố xoay cách khác. “Anh nói không có người thứ ba nào! Thế mà anh ở đây giờ trò chim chuột với đứa bạn thân nhất của tôi!” tôi quát tháo, không biết nên đối diện với kẻ nào trước. Tôi đang quá choáng váng trước sự phản bội kép này.

Tôi muốn anh ta nói rằng, đúng, đây là chuyện xấu xa, nhưng không phải là ngoại tình. Vậy nhưng tôi không nhận được lời phủ nhận nào cả. Thay vào đó, anh ta nói: “Chẳng phải chuột chù chê khi rằng hôi đấy sao, Darce? Cô và Marcus, hả? Có con cơ à? Chắc tôi chúc mừng là hợp lý rồi.”

Tôi không biết phải đáp lại câu đó thế nào, vậy nên tôi chỉ có thể đẩy anh ta vào thế của kẻ thảm hại bằng câu, “Tôi đã biết thừa từ lâu rồi.”

Đó hoàn toàn là nói dối. Có chết tôi cũng không bao giờ ngờ được chuyện này. Cơn sốc khiến tôi không sao chịu nổi. Nhưng đặc điểm của ngón đòn bất ngờ là vậy đấy; sự bất ngờ khiến ta đau còn hơn cả bản thân cú đánh. Hai kẻ đó đã cho tôi chết đứng, nhưng tôi sẽ không biến mình thành con ngốc trước mặt chúng đâu.

“Tôi căm thù các người. Mãi mãi,” tôi nói, nhận ra rằng những lời ấy nghe thật yếu ớt và trẻ con, giống như hồi năm tuổi tôi nói với bố tôi rằng tôi yêu quý dữ còn hơn cả yêu ông vậy. Tôi muốn làm ông sững sốt và kinh sợ, nhưng ông chỉ cười khì trước câu chỉ trích đầy sáng tạo ấy. Dex cũng thế, anh ta chỉ tỏ vẻ thích thú khi nghe lời tuyên bố của tôi, khiến tôi ức muốn phát khóc. Tôi tự nhủ mình phải ra khỏi căn hộ của Rachel trước khi mình bắt đầu gào khóc. Đang đi ra cửa thì tôi nghe thấy Dex gọi, “À, Darcy này?”

Tôi quay lại đối mặt với anh ta. “Gì?” tôi phun ra, thầm mong anh ta sẽ nói rằng tất cả chuyện này chỉ là một trò đùa, một màn kịch hoành tráng mà thôi. Có lẽ họ sắp phá lên cười và hỏi sao tôi có thể nghĩ ra một chuyện như thế được. Có khi chúng tôi còn thân tình ôm lấy nhau nữa ấy chứ.

Nhưng tất cả những gì anh ta nói lại chỉ là, “Trả lại tôi cái đồng hồ, được chứ?”

Tôi nuốt nước bọt một cách khó nhọc rồi ném cái đồng hồ về phía Dex, nhắm vào mặt anh ta. Tuy vậy nó lại đập vào tường rồi văng ra, trượt dài trên sàn gỗ nhà Rachel, và dừng lại chỉ cách đôi chân trần của Dex một quãng ngắn.

Tôi rời mắt khỏi cái đồng hồ, ngược lên nhìn vào mặt Rachel. “Còn cô! Không bao giờ tôi muốn nhìn thấy mặt cô nữa! Đối với tôi, cô như đã chết rồi!”

HAI

Không hiểu làm thế nào mà tôi xuống được tầng dưới (ở đó tôi kể cho người giữ cửa khu nhà của Rachel nghe một vài chi tiết gây sốc nhất), vào taxi (và chia sẻ câu chuyện xông xộc lao vào đó lần thứ hai), rồi tới nhà Marcus. Tới căn hộ bừa bộn của anh thì thấy Marcus đang khoan chân ngồi trên sàn chơi đàn ghi ta, giai điệu nghe hơi giống đoạn điệp khúc trong bài “Fire and Rain”.

Anh ngẩng lên nhìn tôi, vẻ mặt đan xen giữa bức bối và bối rối. “Giờ lại chuyện gì nữa đây?” anh hỏi.

Tôi ghét anh dùng cái từ giờ đó, ám chỉ là tôi lúc nào cũng lên cơn khủng hoảng. Sao tôi có thể kiềm chế được sau chuyện vừa mới xảy ra. Tôi kể hết cho anh nghe, không bỏ sót một chi tiết nào. Tôi muốn người tình mới của mình cũng phải bưng bưng phần nộ. Hay ít nhất là lặn ra sốc. Nhưng cho dù tôi cố công đến mấy để kéo anh vào tâm trạng sục sôi của tôi, thì anh lại phản công bằng hai câu: *Sao em lại nổi giận trong khi chúng ta cũng đối xử với họ y như vậy? Và, Chúng ta không muốn bạn bè mình được hạnh phúc như mình ư?*

Tôi nói rằng cảm giác tội lỗi của tôi và anh không liên quan đến chuyện đó, và ĐỪNG HÒNG, CHÚNG TA CÒN LÂU MỚI MONG CHO HAI KỂ ĐÓ ĐƯỢC HẠNH PHÚC!

Marcus tiếp tục gảy đàn và cười khẩy.

“Hay ho gì mà cười?” tôi tức tối hỏi. “Chuyện này chẳng có gì đáng cười hết!”

“Cười vì tức cười thì có thể không, nhưng cười ra nước mắt thì có đấy.”

“Chả có tí ti gì đáng cười trong chuyện này hết, Marcus! Và đừng có chơi cái của nợ đó nữa đi!”

Marcus lướt ngón tay cái trên dây đàn lần cuối rồi mới chịu cất cây ghi ta vào hộp. Sau đó anh khoan chân ngồi đờ lên mũi đôi giày thể thao bẩn thỉu, và lại nói tiếp, “Anh thật chẳng hiểu sao em lại nổi khùng lên thế trong khi việc chúng ta làm cũng giống như vậy...”

“Làm sao mà giống cho được!” tôi nói, ngồi phịch xuống sàn nhà mát rượi. “Này nhé, em có thể đã phản bội Dex khi đến với anh. Nhưng em chẳng làm gì có lỗi với Rachel hết.”

“Ừm,” anh nói. “Cô ấy và anh có hẹn hò một thời gian. Bọn anh cũng rất có thể sẽ thành đôi trước khi em xen vào đấy chứ.”

“Anh chỉ hẹn hò vợ vãn vài buổi thôi, trong khi em thì đã đính hôn với Dex. Loại người nào lại đi lăng nhăng với chồng sắp cưới của bạn mình chứ?”

Anh khoan hai tay trước ngực và liếc tôi một cái đầy ẩn ý. “Darcy này.”

“Gì?”

“Cái loại người đó đang ngồi trước mặt em đấy. Quên à? Anh cũng là phù rể của Dexter mà? Nhớ ra chưa hả?”

Tôi sput sput. Ừ thì đúng là Marcus và Dex thân nhau từ hồi đại học, là bạn nhiều năm rồi. Nhưng như thế cũng không thể so sánh được. “Việc đó khác. Tình bạn của phái nữ thiêng liêng hơn; giữa em và Rachel là một mối quan hệ thân thiết suốt đời. Cô ta là bạn thân nhất của em trên thế giới này, còn anh, anh chỉ là... kẻ cuối cùng trong hàng phù rể mà thôi. Nếu không vì Dex cần phù rể thứ năm để sánh cùng năm phù dâu của em thì có lẽ anh ta đã chả thèm chọn anh.”

“Gớm. Tôi cảm động quá.”

Tôi phớt lờ câu mỉa mai của anh, và nói tiếp, “Vớ lại, anh đâu có đeo mặt nạ thánh nhân như cô ta.”

“Điều đó thì em đúng. Anh chả phải thánh nhân.”

“Chỉ là, không được ăn vụng với vị hôn phu của bạn thân nhất. Hay vị hôn phu trước đây đi chẳng nữa. Thế thôi. Không bao giờ. Cả tỷ năm nữa cũng không. Và dĩ nhiên không được nhảy lên giường với anh ta ngay khi anh ta vừa chia tay được một ngày.” Sau đó tôi giội lên đầu anh thêm một loạt câu hỏi nữa: Anh có nghĩ đó chỉ là chuyện tình cảm nhất thời không? Hay là bọn họ định gắn bó với nhau? Liệu họ có yêu nhau thật không? Có bền lâu được không?

Đáp lại, Marcus nhún vai và trả lời bằng những câu kiểu như: Anh chả biết mà cũng chả quan tâm.

Và tôi gào lên: Đoán đi! Quan tâm đi! An ủi em đi chứ!

Cuối cùng anh đành nhượng bộ, vỗ nhẹ lên cánh tay tôi và đáp lại những câu hỏi của tôi một cách thỏa đáng. Anh đồng ý rằng chuyện giữa Rachel và Dex có thể chỉ là nhất thời. Rằng Dex đến nhà Rachel vì anh ta buồn. Rằng gần gũi với Rachel mang lại cho anh ta cảm giác giống như đang gần gũi với tôi. Còn về phần Rachel, cô ta chỉ muốn chèo kéo anh chàng đang suy sụp.

“Thôi được. Vậy anh nghĩ em nên làm gì bây giờ?” tôi hỏi.

“Em chẳng làm gì được đâu,” Marcus nói, với tay mở hộp bánh pizza gần chỗ cây đàn. “Nguội ngắt rồi, nhưng thích thì cứ tự nhiên.”

“Giờ còn lòng dạ nào mà ăn với uống!” tôi thờ hắt ra với vẻ rất kịch và năm thẳng căng trên sàn. “Theo như em thấy thì có hai cách: giết người và/hoặc giết mình... Giết bọn họ cũng dễ thôi, anh thấy sao?”

Tôi muốn anh há hốc miệng kinh ngạc trước ý tưởng ấy, nhưng rồi lại rơi vào nỗi thất vọng muôn thuở, vì anh chẳng bao giờ quá sốc trước những gì tôi nói. Marcus chỉ lấy một miếng pizza trong hộp, gấp đôi lại rồi tống vào miệng. Anh nhai nhồm nhoàm một lát, rồi với một miếng đầy thức ăn, anh

bảo rằng rồi tôi sẽ trở thành nghi phạm duy nhất trong vụ này thôi. “Cuối cùng em sẽ ngụ cư trong trại giam nữ ở ngoại ô New York. Với kiểu đầu cá đuối. Anh có thể hình dung ra cảnh em ngồi húp cháo loãng, mái tóc cá đuối bay phất phơ trong làn gió nhẹ thổi qua sân nhà tù.”

Tôi ngẫm nghĩ chuyện đó và quyết định rằng mình thà chết còn hơn là phải để kiểu tóc cá đuối. Như vậy là chỉ còn cách tự sát. “Được thôi. Vậy thì không giết người nữa. Em tự tử là xong. Bọn họ sẽ phải ân hận nếu em tự tử, đúng không?” tôi hỏi, vì muốn anh bị sốc chứ chẳng phải vì tôi thực sự tính đến chuyện chết.

Tôi muốn Marcus nói rằng anh không thể sống thiếu tôi. Nhưng anh không mắc lờm với trò tự tử của tôi như Rachel hồi bọn tôi còn học trung học, khi đó cô ta đã hứa sẽ ngăn mẹ tôi chọn nhạc cổ điển để phát trong đám ma của tôi mà thay vào đó sẽ là bài “On the Turning Away” của Pink Floyd.

“Bọn họ sẽ vô cùng hối hận nếu em tự tử,” tôi nói với Marcus. “Anh nghĩ coi, họ có tới dự đám ma của em không? Có tạ lỗi với bố mẹ em không?”

“Ờ. Cũng có thể. Nhưng mà người đời quên nhanh lắm. Thực ra, có khi họ còn quên em ngay khi họ đang dự đám ma ấy chứ, còn phải xem đồ ăn ở đó ngon đến cỡ nào đã.”

“Thế còn cảm giác tội lỗi?” tôi hỏi. “Sao họ có thể sống trong tội lỗi được chứ?”

Anh trấn an tôi rằng cảm giác tội lỗi ban đầu có thể dễ dàng xóa bỏ nhờ bất cứ một chuyên gia tâm lý mát tay nào. Như thế, chỉ sau vài buổi tối ngồi tâm sự trên sofa bọc da, kẻ từng bị dẫn vật bởi những câu hỏi sẽ thế nào nếu cuối cùng cũng sẽ hiểu ra rằng chỉ có kẻ nào quần bách lăm mới tự cướp đi cuộc sống của chính mình, và rằng, chỉ một hành vi phản bội, cho dù nghiêm trọng đi nữa, cũng không thể khiến một người khỏe mạnh tự đứng lao ra trước đoàn tàu mà tự tử được.

Tôi biết Marcus nói có lý, và nhớ lại hồi Rachel và tôi học lớp mười, Ben Murray, đưa bạn cùng lớp bọn tôi, đã ở trong phòng bố mẹ, tự bắn vào đầu mình bằng khẩu súng lục của bố trong khi bố mẹ cậu ta đang ở dưới nhà xem ti vi. Có nhiều lời kể khác nhau - nhưng tựu trung lại thì chúng tôi đều biết rằng việc cậu ta tự sát có liên quan đến vụ cãi vã giữa cậu ta và cô bạn gái Amber Lucetti, kẻ đã đá cậu ta để theo một gã sinh viên cô ta quen khi đến thăm chị gái sống ở bang Illinois. Không ai trong số chúng tôi quên được giây phút giáo viên tư vấn gọi Amber ra ngoài trong giờ học thuyết trình để báo cho cô cái tin khủng khiếp đó. Cũng như chúng tôi chẳng thể quên tiếng khóc ai oán của Amber vang vọng khắp hành lang. Tất cả đều nghĩ thế nào cô ta cũng đến mất trí mà phải vào trại tâm thần nào đó thôi.

Thế mà chỉ vài hôm sau, Amber đã quay lại lớp, trình bày một bài diễn thuyết về vụ sụp đổ gần đây của thị trường chứng khoán. Lúc ấy tôi vừa hoàn thành xong bài thuyết trình về việc tại sao mỹ phẩm bình dân lại là lựa chọn tốt hơn nhiều so với mỹ phẩm đắt tiền, vì dù sao tất cả chúng đều được làm từ dầu và bột. Tôi kinh ngạc trước khả năng của Amber khi diễn thuyết một bài đầy tính chính luận mà hầu như không cần liếc vào giấy nhắc, trong khi anh bạn trai cũ của cô ta yên giấc ngàn thu dưới đất lạnh lẽo. Nhưng bài thuyết trình xuất sắc của cô ta còn chưa là gì so với màn hôn hít ngoạn mục của cô ta với Alan Hysack trong buổi Dạ vũ Mùa xuân, chưa đầy ba tháng sau lễ tang của Eric.

Thế nên nếu tôi định phá hoại cuộc sống của Rachel và Dex thì tự sát cũng không phải là cách hay. *Như vậy tôi chỉ còn một lựa chọn duy nhất, đó là cứ tiếp tục cuộc sống hoàn hảo đáng mơ ước của mình. Chẳng phải người ta nói hạnh phúc chính là cách báo thù tuyệt vời nhất đó sao.*

Tôi sẽ cưới Marcus, sinh con với anh, bước trên con đường nhuộm hoàng hôn rực rỡ mà không bao giờ thềm ngoái lại. “Ê. Cho em một miếng đi,” tôi nói với Marcus. “Giờ em phải ăn cho hai người đấy.”

Tối đó, tôi gọi điện cho bố mẹ để báo tin. Bố tôi nhắc máy và tôi nói với ông bảo mẹ cầm máy khác để nghe cùng luôn.

“Bố mẹ à, đám cưới bị hủy rồi. Con thực sự xin lỗi bố mẹ,” tôi nói đầy vẻ cam chịu, có lẽ là cam chịu quá mức bởi lẽ lập tức họ nghĩ ngay rằng tôi chính là đứa duy nhất có lỗi trong vụ này. Anh chàng Dex quý hóa sẽ chẳng bao giờ đi hủy đám cưới khi chỉ còn một tuần nữa là đến ngày trọng đại. Mẹ tôi bắt đầu nức nở ca thán rằng bà yêu mến Dexter bao nhiêu, trong khi bố tôi cố gào lên át tiếng khóc của bà với giọng “Kìa Darcy. Đừng vội vàng thế.” Đến lúc đó tôi mới nói cho họ biết câu-chuyện-cái-tủ-áo động trời. Một sự im lặng hiếm thấy bỗng bao trùm ở đầu dây bên kia. Bố mẹ tôi nín thình đến mức tôi cứ tưởng đường dây bị ngắt rồi. Cuối cùng bố lên tiếng nói rằng chắc chắn là có gì đó nhầm lẫn rồi vì Rachel không bao giờ làm một việc như thế đâu. Tôi bảo với họ ngay cả tôi cũng không thể nào tin được chuyện đó. Nhưng chính mắt tôi đã trông thấy Dex mặc quần lót trốn trong tủ áo của Rachel. Khỏi cần nói cũng biết, đương nhiên là tôi không hé răng với bố mẹ về chuyện Marcus hay đứa bé trong bụng tôi. Tôi muốn họ toàn tâm toàn ý làm chỗ dựa cả về vật chất lẫn tinh thần cho tôi. Tôi muốn họ đổ tất cả lỗi lầm lên đầu Rachel, đứa con gái nhà bên, kẻ đã lừa dối họ cũng như lừa dối tôi. Rachel, cô gái hoàn hảo, tốt bụng, đáng tin cậy, trung thành, tín nghĩa, dễ đoán biết.

“Bây giờ phải làm thế nào hả Hugh?” mẹ hỏi bố bằng giọng yếu ớt như của con gái bà.

“Chuyện đó mình để tôi,” bố đáp. “Tất cả rồi sẽ đâu vào đấy cả thôi. Darcy, con không cần lo gì hết. Bố mẹ có danh sách khách mời đây rồi. Bố mẹ sẽ gọi cho nhà đó. Bố mẹ sẽ báo với khách sạn Carlyle và thợ chụp ảnh. Tất cả mọi người. Con không phải động chân động tay làm gì. Có muốn bố mẹ bay chuyển ngày thứ Năm như đã định đến chỗ con không, hay là con đặt vé về nhà? Tùy con chọn, con yêu.”

Bố tôi đang bưng bưng tâm trạng của người đàn ông gặp cảnh khốn khó, giống như khi bố trèo trời nhìn một cơn lốc xoáy hay trận bão tuyết hoành hành, hay bất cứ khi nào con mèo mù dờ trụi móng nhà chúng tôi bỗng nhiên chuồn khỏi cửa sau lao ra đường, trong lúc hai mẹ con tôi loạn cả lên nhưng lòng thầm vui sướng tận hưởng màn kịch gay cấn đang diễn ra trước mắt.

“Con cũng không biết nữa. Lúc này con không thể nghĩ được điều gì sáng suốt cả.”

Bố tôi thở dài nãy nẽ rồi nói, “Có cần bố gọi điện cho Dex, khuyên nó vài câu không?”

“Thôi bố ạ. Chẳng ích gì đâu. Tất cả đã chấm dứt rồi. Bố đừng làm gì nhé. Con cũng phải giữ thể diện của mình chứ.”

“Thằng khốn,” mẹ chêm vào. “Cả con Rachel nữa chứ! Thật không thể tin được con ranh đó.”

“Kìa Dee, mình nói vậy cũng có được gì đâu,” bố nói.

“Tôi biết,” mẹ đáp. “Chỉ là tôi không thể tin được con Rachel dám làm một việc tà trời như vậy. Mà thế quái nào thằng Dex lại chọn một đứa như nó được nhỉ?”

“Con biết!” tôi nói. “Còn lâu hai kẻ đó mới thực sự đến với nhau, mẹ nhỉ? Anh ta đâu thể thực lòng thích cô ta?”

“Đúng, không thể nào,” mẹ đáp.

“Bố chắc chắn là Rachel hối hận lắm. Đúng là một việc thật khó chấp nhận.”

“Khó chấp nhận là thế nào, còn tệ hơn ấy chứ,” mẹ nói.

Bố thử lại. “Bội tén? Một kẻ cơ hội?”

Mẹ nhất trí với các h nói ấy của bố. “Có khi Rachel đã muốn cướp thằng Dex trong suốt những năm con với nó yêu nhau cũng nên.”

“Con biết,” tôi nói, chợt cảm thấy nỗi tiếc nuối thoáng qua khi chấp nhận để mất Dex. Ai cũng nghĩ anh ấy là chiếc cúp danh giá. Tôi liếc nhìn Marcus để trấn an bản thân rằng mình đã làm một việc đúng đắn, nhưng anh ta đang dán mắt vào chơi PlayStation.

“Rachel đã gọi điện xin lỗi hay giải thích gì chưa?” bố hỏi tiếp.

“Chưa ạ,” tôi đáp.

“Rồi nó sẽ gọi,” mẹ nói. “Giờ con phải mạnh mẽ lên nhé cưng. Mọi chuyện sẽ đâu vào đấy cả thôi. Con là cô bé xinh đẹp. Nhất định con sẽ tìm được người khác tốt hơn thế. Mình nói với nó đi, Hugh.”

“Con là cô bé xinh đẹp nhất thế gian,” bố nói. “Chắc chắn mọi chuyện sẽ ổn cả. Bố hứa với con như vậy.”

BA

Thật trớ trêu, chính Rachel là người đã giới thiệu Dex với tôi. Khi đó họ đều đang là sinh viên luật năm đầu của trường Đại học New York, và bởi Rachel kiên quyết nói rằng mình đến trường là để học chứ không phải để hẹn hò yêu đương, thế nên cô ấy đẩy Dex, người đàn ông sáng giá nhất trường, sang cho tôi.

Tôi còn nhớ rõ giây phút đó. Rachel và tôi đang ngồi trong một quán bar ở khu Village, chờ Dex đến. Khi anh ấy vừa bước vào, tôi lập tức biết rằng Dex rất đặc biệt. Trông anh giống như người mẫu thời trang của hãng Ralph Lauren - người đàn ông trong tấm hình quảng cáo đẹp long lanh đang ở trên thuyền nheo mắt trong nắng, hay cúi người ưu tư trên bàn cờ với ánh lửa bùng cháy làm nền. Tôi tin chắc anh ấy không phải người cầu thả hay say xin, anh không bao giờ chửi thề trước mặt mẹ, anh dùng nước hoa sau cạo râu loại đắt tiền - và có lẽ luôn dùng dao cạo gập vào những dịp đặc biệt. Chỉ đơn giản là tôi tin anh sẽ thích nghe opera, có thể giải được bất cứ trò chơi ô chữ nào trên tờ Times và luôn gọi loại rượu vang đỏ hảo hạng sau bữa tối. Thực sự tôi đã thấy được tất cả những điều đó chỉ bằng một cái liếc mắt. Thấy rằng anh chính là người đàn ông lý tưởng của tôi - một con người hiểu biết đến từ vùng duyên hải miền Đông mà tôi cần để gây dựng nên một phiên bản cuộc sống hoàn hảo như của mẹ tôi ở Manhattan.

Tối hôm đó, Dex và tôi chuyện trò vui vẻ, nhưng phải vài tuần sau anh mới gọi điện mời tôi đi chơi - việc đó chỉ càng làm tôi thêm khao khát anh hơn. Ngay sau khi anh gọi, tôi đá ngay anh chàng mình đang hẹn hò lúc ấy, vì tôi tin chắc điều tuyệt vời sắp đến rồi. Và đúng như dự đoán. Chẳng mấy chốc Dex và tôi đã thành đôi, mọi việc đều hoàn hảo. Anh ấy thật hoàn hảo. Hoàn hảo đến nỗi một phần nhỏ xíu trong tôi cảm thấy mình không xứng với anh. Tôi biết mình xinh đẹp, nhưng cũng có khi tôi lo sợ mình không

đủ thông minh, hoặc không đủ hay ho để sánh với một người như Dex, và rằng nếu anh biết được sự thật về con người tôi thì có lẽ anh sẽ chẳng thích tôi nữa.

Rachel chẳng giúp gì được cho tôi, bởi lẽ như mọi khi, dường như cô ấy luôn có cách khiến những khiếm khuyết của tôi trở nên rõ ràng hơn, nhấn mạnh vào những điều tôi chẳng thấy hứng thú và sự thờ ơ của tôi đối với các đề tài mà cô ấy và Dex hết sức quan tâm: tình hình các nước thuộc thế giới thứ ba, hiện trạng nền kinh tế, ai đang chạy đua vào vị trí nào trong Quốc hội. Hai người đó lại còn nghe cả đài phát thanh quốc gia nữa chứ, trời đất ơi. Nói thế là đủ biết rồi. Thậm chí chỉ cần nghe mấy cái giọng nói trên cái đài đó thôi cũng đủ khiến tôi chán ớn chứ chưa cần biết họ luyện thuyên về đề tài gì. Vậy là sau vài tháng đến mệt vì phải giả vờ như có hứng thú với những điều mình chẳng mấy quan tâm, cuối cùng tôi quyết định bộc lộ con người thật của mình. Một tối, khi Dex đang chăm chú theo dõi bộ phim tài liệu về tình hình chính trị đang diễn ra ở Chile, tôi bèn chộp lấy cái điều khiển ti vi và chuyển sang xem phim *Gidget* đang phát lại trên kênh Nickelodeon.

“Này! Anh đang xem mà!” Dex kêu lên.

“Em chán ngán mấy kẻ nghèo khổ lắm rồi,” tôi nói, kẹp chặt cái điều khiển giữa hai chân.

Dex khẽ cười âu yếm. “Anh hiểu, Darce. Lắm khi họ cũng thật đáng ghét, đúng không?”

Đột nhiên tôi hiểu ra rằng dù Dex nghiêm túc như thế, nhưng dường như anh không thấy khó chịu trước cách nhìn nhận có phần hời hợt của tôi về thế giới xung quanh. Mà anh cũng chẳng phàn nàn trước sở thích theo đuổi những món đồ cao cấp và thú vui tụ tập đàn đúm chơi bời của tôi. Ngược lại, tôi nghĩ có lẽ anh còn ngưỡng mộ cái tính thẳng ruột ngựa và sự thành thật về địa vị của tôi. Có thể tôi không phải là đứa con gái sâu sắc nhất, nhưng tôi không hề sống giả tạo.

Điều quan trọng nhất ở đây là, tuy Dex và tôi có những điểm khác biệt, nhưng tôi vẫn làm cho anh ấy hạnh phúc. Nói chung tôi là người bạn gái chung thủy, tốt nết. Chỉ hai lần, trước khi xảy ra chuyện với Marcus, tôi để cho mối quan hệ với người khác giới đi quá giới hạn một chút xíu - trong bảy năm yêu nhau thì như thế cũng xứng đáng là một thành tích đáng ngưỡng mộ đấy chứ.

Cú trượt nhỏ đầu tiên xảy ra cách đây vài năm là với Jack, một anh chàng hai mươi hai tuổi, trẻ trung phơi phới tôi quen ở bar Lemon vào buổi tối đi uống vài ly cùng Rachel và Claire, bạn thân nhất của tôi ở công ty, từng sống cùng nhà với tôi và cũng là cô gái giao thiệp rộng nhất ở vùng duyên hải miền Đông. Rachel và Claire khác nhau cứ như Laura Ingalls và Paris Hilton vậy, nhưng cả hai đều là bạn tôi và đều còn độc thân, thế nên chúng tôi thường rủ nhau đi chơi. Hôm đó, ba người chúng tôi đang đứng tán chuyện ở quầy bar thì Jack và đám bạn của cậu tới vụng về ve vãn bọn tôi. Jack là người sôi nổi nhất trong nhóm, ở cậu ta toát lên sức sống hừng hực và cả sự quyến rũ của tuổi trẻ, cậu ta kể về những trận đấu polo dưới nước từ những ngày còn học Đại học Princeton cách đó chưa lâu. Khi ấy tôi vừa qua sinh nhật lần thứ hai mươi bảy, cảm thấy có đôi chút mệt mỏi và già đi, thế nên tôi khoái chí khi thấy cậu thanh niên Jack rõ ràng rất thích mình. Tôi hòa theo cậu trong khi mấy cậu kia (không xinh trai bằng Jack) tấn công Claire và Rachel.

Chúng tôi nhấm nháp cocktail và tán tỉnh nhau, rồi khi trời dần chuyển về đêm, Jack và bè lũ của cậu ta muốn đến nơi nào đó sôi động hơn (điều đó chứng minh cho giả thuyết của tôi là số lần lê la từ bar này sang bar khác luôn tỷ lệ nghịch với số tuổi của bạn). Thế là tất cả kéo nhau lên taxi tìm bữa tiệc nào đó tổ chức ở khu SoHo. Nhưng cũng vì còn trẻ con nên Jack và mấy cậu bạn hóa ra lại ghi nhầm địa chỉ rồi lại nhầm cả số di động của bạn của người bạn đứng ra tổ chức tiệc. Như mọi khi, đứa này đổ tội cho đứa kia nghe phát chán: *Mày thật là! Sao lại để mất cái của nợ đó được chứ, vân vân...*

Cuối cùng chúng tôi dừng chân tại phố Prince trong thời tiết giá lạnh, chuẩn bị ai về nhà nấy. Rachel và Claire về trước, đi cùng taxi đến khu Upper East Side. Tiếp theo đến các bạn của Jack, quyết tâm tìm bằng được bữa tiệc đó. Vậy là chỉ còn mỗi Jack và tôi trên phố. Lúc ấy tôi đang xin còn Jack thì trông như đã mê mệt tôi rồi nên tôi ném cho cậu chàng vài nụ hôn vô thưởng vô phạt. Chuyện chẳng có gì to tát. Thật đấy. Ít ra là với tôi thì thế.

Dĩ nhiên, đến ngày hôm sau, cậu chàng hơn hờ gọi điện cho tôi liên tục, để lại không biết bao nhiêu lời nhắn trong máy di động của tôi. Rốt cuộc tôi cũng gọi lại và thú thật với cậu ta rằng mình đã có bạn trai đang hoang và cậu ta không nên gọi điện cho tôi nữa. Tôi nói lời xin lỗi với Jack.

“Em hiểu,” cậu ta đáp, nghe có vẻ tan nát cõi lòng. “Bạn trai chị đúng là may mắn thật... Nếu sau này chị có chia tay anh ta thì gọi cho em nhé?”

Cậu ta cho tôi số điện thoại ở nhà, ở công ty và cả số di động nữa, tôi nguệch ngoạc ghi bừa vào mặt sau tờ thực đơn đồ ăn Trung Quốc mà tối muộn ngày hôm đó rốt cuộc tôi cũng thả vào thùng rác.

“Được rồi. Cảm ơn Jack. Và một lần nữa thực sự xin lỗi cậu.”

Sau khi cúp máy, tôi chợt thấy nhói lòng vì cảm giác tội lỗi và tự hỏi sao mình lại hôn Jack trước nhỉ. Thật không nên chút nào. Cho dù lúc ấy đang ngà ngà say, nhưng tôi không hề nhầm tưởng là mình thích cậu ta. Điều duy nhất tôi cần nhắc lúc ấy là: “Mình có muốn hôn cậu thanh niên này ngay bây giờ không?” và vì câu trả lời là có nên tôi làm thôi. Cũng chẳng biết nữa. Có lẽ tại tôi cảm thấy chán chường. Có lẽ chỉ vì tôi thấy nhớ những ngày mới yêu, khi Dex dường như điên lên vì tôi. Tôi thoáng lo sợ rằng việc xảy ra với Jack chính là dấu hiệu cho thấy mối quan hệ của tôi và Dex có vấn đề. Nhưng rồi tôi lại nghĩ, nụ hôn chỉ đơn thuần là nụ hôn, thế thôi. Có gì to tát đâu. Thậm chí tôi còn chẳng buồn kể cho Rachel nghe về Jack nữa. Tất cả đã qua rồi - có để cô ấy lên mặt dạy dỗ tôi như khi tôi phản bội bạn trai hồi cấp ba và đại học cũng chẳng để làm gì.

Sau chuyện của Jack, tôi trở thành hình mẫu bạn gái lý tưởng trong một thời gian dài, khoảng gần một năm. Nhưng rồi tôi tình cờ quen Lair tại một bữa tiệc khai trương nhãn hiệu quần áo thể thao mới có tên gọi Emmeline mà công ty PR tôi làm đứng ra tổ chức. Lair là một anh người mẫu Nam Phi cực kỳ đẹp trai với làn da nâu sáng và cặp mắt xanh biếc đến mức gần như cùng màu với bộ trang phục thể thao xanh nước biển anh ta đang mặc.

Sau khi Lair mỉm cười với tôi hai lần, tôi bước tới tiếp cận anh ta. “Có điều này tôi muốn hỏi,” tôi gào lên át tiếng nhạc, “kia là hàng giả phải không?”

“Cái gì cơ?”

“Mắt anh đó. Anh đeo kính áp tròng màu xanh à?”

Anh ta bật ra tiếng cười mang âm hưởng Nam Phi. “Quý thần ơi, không phải đâu. Mắt tôi xanh thật mà.”

“Anh vừa mới gọi quý thần ơi đấy à?”

Anh ta cười và gật đầu.

“Lạ ghê nhỉ.” Tôi chăm chú nhìn theo đường viền quanh giác mạc của anh ta để xem anh ta có đùa không. Đúng thật, không có đường viền của mắt kính áp tròng.

Anh ta bật cười, khoe hàm răng trắng tuyệt đẹp và chìa tay ra, “Tôi tên Lair.”

“Leah ư?” tôi hỏi, nắm lấy bàn tay mạnh mẽ và ấm áp của anh ta.

“Lair,” anh ta nhắc lại mà tôi nghe vẫn cứ như Leah vậy. “Giống như từ liar với chữ a và i hoán đổi cho nhau ấy mà?”

“À, Lair. Cái tên nghe thật ấm áp,” tôi nói, trong đầu hình dung ra cảnh hai chúng tôi cuộn tròn bên nhau ở một nơi nào đó riêng tư. “Tôi là Darcy.”

“Rất hân hạnh, Darcy,” anh ta nói, rồi đưa mắt nhìn quanh bữa tiệc mà tôi phải mất hàng tháng trời chuẩn bị. “Bữa tiệc hoành tráng quá.”

“Cảm ơn anh,” tôi nói đầy hãnh diện. Rồi tôi tung ra vài từ chuyên môn của dân PR, đại loại là trong thời đại thị trường đầy tính cạnh tranh hiện nay, làm sao cho sản phẩm của khách hàng trở nên thực sự nổi bật quả là một thách thức lớn.

Anh ta tán đồng rồi gật gù theo tiếng bass.

“Nhưng...” tôi bật cười, hất mái tóc dài, sẫm màu một cách đầy quyến rũ. “Công việc cũng vô cùng thú vị. Tôi được gặp gỡ nhiều người tuyệt vời giống như anh vậy.”

Chúng tôi tiếp tục chuyện trò, thỉnh thoảng lại bị cắt ngang bởi đồng nghiệp của tôi và các vị khách mời. Kimmy, cô người mẫu mặc bộ quần áo thể thao màu hồng bằng len lông cừu có in số 69 màu xanh hải quân trên hông và trên ngực áo lót chèn, cứ lượn lờ quanh Lair và liên tục chụp ảnh anh ta bằng chiếc máy kỹ thuật số.

“Cười lên đi cưng,” cô ta nói, trong khi tôi cố chen vào để có mặt trong những bức ảnh của cô ta. Dù Kimmy quanh quẩn bên cạnh nhưng Lair không bao giờ bị thu hút, và những lời đùa cợt tán tỉnh của chúng tôi dần chuyển sang đề tài nghiêm túc hơn. Chúng tôi nói chuyện về gia đình anh ta ở Nam Phi. Tôi thú thật là mình chẳng biết gì về quê hương anh ta, trừ chuyện ở đó từng tồn tại chế độ phân biệt chủng tộc apartheid trước khi Nelson Mandela được ra tù. Trong lúc lắng nghe Lair giảng giải thêm về tình hình chính trị ở Nam Phi, về vấn nạn tội phạm ở thành phố Johannesburg và về vẻ đẹp tuyệt vời của Công viên Quốc gia Kruger, tôi nhận ra Lair không chỉ có khuôn mặt đẹp mà anh còn sâu sắc hơn thế. Anh kể rằng anh làm người mẫu chỉ để trang trải cho việc học, thậm chí còn thốt ra cả từ nam phục nữa.

Khi bữa tiệc kết thúc, Lair và tôi nhảy vào một chiếc taxi. Lúc đó ý định của tôi hoàn toàn trong sáng - tôi chỉ muốn một nụ hôn trên phố như đã có với Jack. Nhưng rồi Lair thì thầm vào tai tôi, “Darcy này, em có nghĩ đến chuyện về khách sạn cùng anh không?” Tôi không sao kiềm chế được. Thế là tôi đến khách sạn The Palace với anh, tin chắc bọn tôi sẽ chỉ vượt ve hôn hít là cùng.

Và quả thật tất cả cũng chỉ có vậy. Rồi vào khoảng ba giờ sáng, tôi đứng dậy, mặc quần áo và nói với anh ta rằng tôi phải về. Thực sự mà nói, tôi ở lại thì cũng được thôi vì khi ấy Dex đang đi công tác, nhưng nằm ngủ bên cạnh một anh chàng khác cũng giống như đang lừa dối người yêu. Về điểm đó, tôi thấy mình không hoàn toàn là kẻ phản bội. Dù nói thật, tôi nghĩ rằng bài kiểm tra xem mình có lừa dối người đó không cũng khá rõ ràng: *nếu như người yêu bạn xem được đoạn băng video ghi lại cảnh đó, liệu anh ấy hay cô ấy có nghĩ bạn đã lừa dối không?* Và câu hỏi ngược lại sẽ là: *nếu như bạn xem được đoạn băng video ghi lại cảnh tương tự giữa người yêu bạn với người khác, liệu bạn có nghĩ anh/cô ấy đã lừa dối bạn không?* Xét theo cả hai tình huống, rõ ràng tôi đã trượt. Nhưng tôi chưa hề vượt qua ranh giới rất rõ ràng của chuyện quan hệ thể xác, và điều đó khiến tôi cảm thấy thật tự hào.

Tôi rời xa anh chàng Lair u sầu vào đêm hôm đó, và sau vài tuần gửi qua gửi lại mấy bức e-mail nóng bỏng, dần dà chúng tôi không còn chuyện trò gì nữa rồi cuối cùng hoàn toàn cắt đứt liên lạc. Ký ức về buổi tối ấy bắt đầu phai nhạt trong tâm trí tôi - và tôi gần như đã quên hẳn cặp mắt xanh tuyệt đẹp đó, cho tới khi bất ngờ trông thấy anh ta trong chiếc quần đùi thể thao màu trắng, cúi nhìn tôi mỉm cười trên tấm áp phích giữa Quảng trường Thời đại. Tôi nhớ lại từng chi tiết của cái đêm bí mật, bản khoản tự hỏi sẽ thế nào nếu tôi chia tay Dex để đến với Lair. Tôi hình dung cảnh chúng tôi sống ở Johannesburg giữa những bầy voi và bọn cướp ô tô, rồi một lần nữa đi đến kết luận rằng mối quan hệ ấy dừng lại ở The Palace là tốt hơn cả.

Vài tháng sau đó, Dex và tôi đính hôn, và tôi thề với lòng mình rằng tôi sẽ chung thủy với anh mãi mãi. Đúng là chúng tôi chẳng có nhiều điểm chung cho lắm, mà không phải lúc nào anh ấy cũng làm cho tôi vui sướng mê tơi. Nhưng Dex vẫn sẽ là một tấm chồng tuyệt vời, lại còn tốt bụng nữa chứ. Tôi sẽ kết hôn với anh và sống hạnh phúc mãi mãi ở khu Upper West Side. Thôi được, có thể là cuối cùng chúng tôi sẽ chuyển đến Đại lộ 5, nhưng ngoài thay đổi nhỏ nhoi ấy ra, cuộc đời tôi đã được lên kịch bản.

Tôi chỉ không hề chuẩn bị trước cho những gì sắp xảy ra với Marcus.

BỐN

Từ lâu tôi đã biết Marcus chỉ là bạn sống cùng căn hộ với Dexter hồi học năm thứ nhất Đại học Georgetown, một kẻ lười chày thây, chẳng làm được trò trống gì. Marcus tốt nghiệp với điểm số gần bét lớp và lúc nào cũng trong tình trạng phê thuốc, trong khi Dex ra trường với tấm bằng loại ưu và không bao giờ dùng thử bất cứ loại chất gây nghiện nào. Nhưng tình bạn từ những ngày tháng mới chân ướt chân ráo vào trường có thể rất khăng khít, vậy nên bọn họ vẫn thân thiết trong suốt quãng đời sinh viên và cả khi đã ra trường dù hai người sống ở hai đầu đất nước.

Dĩ nhiên là tôi chẳng bao giờ quan tâm đến anh bạn đại học đó của Dex, cho tới khi chúng tôi đính hôn và cái tên Marcus được đưa vào danh sách ứng cử cho vị trí phù rể. Dex mới chỉ chọn được bốn người, nhưng tôi thì lại có tới năm cô phù dâu (trong đó Rachel là phù dâu chính), và chuyện cân bằng giữa phù dâu và phù rể trong đám cưới là điều khó cần bàn cãi. Thế là Dex gọi điện cho Marcus và long trọng đặt vinh dự đó lên vai anh ta. Sau khi hai người khề khà câu chuyện câu trò được một lúc, Marcus đòi được nói chuyện với tôi. Tôi thấy việc đó cũng phải thôi, nhất là khi chúng tôi chưa biết mặt nhau. Anh ta nói vài câu chúc mừng chung chung cùng vài lời hứa hẹn sẽ không chuốc cho chú rể say quắc cần câu vào đêm trước ngày cưới. Tôi bật cười đáp lại rằng tôi hy vọng anh ta giữ lời, không thể ngờ được rằng lẽ ra điều Marcus nên hứa phải là sẽ không ngủ với tôi trước lễ cưới của tôi và Dex.

Thực ra, tôi cũng chẳng mong được gặp anh ta trước ngày cưới chút nào, nhưng rồi một vài tuần sau đó, Marcus đến Manhattan để nhận một công việc mới. Để chúc mừng, tôi đã đặt chỗ trước tại nhà hàng Aureole, mặc cho Dex cứ nhất nhất nói rằng Marcus không phải là một gã thích xa hoa.

Dex và tôi đến đó trước và ngồi ở quầy bar đợi Marcus.

Cuối cùng anh ta cũng xuất hiện trong chiếc áo nhàu nhĩ, quần jean thể thao lụng thụng, râu ria lởm chởm ít nhất hai ngày chưa cạo. Nói tóm lại, anh ta không phải loại đàn ông đáng để tôi liếc đến lần thứ hai.

“Dex-ter!” Marcus kêu lên, tiến lại gần chỗ chúng tôi và trao cho Dex cái ôm thăm thiết kiểu-đàn-ông, vỗ bồm bộp lên lưng Dex. “Được gặp cậu tôi mừng lắm,” Marcus nói.

“Tôi cũng vậy,” Dex đáp, khoát tay về phía tôi với một cử chỉ lịch lãm. “Đây là Darcy.”

Tôi chậm rãi đứng dậy, nghiêng người hôn lên cái má râu ria của anh chàng phù rể thứ năm.

Marcus nhe răng cười. “À, nàng Darcy khét tiếng đây.”

Tôi thích được gọi là “khét tiếng” - mặc dù hai từ đó có ý nghĩa không được hay lắm - vậy nên tôi bật cười, áp tay lên ngực và nói, “Khét tiếng gì đâu.”

“Tệ quá,” Marcus khẽ lẩm bẫm, rồi chỉ vào một người phụ nữ cao ráo tóc đỏ xinh như tượng đang đứng lóng ngóng bên cạnh. “À quên. Đây là Stacy, bạn tôi. Trước đây chúng tôi từng là đồng nghiệp.”

Tôi đã thấy cô ta bước vào cùng lúc với Marcus nhưng không nghĩ rằng họ đi với nhau. Trông hai người đó chẳng xứng đôi tí nào. Stacy đúng là tín đồ thời trang, cô ta mặc áo khoác da lừng và đi đôi guốc da thằn lằn rất xinh. Trong lúc chúng tôi đi theo người phục vụ đến bàn đã đặt, tôi tặng cho Dex một cú lườm dẫn dỗi, nổi cáu vì trước lúc đi anh đã bảo có lẽ tôi nên “bớt chưng diện” đi một chút khi tôi xuất hiện với chiếc áo quây kẻ ca rô đỏ ôm sát và áo choàng không tay Louis Vuitton. Thế nên giờ đây tôi mới kẹt cứng trong cái áo khoác vải tuyết đen trắng thanh nhã bên cạnh Stacy rõ là nổi bật. Tôi đưa mắt dò xét Stacy một lần nữa, thầm tự hỏi không biết trông cô ta có xinh hơn mình không nhỉ. Rồi tôi nhanh chóng thấy rằng mình xinh đẹp hơn, nhưng cô ta lại cao hơn, điều đó làm tôi khó chịu. Tôi

thích mình phải vừa xinh đẹp vừa cao ráo cơ. Tôi luôn tin rằng phụ nữ ai cũng muốn mình là người đẹp nhất trong nhóm người xung quanh, nhưng khi tôi nói điều đó với Rachel, cô chỉ đáp lại bằng ánh mắt vô cảm, theo sau là cái gật đầu xã giao. Lúc đó tôi vội chữa lại, “Ừm, nếu người đó là bạn mình thì mình không so sánh.”

May thay, tính tình Stacy chẳng thú vị bằng một góc so với cái tủ quần áo của cô ta, và thế là tôi dễ dàng đánh bật cô ta để tỏa sáng. Marcus cũng cực kỳ vui tính, anh ta làm mọi người cười gần chết. Marcus không phải kẻ chuyên pha trò, nhưng rất hay có những câu móc máy dí dỏm về nhà hàng, những món ăn đắt tiền và về những người xung quanh chúng tôi. Tôi để ý thấy rằng cứ khi nào bật cười với câu đùa của Marcus là Stacy lại chạm vào cánh tay anh ta một cách thân mật, điều này khiến tôi khá chắc chắn rằng nếu không phải là đang hẹn hò thì ít nhất hai người đó cũng đã lên giường với nhau rồi. Cho đến cuối buổi tối hôm đó, tôi đánh giá lại vẻ bề ngoài của Marcus, cho anh ta thêm vài điểm nữa. Đó vừa là do Stacy rõ ràng có thích anh ta, do khiếu hài hước của anh ta, và do một điều gì đó khác nữa. Một điều gì đó khiến Marcus trở nên rất gợi cảm: vẻ long lanh trong đôi mắt nâu và chiếc cằm chẻ gợi cho tôi nhớ đến Danny Zuko trong phim Grease (cảnh bãi biển đầu tiên trên phim đó từng là ý tưởng về sự lãng mạn của tôi trong nhiều năm trời).

Ăn tối xong, lúc trên taxi về khu Upper West Side, tôi nói với Dex, “Em thích Marcus. Anh ta rất vui tính, cuốn hút và gợi cảm đến không ngờ.”

Dex đã quen với những lời nhận xét chân thật của tôi về những người đàn ông khác, thế nên anh chẳng hề thấy choáng. Anh chỉ bảo, “Ừ. Cậu ta cũng khá thú vị.”

Tôi chờ đợi Dex nói tiếp rằng chắc Marcus cũng nghĩ như thế về tôi, và khi không thấy anh nói năng gì, tôi bèn nhắc khéo: “Thế lúc đi lấy áo khoác cho bọn em để chuẩn bị ra về, Marcus đã nói gì với anh? Anh ta có nhắc đến em không?”

Khi ấy, Stacy và tôi đứng tán chuyện cách đó một quãng, và tôi cứ nghĩ thế nào Marcus cũng nói điều gì đó kiểu như “Cậu kiếm được cô nàng đúng là số một đấy”, hay “Cô ấy nóng bỏng hơn người yêu cũ hồi đại học của cậu nhiều”, hay thậm chí là một câu thẳng thắn dễ nghe, “Tôi rất mến Darcy - cô ấy tuyệt thật.”

Nhưng sau khi bị tôi căn vặn một hồi, Dex nói Marcus đã tiết lộ với anh rằng anh ta với Stacy đang hẹn hò, và cho dù cô ta có chiêu “thối kèn cực đỉnh” nhưng Marcus đang tính chia tay vì Stacy đòi hỏi nhiều quá. Khi cần nói, cái tin Marcus được một đứa con gái như Stacy thối kèn cho đã khiến tôi phệt thêm cho anh ta vài điểm nữa trong cuốn sổ tay đánh giá con người của tôi.

Dex và tôi càng tụ tập với Marcus, tôi càng thấy thích anh ta. Nhưng tôi vẫn không coi anh ta là gì khác hơn một người bạn của Dexter, một phù rể trong đám cưới sắp tới của chúng tôi cho tới vài tháng sau, vào buổi tối sinh nhật lần thứ ba mươi của Rachel, khi tôi tổ chức một bữa tiệc bất ngờ cho cô ấy ở Prohibition, quán bar ưa thích của bọn tôi tại khu Upper West Side. Tôi còn nhớ hôm đó đã có lúc tôi lén đến bên cạnh Marcus và nói rằng có thể anh ta là anh chàng tiệc tùng đình đám hồi đại học nhưng bây giờ trữ lượng của tôi ăn đứt anh ta là cái chắc.

Marcus cười khẩy, đập tay lên quầy bar và nói, “Ô, kinh nhỉ? Đã thế chơi luôn, cô nàng to mồm.”

Thế là chúng tôi bắt đầu nốc Jgermeister. Đúng là một trải nghiệm khiến chúng tôi gần nhau hơn, không chỉ vì cả hai cùng uống rượu mà còn cùng uống sau lưng Dex.

Dex rất ghét khi tôi say xỉn. *Thật không thể chấp nhận được. Chẳng chín chắn chút nào. Không tốt cho sức khỏe. Lại còn nguy hiểm nữa, anh ấy sẽ lên lớp tôi như thế.* Nhưng dĩ nhiên điều đó cũng chẳng ngăn được tôi, nhất là vào buổi tối hôm đó. Một lúc nào đó, khi chúng tôi còn chưa kịp uống châu cuối cùng, Dex tìm thấy chúng tôi ở quầy bar và dòm tôi với vẻ ngờ

vực. “Em uống rượu đấy à?” anh hỏi, liếc hai cái cốc đặt trên quay trước mặt chúng tôi.

“Không phải em,” tôi đáp. “Mà là Marcus. Anh ta uống hai cốc.”

“Ờ, hai cốc đó của tôi đấy,” Marcus nói, hai mắt lấp lánh.

Khi Dex nhướng mày bỏ đi chỗ khác, Marcus liền nháy mắt với tôi. Tôi bật cười. “Nhiều lúc anh ấy khó tính lắm. Cảm ơn anh đã bao che.”

“Không có chi,” Marcus đáp.

Thế là vào lúc đó, giữa chúng tôi đã có một bí mật, mà bí mật - dù là nhỏ - lại tạo ra một mối dây liên kết hai con người lại với nhau. Tôi còn nhớ mình đã nghĩ thầm rằng Marcus vui tính hơn Dex biết bao nhiêu, Dex chẳng bao giờ để mất tự chủ cả. Không chỉ vui thôi, tối đó Marcus trông còn hấp dẫn nữa chứ. Anh ta mặc áo phong màu xanh hải quân có cổ - không có gì đặc biệt - nhưng đó là lần đầu tiên quần áo Marcus trông đỡ thùng thình nên tôi có thể thấy cơ thể anh ta khá đẹp. Hớp một chút martini, tôi hỏi anh ta có tập tành gì không, câu hỏi đó nếu tốt thì có thể bị coi là đưa đẩy, nếu không thì sẽ là nhạt nhẽo vô vị, sao cũng được, tôi chẳng quan tâm. Tôi muốn chơi đến cùng cho biết.

“Cũng có một, hai lần,” anh ta đáp.

“Thôi nào. Cơ thể anh đẹp lắm. Anh tập tạ à? Hay là chạy?”

Anh ta nói chỉ chạy khi bị rượt đuổi. Sau đó Marcus bảo với tôi rằng hôm nọ anh ta chạy cùng một cô gái, dù lý trí đã lên tiếng can ngăn. “Lẽ ra tôi không nên đại dột,” anh ta nói, hai tay xoa đùi. “Giờ vẫn còn đang phải trả giá đây. Mà hẹn hò thì chả đi đến đâu cả.”

“Phải chuyện với Stacy không?”

“Ai cơ?”

“Stacy. Cô nàng tóc đỏ anh dẫn đi cùng đến Aureole ấy?”

“À! Hóa ra là cô Stacy đó. Chuyện xưa rồi.”

“Tốt,” tôi nói. “Tôi cũng chẳng thích thú gì. Cô ta chán chết.”

Marcus bật cười. “Cô ta đúng là hơi thiếu i ốt thật.”

“Vậy cô nàng chạy bộ của anh là ai thế?” tôi hỏi.

“Chỉ là một đứa con gái thôi mà.”

“Đứa con gái đó có tên chứ?”

“Cứ gọi là Wanda đi.”

“Được rồi. Wanda... Thế Wanda có giỏi ‘thối kèn’ cho anh như Stacy không?” tôi hỏi, rất tự hào về cái tính thích gây sốc của mình.

Marcus cười khẩy, đang chuẩn bị đáp thì đúng lúc đó Dex và Rachel đến nhập hội nên tôi không bao giờ có câu trả lời mà chỉ nhận được một cái nháy mắt đầy quyến rũ. Tôi nhớ mình đã nghĩ ước gì mình có thể chứng tỏ tài năng trong khoản ấy cho anh ta biết. Dĩ nhiên nói thế không có nghĩa tôi muốn lăng nhăng gì với anh chàng phù rể trong lễ cưới của mình - đó đơn giản chỉ là một ý nghĩ thoáng qua do rượu mà thôi.

Những ký ức của tôi về buổi tối hôm ấy dừng lại đâu đó từ sau lúc ấy, chỉ trừ một điều tôi loáng thoáng nhớ được là Dex kéo tôi khỏi quầy bar, và một ký ức khác thậm chí còn mờ nhạt hơn, đó là nôn ọe vào một cái túi giấy đặt bên cạnh giường của chúng tôi.

Tôi không nghĩ đến Marcus suốt mấy ngày sau, cho tới khi anh ta gọi điện cho Dex. Tôi bảo rằng Dex đi làm chưa về, cảm thấy vui khi có cơ hội chuyện trò với anh ta.

“Cậu ta lúc nào cũng cắm đầu vào việc,” Marcus nói.

“Chứ sao nữa... Thế nào, tình hình anh dạo này ra sao? Có gì mới không? Tối hôm nọ anh đi chơi khuya lắm hả?” tôi hỏi. Sau khi đưa tôi về, Dex

quay lại ngồi với Marcus, cuối cùng hai người đó đi đến tận gần bảy giờ sáng hôm sau mới về.

“À. Ừ. Xin lỗi về chuyện đó nhé,” anh ta đáp.

“Anh không đâm đầu vào rắc rối gì chứ?”

“Ừ.”

“Vậy là không tán chuyện được với em nào nhi?” tôi hỏi.

Anh ta cười. “Cô biết mà, lúc nào tôi chả tán chuyện với các em.”

Tôi hình dung lại lúc ở quầy bar, nhớ lại cảm giác mình bị anh ta cuốn hút.

“Ồ. Tôi biết quá đi chứ,” tôi ồm ờ. “Mà Wanda giờ sao rồi?”

“Wanda á?”

“Anh biết mà. Wanda, cô nàng chạy bộ ấy.”

“À, ra là cô Wanda đó! Phải rồi. Chuyện với Wanda không thành... Nhưng có điều này tôi đang thắc mắc...”

“Điều gì?” tôi ồm ờ hỏi, có cảm giác anh ta cũng đang bắt đầu cợt nhả lại với mình.

Nhưng thay vào đó, anh ta lại hỏi, “Rachel thế nào rồi?”

Tôi vô cùng sửng sốt khi nghe anh ta nhắc đến tên cô ấy. “Ý anh là sao?”

“Cô ấy có hẹn hò với ai không?”

“Không. Sao anh lại hỏi vậy?” tôi nói, trong lòng chợt xuất hiện cảm giác chiếm hữu vô lý và có chút ghen tuông khi thấy Marcus để ý đến bạn mình. Có lẽ, ở một mức độ nào đó tôi thậm chí còn ước gì anh ta chạy theo mình nữa. Đúng là một ý nghĩ ích kỷ, vì Rachel vẫn còn độc thân trong khi tôi đã đính hôn rồi. Nhưng tình cảm thì làm sao ép được chứ.

Marcus nói tiếp, “Về mặt cán của Rachel cũng khá nóng bỏng đấy chứ.”

“Ờ, Rachel cũng xinh xắn đáng yêu,” tôi nói, nghĩ bụng thật là quái lạ khi nghe người khác khen cô ấy nóng bỏng, dù gần đây tôi nhận thấy cô ấy có vẻ dễ coi hơn so với hồi trung học và những năm đầu ngoài hai mươi. Tôi nghĩ đó là do da cô ấy đẹp. Rachel không có nhiều vết chân chim ở khóe mắt như nhiều phụ nữ ở tầm tuổi bọn tôi. Vào một ngày đẹp trời nào đó, khi cô ấy hứng lên chăm chút cho vẻ bề ngoài của mình thì bạn thậm chí còn phải bảo cô ấy xinh nữa cơ. Nhưng nóng bỏng thì còn lâu. “Ừm, nếu anh muốn đi chơi với bạn tôi thì phải qua tôi đã nhé,” tôi nói có vẻ đùa nhưng ý là thật. Tôi sẽ đóng vai người gác cổng trong vụ này.

“Được thôi... Nói với Rachel là tôi sẽ mời cô ấy đi chơi. Và bảo cô ấy tốt nhất nên nhận lời. Nếu không...”

“Không thì sao?”

“Không thì đó sẽ là sai lầm lớn nhất đời cô ấy.”

“Anh đáng giá thế cơ á?”

“Ờ,” anh ta đáp. “Đúng, tôi đáng giá thế cơ đấy.”

Và rồi trong tôi lại dậy lên cảm giác băng khuâng, tiếc nuối. Tiếc vì thật quá tệ khi tôi không thể xơi tái Marcus cho biết mùi trước khi kết hôn với Dex. Thậm chí còn hơn cả chút xiu tình cảm dành cho Marcus, tôi nghĩ thật bất hạnh khi mình sẽ không bao giờ còn được cảm nhận nụ hôn đầu tiên với người khác. Và không bao giờ còn được yêu ai nữa. Có lẽ đa phần đàn ông đều có cùng cảm giác đó như tôi, thường là ngay trước khi họ quyết định gả bó đời mình với ai đó và đi mua nhẫn đính hôn. Nhưng theo kinh nghiệm của tôi, phụ nữ thường không như vậy - hay ít ra là họ không chịu thừa nhận cảm giác ấy. Với họ, tìm được một người đàn ông tốt là coi như tất cả đã an bài. Dường như họ cảm thấy nhẹ nhõm vì hành trình tìm kiếm đã kết thúc. Họ hài lòng, mãn nguyện và sẵn sàng đi đến cuối đường với người ấy. Chắc trong chuyện này cảm giác của tôi giống với đàn ông hơn là phụ nữ.

Thế nhưng, dù cho đôi lúc có thấy tiếc đi chẳng nữa, tôi vẫn biết rằng giữa tôi và Marcus không thể có gì được. Vậy là tôi quyết định làm một việc cao thượng: tôi khích lệ Rachel đi chơi với Marcus và quan tâm đến mối quan hệ có nhiều hứa hẹn của họ. Và khi họ hẹn hò thật, tôi thấy mừng cho hai người.

Nhưng rồi cả Marcus lẫn Rachel lại thẳng thừng từ chối khai báo tình hình với tôi sau buổi hẹn. Điều đó khiến tôi cáu lắm, bởi tôi là người bạn thân thiết của cả hai, mối quan hệ giữa họ sau một cuộc hẹn ngu ngốc không thể nào sâu sắc bằng với tôi được. Rachel nhất định không hé răng, thậm chí còn chẳng nói cho tôi biết hai người có hôn nhau không - như thế tôi lại đâm nghi ngờ liệu họ có làm gì hơn chẳng. Tôi càng thăm dò, hai người đó càng kín tiếng, mà như thế lại càng khiến tôi thêm tò mò về Marcus. Đúng là một vòng tròn luẩn quẩn. Kết quả là, trong suốt mấy tuần sau đó, cứ lúc nào Marcus gọi điện gặp Dex là tôi lại quyết tâm phải buôn chuyện với anh ta càng lâu càng tốt. Thậm chí có đôi lần tôi còn gọi điện đến chỗ làm của anh ta, lấy lý do hỏi han về chuyến đi Hampton của chúng tôi hay việc gì đó liên quan đến đám cưới. Cúp máy rồi tôi bồi tiếp một e-mail láu lỉnh. Marcus lập tức đáp trả nhanh như chớp, vậy là chúng tôi cứ thế kể tung người hứng cho tới hết ngày. Chuyện vô thưởng vô phạt, chẳng ảnh hưởng đến ai.

Nhưng rồi vào dịp cuối tuần nghỉ lễ Quốc khánh, Dex và Rachel đều ở lại thành phố làm việc chứ không cùng chúng tôi đi nghỉ ở Hampton. Tôi bực bội và thất vọng vì cả bạn thân nhất lẫn chồng chưa cưới của mình đều vắng mặt, nhưng một phần nào đó trong tôi cảm thấy háo hức trước viễn cảnh được đi chơi với Marcus mà không có người kè kè theo cùng. Nói vậy không có nghĩa tôi muốn chuyện gì xảy ra đâu. Tôi chỉ muốn tìm cảm giác lạ chút xíu thôi.

Cầu được ước thấy, cảm giác lạ đó bắt đầu nhen nhóm ở bar Talkhouse khi trò nốc rượu của bọn tôi bước sang hồi thứ hai, chỉ có điều lần này không có Dexter-người-cứu-hộ ở đó. Tôi hơi quá chén nhưng vẫn cố để không bị

ói, không lăn quay ra đấy hay biến mình thành con ngốc hạng nhất. Tuy vậy, chắc chắn là tôi say thật. Cả Marcus cũng thế. Bọn tôi nhảy nhót cho tới tận hai giờ sáng rồi anh ta, tôi và Claire mới vác xác về. Claire mặc bộ đồ ngủ hàng hiệu Lily Pulitzer vào và leo thẳng lên giường, nhưng Marcus và tôi vẫn tiếp tục tiệc tùng, đầu tiên là trong phòng, rồi ra sân sau.

Bọn tôi cười đùa trêu ghẹo nhau, đúng là vui hết chỗ nói. Nhưng rồi những câu chọc ngoáy mỉa mai ồn ào dần nhường chỗ cho trò tát đùa, cuối cùng thành vật lộn trên bãi cỏ mát lạnh ẩm ướt. Tôi nhớ mình đã quát Marcus, bảo anh ta thôi đi sau khi anh ta ôm ngang lấy người tôi và đốn ngã tôi dưới gốc cây. Tôi nói rằng cái váy yếm Chaiken màu trắng của mình sẽ lấm bẩn hết mất. Nhưng thực sự ra tôi không muốn anh ta dừng lại, và hình như Marcus cũng biết thế nên anh ta vẫn tiếp tục xông vào. Anh ta còn bẻ quặt cánh tay tôi ra sau lưng, hành động ấy có tác dụng kích thích ghê gớm. Ít nhất là đối với Marcus. Tôi biết anh ta cũng thế, vì tôi cảm thấy anh ta đang đè lên người tôi. Điều đó càng làm tôi hưng phấn hơn.

Chẳng hiểu từ lúc nào, trời bắt đầu đổ mưa, nhưng không ai trong chúng tôi rậm rịch vào nhà. Thay vì vậy, chúng tôi cứ nằm đè lên nhau như thế, gần như hóa đá. Thế rồi tiếng cười dứt hẳn. Thậm chí còn không mỉm cười, tôi với Marcus chỉ nhìn nhau đăm đăm, mặt kề sát mặt, mũi chạm mũi. Cứ thế, sau một hồi lâu ngập ngừng chờ đợi đầy ham muốn, tôi nghiêng đầu hôn lên môi anh ta. Chỉ một cái hôn nhẹ vô tư. Tôi muốn anh ta hôn mình trước, nhưng tôi đợi chán rồi. Những giây phút tiếp xúc ngắn ngủi ấy quả là tuyệt. Tôi biết Marcus cũng cảm thấy như vậy, nhưng anh ta dứt ra hỏi, “Gì thế này?”

Tôi lại tìm đến đôi môi anh ta lần nữa. Lần này là một nụ hôn thực sự. Tôi còn nhớ mình cảm thấy hoàn toàn tỉnh táo, các giác quan vẫn còn nhạy bén. “Tôi hôn anh,” tôi đáp.

“Cô có nên làm vậy không?” anh ta hỏi trong khi vẫn nằm đè lên người tôi, hơi ấn mạnh xuống một chút.

“Có lẽ là không,” tôi đáp. “Nhưng chuyện đã rồi.”

Tôi lai hôn anh, và lần này Marcus đáp lại. Chúng tôi hôn nhau rất lâu dưới màn mưa ấm áp và tiếng sấm ì ầm vọng đến từ nơi xa. Tôi biết cả hai đều đang nghĩ chúng tôi không thể, không nên đi xa hơn những nụ hôn, nhưng vẫn còn do dự. Thách thức lẫn nhau. Anh ta nói những câu kiểu như *Phải chấm dứt thôi, Chuyện này thật điên rồ, Chúng ta không thể làm thế được, hay Chẳng may bị Claire bắt quả tang thì sao?* nhưng không ai chịu nghĩ lại hay thậm chí là ngừng lại.

Trái lại, tôi nắm chặt lấy tay anh ta đưa vào trong váy mình. Và anh ta thừa biết phải làm gì sau đó. Nếu như lúc trước tôi có chút nghi ngờ về trình độ của Marcus thì giờ đây mỗi ngờ vực đó không còn nữa. Anh ta đúng là quá tuyệt. Tôi còn nhớ lúc ấy mình đã nghĩ Dex có thể đẹp trai, nhưng anh ấy không làm được việc này. Không làm được thế này. Hay thậm chí là nếu có làm đi nữa thì cũng không thể mang lại cảm giác giống như vậy. Ý nghĩ mình chưa bao giờ có với Dex điều Marcus đang đem lại lúc này khiến tôi thì thầm vào tai anh ta, “Tôi muốn anh.”

“Chúng ta không thể thế này được,” Marcus đáp, tay vẫn đang sờ soạng giữa hai chân tôi.

“Sao không?”

“Cô biết lý do mà.”

“Nhưng tôi muốn.”

“Không, cô không muốn.”

“Tôi muốn. Chắc chắn là tôi muốn,” tôi nói.

“Không. Chúng ta không thể.”

Nhưng đến lúc đó tôi đã lần cởi chiếc quần lót dây của mình và quần jean của Marcus, luồn tay vào để cảm nhận hơi ấm bên trong chiếc quần lót của

anh ta, nhất định phải làm cho anh ta thờ hỗn hển như mình. Chúng tôi trải qua từng bước chậm chạp giống như thời còn học trung học, cố trì hoãn điều không thể tránh khỏi. Nhưng rồi cuối cùng cái gì đến cũng đến. Ngay tại đó, dưới gốc cây đó, trong cơn mưa như trút của tháng Bảy.

Giá mà tôi có thể nói rằng vào giây phút ấy tôi đang nghĩ tới những điều to tát lớn lao - chẳng hạn như mình đang làm gì vậy, việc này có ý nghĩa gì trong cuộc đời mình, ảnh hưởng thế nào đến hôn ước, đến mối quan hệ giữa mình và Dex. Nhưng không, tôi chỉ đại loại nghĩ, *Mình có giỏi hơn mấy cô bồ cũ của anh ta không? Liệu Dex có bao giờ phát hiện ra không? Marcus có còn đi chơi với Rachel nữa không? Sao lại thích đến thế này nhỉ?*

Chúng tôi kéo dài thật lâu, có lẽ là vì cả hai đã uống rượu, nhưng tôi nghĩ rằng đó là do sức hút hoàn hảo và khả năng xuất sắc trong chuyện ấy của Marcus. Sau đó, chúng tôi nằm lăn ra, thờ hồng hộc, mắt nhắm hờ. Mưa đột ngột tạnh hẳn nhưng cả hai đều ướt đẫm.

“Trời,” anh ta nói, lúi ở dưới lưng ra một cái que và quăng đi một quãng. “Khốn thật.”

Tôi biết mình đã tạo được dấu ấn, vậy nên tôi mỉm cười một mình.

“Lẽ ra chúng ta không nên làm thế,” anh ta nói.

“Muộn rồi,” tôi đáp, đan tay mình vào tay anh ta.

Marcus siết tay tôi. “Quá muộn rồi... Mẹ kiếp.”

“Anh sẽ không nói với Dex chuyện này chứ?” tôi hỏi.

“Cô điên à? Không đời nào. Không ai hết. Cả cô cũng phải im miệng đấy,” anh ta đáp, trông có vẻ hơi hoảng.

“Đương nhiên rồi. Không hé răng với ai hết,” tôi nói.

Hình ảnh Rachel chợt thoáng hiện ra trong tâm trí tôi - nét mặt cô ấy chuyển từ sững sốt sang đau đớn rồi ra vẻ đạo đức. Nói với Rachel lại càng

không.

Marcus đưa tay vuốt một bên đùi ướt nhẹp của tôi. “Mình nên vào thôi. Rồi đi tắm.”

“Tắm chung à?”

“Không.” Anh ta bật ra một tiếng cười lo lắng. “Không chung được. Tối nay gây ra chùng ấy thôi là đủ lắm rồi.”

Tôi muốn hỏi Marcus vậy từ nay về sau sẽ thế nào. Tôi muốn biết chuyện này có ý nghĩa gì với anh ta, anh ta cảm thấy thế nào, đây chỉ là chuyện nhất thời thôi hay là sau này sẽ còn tái diễn. Nhưng tôi bắt đầu thấy choáng váng, bối rối và hơi lo lắng. Cả hai đi vào nhà, hôn tạm biệt, rồi mỗi người đi tắm riêng. Tôi vẫn chưa thực sự tin được chuyện vừa xảy ra - và dù không hối hận nhưng tôi vẫn khóc một chút khi ngâm mình trong làn nước nóng, nhìn chiếc nhẫn kim cương đính hôn tuyệt đẹp và nghĩ đến Dexter đang nằm ngủ trên chiếc giường của chúng tôi ở khu Upper West Side.

Tắm xong, tôi cố xóa đi những vết lấm bẩn trên chiếc váy bằng lọ thuốc tẩy Woolite tìm thấy ở dưới bồn rửa, nhưng chẳng ích gì, tôi biết thuốc tẩy sẽ chỉ làm hỏng lớp vải mỏng manh mà thôi. Vậy là tôi vắt kiệt nước, lén chui vào bếp rồi tống nó xuống tận đáy túi rác, dưới một cái vỏ chuối và một hộp ngũ cốc Trix rỗng. Tôi sẽ không để cho thanh danh của mình bị hủy hoại chỉ vì một cái váy giống như cô Monica Lewinsky^[2] nào đó đâu.

NĂM

Hôm sau thức dậy, tôi cảm thấy miệng mình khô khốc, sực mùi rượu tequila, đầu đau như búa bổ. Tôi liếc nhìn đồng hồ, đã gần trưa rồi. Chuyện đêm qua giống như một giấc mơ nhạt nhòa. Giấc mơ nhạt nhòa và rất tuyệt. Tôi nóng lòng muốn gặp lại Marcus. Tôi ra khỏi giường, đi đánh răng, chải đầu và buộc tóc, điểm chút phấn hồng lên má, mặc chiếc váy Juicy Couture màu xanh lục và áo ba lỗ trắng, rồi thong thả đi tìm anh ta.

Marcus đang ngồi trong phòng một mình, xem ti vi.

“Chào anh,” tôi nói, ngồi xuống sofa cạnh anh ta.

Marcus liếc sang tôi, nheo mắt và phát ra câu chào khàn đặc, “Chào buổi sáng. Hay chính xác hơn là buổi trưa, tôi đoán thế.” Nói xong, anh ta lại dán mắt vào ti vi.

“Mọi người đâu cả rồi?” tôi hỏi.

Anh ta bảo Claire đi ăn bữa nửa buổi, còn Hillary – cô bạn cùng đi nghỉ với chúng tôi - suốt từ đêm qua chưa thấy về.

“Có thể cô ta cũng vui thú ở đâu đó chẳng,” tôi cố phá vỡ tảng băng.

“Ờ,” anh ta nói. “Có thể.”

Tôi thử lại lần nữa. “Vậy cảm giác của anh thế nào?”

“Chẳng ra cái đếch gì,” anh ta đáp, chuyển sang kênh khác trong khi vẫn không chịu nhìn tôi. “Mấy ly đó thật chả ra sao.”

“Àà. Hiểu rồi,” tôi nói. “Chúng ta đang đổ lỗi cho rượu vì chuyện tối qua đấy à?”

Anh ta lắc đầu, cố ghìm một nụ cười. “Tôi biết cô luôn là đứa gây rắc rối mà, Darcy Rhone.”

Tôi thích thú khi biết ấn tượng của anh ta về mình là như vậy, nhưng đồng thời tôi cũng không muốn Marcus nghĩ mình là mụ đàn bà hư thân mất nết, thường xuyên lừa dối Dexter. Thế nên tôi nói thẳng cho anh ta biết rằng chuyện tối qua chưa từng có tiền lệ. Xét theo khía cạnh nào đó thì thực sự là vậy.

“Ồ. Sẽ không có lần thứ hai nữa. Trở lại với thực tại thôi,” Marcus nói.

Anh ta đối xử với tôi thật chẳng dịu dàng tí nào, điều đó khiến tôi bị tổn thương, lòng tự tôn của tôi bị chà đạp. Dù sao thì chúng tôi cũng đã có với nhau một đêm nồng nàn. Cảm giác nồng nàn ấy nhiều năm rồi tôi không được tận hưởng. Mà cũng có thể là không bao giờ. Tôi thích coi mình là kiểu phụ nữ khá thoáng, và tôi đã từng làm chuyện ấy ở nhiều nơi thú vị - bãi đỗ xe của nhà thờ, cánh đồng ngô, và phòng đợi ở phòng khám nha khoa của bố tôi, tất nhiên không chỉ có những nơi ấy. Nhưng làm tình dưới màn mưa gió sấm chớp thì đúng là lần đầu tiên, và tôi thấy khó chịu khi Marcus không nhìn nhận chuyện đó thích đáng.

“Vậy là anh ân hận vì chuyện đã xảy ra?” tôi hỏi.

“Đương nhiên.”

Tôi thở dài, cố thử cách khác. “Thế... anh không thích à?”

Cuối cùng anh ta cũng chịu thua, ngẩng lên nhìn tôi, và cười nhả nhổ. “Đó hoàn toàn không phải điểm chính trong chuyện này, Rhone.”

“Đừng có gọi tôi kiểu đấy. Đêm qua anh đâu có gọi tôi là Rhone,” tôi nói.

“Đêm qua,” Marcus vừa nói vừa lắc đầu, “là một sai lầm khốn kiếp. Tốt nhất là cứ coi như không có gì.”

“Không,” tôi đáp.

Anh ta nhìn tôi. “Không ư?”

“Không. Tôi không thể coi như không có gì được. Chuyện đã xảy ra rồi. Có hối cũng vô ích.”

“Tôi biết có hối cũng vô ích, nhưng ta phải quên nó đi. Việc đó đúng là chẳng ra cái đích gì. Cô đã đính hôn... còn Dex là bạn thân của tôi... Thế là đủ lắm rồi.”

“Phải,” tôi nói, liếc anh ta một cái đầy khiêu gợi.

Anh ta quay đi chỗ khác, ngồi gác chân chữ ngũ. “Sai lầm chó chết.”

Tôi tức điên vì anh ta lại đi lo cho Dex thay vì lo cho tôi. “Marcus,” tôi nói.

“Gì?”

“Tôi nghĩ ta nên trao đổi với nhau về những gì đã xảy ra. Nên tìm hiểu xem nguyên nhân vì sao lại có chuyện đó.” Tôi muốn thăm dò anh ta, xem anh ta thích tôi đến mức nào và liệu rằng có thể quyến rũ được anh ta lần nữa không nếu tôi muốn. Mà thực sự là tôi cũng muốn thế thật. Có thể một đôi lần gì đó. Ý tôi là, đã lừa dối một lần rồi thì lừa dối thêm lần thứ hai hay thứ ba cũng có tệ hơn lắm đâu?

“Có chuyện đó là vì chúng ta quá say.”

“Đấy không phải lý do. Nguyên nhân không chỉ có vậy. Anh đâu có lẫn lộn ngoài đó với Claire.”

Anh ta đặng hăng nhưng không nói gì.

“Nếu thực sự tôi và Dex không có duyên với nhau thì sao?”

“Thế thì tốt nhất cô nên hủy đám cưới.”

“Anh muốn tôi làm vậy à?” tôi hỏi.

“Không. Tôi không nói thế. Cô nên kết hôn với Dex.”

Vẻ lạnh băng trong giọng nói của Marcus chỉ khiến tôi muốn xông vào nện anh ta.

“Nếu tôi và anh có duyên thì sao?” tôi hỏi, cố tình nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Marcus quay đi. “Không bao giờ có chuyện đó đâu.”

“Sao không chứ?”

“Không là không.”

“Tại sao?”

“Bởi vì.” Anh ta đứng dậy, lê bước vào bếp rồi quay ra với một chai nước cam Gatorade. “Đó là một sai lầm. Một trong những sai lầm.”

“Anh không có chút tình cảm nào với tôi sao?” tôi hỏi. Đó là cái bẫy. Marcus không thể chối cãi rằng anh ta không có tình cảm với tôi, vì nếu thế anh ta sẽ biến mình thành thằng khốn nạn vì đã quan hệ với tôi. Nhưng nếu anh ta thừa nhận là có thì cánh cửa hy vọng vẫn chưa hoàn toàn đóng lại.

Anh ta ngẫm nghĩ một giây rồi đáp lại một cách khôn khéo, “Tất nhiên là tôi thích cô, Darcy. Chúng ta là bạn mà.”

“Vậy ra anh luôn làm chuyện đó với bạn mình?” tôi quát lại.

Anh ta hạ giọng xuống một tông, khoanh hai tay trước ngực và nhìn tôi. “Darce. Tôi thực sự rất... thích chuyện đêm qua... Nhưng đó là một hành động sai trái. Và tôi lấy làm hối hận... Chúng ta đã mắc sai lầm.”

“Sai lầm ư?” tôi hỏi, vẻ mặt giống như đang bị sỉ nhục.

“Phải,” anh ta thản nhiên đáp. “Một sai lầm. Một sự cố liên quan đến rượu.”

“Nhưng điều đó phải có ý nghĩa gì với anh chứ?”

“Đúng.” Anh ta vươn vai, ngáp dài và khẽ mỉm cười. “Như tôi đã nói ban nãy, tôi thích chuyện đó. Nhưng chỉ có thể thôi. Tất cả đã qua rồi.”

“Đã thế thì được thôi,” tôi đáp. “Nhưng anh sẽ không hẹn hò với Rachel nữa chứ?”

“Chẳng biết. Cũng có thể. Có thể lắm. Mà sao?”

“Anh vẫn tiếp tục thật ư?” tôi tức tối hỏi.

Anh ta chỉ giương mắt nhìn tôi, đưa chai Gatorade lên miệng tu. “Sao lại không?”

“Anh không thấy giờ chuyện đó có phần hơi kỳ cục à?” tôi hỏi. “Giống như là bắt cá hai tay ấy?”

Anh ta nhún vai, tỏ thái độ rằng anh ta thấy chả có vấn đề gì cả.

“Anh sẽ không ngủ với Rachel đấy chứ?” tôi hỏi, căn cứ vào lịch sử tình trường của Rachel thì tôi đoán anh ta vẫn chưa làm thế.

Marcus phá lên cười và đáp, “Cũng chưa chắc.”

“Anh có đùa không đấy?” tôi kinh hoàng hỏi. “Như thế thật không ra sao cả. Tôi và cô ấy là bạn thân nhất cơ mà.”

Anh ta chỉ nhún vai.

“Thôi được. Tôi sẽ hỏi anh một câu. Chỉ một câu thôi... Nếu bây giờ tôi vẫn còn độc thân thì anh sẽ chọn ai? Tôi hay Rachel?” Tôi hỏi, gần như đã biết chắc đáp án nhưng vẫn muốn nghe anh ta nói.

Marcus phì cười. “Cô đúng là quái thật.”

“Nhanh lên. Trả lời đi.”

“Được rồi. Thế thì nói thật nhé,” Marcus nghiêm trang đáp. Tôi hồi hộp chờ đợi những lời dịu dàng đầu tiên anh ta thốt ra kể từ đầu cuộc đấu khẩu

đến giờ. “Tôi sẽ cố để có được cả hai cô cùng một lúc.”

Tôi nhéo vào cánh tay anh ta, “Trả lời nghiêm túc đi.”

Anh ta cười. “Các cô chưa bao giờ thế à?”

“Chưa, chưa bao giờ! Anh thật là kinh tởm,” tôi nói. “Tôi chơi bời nhiều rồi, nhưng khi yêu ai tôi cũng muốn tình yêu phải là duy nhất... Thế nên, chọn đi. Tôi hay Rachel?”

Anh ta nhún vai. “Đằng nào cũng khó.”

“Khó vì còn Dex nữa phải không? Nhưng anh bị tôi hấp dẫn hơn chứ?” tôi hỏi, tìm kiếm ở anh ta một lời khẳng định. Không hẳn là tôi muốn đánh bại Rachel. Đúng hơn là cô ấy có điểm mạnh riêng - sự thông minh của một luật sư chẳng hạn - trong khi sức hấp dẫn và được đàn ông thèm khát lại thuộc lãnh địa của tôi, là nguồn gốc lòng tự tôn của tôi. Và tôi muốn - tôi cần - ranh giới phân biệt giữa tôi và cô ấy phải rõ ràng.

Nhưng Marcus không để cho tôi được thỏa mãn. “Mỗi người các cô đều xinh đẹp theo những cách riêng,” anh ta vừa nói vừa bật tiếng ti vi to lên, ám chỉ cuộc nói chuyện đã đến hồi kết. “Giờ xem một chút giải Wimbledon nhé? Cô thấy sao? Tay Agassi kia trông được không?”

Từ đó cho đến hết tuần, trong khi Marcus cố tìm mọi cách để không phải ở riêng với tôi, tôi lại thấy mình bị anh ta ám ảnh. Và khi chúng tôi quay về thành phố, nỗi ám ảnh đó lại càng trở nên mãnh liệt hơn. Không hẳn là tôi muốn lãng nhãng với anh ta, mà là tôi muốn anh ta thêm muốn tôi.

Nhưng rõ ràng chuyện đó không thành. Mặc kệ cho tôi khủng bố bằng e-mail và điện thoại, Marcus vẫn cứ lờ tịt. Vậy là khoảng một tuần sau đó, tôi phải dùng đến biện pháp mạnh, xuất hiện ở nhà anh ta với một lốc sáu lon bia và đĩa Pulp Fiction, bộ phim mà gã đàn ông nào cũng mê. Marcus nói qua hệ thống loa cho tôi lên phòng, và đứng khoanh tay nơi cánh cửa để ngỏ. Anh ta mặc quần thể thao màu xám có một lỗ thủng ở đầu gối là chiếc

áo phông bạc màu lấm tẩm bẩn. Dù vậy, trông Marcus vẫn thật nóng bỏng, đúng kiểu nóng bỏng của một người vừa cùng bạn ném trái cấm dưới cơn mưa tầm tã.

“Sao? Tôi vào được chứ? Có đồ giải trí đây,” tôi nói, giơ lốc bia và đĩa phim lên.

“Không được,” anh ta nói, vẫn mỉm cười.

“Đi mà,” tôi nỉ non, giọng ngọt lịm.

Anh ta bật cười và lắc đầu nhưng không chịu nhúc nhích.

“Thôi nào? Tối nay chúng ta ngồi chơi với nhau được không?” tôi hỏi. “Tôi chỉ muốn dành thời gian ở bên anh. Với tư cách bạn bè thôi mà. Nhất thiết chỉ là bạn. Việc đó sai trái lắm sao?”

Anh ta thốt lên một tiếng kêu bực bội và xích ra một khoảng chỉ vừa đủ để tôi phải cố lách vào. “Cô đúng là hết thuốc chữa.”

“Tôi chỉ muốn gặp lại anh. Như một người bạn. Xin thề đấy,” tôi đáp, đưa mắt nhìn quanh căn hộ bừa bộn điển hình của một anh chàng độc thân. Quần áo, báo chí vung vãi khắp nơi. Một hộp mì lasagna Stouffer đông lạnh đang rã đông trên bàn cà phê. Chăn đệm thì chưa gấp, lớp ga phủ dưới cùng cố che đậy tấm đệm màu xanh dương cũ mèm xấu xí. Một cái bể cá cảnh lớn, khẩn thiết cần được cọ rửa, đặt cạnh chiếc ti vi plasma cùng hàng tá đĩa trò chơi điện tử. Anh ta nhìn tôi quan sát mọi thứ xung quanh.

“Không ngờ có người đến chơi.”

“Tôi biết, tôi biết. Nhưng anh đâu chịu gọi lại cho tôi. Tôi đành phải dùng biện pháp mạnh.”

“Tôi biết thừa cả cô lẫn cái biện pháp mạnh đó của cô rồi,” anh ta nói, trở vào cái đệm gấp đối diện bộ sofa da hình chữ L. “Ngồi đi.”

“Thôi nào Marcus. Chúng ta ngồi chung trên sofa cũng được mà. Tôi thì, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Đó là một lời nói dối, cả hai chúng tôi đều biết thế. Thế là khi xem được nửa chừng bộ phim, sau vài động tác đưa đẩy khéo léo của tôi, Marcus và tôi lại cùng nhau phạm phải “sai lầm” lớn thứ hai. Và phải nói thật, tôi thậm chí còn thích anh ta hơn khi ở trên một chiếc sofa khô ráo mềm mại như thế này.

SÁU

Sau cái đêm trên sofa ấy, Marcus không còn chối từ và cũng chẳng coi chuyện giữa chúng tôi là sai lầm nữa. Dù hiếm khi chủ động liên lạc nhưng lúc nào anh ta cũng đồng ý khi tôi đòi gặp - đó có thể là vào giờ ăn trưa hay bất cứ đêm nào Dex phải ở lại làm việc muộn. Toàn bộ thời gian rảnh của tôi đều xoay quanh Marcus. Và khi không ở cùng với anh ta thì tôi chỉ toàn nghĩ ngợi, mơ mộng về anh ta. Chuyện ấy đúng là kỳ cục và hết ý đến mức tôi tưởng chỉ có thể tồn tại trong những bộ phim như *9½ Weeks*. Có ở bên Marcus bao nhiêu tôi cũng thấy chưa đủ, và anh ta rõ ràng cũng có chung một nỗi ám ảnh về tôi. Anh ta cố tỏ ra bình thản, nhưng thỉnh thoảng tôi cũng phát hiện ra tình cảm thật của anh ta qua giọng nói trên điện thoại mỗi khi tôi gọi hay cái cách anh ta nhìn tôi khi tôi tha thân đi lại quanh căn hộ của anh ta trong bộ dạng lỏa thể sau khi làm tình.

Nhưng dù chuyện yêu đương giữa chúng tôi ngày càng trở nên sâu sắc hơn, Marcus không bao giờ bóng gió xa xôi bảo tôi nên hủy đám cưới. Anh ta không nói dù chỉ một lần.

Kể cả khi tôi ép, hỏi thẳng anh ta rằng liệu tôi có nên tiếp tục đi đến cùng với Dex không. Anh ta cũng chỉ bảo, “Quyền quyết định là ở em, Darce ạ.” Thậm chí tôi còn điên tiết hơn khi anh ta bảo tôi nên cưới Dex. Tôi biết chỉ vì anh ta cảm thấy tội lỗi nên mới nói thế, nhưng tôi vẫn thấy ghét. Mặc dù không có ý định hủy hôn và nhẽ ra phải vui vẻ tận hưởng cảm giác tự do trong mối quan hệ tình ái không ràng buộc gì ở nhau, thế nhưng tôi vẫn muốn Marcus nói với tôi rằng anh ta nhất định phải có tôi, rằng nếu tôi không nói thật cho Dex biết về chuyện này thì anh ta sẽ tự nói. Như thế mới thực sự cho thấy tình cảm nồng cháy giữa chúng tôi - lực hút vô hình không thể cưỡng lại cứ hút chúng tôi về phía nhau. Nhưng Marcus chẳng phải kiểu người đó. Dù vượt qua được những rào cản trong suy nghĩ của đàn

ông để ngủ với vợ chưa cưới của bạn mình, anh ta lại không hề muốn đi đến cùng, không muốn ngăn cản đám cưới.

Vậy là hôn ước giữa tôi và Dex vẫn không có gì thay đổi, nó giống như tấm màn ngăn cách giữa chồng chưa cưới và người tình. Rời khỏi căn hộ của Marcus, tôi trở về nhà mình, khoác lên người một bộ trang phục hoàn toàn khác, thản nhiên cầm tập tài liệu chuẩn bị cho đám cưới và gọi điện đặt ba trăm món quà dành cho khách cứ như thể chẳng có gì xảy ra. Dù có thích Marcus đi nữa, tôi vẫn coi mình với Dex là đôi tình nhân vàng và về lâu dài không ai xứng với tôi hơn Dex. Ít ra là khi xét trên bình diện nổi. Dex hơn Marcus về mọi mặt trên bình diện nổi. Thứ nhất, Dex đẹp trai hơn. Nếu làm một cuộc thăm dò với một trăm phụ nữ thì chắc chắn tất cả đều sẽ nhất trí với tôi về điều đó. Marcus không cao bằng, tóc không dày bằng, đường nét trên gương mặt không hoàn hảo bằng Dex. Và trong các mặt khác, Marcus cũng không thể sánh được: anh ta không gọn gàng ngăn nắp, không có đạo đức nghề nghiệp, không kiếm được nhiều tiền như Dex, xuất thân trong một gia đình không đàng hoàng bằng, khiếu thẩm mỹ kém hơn, lừa dối mấy cô bồ cũ và lại còn có thể nói dối một người bạn của mình.

Marcus chỉ hơn ở cái kiểu mơ hồ, khó hiểu ấy, một điểm mà với mỗi người điều đó có thể rất quan trọng hoặc chẳng là gì. Chúng tôi đều theo đuổi những điều khó lý giải, đó là đam mê, là khoái lạc, là mối quan hệ thể xác. Anh ta cuốn hút khôn cưỡng. Con người Marcus chỉ toàn những điểm không hoàn hảo, ấy vậy mà tôi không thể nào ngăn được mình đừng tìm đến anh ta. Nói vậy không có nghĩa tôi đã thực sự cố. Tôi vô tư sống, lên kế hoạch cho lễ cưới, về nhà với Dex sau khi đã trải qua cuộc mây mưa nóng bỏng, mãnh liệt với người bạn phù rể của anh. Tôi tự nhủ mình sẽ trở lại sống nghiêm chỉnh trước khi cưới, và kể từ ngày trọng đại đó trở về sau, mình sẽ là một người vợ thủy chung. Tôi chỉ chơi bời vui thú lần cuối cùng thôi. Chỉ để giải tỏa khao khát dục vọng của mình. Bao nhiêu gã đàn ông cũng làm như vậy. Sao tôi lại không thể cơ chứ?

Dĩ nhiên tôi không tiết lộ với bất cứ ai về cuộc tình vụng trộm này. Ngay cả với mẹ, người tôi luôn tâm sự mọi điều. Hay với Claire, cô ấy thậm chí sẽ không hiểu được vì sao tôi lại có thể vì kẻ khác mà lừa dối một người dòng dõi hoàng như Dexter và mạo hiểm tương lai của chính mình. Và với Rachel thì lại càng không. Vì cô ấy chỉ toàn phán xét người khác và cũng vì tôi biết cô ấy có chút tình cảm với Marcus.

Chỉ một lần duy nhất tôi gần như quyết định nói ra toàn bộ sự thật. Đó là sau khi tôi để quên cái nhẫn ở nhà Marcus và đổ cho người dọn phòng của anh ta đã lấy trộm nó. Lúc ấy tôi đang trong cơn hoảng loạn, cuống lên tìm cái khác thay thế trước khi lễ cưới diễn ra, sợ phải nói với Dex rằng cái nhẫn mất rồi, và đột nhiên thấy lo không biết có nên kết hôn với Dex không. Vậy là trong lúc tuyệt vọng, tôi tìm đến Rachel để cầu cứu. Xưa nay cô luôn là người ra quyết định thay tôi ngay cả trong những việc rất nhỏ nhoi, chẳng hạn tôi nên mua đôi boots Gucci da thô màu sô cô la hay màu nâu đồng (dù khi ấy việc này với tôi cũng không hề nhỏ chút nào), thế nên tôi biết cô ấy có thể xử lý được tình huống khó khăn này. Tôi thú nhận với cô ấy về chuyện ngoại tình, nhưng cố nói sao cho việc đó chẳng có ý nghĩa gì, rằng nó chỉ xảy ra một lần duy nhất. Tôi bảo với Rachel là mình ngủ với một anh bạn cùng công ty - chứ không nói đó là Marcus. Tôi chỉ muốn cô ấy không phải đau lòng, bởi lúc đó tôi nghĩ sẽ không ai biết được sự thật này.

Giống như mọi khi, Rachel cho tôi những lời khuyên đáng tin cậy. Trong lúc chờ người đưa đồ ăn Trung Quốc tới, cô thuyết phục tôi rằng ngoại tình chỉ đơn giản là biểu hiện của nỗi hoang mang mà chỉ đàn ông - hoặc phụ nữ có quá nhiều lựa chọn - mới có thể hiểu được. Cô giúp tôi hiểu rằng cho dù những đam mê nồng cháy ban đầu trong chuyện ngoại tình là điều người ta khó có thể chối từ, nhưng những gì tôi đang có với Dex vẫn bền chặt hơn, quý giá hơn thế. Tôi tin cô ấy và quyết định sẽ kết hôn với Dex.

Thế rồi, vào một buổi tối tháng Tám, khoảng ba tuần trước lễ cưới, có một chuyện xảy đến khiến tôi phải cân nhắc lại quyết định của mình. Hôm đó lễ

ra tôi có một cuộc hẹn ăn tối với khách hàng nhưng lại bị hủy vào phút chót, vậy là tôi tới nhà Marcus, định làm cho anh ta bất ngờ. Anh ta chưa về, nhưng tôi thuyết phục người giữ cửa khu nhà cho tôi chìa khóa dự phòng để tôi vào đợi Marcus. Sau đó tôi lên nhà, cởi quần áo, chỉ để lại đôi guốc in họa tiết da báo, rồi nằm ườn trên sofa, hồi hộp chờ đợi anh ta về và trông thấy mình.

Khoảng một tiếng sau, đúng lúc bắt đầu lơ mơ ngủ thì tôi nghe thấy tiếng cười khúc khích của phụ nữ không lẫn vào đâu được vang vọng từ hành lang và tiếng thì thầm của Marcus, rõ ràng đang chọc ghẹo cô ta. Tôi lồm cồm bò dậy mặc đồ nhưng không kịp, Marcus và một đứa con gái tóc vàng trông hơi giống Stacy ở quán Aureole bước vào. Gương mặt xinh xắn nhưng dáng người lại hình quả lê, thậm chí còn tệ hơn thế, cô ta đi đôi giày Nine West hết một từ ba mùa trước. Cả ba người đứng đó, cách nhau chỉ chừng một mét. Trên người tôi vẫn chẳng có gì ngoại trừ đôi guốc Blahnik.

“Darcy, cô làm tôi suýt vãi ra quần,” Marcus nói, trông vẫn chẳng có vẻ gì sợ sệt. “Người gác cửa đâu có nói là cô đang ở đây.”

Tôi vội vàng khoác bừa lên người cái áo phong trần của Marcus đang vắt trên thành sofa nhưng trước đó vẫn còn kịp bắt gặp cái nhìn soi mói từ đầu đến chân đầy ghen tị của đứa con gái kia. “Chắc hẳn quên,” tôi rít lên.

“Tôi về đây,” ả tóc vàng nói, đi giật lùi như một con thú mắc nạn.

“Biển đi,” tôi nói, chỉ tay về phía cửa. Marcus gọi với theo, “Bye, Angie, anh sẽ...”

“Mai anh ta sẽ gọi cho cô, Angie,” tôi mĩa mai phun ra. “Bái bai.”

Ngay khi cánh cửa vừa đóng lại, tôi lao vào đánh anh ta, vừa đánh vừa gào lên: Đồ khốn nạn, đồ dối trá, anh đã phá hỏng hôn ước của tôi, hủy hoại cuộc đời tôi.

Trong thâm tâm tôi biết mình không có quyền nổi điên với anh ta, chỉ ba tuần nữa thôi là tôi cưới người khác cơ mà. Biết là vậy nhưng tôi vẫn cảm thấy mình có quyền đó. Thế là tôi liên tiếp thụi cho Marcus những cú èo ột trong khi anh ta thản nhiên đỡ bằng tay hoặc cánh tay giống như huấn luyện viên kickbox riêng của tôi vẫn làm trong mỗi bài tập.

Trận bạo hành cứ thế diễn ra trong một lúc, cho tới khi Marcus cuối cùng cũng khùng lên. Anh ta tóm lấy hai cổ tay tôi mà lay nhẹ, và quát, “Vậy chứ cô nghĩ mọi chuyện sẽ thế nào hả Darcy?”

“Chuyện với Angie ấy à?” tôi hỏi, thầm mong Marcus nói với mình rằng anh ta với Angie chỉ là bạn, và sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra hết.

“Không,” anh ta đáp với vẻ chán ghét. “Cô nghĩ mọi chuyện sẽ thế nào sau khi cô lấy chồng? Cô đã để tâm mà suy nghĩ về điều đó chưa, hả?”

Tất nhiên là tôi có nghĩ rồi chứ, tôi bảo với anh ta như thế và bất chợt cảm thấy mình ở thế bị dồn ép. Tôi không mong nhận được câu hỏi này.

“Rồi thì sao?”

“Tôi thậm chí còn chẳng biết có nên kết hôn không nữa,” tôi nói. Dĩ nhiên là tôi muốn kết hôn nhưng tôi vẫn nghĩ mình còn có quyền tức giận hơn nữa khi chuyện hôn nhân của tôi chưa đâu vào đâu.

“Ừm, cứ cho là cô sẽ lấy chồng đi,” Marcus nói. “Cô nghĩ chúng ta vẫn nên tiếp tục gặp nhau chắc?”

“Không,” tôi đốp lại một cách tự cao tự đại.

“Khốn kiếp thật, Darcy,” anh ta gào lên. “Việc tôi lén lút đi lại với vợ chưa cưới của bạn mình suốt hai tháng trời qua đã đủ tệ hại lắm rồi. Nhưng cô biết đấy, tất cả sẽ chỉ dừng tại đó. Tôi sẽ không ngủ với vợ bạn đâu, nói cho cô biết, nếu như cô còn có ý nghĩ đó trong đầu.”

“Tôi không hề có ý nghĩ đó,” tôi đáp. Nếu anh ta muốn chơi trò cao giá thì tôi sẽ chơi lại - dù cái giá đó đang nhanh chóng tụt xuống.

“Không thế thì cô định thế nào? Cô tưởng tôi sẽ ở vậy sau khi cô cưới chồng chắc? Sẽ chạy theo cô suốt đời chắc? Đi chơi cùng với cô và Dex trong khi lúc nào cũng nghĩ, ‘Trời ơi, sao hăn lai may mắn thế nhỉ. Giá mà mình được thế chỗ của hăn’ chắc?”

“Không,” tôi nói, dù thực sự tôi cũng khoái mấy kiểu chuyện tình bị chia cắt đó lắm. Ai mà chẳng mê chứ? Không thì sao Romeo và Juliet lại được nhiều người yêu thích đến vậy.

“Mẹ kiếp, vậy cô còn muốn gì ở tôi nữa hả Darcy?” anh ta gào to hơn và đi tới đi lui quanh căn hộ.

Tôi ngấm nghĩ một hồi rồi sau đó đáp bằng giọng nhỏ xíu đáng thương cùng vẻ mặt như người-sắp-chết-đang-cần- cứu, “Em muốn anh yêu em.”

Marcus hừ một tiếng và nhìn tôi kinh tởm. Mọi chuyện giờ đang đi theo hướng ngược lại. Sao tự nhiên tôi lại biến thành kẻ tội đồ thế này chứ?

Tôi ngồi xuống, kéo chiếc áo đang mặc qua đầu gối. Nước mắt lăn dài trên má. Cái trò khóc lóc này luôn hiệu quả với Dex. Nhưng Marcus còn lâu mới chịu nhún nhường.

“Ôi, thôi cô đừng có khóc nữa đi!” anh ta nói. “Thôi ngay đi!”

“Thế anh có yêu em không?” tôi cố nài, lòng thầm hy vọng.

Anh ta lắc đầu. “Tôi không chơi cái trò ỉ ôi ép uống của cô, Darce.”

“Em có ép anh đâu... Sao anh không trả lời câu hỏi của em?” Đột nhiên tôi chỉ còn một khao khát duy nhất.

“Thế sao cô không trả lời câu hỏi của tôi? Như thế được không? Cô nói cho tôi xem kể cả tôi có yêu cô thật đi nữa thì có cái quái gì khác chứ? Nói xem nào. Hả?” Mặt anh ta đỏ bừng, hai tay vung loạn xạ. Tôi chưa từng thấy

Marcus bực tức chứ đừng nói đến chuyện anh ta nổi giận hay cáu bẳn, trừ phi đang chơi bài bạc hay đang xem trận thi đấu thể thao nào đó.

Trong khoảnh khắc, tôi như bị hút hồn trước phản ứng gay gắt của Marcus, cũng như từ yêu thốt ra từ miệng anh ta. Trước giờ đây là lần duy nhất anh ta gần như nói với tôi rằng anh ta thực sự có tình cảm với tôi. Nhưng rồi hình ảnh Angie lại hiện ra, và thế là cơn thịnh nộ lại bùng lên. “Nếu anh yêu em thật, vậy Angie kia là sao?” tôi chỉ tay ra cửa, nơi đối thủ kém cỏi của tôi đã tháo chạy. “Tại sao cô ta lại đến đây? Mà cô ta là ai mới được?”

“Chả là ai cả,” Marcus đáp.

“Nếu cô ta chả là ai, vậy tại sao anh còn định mây mưa với cô ta?”

Tôi chờ mong một lời phủ nhận, nhưng Marcus chỉ nhìn tôi đầy thách thức.

“Có thật là anh định mây mưa với cô ta không?” tôi hỏi.

Marcus im lặng một vài giây, rồi đáp, “Ờ. Kế hoạch quả là có thể.”

Tôi dấn vào vai anh ta một cú cực mạnh. Tay tôi đau điếng nhưng anh ta thì chẳng hề hấn gì.

“Anh đúng là đồ khốn nạn,” tôi nói. “Tôi căm thù anh!”

Marcus thản nhiên nhìn tôi mà nói, “Cô về đi, Darcy. Đi ngay đi. Tất cả đã hết rồi. Giữa chúng ta không còn gì nữa. Hẹn gặp cô ở lễ cưới.”

Tôi có thể cảm thấy anh ta đang nghiêm túc. Tôi như chết sững, không tin nổi mọi chuyện lại có thể kết thúc thế này. “Đây có thật là điều anh muốn?”

Anh ta phun ra một tiếng cười khinh khỉnh. “Trước giờ mọi chuyện chẳng phải đều tuân theo ý muốn của cô sao?”

“Thôi, cho tôi xin,” tôi đáp. “Gớm, cứ làm như anh không thích thú đến từng giây ấy.”

“Đúng. Chuyện này kể cũng vui,” anh ta xác xược nói.

“Tất cả chỉ có vậy thôi sao? Vui à?”

“Phải. Vui. Vui tới bến. Quậy tưng bừng. Cực thú vị,” Marcus đáp. “Cô muốn tôi phải nói thế nào? Cô muốn gì ở tôi?”

Tôi ngẫm nghĩ về câu hỏi đó của anh ta rồi trả lời một cách thành thật. “Tôi muốn anh muốn tôi. Không chỉ vì vui thú. Không chỉ vì chuyện ân ái tuyệt vời. Tôi muốn anh thực lòng muốn có tôi.”

Anh ta thở dài, bật cười và lắc đầu. “Thôi được rồi, Darce, tôi muốn cô. Tôi muốn có cô. Tôi muốn cô cho riêng mình. Giờ cô vui chưa?”

Tôi còn chưa kịp đáp anh ta đã quay gót đi vào phòng tắm, đóng sầm cửa lại sau lưng. Tôi chờ một phút rồi đi theo, thấy cửa không khóa. Marcus đang đứng tì vào bồn rửa trong bóng tối của căn phòng. Ánh đèn ngoài hành lang hắt vào giúp tôi nhìn thấy gương mặt anh ta trong gương. Trông Marcus có vẻ buồn, và điều đó khiến tôi vừa kinh ngạc lại vừa mềm lòng.

“Rồi,” tôi nói.

“Rồi cái gì?”

“Câu hỏi của anh đó. Em vui vì anh muốn có em,” tôi nói. “Và em cũng yêu anh.”

Marcus nhìn tôi sững sốt. Vậy là tôi đã có câu trả lời của mình. Marcus yêu tôi. Trong lòng tôi chợt trào dâng một niềm vui sướng vô bờ - cảm giác chiến thắng hòa cùng nỗi đam mê. “Em sẽ hủy đám cưới,” cuối cùng tôi lên tiếng.

Lại một khoảng lặng kéo dài.

“Anh có nghe em nói gì không đấy?”

“Nghe rồi.”

“Vậy anh thấy sao?”

“Em có thực sự muốn thế không?”

“Có. Em muốn mà.”

Nói thật, tôi không hoàn toàn chắc chắn nhưng đó là lần đầu tiên tôi có thể thực sự hình dung ra mình sẽ làm điều đó - tôi sẽ cắt đứt sợi dây tình cảm bền lâu và an toàn với Dex, và bắt đầu một cuộc sống mới. Có thể tôi làm vậy vì phải chứng kiến Marcus đi với người khác và nhận ra rằng chỉ vài ngày nữa chuyện giữa chúng tôi sẽ chấm dứt nếu tôi không quyết định. Có thể là do nhìn thấy anh đứng dựa vào bồn rửa trong phòng tắm, đôi mắt nâu ánh lên vẻ buồn bã.

Có thể là do nghe thấy anh thốt ra từ yêu. Mà cũng có thể là do tôi đã đem tình cảm của mình ra đánh cược quá nhiều nên giờ không còn đường nào khác để đi ngoài con đường đó. Có nói gì thêm nữa cũng chỉ khiến tôi xuống tinh thần hơn thôi.

Lát sau, Marcus và tôi làm tình với nhau đầy mạnh mẽ mà không dùng bao cao su.

“Anh sắp ra rồi,” cuối cùng Marcus thốt lên, sau khi tôi đã lên đỉnh hai lần.

“Chờ tí đã,” tôi nói, chồm lên người anh. “Em xuống đi. Anh không đùa đâu.”

Vậy là tôi càng làm mạnh hơn, mặc kệ mình đang ở giữa chu kỳ, có lẽ đang ở một phần triệu giây nguy hiểm nhất trong tháng.

“Làm cái gì đấy?” anh ta quát lên, mắt mở to sợ hãi. “Em muốn dính bầu hả?”

Ngay lúc ấy, tôi chợt thấy đó có vẻ là ý tưởng tuyệt vời - giải pháp lãng mạn hoàn hảo cho chuyện này. “Sao không chứ?”

Anh khẽ mỉm cười và bảo tôi điên. “Điên vì anh thôi,” tôi nói.

“Đừng bao giờ làm thế nữa nghe chưa,” anh ta đáp. “Anh nói nghiêm chỉnh đấy.”

“Vâng, thưa bố,” tôi đáp, dù tôi chẳng hề nghĩ mình sẽ dính bầu. Từ trước đến giờ - đặc biệt là hồi học đại học - đã nhiều lần tôi quên uống thuốc hoặc không cẩn thận khi quan hệ, nhưng tôi chưa từng có thai. Thực ra mà nói, một phần nào đó trong tôi còn tin rằng mình không thể có thai được nữa kia. Thế lại càng tốt. Đến lúc thích hợp, tôi chỉ cần nhảy lên máy bay đến Trung Quốc hoặc Campuchia nhặt đứa bé nào đó về nuôi là xong. Giống như Nicole Kidman hay Angelina Jolie ấy. Và thế là úm ba la, tôi trở thành một bà mẹ sành điệu với thân hình hoàn hảo vẹn nguyên.

“Việc đó không hay đâu,” Marcus mỉm cười nói. “Xử lý đi. Rửa ráy, đi tè hay làm gì đó đi được không?”

“Còn lâu,” tôi nói, xếp chân lại rồi ngồi lên trên, kỹ thuật mà cô bạn hồi trung học Annalise đã dạy tôi khi cô ấy và chồng đang muốn có con. “Bơi đi, lũ tinh binh bé nhỏ, bơi đi nào!”

Marcus bật cười thơm lên mũi tôi. “Đồ khi.”

“Ừ, nhưng anh vẫn yêu em,” tôi nói. “Nhắc lại câu đó đi.”

“Nhắc lại cái gì chứ? Anh chưa bao giờ nói như thế nhé.”

“Có đấy. Nhắc lại đi.”

Anh thở dài đánh thượt rồi nhìn tôi âu yếm. “Anh hơi hơi yêu em, khi ạ.”

Tôi mỉm cười, thầm nghĩ cuối cùng mình cũng thành công. Marcus đã bị chinh phục. Anh là của tôi nếu tôi muốn. Những ngày sau đó, tôi cố gắng tìm kiếm một dấu hiệu nào đó có thể cho tôi câu trả lời. Tôi nên chọn Dex hay Marcus? Hôn nhân hay tình dục? Cảm giác an toàn hay vui thú?

Và rồi, vào một ngày đầu tháng Chín, khi chỉ còn một tuần nữa là đến lễ cưới, cuối cùng tôi cũng có được câu trả lời dưới dạng hai vạch song song

màu hồng trên cái que thử bằng nhựa dính nước tiểu của mình.

BẢY

“Trên đó viết gì?” Marcus hỏi khi tôi từ phòng tắm đi ra, tay cầm que. Anh đang ngồi trên sofa, lật giở tờ Sports Illustrated trong lúc đợi tôi.

“Viết rằng... ‘Chúc mừng ông bố.’”

“Không thể nào.”

“Có thể đấy.”

“Em đùa anh chứ gì.”

“Không hề. Em có thai rồi.”

Anh ngả người tựa vào thành sofa, gấp tờ tạp chí lại. Tôi ngồi xuống cạnh Marcus, nắm lấy tay anh, chờ đợi điều tiếp theo. Có thể là một cái ôm, cái vuốt ve dịu dàng, và vài giọt nước mắt.

“Và... em chắc chắn... đấy là của anh?”

“Phải,” tôi đáp. “Anh hỏi thế là xúc phạm em, làm em đau lòng đấy. Em không quan hệ với Dex kể từ khi... ừm, kể từ cách đây lâu lắm rồi. Anh cũng biết mà.”

“Em chắc chứ? Dù chỉ một lần trong tháng này cũng không à? Giờ không phải lúc để thổi phồng mọi chuyện lên đâu, Darce.”

“Vâng, em chắc chắn,” tôi khẳng định chắc nịch. *Đó là sự thật, tạ ơn trời đất.*

Tôi nghĩ đến Ethan, người bạn thời trung học có làn da trắng, mắt xanh biển, nhớ chuyện cậu ta đã cưới Brandi, cô bạn gái mang thai của cậu, người cũng có mái tóc vàng, như thế nào. Mấy tháng sau, cô ta sinh một đứa bé da sẫm màu, mắt đen như bánh quy Oreo. Rachel và tôi thực sự thương thay cho Ethan, cho nỗi đau và sự tủi hổ mà cậu ta phải chịu đựng

trong suốt thời gian diễn ra vụ ly dị. Nhưng thực lòng tôi cũng cảm thấy thương cho cả Brandi nữa. Không hiểu sao tôi cũng giống cô ta ở cái tính thích nổi loạn, sống không có nguyên tắc. Tôi biết cô ta hẳn phải chịu đựng ghê gớm lắm trong suốt chín tháng mang thai, thậm chí mong mỏi cầu nguyện đứa bé ra đời sẽ giống chồng mình chứ không phải một gã trai bản xứ Alaska nào đó đã cùng cô ta ăn vụng trong lều tuyết. Khoảng thời gian chờ đợi ấy chắc khổ sở phải biết.

Chỉ cần nghĩ đến thôi là tôi cũng đã thấy nôn nao rồi. Thật quá may mắn vì tôi không quan hệ với Dex trong ít nhất một tháng vừa qua. Tôi chắc chắn đứa bé đó là của Marcus.

Tôi đặt cái que thử lên bàn uống cà phê của anh, nhìn chăm chăm vào hai vạch hồng. “Chà,” tôi nói, cảm thấy hơi choáng váng. “Kết quả dương tính. Em chưa từng thấy cái gì như thế... mà em thì thử nhiều rồi.”

“Có nên kiểm tra lại lần nữa không? Để cho chắc chắn ấy?” Marcus hỏi, lôi ra một hộp que thử đựng trong túi Duane Reade. “Anh mua hai loại khác nhau.”

“Que thử thai mấy khi cho kết quả sai đâu,” tôi nói. “Chỉ có đúng trở lên thôi.”

“Chiều anh đi mà,” Marcus vừa nói vừa xé vỏ một que thử khác.

Tôi thở dài rõ to trong lúc đi lấy chiếc cốc có quai đựng đầy nước tiểu của mình để trong nhà tắm.

Mặt Marcus chằm chằm. “Em tè vào cái cốc Broncos à?”

“Ừ. Thế thì sao?”

“Đó là cái cốc ưa thích của anh,” Marcus nói, tỏ vẻ không thoải mái.

“Ôi giờ ơi, thì rửa đi,” tôi đáp. “Mà anh chưa nghe nói là nước tiểu hoàn toàn vô trùng à?”

Marcus nhìn mặt.

“Anh thành kẻ sợ vi trùng từ bao giờ thế?” tôi hỏi, đưa mắt nhìn quanh căn hộ chả khác gì chuồng heo của anh.

“Anh sẽ không bao giờ uống gì bằng cái cốc đó nữa,” anh càu nhàu.

Tôi đảo tròn mắt và cắm que thử thai mới vào trong cái cốc vàng cốc bạc của anh. Sau đó tôi chậm rãi đếm rõ to từ một đến năm trước khi lấy que ra và đặt lên bàn uống cà phê cạnh cái que thứ nhất.

Marcus chăm chú nhìn kim giây trên đồng hồ đeo tay cho tới khi tôi nói: “Dấu cộng! Thế là dương tính rồi!”

“Đưa đây xem nào,” anh nói, sững sờ nhìn cái que và so sánh với hình vẽ minh họa ở mặt sau hộp. “Trông có vẻ mờ hơn hình in trên này.”

“Mờ thì vẫn cứ là dấu cộng,” tôi tuyên bố. “Cũng như không thể nói rằng ‘bạn hơi có thai’ được. Đây. Anh đọc hướng dẫn sử dụng coi.”

Marcus đọc lướt tờ giấy in, rõ ràng đang hy vọng tìm được dòng nào đó nói rằng kết quả dương tính nhưng vẫn có thể nhầm. Một thoáng sợ hãi lướt qua gương mặt Marcus khi anh đặt tờ giấy xuống. “VẬY giờ sẽ thế nào đây?”

“Ồ, trước tiên là chín tháng nữa chúng ta sẽ có em bé,” tôi hớn hờ nói.

“Em đùa chắc.” Giọng anh có chút sắt đá.

Tôi ném cho anh cái nhìn em-hoàn-toàn-nghiêm-túc. Rồi tôi nắm lấy tay anh.

Marcus trở nên căng thẳng. “Có chắc đó là điều em muốn không? Vì chúng ta vẫn còn lựa chọn khác mà.”

Tôi biết thừa anh muốn ám chỉ gì rồi. Tôi vênh mặt lên đáp, “Em không ủng hộ việc phá thai.”

Chẳng hiểu sao tôi lại nói thế, vì thực ra tôi là người theo phái ủng hộ việc đó. Hơn nữa, ở tuổi này tôi thực sự chưa muốn làm mẹ. Tôi chẳng hề cảm thấy niềm khao khát bản năng là được làm mẹ mà gần đây nhiều người bạn của tôi đã và đang trải nghiệm khi đến tuổi ba mươi. Và tôi chắc chắn không muốn bị lên cả chục cân. Hay phải gánh vác bao nhiêu là trách nhiệm, lại còn không được tự do ăn chơi nhảy múa và tiệc tùng thâu đêm suốt sáng nữa chứ.

Nhưng vào giây phút ấy, tôi chợt cảm thấy niềm vui sướng vô bờ trước kết quả thử thai dương tính, thật không thể nào hiểu nổi. Có lẽ đó là vì tôi quá mãi nguyện khi ở bên Marcus, nên ý tưởng sinh con cho anh bỗng nhiên thật tuyệt vời. Một nỗ lực lãng mạn ghê gớm. Tuy vậy cũng có thể là vì tôi thích cái cảm giác mình níu được chân anh chặt hơn chút nữa. Nói thế không có nghĩa tôi nghi ngờ gì tình cảm gắn bó của Marcus đối với tôi. Tôi biết anh cũng điên lên vì tôi theo cách đặc biệt của riêng anh. Nhưng Marcus thuộc loại đàn ông không bao giờ để người khác kiểm soát, và việc mang thai đứa con của anh sẽ siết chặt vòng kim cô của tôi hơn.

Nhưng bạn đừng nghĩ tôi cố tình khiến mình dính bầu nhé. Không phải vậy đâu. Tôi nhớ lại lần ân ái sau khi cãi nhau của chúng tôi. Rõ ràng tất cả đều là do số phận sắp đặt cả.

Và trong khoảnh khắc đó có một điều còn trở nên rõ ràng hơn đối với tôi: kết quả dương tính đồng nghĩa với việc đám cưới sẽ phải hủy. Cảm giác nhẹ nhõm tưởng như có thể chạm vào ấy cho thấy tôi đã tìm được câu trả lời thực sự: tôi không muốn cưới Dex. Trong một tích tắc, tôi thoáng thấy buồn cho Dex và đám cưới như trong truyện cổ tích của chúng tôi, nhưng rồi lại lập tức vui sướng khi được là nhân vật trong một tấn kịch còn hoành tráng hơn thế.

“Hôm nay em sẽ nói với Dex,” tôi bảo Marcus, cảm thấy vững tin đến mức chính tôi cũng phải ngạc nhiên.

“Nói rằng em có thai ấy à?” Marcus sững sốt hỏi.

“Không. Mà là đám cưới sẽ bị hủy.”

“Có chắc em muốn thế không? Có chắc em muốn sinh con không?” anh hỏi, trông có vẻ hoảng.

“Hoàn toàn chắc.” Tôi liếc nhìn hai que thử. “Hoàn toàn chắc^[3]. Hiểu chưa?”

Marcus chỉ biết ngồi lì ra đó, choáng váng và hơi cáu.

“Anh không vui tí nào sao?” tôi hỏi.

“Vui chứ,” anh sững sía đáp. “Nhưng... nhưng anh nghĩ chúng ta cần phải bình tĩnh và cùng nhau bàn bạc... cách khác.”

Tôi chờ cho anh nói tiếp. “Anh thề là trước đây em từng nói em ủng hộ luật cho phép phụ nữ phá thai theo ý muốn cơ mà?”

“Được rồi. Đúng là thế đấy,” tôi đáp cùng một cái gật đầu nhấn mạnh. “Nhưng em chọn cách giữ lại đứa con này. Đứa con của chúng ta.”

“Ừm, thì em cứ từ từ mà suy nghĩ cho kỹ đã...”

“Anh đang làm em đau lòng đấy,” tôi nói.

“Sao chứ?”

“Vì em muốn có đứa bé này,” tôi nói, bắt đầu thấy bực. “Và em ước gì anh cũng cảm thấy như thế... Thật không tin được là này giờ anh thậm chí còn chưa ôm em lấy một lần.”

Marcus thở dài, hờ hững vòng tay ôm tôi.

“Nói là anh vui đi. Vui một chút thôi cũng được,” tôi thì thầm vào tai anh.

Marcus lại nhìn tôi rồi nói, giọng không chút thuyết phục, “Anh vui chứ. Anh chỉ muốn nói là có lẽ chúng ta nên từ từ suy nghĩ cho thấu đáo mọi chuyện. Có lẽ em nên tâm sự với ai đó chẳng.”

Tôi trừng mắt nhìn anh sừng sĩa. “Ý anh là bác sĩ tâm thần chứ gì?”

“Đại loại thế.”

“Thật dớ dẩn. Người ta chỉ tìm đến chuyên gia khi họ cảm thấy tuyệt vọng thôi. Còn em, em đang rất vui mừng cơ mà.”

“Tuy thế, rất có thể em vẫn còn vài khúc mắc trong chuyện này,” Marcus nói. Lúc nào anh cũng dùng những từ chung chung để nói về mối quan hệ của chúng tôi - vài khúc mắc, chuyện này, thỏa thuận giữa chúng ta, tình cảnh này - thỉnh thoảng lại còn phẩy tay một cái rất hoa mỹ nữa chứ. Tôi rất tức khi thấy anh coi một cái phẩy tay đơn giản có thể nói lên bản chất mối quan hệ giữa chúng tôi. Chúng tôi sâu sắc hơn thế nhiều. Đặc biệt là bây giờ. Cả hai sắp làm bố mẹ rồi còn gì.

“Em chả có khúc mắc nào hết. Em yêu anh. Em muốn giữ đứa con của chúng ta. Thế thôi.” Cho dù nói ra điều đó, tôi biết trong cuộc sống của tôi thế thôi không bao giờ chỉ đơn giản là thế thôi. Mà thế thôi nghĩa là có thể thế này hoặc một chút thế kia, hay thế này cộng với một chút thế kia. Nhưng tôi vẫn nói tiếp, đầy cương quyết. “Giờ xin phép anh, em còn cái đám cưới cần hủy nữa.”

Và tôi làm y như vậy. Tôi đường hoàng tiến thẳng về khu Upper West Side để báo tin đó cho chồng chưa cưới của mình. Tôi trông thấy Dex đang cất quần áo giặt khô mới lấy về, tháo bỏ lớp nilon bên ngoài và tách riêng áo xanh với áo trắng. Trong một giây phút ngắn ngủi, tôi cảm thấy mình không thể làm được chuyện này, không thể nghĩ mình sẽ nói với Dex rằng sau bao năm bên nhau, chuyện giữa chúng tôi giờ đã kết thúc. Nhưng rồi tôi nghĩ đến Marcus và cảm thấy như được tiếp thêm can đảm.

“Chúng ta cần nói chuyện,” tôi nói một cách hết sức nghiêm túc.

“Được thôi,” Dex từ tốn đáp. Tôi biết anh thừa hiểu chuyện gì sắp đến. mấy tuần qua anh có vẻ không hay biết gì, nhưng vào lúc ấy, nét mặt Dex nói cho tôi biết rằng ngay cả đàn ông cũng có linh tính.

Rồi chỉ sau vài câu qua lại ngăn ngủi, đám cưới của chúng tôi chính thức bị hủy. Mỗi quan hệ kéo dài bảy năm trời đã kết thúc. Thật kỳ lạ, mọi chuyện mới dễ dàng và nhanh chóng làm sao. Nói một cách chính xác thì Dex mới là người chủ động đề nghị, nói rằng sẽ sai lầm nếu chúng tôi kết hôn với nhau. Nghe anh ấy dùng từ sai lầm để nói về mối quan hệ với tôi chợt khiến tôi muốn rút lại lời đã nói, nhưng rồi tôi trấn an mình rằng Dex chỉ nói đến một thực tế mà tôi là người gây ra. Anh ấy đang phản ứng lại với việc tôi thờ ơ quay lưng lại với anh, cả về thể xác lẫn tinh thần. Tôi nhìn Dex, nhìn đồng nylon bọc đồ giặt khô đang vo tròn dưới chân anh, và chợt thấy thương hại cho anh.

Tôi hôn lên gò má nhăn nhui của Dex và nói những điều người ta luôn nói khi bỏ rơi ai đó trong hòa bình. Tôi chúc anh mọi điều tốt đẹp nhất và nói với anh rằng tôi hy vọng anh sẽ tìm được hạnh phúc mới. Và ở một mức độ nào đó thì tôi thực sự mong muốn như thế. Dù sao tôi cũng không muốn Dex chết già mà không có ai ở bên. Nhưng nếu tuyệt đối thành thật với chính mình thì tôi sẽ nói rằng tôi muốn anh phải đau buồn khổ sở một thời gian dài thật dài trước khi đi tìm người yêu mới, cô người yêu mà tôi hy vọng sẽ không bao giờ sánh được với mình. Lúc đó tôi nào có hay rằng anh sẽ tìm được cô người yêu hạng nhì ấy trong căn hộ của người bạn thân nhất của tôi.

TÁM

Một ngày sau thảm họa tử áo, sáng hôm đó tôi thức dậy trên giường của Marcus, bỗng cảm thấy mất phương hướng. Trước đây tôi mới chỉ qua đêm với anh một lần duy nhất, khi đó Dex đang đi công tác ở Dallas, nhưng sáng hôm sau tôi ra về từ lúc trời còn tối. Thế nên lần đó không thể tính là ngủ lang chạ được.

Sáng hôm nay thật khác. Mọi thứ đều khác hẳn. Tôi đưa mắt nhìn quanh, nhận thấy ánh nắng ban mai rọi vào căn hộ của Marcus mới rực rỡ làm sao. Tôi có cảm tưởng như đây là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy cảnh này, lần đầu tiên thực sự nhìn ngắm Marcus. Tôi say sưa ngắm các nét trên gương mặt anh, đường chân tóc hơi lui về phía sau (nhưng vẫn rất gợi cảm), và chợt giật mình nhận ra câu chuyện dài giữa chúng tôi cuối cùng cũng đến hồi kết. Marcus và tôi đã quyết định đến với nhau và chúng tôi sắp có em bé. Không còn Dex để phải lén lút quay về nữa. Cảm giác phấn khích chợt ào tới khi tôi nghĩ đến chuyện báo tin cho bạn bè, đồng nghiệp và người thân. Tôi thầm hỏi không biết Dex sẽ giải thích thế nào với bạn bè và gia đình mình.

Tôi nghĩ đến các vụ chia tay của những người nổi tiếng, đột nhiên ước giá mình có người phát ngôn riêng để người đó liên lạc với người phát ngôn của Dex và thống nhất đưa ra thông cáo chung cho cả hai. Dù vậy, sau bảy năm trời bên nhau thì có lẽ người ta cũng phải hiểu khá rõ tính cách người yêu mình rồi, và tôi gần như tin chắc rằng Dex sẽ giữ kín những tình tiết không lấy gì làm hay ho ấy. Như vậy tôi có thể xoay chuyển tình thế theo hướng có lợi cho mình mà không phải bận tâm điều gì. Tôi cần cân nhắc xem nên nói thế nào. Tôi có thể kể ra toàn bộ sự thật, thú nhận về mối quan hệ của tôi với Marcus, hoặc chẳng nói gì và đổ hết lỗi lên đầu Dex và Rachel. Hoặc cứ giữ kín để cho mọi chuyện mãi nhuộm màu bí ẩn.

Kể ra thì việc tiết lộ chuyện cái tử áo rồi khiến mọi người quay sang lên án Rachel và Dex quả là một ý tưởng vô cùng hấp dẫn, nhưng đương nhiên là tôi chẳng muốn biến mình thành kẻ thảm hại bị người ta vứt bỏ không thương tiếc rồi. Tôi phải giữ gìn tiếng tăm của mình như một diva nổi danh trong thành phố này chứ. Suy cho cùng thì diva không bao giờ để cho kẻ khác xỏ mũi cả. Vì thế, tôi quyết định sẽ nói với mọi người là mình đã chia tay với Dex, chỉ đơn giản tuyên bố rằng dù rất buồn khi phải chấm dứt mối quan hệ với Dex nhưng làm vậy là tốt hơn cả vì chúng tôi thực sự không có duyên để đến với nhau.

Tôi sẽ nói bằng một giọng u sầu, “Mình sẽ vượt qua được.” Như thế vừa khơi gợi được chút cảm thông ở người khác, lại vừa khiến họ thán phục vì tôi là mẫu phụ nữ mạnh mẽ kiên cường, tự nguyện rời bỏ một người đàn ông cao ráo, đẹp trai, quyến rũ đến thế. Tạm thời tôi cứ giữ kín vai trò của Marcus trong phương trình này đi đã. Và đương nhiên cả chuyện mình có thai nữa. Tôi phải chứng tỏ mình là người phụ nữ có trách nhiệm, chứ không phải loại hư hỏng không ra gì. Rồi một lúc nào đó họ sẽ biết sự thật, nhưng đó là chuyện sau này, giờ chưa cần lo vội.

Còn hiện tại, tôi sẽ bắt treo ngón tay cầu mong không ai phát hiện ra chuyện Dex và Rachel. Ý tôi là, chắc chắn hai người đó sẽ không gặp nhau nữa. Không thể như thế được. Cô ta đâu phải mẫu người Dex thích. Anh chỉ lợi dụng cô ta trong lúc đau khổ cùng quẫn mà thôi. Tâm hồn Dex đang lạc lối, mà cô ta lại là người bạn thân thiết, biết an ủi. Còn về phần Rachel, cô ta chỉ đơn giản là không cưỡng lại nổi sức hút của người đàn ông quyến rũ nhất từng lọt vào tầm ngắm của cô ta thôi. Một đứa con gái như Rachel chỉ có thể gặp cơ hội ngàn vàng đó một lần duy nhất trong đời. Nhưng rồi cô ta sẽ tỉnh ra rồi quay về với những gã tầm thường. Cô ta sẽ không bao giờ hẹn hò với người yêu cũ của tôi. Đó là quy luật cốt lõi rồi - mà Rachel lại là người luôn chơi theo luật. Chắc chắn lúc này đây cô ta đang bị dẫn dắt bởi cảm giác tội lỗi vì sự yếu đuối của mình. Chẳng mấy chốc cô ta sẽ lết tới tìm tôi, tí tê nói cho tôi biết một cách chính xác và rành rọt rằng cô ta

hối hận đến mức nào. Và nếu cô ta chịu khó cầu xin đủ lâu, nhắc đến tình bạn giữa chúng tôi một cách thống thiết thì cuối cùng chắc tôi cũng sẽ đồng ý tha thứ cho cô ta. Nhưng còn lâu, rất lâu nữa Rachel mới giành lại được vị trí danh dự là bạn thân nhất của tôi.

Tôi lại quay sang nhìn Marcus đang ngủ, một tay gối dưới đầu, tay kia buông thõng xuống giường. Trán anh nhú lại như thể đang làm phép chia dài ngoẵng trong mơ. Rồi đôi môi bĩu ra trông thật gợi cảm khiến chiếc cằm chẻ lại càng nổi rõ. Đột nhiên gương mặt Marcus hóa thành mặt Dex, giống như hình ảnh ở cuối video clip bài “Black or White” của Michael Jackson vậy.

“Marcus, dậy đi,” tôi vừa gọi vừa lay cánh tay anh. “Em bắt đầu thấy bực mình rồi đấy.”

Anh vẫn ngáy khò khò. Tôi rướn người tới hôn anh. Marcus bật ra một tiếng kêu trầm khàn trong cổ họng, mở một mắt ra, và lầm bầm, “Chúc buổi sáng tốt lành, Darce.”

“Anh có nghĩ giờ này hai người đó đang ở với nhau không?” tôi hỏi.

“Anh đã bảo em rồi còn gì,” anh đáp. Chắc ý anh muốn nói đến câu không mà tối hôm trước anh đã nhắc đi nhắc lại với tôi hơn chục lần.

“Anh nói lại đi.”

“Không... anh nghĩ không có chuyện đó đâu. Chắc chắn hôm qua em đã phá hỏng tâm trạng của họ, và có lẽ cậu ta đi rồi cũng nên.”

Tôi đành tin lời anh. “Được rồi... Nhưng dù thế chẳng nữa, hôm nay em cũng không thể đi làm được. Có quá nhiều điều khiến em phải suy nghĩ. Anh muốn gọi điện cáo ốm giống như em không?”

Trong suốt bảy năm trời yêu Dex, tôi chưa bao giờ thấy anh ta gọi điện giả vờ ốm để xin nghỉ, trừ phi ốm liệt giường. Mọi chuyện với Marcus rồi sẽ khác. Cuộc sống của hai chúng tôi rồi sẽ vui vẻ và lắm bất ngờ phải biết.

Y như rằng, Marcus đáp, “Đành vậy thôi, bó tay với em rồi mà. Anh ngủ tiếp đây.”

Cảm giác chiến thắng lướt vụt qua tôi và tôi nhận ra rằng, thật kỳ cục làm sao, tôi thực sự mong chờ cơn chấn động mình sắp gây ra ở công ty. Vậy là tôi nói kèm một tiếng thở dài đầy khổ sở, “Chắc có lẽ em nên đi giải quyết cho xong thì hơn.”

“Giải quyết cái gì cơ?”

“Anh biết rồi còn hỏi... thông báo hủy đám cưới chứ gì nữa.”

“Hừmmmmm.”

“Em nên nói gì bây giờ?” Không có tiếng đáp lại. “Marcus!”

“Em chả cần phải nói gì với ai hết,” Marcus đáp, nằm quay người về phía tôi. “Đó không phải việc của họ.”

“Đương nhiên là em phải nói chứ. Mọi người đều nghĩ thứ Bảy em sẽ kết hôn mà. Có vài người còn được mời nữa.” Tuy tôi ngưỡng mộ cách sống vô lo vô nghĩ của Marcus nhưng việc này lại là bằng chứng hoàn hảo cho thấy anh coi thường những việc quan trọng cần làm. Chuyện đó sau này rất có thể sẽ trở thành vấn đề, nếu anh không coi trọng mong muốn của tôi là được tặng những món quà đẹp đẽ vào ngày sinh nhật, vào lễ Giáng sinh, dịp Valentine và cả những món quà bất ngờ chẳng nhân dịp gì trong suốt năm nữa. Dex biết rõ luật rồi: hoa tươi cứ thế đều đặn được gửi đến hai tháng một lần, việc đó giống như được lên lịch trước chứ không phải là phút ngẫu hứng của cảm xúc bất chợt, nhưng như thế cũng tuyệt với tôi rồi. Để ý quan tâm là một chuyện, còn quà tặng lại là chuyện khác.

Nhưng tôi tin Marcus vẫn còn có thể cải tạo được.

Người đàn ông nào cũng có thể cải tạo được hết. Tôi sẵn sàng đón nhận thử thách uốn nắn bạn trai mới của mình thành một người chồng, người cha có trách nhiệm, nhưng vẫn phải quyến rũ và đầy ngẫu hứng. Thời điểm này,

tôi phải làm cho Marcus hiểu rằng thông báo cái tin chấn động ấy cho đồng nghiệp là một việc vô cùng khó khăn và đau lòng đối với tôi, và rằng tôi cần anh làm chỗ dựa - ví dụ như gọi điện và e-mail cho tôi suốt cái ngày khổ sở này. Hay thậm chí tuyệt vời hơn là anh ở nhà đợi tôi trở về. Tôi tưởng tượng ra cảnh Marcus bước qua ngưỡng cửa đón mình với chiếc hộp màu da cam của hãng Hermès và một nụ cười chan chứa yêu thương.

“Anh biết em phải nói với những người em đã mời,” Marcus đáp. “Chỉ là anh thấy không cần phải giải thích chi tiết mọi chuyện. Cứ gửi một loạt e-mail chung cho họ, thế là xong.”

“Nhưng thế nào họ cũng hỏi có chuyện gì cho xem,” tôi nói, thăm nghĩ họ mà không hỏi thì tôi sẽ thất vọng lắm. “Người ta sẽ muốn biết chi tiết chứ.”

“Một đũa tò mò hóng chuyện như em thì thế, nhưng đâu phải ai cũng giống em đâu.”

“Trong thế giới của những người làm PR, ai cũng giống em hết. Thật đấy. Việc của bọn em là nghe ngóng, thu thập và phát tán những thông tin gây sốc. Mà đây lại là thông tin gây sốc hạng nhất.”

“Anh chỉ muốn nói là em có quyền nói với những kẻ đó rằng việc ai nấy lo, đừng có gí mũi vào chuyện người khác,” Marcus đáp.

Tôi bảo đấy không phải cách sống của tôi. Rồi tôi vội bước ra khỏi giường, cố cưỡng lại ham muốn làm chuyện ấy.

Dù sao hôm nay tôi cũng còn bao nhiêu việc phải giải quyết nữa. Tôi tắm, trang điểm rồi ra tủ quần áo của Marcus, trong đó đầy ních quần áo của tôi mang đến từ tối hôm trước. Tôi chọn chân váy bút chì Escada, áo Versace màu xanh lá cổ chữ V và đôi giày quai hậu Ferragamo. Sau đó tôi thò đầu vào phòng tắm để chào Marcus, anh đang gào to hết cỡ bài “Purple Rain”, mà lại còn đúng nhạc nữa chứ, thật là ấn tượng không ngờ.

“Hẹn anh tối nay nhé cưng!” tôi gọi vọng vào.

Anh ngừng hát, thò đầu qua tấm rèm che. “Nghe có vẻ hấp dẫn nhỉ... Vào đây thơm anh một cái đi.”

“Không được. Hơi nước làm hỏng nếp tóc của em mất,” tôi nói, đứng ở ngưỡng cửa ném cho anh nụ hôn gió. Rồi tôi len lỏi qua những con phố đông đúc ở New York để đến ga tàu điện ngầm, vừa đi vừa tính toán xem phải báo tin này như thế nào. Tôi có thể nói với Claire - cô đồng nghiệp vừa được phong chức là bạn thân nhất của tôi - rằng cậu cứ tự nhiên loan tin cho cả công ty biết. Rồi tôi chợt nhớ ra là sáng nay cô ấy có hẹn với một khách hàng mới đầy tiềm năng, và tôi không thể nào đợi đến lúc Claire về được. Vậy thì tôi sẽ gửi một loạt e-mail như lời khuyên của Marcus, viết sao cho thật đúng điệu.

Khi đến văn phòng, tôi ngồi xuống trước máy tính và nhanh chóng soạn thảo cái tin động trời của mình:

Xin chào mọi người. Tôi chỉ muốn thông báo với các bạn rằng lễ cưới vào thứ Bảy tới của tôi sẽ không được tổ chức. Đây là một quyết định khó khăn, nhưng tôi nghĩ mình đã làm một việc đúng đắn. Tôi biết gửi e-mail theo nhóm để thông báo một việc riêng tư như thế này có phần hơi lạ lùng, nhưng có lẽ như thế sẽ dễ dàng hơn cả.

Tuyệt vời. Mạnh mẽ nhưng vẫn đầy cảm xúc. Và quan trọng nhất, nó cho thấy rõ ràng tôi là người chủ động đá anh ta. Tôi đọc lại một lần nữa, cứ thấy có gì đó chưa ổn lắm.

Sau đó tôi thêm dấu ba chấm vào cuối câu sau cùng. Tuyệt. Quả là điểm nhấn hoàn hảo. Ba cái chấm nho nhỏ ấy sẽ giống như lời nói của tôi cứ trôi xa dần một cách đầy bí ẩn. Giờ đến phần tiêu đề thư. Nên viết là “Lễ cưới”, “Hủy” hay “Tin mới” nhỉ? Tiêu đề nào nghe cũng không ổn, vậy nên tôi để trống dòng tiêu đề. Trong lúc tôi chọn địa chỉ e-mail trong nhóm riêng và chuẩn bị gửi đi mẫu tin gây sốc thì điện thoại reo vang.

“Darcy,” Cal, sếp tôi, thì thào giọng ẻo lả. “Cô khỏe chứ?”

“Không được tốt lắm Cal ạ,” tôi nói bằng giọng “tôi không thể lắng nghe yêu cầu của anh bây giờ được”. Kiểu nói đó anh ta hiểu quá rõ rồi. Đó là một ưu điểm khi làm việc cho Cal. Anh ta cực dễ bị lừa.

“Ừm, cô sang gặp tôi ở phòng họp C được không?”

“Để làm gì?”

“Chúng ta cần trao đổi về Giải Golf Dành Cho Người Nổi Tiếng.”

“Ngay bây giờ ư?”

“Ừ, nếu cô có thể thu xếp. Đi mà, nhé?”

Tôi thờ dãi đánh thượt một cái thật to. “Thôi được,” tôi đáp. “Khi nào được tôi sẽ sang.”

Chết tiệt. Giá mà tôi đến sớm hơn vài phút thì anh ta đã kịp mở e-mail của tôi và liên lạc với người khác để giải quyết chuyện cái giải golf kia rồi. Tôi mà báo với anh ta tin này thì chắc chắn Cal sẽ chuyển dự án đó cho người khác, nhất là nếu tôi ép ra vài giọt nước mắt. Mà có khi tôi còn đòi được anh ta cho nghỉ vài tuần thành thoi để lấy lại tinh thần sau chuyện đau lòng ấy chứ. Thậm chí tôi và Marcus có thể cùng nhau đi nghỉ cũng nên. Tôi thu nhỏ cửa sổ có bức e-mail trên màn hình, quyết định sẽ thay đổi chút ít vào lần cuối và kiểm tra chính tả trước khi gửi, rồi đi xuống cầu thang đến phòng họp. Tôi đẩy cánh cửa nặng nề mở ra với vẻ mặt thiếu ngủ.

Và kia, trước mặt tôi là toàn bộ nhân viên công ty Carolyn Morgan & Associates, tất cả chen chúc trong phòng, đồng thanh kêu lên “Ngạc nhiên chưa!” và thi nhau dành cho tôi những lời chúc mừng nồng nhiệt nhất. Một chiếc hộp màu xanh da trời cực to của hãng Tiffany đang nằm ngất ngưỡng ở một đầu bàn sơn mài. Đầu bên kia là một chiếc bánh kem màu ngà với dòng chữ màu hồng trông mà thèm. Tim tôi đập loạn xạ. Đấy, bao nhiêu là khán giả! Tha hồ mà kịch tính!

“Bọn mình biết cậu tưởng mấy ngày nữa mới có tiệc!”

Claire ré lên thích thú. “Bất ngờ chưa! Cậu còn nghĩ mình phải đi gặp khách hàng nữa chứ!”

Cô ấy nói đúng. Họ thực sự đã làm tôi bất ngờ. Nhưng tôi phản công lại ngay đây. Màn của tôi sẽ ăn đứt bọn họ. Tôi mỉm cười e dè, rồi nói, “Lẽ ra các cậu không nên làm thế này.”

“Tất nhiên là nên rồi,” Claire đáp.

“Không. Các cậu thực sự không nên làm thế,” tôi nói.

Cal bước tới khoác vai tôi. “Phát biểu đi nào,” anh ta nói.

“Tôi không thể phát biểu gì được,” tôi nói. “Thực sự tôi không thể nói gì.”

“Quả là chuyện khó tin,” Cal nói. “Quen cô bao nhiêu năm rồi, tôi chưa từng thấy chuyện như thế này xảy ra đâu đấy.”

Một tràng cười rộ lên khắp phòng, điều đó cho thấy tôi chính là đứa lảm mồm nhất công ty. Tôi hăng giọng lần nữa và bước lên một bước, lặng lẽ mỉm cười. “Ừm. Cảm ơn tất cả các bạn rất nhiều... nhưng... sẽ không có đám cưới nào cả. Tôi sẽ không kết hôn.”

Cal và một vài người nữa lại cười vang. “Rồi. Rồi. Cô đang căng thẳng như những kẻ đáng thương sắp bẫy hôn nhân bọn tôi chứ gì,” anh ta nói.

Tôi mỉm cười đầy can đảm và đáp, “Không. Thực sự là tôi đã hủy đám cưới vào cuối tuần này rồi.”

Y như tình nguyện viên Hội Chữ thập Đỏ trong một đám cháy ở trại trẻ mồ côi, Claire hành động tức thì. “Trời! Không thể nào như vậy được!” Cô ấn một tay lên thái dương và kéo tôi ra khỏi phòng họp, quay trở lại phòng tôi, khoác tay quanh eo tôi như thể sợ tôi lặn ra ngất xỉu bất cứ lúc nào. “Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy?” cô hỏi khi chỉ còn lại hai bọn tôi với nhau.

“Hết rồi.” Tôi sục sục.

“Tại sao? Cậu và Dex là một đôi hoàn hảo cơ mà! Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện dài lắm,” tôi đáp, mắt ngân ngấn nước khi nhớ lại chuyện Dex trốn trong tủ của Rachel. Dù kế hoạch đặt ra hoàn toàn khác nhưng tôi không sao kìm lòng được, chỉ muốn kể hết cho Claire. Tôi cần sự cảm thông và ủng hộ hết lòng của cô ấy, cần cô ấy nói với tôi rằng Dex không thể nào lại thích một bà cô già nhàm chán như Rachel được. Vậy là tôi tiết lộ cho Claire cái tin sét đánh kia. “Cuối tuần rồi bọn mình đã chia tay, không ngờ chiều hôm qua mình bắt quả tang Dex và Rachel đang ở với nhau.”

“Cái gì?” Claire há hốc miệng kinh ngạc.

Tôi gật đầu. “Đúng là không ngờ phải không?”

“Cậu bảo ‘ở với nhau’ nghĩa là sao? Cậu chắc chứ?”

“Chắc. Lúc mình đến nhà Rachel để kể chuyện hủy hôn thì phát hiện ra Dex đang ở đó, hăn mặc quần đùi ngồi lù lù trong tủ quần áo của cô ta.”

“Không thể nào!”

“Thật đấy,” tôi nói.

“Trời. Đất. Oii.” Claire đưa cả hai tay lên che miệng và lắc lắc đầu. “Mình... mình chẳng biết phải nói gì nữa. Thực sự không thể... Không hiểu Dex nghĩ gì mà lại làm thế chứ? Cả cô ta nữa? Sao bọn họ có thể gây ra một chuyện như vậy?”

“Xin cậu đừng nói cho ai biết,” tôi đáp. “Thật là bẽ mặt. Mà cô ta lại là phù dâu chính của mình mới điên chứ!”

“Tất nhiên là mình không nói rồi. Thề danh dự đấy,” Claire đáp, làm dấu X rõ to trên ngực áo màu hồng nhạt. Cô im lặng vài giây cho hợp lễ trước khi nhảy sang phần Hỏi & Đáp.

“Đó chỉ là chuyện tình cảm nhất thời thôi chứ?”

“Chắc chắn rồi, cậu không nghĩ thế sao?”

“Có chứ, chắc chắn là thế. Dex sẽ không bao giờ thích cô ta đâu,” Claire nói.

“Mình biết. Chỉ là mình không thể nào hiểu nổi. Làm sao lại có chuyện đó được, đúng không?”

“Đúng, không bao giờ. Dex tuyệt đối không thể bỏ cậu để đến với cô ta được. Rachel quá tầm thường, và lại còn... mình không biết nữa... Cô ta là bạn thân nhất của cậu nên mình cũng không muốn nói ra những điều quá đáng...”

“Gì chứ? Cô ta còn lâu mới là bạn thân nhất của mình nữa. Mình căm thù cô ta.”

“Cậu làm thế cũng phải thôi,” Claire nghiêm trang nói, sẵn sàng bước lên lấp đầy chỗ trống mà Rachel để lại.

Tôi nói với Claire điều cô vô cùng khao khát. “Bây giờ cậu mới là bạn thân nhất của mình.”

Claire nắm chặt hai bàn tay lại và nhìn tôi như thể sắp khóc. Kể từ khi ở chung nhà với nhau, Claire đã luôn cố gắng tìm mọi cách để được là người bạn tôi yêu mến nhất. Cũng có những lúc cô ấy tâm bực tôi không tiếc lời. Lúc này đó chính là điều tôi đang cần, và Claire đã mang lại cho tôi. “Ôi, Darce. Mình nhất định sẽ luôn ở bên cậu.”

“Cảm ơn Claire,” tôi đáp.

“Mình rất cảm kích.”

“Bọn mình sẽ lại có những trận quây phá tương bình nhất của những cô nàng độc thân,” Claire nói. “Tối nay cậu định làm gì? Henry Fabuss định tổ chức một bữa tiệc cực hoành tráng ở bar Lotus - mừng sinh nhật lần thứ ba mươi. Bọn mình nhất định phải đến dự. Anh ta khá hay ho - mà lại còn chơi

hết mình nữa chứ, cậu biết đấy. Mọi người đều đến cả. Nó sẽ khiến cậu ngượng ngùng ngay thôi.”

“Tối nay thì không được,” tôi nói. “Có lẽ mình cần chút thời gian ở một mình. Mà thực ra có khi mình về luôn đây. Không thể ở lại thêm được nữa - và mình không muốn người khác trông thấy mình khóc.”

“Cần mình đưa về không? Thế nào Cal cũng đồng ý thôi,” cô nói. “Bọn mình có thể đi shopping. Liệu pháp mua sắm ấy mà.”

“Thôi, cảm ơn cậu. Mình muốn được ở một mình,” tôi đáp, dù thực ra tôi định ở với Marcus cơ.

“VẬY THÌ THÔI,” Claire nói, thất vọng ra mặt. “Mình hiểu mà.”

“Mình chỉ phải hoàn thành nốt một bức e-mail trước khi về. Cậu đọc lại giúp mình xem viết thế có được không nhé?”

Trước đây, đọc soát lỗi e-mail cho tôi luôn là phần việc của Rachel. Cô ta rất giỏi việc đó. Tôi thề sẽ không nghĩ ngợi gì đến cô ta nữa. Cứ coi như cô ta không tồn tại cho tới khi nào lời xin lỗi của cô ta được viết lên bầu trời bằng máy bay phun khói. Trong khi chờ đợi thì Claire đang đảm nhận công việc đó một cách hết sức nghiêm túc, rướn người lại gần màn hình máy tính của tôi và đọc lại bức thư điện tử hai lần. Cuối cùng, cô ngẩng lên, gật đầu thật nhanh với tôi và nói rằng ổn rồi, tốt lắm rồi. Vậy là tôi nhấn nút gửi đi rồi ung dung bước dọc hành lang, sung sướng tận hưởng những ánh mắt và những lời xì xào của đồng nghiệp trên đường ra về.

CHÍN

Marcus đồng ý tan sở sớm hơn và trở về với tôi ở căn hộ của anh, rồi chúng tôi lam tình với nhau, cảm giác thật mỹ mãn. Sau đó, tôi tựa đầu lên ngực anh và kể lại chuyện ở phòng họp.

“Không ngờ em chuẩn thẳng mà không cuỗm theo cái hộp Tiffany đó,” anh nói khi tôi kể xong.

“Em cũng muốn chứ bộ,” tôi nói. “Quà chắc phải đẹp lắm... Nhưng không sao. Chúng ta sẽ có món quà khác khi mình cưới nhau.”

Không thấy nói năng gì.

“Anh có muốn nói chuyện đó không?” tôi hỏi dò, vuốt ve cánh tay Marcus.

“Chuyện gì cơ?”

“Thì chuyện cưới xin của chúng ta ấy.”

“Ừm... được thôi. Chính xác thì em muốn nói gì mới được?”

“Thế anh không muốn cưới trước khi em bé chào đời à?” tôi hỏi, thầm nghĩ mình thậm chí sẽ chẳng thể tập trung vào chuyện mang thai chừng nào mối quan hệ giữa chúng tôi còn chưa đầu vào đầu. Hơn nữa, tôi đang trong tâm trạng hoàn toàn sẵn sàng cho một lễ cưới, chẳng tội gì phải phí phạm bao nhiêu công sức chuẩn bị. Thậm chí tôi còn định giữ lại chiếc váy cưới vì biết mình sẽ chẳng tìm đâu được cái nào đẹp hơn thế. “Em nghĩ chúng ta nên trao đổi về việc đó. Anh không muốn à?”

“Ừ thì cũng có muốn,” anh miễn cưỡng đáp.

Tôi quyết định cho qua giọng điệu đó và bồi tiếp. “Được rồi, thế theo anh khi nào thì bọn mình nên tổ chức?”

“Chẳng biết. Khoảng sáu tháng nữa được không?”

“Lúc bụng em đã vượt mặt ra rồi ấy à? Thôi, xin anh.”

“Thế thì năm tháng?”

“Marcus!”

“Bốn tháng vậy?”

“Không được. Chờ thế thì lâu quá. Em nghĩ ta nên tiến hành luôn đi. Hoặc là ngay khi nào bọn mình thống nhất được kế hoạch chung.”

“Anh tưởng em bảo chúng ta chỉ cần đăng ký thôi?” Đúng là trước đây có lúc tôi đã nói điều gì đó tương tự như thế thật. Nhưng đó là hồi xưa, khi tôi thực sự lo lắng về tình cảm của Dex dành cho mình, khi tôi thậm chí còn không dám chắc liệu Marcus và mình có đến với nhau hay không. Giờ tôi lại muốn một đám cưới thật to chỉ để làm Dex và Rachel mất mặt và sẽ mời tất cả bạn bè chung của chúng tôi đến dự. Tôi còn mời bố mẹ Rachel nữa, như thế họ có thể về báo cáo lại tình hình cho cô ta biết rằng trông tôi xinh đẹp, lộng lẫy, lâng lẳng trong hạnh phúc mới ra sao, lời chúc mừng của Claire xúc động đến thế nào.

“Thực ra em đang tính bọn mình có thể tổ chức một buổi lễ thân mật. Nho nhỏ thôi. Chỉ mời khoảng năm chục người.” Tôi muốn con số ấy phải trên một trăm cơ, nhưng thôi cứ để từ từ rồi thuyết phục dần.

“Năm mươi à? Vậy chắc chỉ mời bố mẹ anh chị em ruột thịt?” Marcus vừa nói vừa gãi gáy.

“Ừ, thế thôi. Và cả bạn bè thân nhất của chúng ta nữa.”

Anh cười khẩy. “Như Dex và Rachel chẳng hạn?”

Tôi ném cho anh một cái nhìn cảnh cáo.

“Sao?” anh hỏi, nhe răng cười khì. “Thế không mời Dex và Rachel à?”

“Đừng đùa nữa đi! Anh thấy sao nếu chúng mình tổ chức đám cưới đám hoàng?”

Anh nhún vai nói, “Toàn bộ chuyện này anh chưa thể quyết định được. Nói chung anh không thực sự thích lắm. Anh vẫn nghĩ chỉ cần đăng ký là được rồi. Hoặc là cưới chui. Chẳng biết nữa. Có cần phải bàn bạc ngay bây giờ không?”

“Được rồi, thế thì thôi vậy,” tôi thở dài, đành cam chịu thực tế rằng có lẽ anh không thích thú lắm với chuyện cưới xin. Nhưng có gã đàn ông nào không vậy đâu? Trừ những kẻ đáng ghét yếu đuối như con gái, khóc bù lu bù loa suốt lễ cưới trong chương trình A Wedding Story trên kênh TLC. Mà những gã như thế thì có ma nào muốn lấy cơ chứ?

Tối muộn ngày hôm đó, sau khi chúng tôi đi ăn tối ở tiệm về, tôi kiểm tra tin nhắn. Có cả thảy hai mươi hai tin nhắn của người cùng công ty, mười bốn tin của người nhà. Ba mươi sáu tin nhắn trong vòng tám tiếng đồng hồ. Trong số đó chỉ có hai tin liên quan đến công việc. Như thế ba mươi tư tin nhắn là việc cá nhân. Chắc đây là kỷ lục tin nhắn cá nhân nhiều nhất mọi thời đại. Tôi ngồi xuống bên chiếc bàn của Marcus, vừa lắng nghe những lời an ủi động viên vừa ghi chép lại vào một tập giấy nhỏ. Sau khi nghe xong lời nhắn cuối cùng - lời nhắn thứ ba của Claire - tôi ngẩng lên nhìn Marcus. “Bọn họ không thèm gọi,” tôi sững sốt nói. “Không ai gọi hết.”

“Thế em nghĩ họ sẽ gọi à?” Marcus hỏi.

“Đúng vậy. Bọn họ nợ em một cuộc gọi. Đặc biệt là Rachel.”

“Nhưng chẳng phải em bảo không bao giờ muốn nói chuyện với cô ấy nữa hay sao?”

Tôi tức tối lườm anh. “Cô ta vẫn phải cố gọi để xin lỗi chứ...”

Marcus nhún vai.

“Còn Dex nữa, em cần nói chuyện với anh ta. Giải quyết nốt việc cưới xin,” tôi nói. “Thật không tin được là hai người đó không ai gọi cả.”

Marcus lại nhún vai. “Nói thế thì cũng đến bó tay.”

“Được. Cho anh biết nhé, em cực ghét câu đó đấy.”

“Câu nào?”

“Câu ‘Nói thế thì cũng đến bó tay.’”

“Ừm, thì đúng là anh bó tay thật chứ sao.”

“‘Nói thế thì cũng đến bó tay,’” tôi nhại lại giọng Marcus. “Đó là kiểu nói của những kẻ sửa chữa đồ đạc khi không thể sửa được món đồ bị hỏng. Khách hàng nói với hã, ‘Nhưng tôi vừa mới mua cái ô tô/máy tính/máy sấy này tháng trước mà!’ để hã sửa giúp cho, nhưng hã đố lại một câu, ‘Tôi cũng đến bó tay rồi.’ Thế chả khác nào bảo họ: ‘Đấy cóc phải việc của tôi, kệ mẹ các người.’”

Marcus mỉm cười. “Xin lỗi. Anh sẽ không nói thế nữa.”

“Cảm ơn,” tôi đáp, tay vẫn cầm điện thoại. “Anh nghĩ coi, em có nên gọi cho Dex không?”

“VẬY em có muốn gọi không?” Marcus vừa hỏi vừa sẫm soi lòng bàn chân và cạy cạy vết chai.

“Vấn đề ở đây không phải là muốn, mà là cần. Đám cưới còn nhiều việc phải giải quyết lắm,” tôi nói, tét vào tay anh để anh không cạy chân nữa. “Như hủy hợp đồng với thợ ảnh, với nơi cung cấp đồ ăn và ban nhạc. Liên lạc với những người có tên trong danh sách khách mời. Hủy vé máy bay đi tuần trăng mật. Rồi chuyện anh ta chuyển đi chỗ khác nữa.”

“Thế thì gọi đi.”

“Nhưng anh ta phải gọi cho em mới đúng.”

“Thế thì cứ chờ đến khi anh ta gọi.”

“Này, ông trẻ. Tốt nhất anh nên chủ động để ý nhiều hơn đến chuyện này đi. Nếu quên thì em nhắc lại cho mà nhớ nhé, anh cũng đóng một vai trò thiết yếu trong chuyện này đấy, bắt đầu quan tâm và đóng góp ý kiến với những vấn đề có liên quan đi là vừa.”

Marcus nhăn mặt như muốn bảo, *Nói thế thì cũng đến bó tay.*

Vài ngày sau đó - lẽ ra là những ngày gần kề với lễ cưới - chỉ toàn những sự kiện gay cấn kéo đến dồn dập. Tôi nhận được nhiều điện thoại và e-mail hơn, kể cả những lần nấu cháo điện thoại với Claire về đề tài không hiểu vì lý do quái gì mà Dex lại muốn dính lấy Rachel, và thậm chí còn ninh cháo với mẹ lâu hơn thế. Bà thỉnh thoảng vẫn khóc, dường như chưa thể chấp nhận được việc tôi và Dex sẽ không quay về với nhau.

Nhưng tuyệt nhiên không thấy tăm hơi gì từ phía Dex và Rachel hết. Tôi tức điên lên được vì hai kẻ đó không gọi điện. Dù chẳng muốn là người gọi trước tí nào, nhưng cuối cùng tôi cũng đành chịu thua, nhấn số điện thoại công ty Dex. Chúng tôi chỉ trao đổi những việc liên quan đến đám cưới - anh ta nợ tôi bao nhiêu tiền, trong vòng mấy ngày anh ta phải về thu dọn hết đồ đạc ra khỏi nhà tôi, những việc kiểu như thế. Sau khi truyền đạt xong mệnh lệnh, tôi im lặng một lúc, chờ anh ta nói rằng chuyện với Rachel chỉ là nhất thời, anh ta chỉ lợi dụng cô ta để trả thù tôi. Khi không thấy nói năng gì, tôi tự nhủ Dex vẫn còn điên tiết về chuyện của tôi với Marcus nên anh ta muốn tôi phải chịu đựng điều tồi tệ nhất. Đã vậy tôi quyết không để cho anh ta thỏa mãn, tôi nhất định sẽ không hỏi han gì về Rachel, mà cũng chẳng quan tâm xem anh ta đang sống ở đâu. Dex là người không bao giờ muốn nhờ vả bạn bè nên có thể anh ta sẽ đến ở khách sạn. Tôi hình dung ra cảnh anh ta gọi một cái bánh sandwich do người phục vụ phòng mang đến và ngồi bên quầy minibar rót whiskey pha với Coca trong lúc lướt qua một vài kênh truyền hình trả tiền.

“Ừm. Tạm biệt, Dex,” tôi nói rõ ràng hết mức. Thế đấy. Anh ta vẫn còn một cơ hội để nói với tôi điều gì đó, đưa ra lời tuyên bố cuối cùng, hoặc năn nỉ cầu xin. Thậm chí anh ta có thể xin lỗi, hay là nói nhớ tôi chẳng hạn.

“Được rồi. Vậy thì chào cô, Darce,” anh ta nói giọng dửng dưng. Tôi tự nhủ với bản thân rằng chỉ là anh ta chưa thực sự tỉnh ra đây thôi, anh ta còn chưa biết tất cả đã hết. Khi nào mở mắt rồi anh ta sẽ tha hồ mà suy sụp, tha hồ mà nhậu nhẹt cho quên đời ở quán minibar nào đó trong cái thành phố này.

Vào buổi tối lẽ ra sẽ là đêm tân hôn của tôi, Marcus và tôi ở lì trong phòng, gọi đồ ăn Trung Quốc và làm tình với nhau hai lần liền. Suốt cả tối, tôi cứ nói mãi rằng tôi rất mừng vì đã không phạm phải “sai lầm lớn nhất trong đời”. Nhưng thực sự ra, tôi lại cảm thấy có chút tiếc nuối. Không phải vì tôi muốn kết hôn với Dex. Cũng không phải vì tôi nhớ Rachel. Tôi còn đang mãi mê gặm nhấm nỗi oán giận quá lớn, thời giờ đâu mà ủ ê nghĩ đến hai kẻ đó. Đúng hơn là tôi tiếc cái đám cưới, tiệc bữa-tiệc-hụt. Đó hẳn phải là sự kiện lớn nhất trong năm, tôi nói với Marcus như vậy.

“Anh cũng thế,” Marcus đáp. “Lẽ ra lúc này anh đang được bù khú với lũ bạn đại học mà chả mất xu nào.”

Tôi phát vào cánh tay anh, bảo anh rút lại câu nói đó ngay. Marcus ngoan ngoan nghe lời rồi ngửa cổ tu chai bia Miller Lite thứ ba. “Vớ lại, anh cũng không khoái chuyện phải ăn mặc chỉnh tề. Anh ghét mặc vest tuxedo lắm.”

Chắc hẳn tôi có nóng gáy trước câu nói vô cảm của Marcus vào buổi tối trọng đại chúng tôi kề bên nhau này, nhưng tôi biết từ sâu thẳm đáy lòng Marcus cũng vô cùng vui sướng khi giành được cúp vàng mang tên Darcy. Tôi chính là nhân vật trung tâm trong câu chuyện tình tay ba hồi hộp nhiều gay cấn “nặng người yêu từ tay thẳng khác”.

Marcus là người chiến thắng, và Dex suy sụp đến mức đành phải ngoặc vào - hay gần như thế - với Rachel giải-khuyến- khích, nếu như trên đời này có cái giải như vậy. Ít nhất đó là cách tôi nhìn nhận mọi chuyện trong những ngày đầu ngọt ngào hạnh phúc.

MƯỜI

Tôi vẫn chưa thực sự quen được với ý nghĩ mình đã mang thai, mãi cho đến tận một tuần sau đó, khi tôi đi khám lần đầu tiên. Marcus cũng đi cùng nhưng chỉ vì tôi khiến anh cảm thấy tội lỗi nếu bỏ mặc tôi thôi. Ngồi ở phòng đợi, tôi điền vào mẫu khai báo hiểm trong khi anh lật xem tờ tạp chí Time, trông như thể chỉ muốn chuồn thẳng ra khỏi đây vậy. Khi nhân viên lễ tân gọi đến tên mình, tôi đứng dậy. Marcus thì vẫn ngồi ì ra đó. “Nào, đi thôi,” tôi nôn nóng giục.

“Anh đợi ngoài này không được à?”

Tôi bắt gặp người phụ nữ vắc bụng bầu rất to đang ngồi cùng chồng ở gần đó liếc nhanh một cái về phía Marcus với ánh mắt coi thường.

“Đứng lên ngay đi,” tôi tức tối rít lên.

Anh đành nghe lời nhưng thở dài rõ to. Thực ra thì giống rên rỉ hơn.

Chúng tôi theo y tá đi dọc hành lang phía sau phòng đợi, cô bảo tôi trèo lên cân.

“Vẫn mặc nguyên quần áo à?” tôi hỏi. Tôi đã đặt ra một quy chế nghiêm ngặt là chỉ cân khi không mặc quần áo, và đó là việc đầu tiên tôi làm mỗi sáng. Hoặc sau bài tập dài mười tám giờ ở phòng tập.

“Phải,” cô ta sốt ruột đáp.

Tôi cởi đôi giày Tod ra, tháo chiếc vòng tay dày bằng bạc nặng trĩu đưa cho Marcus cầm và bảo anh quay đi chỗ khác. Anh đảo tròn mắt một vòng rồi mới chịu làm theo.

Người y tá điều chỉnh cái cân một cách rất thành thục chỉ bằng vài cái gạt tay, cho tới khi kim dừng lại ở con số 57,5 kg.

“57,5 kg,” cô ta nói to.

Tôi quắc mắt nhìn cô ta. Thế cô ta tưởng tôi bắt Marcus quay đi chỗ khác là vì cái gì chứ? “Tôi thấy 57 kg thì đúng hơn,” tôi nói.

Cô ta phớt lờ tôi, ghi lại vào sổ của tôi con số 57,5. Dù sao thế vẫn còn tốt chán. 57,5 kg, thế nghĩa là cân nặng thực tế của tôi khi không tính quần áo chỉ vào khoảng 54 hay 55 kg gì đó thôi. May quá, chưa bị lên cân.

“Chị cao bao nhiêu?” y tá hỏi.

“1m77.”

Cô ta ghi lại rồi dẫn chúng tôi tới một phòng khám nhỏ lạnh lẽo. “Anh chị chờ một lát, bác sĩ sẽ đến ngay.”

Tôi ngồi lên bàn trong khi Marcus liếc nhìn kệ báo. Nhưng khi phát hiện ra ở đó chỉ có tờ tạp chí dành cho các bậc cha mẹ như Parents và American Baby, anh chẳng thèm ngó ngang gì tới nữa. Vài phút sau, một phụ nữ hơn hở bước vào phòng, cô ta có vóc người thanh mảnh và mái tóc vàng hoe, trông chỉ hai mươi lăm tuổi là cùng. Mái tóc vàng dày được tia ngắn, để lộ đôi khuyên tai đính kim cương to đùng. Đôi nốt da màu đen cao tới gối vừa chạm mép áo blu trắng tinh.

“Chào anh chị. Tôi là Jan Stein. Hôm nay tôi hơi nhiều việc nên để anh chị phải chờ, thành thực xin lỗi.” Cô ta cười tươi rói khiến tôi nhớ đến Tammy Baxter, đội trưởng đội cổ vũ ở trường cấp ba của tôi, đứa lúc nào cũng được làm đỉnh kim tự tháp trong khi tôi phải ở dưới đỡ chân cho cô ta.

“Tôi tên Darcy Rhone,” tôi nói và ngồi thẳng lên, chột nhận thấy cô ta có bộ ngực to bất thường đối với một người nhỏ nhắn như thế. Nhưng bác sĩ thì không ai đi làm ngực cả. Vậy chắc chắn đó là “đồ thật” rồi. Ngực tôi tương đối nhỏ nên “người nhỏ - ngực to” luôn là sự kết hợp khiến tôi khó chịu. Được thôi, cô ta cứ việc có ngực to nếu đi cùng với nó là bộ mỡ lăm mỡ sần sùi. Nhưng Jan có bao nhiêu lợi thế, thật chẳng công bằng tẹo

nào. Có lẽ Marcus chẳng để ý đâu, tôi thầm nghĩ khi giới thiệu anh là “bố” đưa bé.

“Rất vui được gặp cả hai người.” Cô ta cười rạng rỡ với Marcus, trong lúc đó tôi hài lòng nhận thấy rằng cửa phía bên phải của cô ta dính một ít sơn đỏ chót.

Marcus cũng cười tươi đáp lễ. Tôi tức điên vì trước đó lại đi yêu cầu một bác sĩ nữ khám cho mình.

“Tôi có phải cởi quần áo không?” tôi sốt ruột hỏi, trước khi Jan kịp quynh rũ Marcus.

“Chưa cần, có lẽ chúng ta sẽ trao đổi chút xíu đã. Tôi muốn tìm hiểu về tiền sử bệnh lý của chị và giải đáp những thắc mắc cho chị. Chắc chị có nhiều điều còn chưa rõ.”

“Vây tốt quá,” tôi nói, dù thực ra tôi chả có gì cần hỏi ngoại trừ một câu là thỉnh thoảng uống một cốc cà phê hay một ly rượu thì có sao không.

Jan ngồi xuống đối diện với chúng tôi, xoay ghế lại gần hơn, cặp phiếu khám của tôi vào một tấm kẹp giấy bằng gỗ rồi nói, “Trước hết, chị có nhớ ngày đầu tiên của kỳ kinh gần đây nhất của mình không?”

“Có, tôi nhớ,” tôi nói với vẻ hãnh diện vì mình đã nghĩ đến chuyện kiểm tra lại lịch sáng nay. “Ngày mồng tám tháng Tám.”

Cô ta ghi lại, trong lúc đó tôi chăm chú ngắm nghía viên kim cương vuông to dùng được cắt theo kiểu chữ nhật xếp tầng dính trên chiếc nhẫn của cô ta. Số kim cương cô ta đeo trên người chắc phải đáng giá cả trăm ngàn đô là ít. Dám cá cô ta đã dính hôn với một ông bác sĩ phẫu thuật già hơn, tóc muối tiêu. Đột nhiên trong tôi dậy lên một cảm giác nhói đau khi nghĩ đến chiếc nhẫn dính hôn mà tôi định bán đi, nhưng rồi tôi lại trấn an mình rằng đi khám thai cùng với người yêu thay vì với chồng mới là thời thượng. Tôi

giống như một người nổi tiếng vậy. Khỏi người trong số họ chưa cưới mà đã có con đầy thôi.

“Vậy khi nào em bé chào đời?” tôi hỏi. Tôi biết mình sẽ sinh vào khoảng đầu tháng Năm nhưng vẫn háo hức muốn biết ngày chính xác.

Jan lấy ra bảng tính ngày hình tròn, xoay xoay rồi nheo mắt nhìn. “Ừm. Ngày sinh dự tính là mồng hai tháng Năm.”

Mồng hai tháng Năm tới sẽ là sinh nhật lần thứ ba mươi lăm của Dexter. Tôi đưa mắt nhìn Marcus, anh hoàn toàn chẳng biết đó là ngày gì. Tôi kinh ngạc nhận thấy rất ít đàn ông biết sinh nhật của bạn mình. Vậy là tôi nói với Jan và Marcus, “Hy vọng tôi sinh sớm hơn hoặc muộn hơn ngày đó vì mồng hai tháng Năm là sinh nhật vị hôn phu trước đây của tôi.”

Marcus đảo tròn mắt lắc đầu còn bác sĩ Stein thì bật cười rồi trấn an tôi rằng thực ra chỉ có 10% trẻ em sinh đúng ngày dự tính mà thôi.

“Sao lại thế?” tôi hỏi.

Jan ngớ người ra trong một giây - thật không phải dấu hiệu tốt khi chỉ câu hỏi đơn giản thế cũng đã khiến cô ta lúng túng - rồi đáp, “Ngày sinh dự tính chỉ có tính chất tham khảo thôi.”

“À,” tôi nói, thầm nghĩ một vị bác sĩ đứng tuổi hẳn sẽ đưa ra câu trả lời hay hơn thế. Hoặc thậm chí là bác sĩ trẻ hơn, kém hấp dẫn hơn cũng sẽ làm được. Phụ nữ xấu có nhiều thời gian học hành ở trường y hơn. Tôi đánh cược là Jan tốt nghiệp hạng bét trong lớp. Dám cá nếu không vì ông bạn trai làm bác sĩ thì có khi giờ này cô ta đã chả ngồi đây. “Ra vậy.”

“Bây giờ,” Jan nói nhanh. “Tôi muốn tìm hiểu về tiền sử bệnh lý của chị và hỏi chị một vài điều.”

“Được thôi,” tôi nói, bắt quả tang Marcus đang săm soi cái đùi trái săn chắc của Jan.

Tôi quắc mắt nhìn anh trong khi cô bác sĩ bắt đầu khởi động phần Hỏi & Đáp. Cô ta hỏi tôi bao nhiêu tuổi (thật mừng vì được nói mình hai mươi chín, chứ không phải ba mươi), hỏi han về tiền sử bệnh lý của tôi, như là tôi đang dùng loại thuốc nào, cùng với một lô một lốc những câu khác nữa liên quan đến thói quen: tôi thường xuyên uống rượu bia không, tập thể dục nhiều không, có hút thuốc không, chế độ ăn uống của tôi thế nào, vân vân... Sau khi ghi lại toàn bộ câu chuyện đời tôi, cô ta ngẩng lên, gương mặt trang điểm dày cộp khoe ra một nụ cười.

“VẬY, thời gian gần đây chị cảm thấy trong người thế nào?” Jan hỏi. “Có triệu chứng gì không? Buồn nôn chẳng hạn?”

“Ngực tôi hơi đau,” tôi đáp.

Trông Marcus có vẻ bối rối, vậy là tôi cố tình nói thêm, “Khi anh ấy sờ vào.”

Jan nghiêm mặt gật đầu. Marcus trông rõ là khép nép. Tôi tiếp. “Ngực tôi cũng to hơn, đầy đặn hơn một chút... Quần vú sẫm màu hơn... Ngoài những điều đó ra thì tôi thấy không có gì khác trước. Cân nặng của tôi vẫn giữ nguyên,” tôi nói đầy tự hào.

“Ừm, chị mới có thai được năm tuần rưỡi thôi, thế nên vẫn còn sớm, chưa đến lúc lên cân,” Jan nói. “Dù vậy, có thể chị sẽ thấy cảm giác thèm ăn thường xuyên xuất hiện hơn trước.”

“Không, chẳng thấy gì hết,” tôi hãnh diện nói. “Mà tôi cũng không định biến mình thành con nghiện ăn như những phụ nữ có thai khác. Chắc chắn cô gặp nhiều người như thế rồi.”

Jan lại gật và ghi vào giấy khám. Sau đó cô ta thông báo là đã đến lúc khám trực tiếp.

“Tôi có cần đi chỗ khác không?” Marcus hỏi.

“Anh có thể ở lại,” Jan nói.

“Thấy chưa,” tôi nói. Rồi bảo với Jan, “Anh ấy ngược lăm.”

“Đâu cần phải ngược. Anh ấy quan tâm như thế là rất tốt.”

“Phải... chúng tôi chưa cưới. Nhưng anh ấy vẫn rất quan tâm,” tôi nói.

Jan mỉm cười bảo tôi thay quần áo, mặc chiếc váy bệnh viện để trên bàn vào, và rằng cô ta sẽ quay lại ngay. Khi cô ta vừa đi khuất, tôi hỏi Marcus xem anh có thấy cô bác sĩ đó xinh không.

“Cũng được,” anh đáp. “Trông cũng xinh xắn.”

“Anh đoán cô ta khoảng bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi tám?” anh nói.

“Em có xinh hơn cô ta không?”

“Có, Darce ạ. Em xinh hơn chứ.”

“Em mà tăng thêm chín cân thì có còn xinh hơn không?”

“Có,” anh đáp, nhưng không thuyết phục cho lăm. Tôi vừa ngồi lên bàn khám thì Jan quay lại. Cô ta đo huyết áp, kiểm tra nhịp tim, ngực và phổi cho tôi. “Bây giờ tôi sẽ kiểm tra cổ tử cung của chị.”

“Có phải việc đó sẽ cho biết chắc chắn là tôi có thai?”

“Chị sẽ làm thêm xét nghiệm máu và nước tiểu để chắc chắn, nhưng đúng là kiểm tra cổ tử cung sẽ cho biết rõ hơn về tuổi ước chừng của thai nhi, cũng như giúp chúng tôi biết được hình dạng và kích thước xương chậu của chị.”

Tôi gật đầu.

“Giờ hãy thả lỏng ra nhé,” Jan nói.

Tôi từ từ giạng chân. “Được thôi,” tôi nói, liếc mắt nhìn Marcus đang đứng cách đó một quãng, rõ ràng là vờ như mình đang ở nơi nào đó khác.

Khám xong, tôi mặc đồ, vào phòng tắm, lấy nước tiểu vào một cái cốc, đi sang phòng thí nghiệm nhỏ để lấy máu rồi quay về phòng khám. Jan nói với tôi là cô ta sẽ gọi điện thông báo khi có kết quả xét nghiệm máu.

“Tạm thời bây giờ tôi sẽ kê cho chị một vài loại vitamin dành cho phụ nữ mang thai. Chúng có chứa axit folic, một chất tối quan trọng trong quá trình phát triển tủy sống của thai nhi. Chị nhớ uống thuốc sau khi ăn.” Cô ta kê đơn bằng nét chữ rõ ràng, không giống chữ của bác sĩ tí nào (lại một dấu hiệu không tốt nữa - bác sĩ đích thực chữ phải xấu mù cơ), rồi đưa tờ giấy cho tôi. “Chúc mừng anh chị. Bốn tuần nữa chị quay lại đây để siêu âm lần đầu nhé.”

Marcus và tôi bắt tay Jan, sau đó đến hiệu Duane Reade để mua thuốc theo đơn. Không hiểu vì sao tôi lại nhớ rất rõ quãng đường đi qua năm dãy phố khi ấy. Hôm đó là một ngày thu rực rỡ hanh hanh nắng, bầu trời xanh biếc điểm xuyết những đám mây xốp trắng. Tôi còn nhớ lúc mình quấn chặt chiếc áo khoác da lộn màu xanh biển quanh vòng eo vẫn còn nhỏ xíu, tung tăng bước đi, trong lòng ngập tràn niềm vui như khi còn thơ bé. Trong lúc đứng đợi đèn đỏ để qua đường, Marcus tự động nắm lấy tay tôi mà không cần phải nhắc và mỉm cười với tôi. Nụ cười ấy của anh mãi mãi in sâu vào tâm trí tôi. Nụ cười rộng lượng, ấm áp và chân thành. Đó là nụ cười mà một người đàn ông dành cho bạn khi anh ta hạnh phúc vì được ở bên bạn, hạnh phúc vì được làm chồng bạn, và hạnh phúc vì bạn đang mang trong mình giọt máu của anh ta.

MƯỜI MỘT

Căn hộ của tôi vẫn chưa đến mức quá trống trải khi Dex dọn đi, nhưng anh ta đã mang theo chiếc bàn ăn trong bếp, hai cái đèn và một cái tủ ngăn Kéo. Tôi hết sức sung sướng khi tổng khứ tất cả mấy thứ đó đi, nhất là cái bàn thô kệch bằng gỗ thông trông chẳng khác nào đồ trong gia đình một người Amish^[4]. Tôi tính sẽ tìm mấy món đồ bóng bẩy hơn, thời thượng hơn để tôn lên đẳng cấp của căn hộ chung cư trông ra một không gian đẹp đẽ mà tôi và Marcus sẽ mua chung. Quả là một cách hay để thoát khỏi cái tính thích những thứ truyền thống của Dexter, anh ta muôn đời chỉ mê những tòa nhà cổ có từ thời tiền chiến trông thì đẹp nhưng phòng chứa đồ thì bé tí.

Vậy là khoảng hai tuần sau lễ cưới hụt, tôi lôi Marcus tham gia vào hành trình sắm đồ nội thất. Chúng tôi đi tàu điện ngầm tới phố 59 và phố Lex, hướng tới hiệu Crate anD Barrel trên đại lộ Madison. Khi đẩy cửa kính bước vào, trong tôi chợt gợn lên một nỗi buồn kỳ lạ khi nhớ lại lần gần đây nhất mình đến đây mua đồ, cái lần tôi và Dex đến chọn đồ cho đám cưới. Tôi kể với Marcus kỷ niệm ấy, và anh đã cài đặt sẵn câu trả lời tự động cho những hoài niệm xưa cũ.

“Ààà. Những ngày xưa yêu dấu,” anh nói khi theo tôi lên tầng hai. Đến đầu cầu thang, tôi dừng lại trầm trồ trước một chiếc bàn hình chữ nhật bằng gỗ anh đào, chân bàn thuôn nhỏ. Đúng là kiểu bàn tôi muốn mua nhưng không ngờ lại tìm được một cách dễ dàng đến thế. Tôi đưa tay vuốt mặt bàn nhãn mịn. “Thật hoàn hảo. Anh thích không? Anh thấy sao? Thử nghĩ xem cái bàn này kê cùng với ghế đệm dày sẽ thế nào. Màu xanh lục chẳng hạn?”

Marcus nhún vai. “Ừ. Có vẻ cũng được đấy.” Anh đang nhìn chăm chăm vào cái gì đó sau lưng tôi. “Ừm, Darcy này... Rachel và Dex đang ở đây,” anh nói bằng sắc giọng khiến tôi biết ngay đây không phải trò đùa.

“Cái gì?” tôi đứng chết trân, tim ngừng đập mất mấy giây. Sau đó nó lại bắt đầu đập dồn như đang chạy đua, nhịp đập còn hồi hả hơn lúc tôi vừa kết thúc buổi tập đạp xe. “Đâu?” tôi thì thào.

“Quay chín mươi độ về bên trái. Chỗ cái sofa nâu đó.”

Tôi từ từ quay lại đây cảnh giác. Trúng phóc, bên tay trái cách tôi chưa đầy chuc mét là kẻ thù không đội trời chung đang xem xét một chiếc sofa bằng vải chenille màu phấn trẻ con. Cả hai mặc đồ thông dụng vào ngày thứ Bảy - quần jean và giày thể thao. Dex diện áo thể thao màu xám của Đại học Georgetown như bao thứ Bảy khác, còn Rachel thì mặc áo BCBG màu xanh hải quân mà năm ngoái tôi đã chọn giúp cô ta ở trung tâm thương mại Bloomingdale. Chính xác là vào cuối tuần trước khi Dex cầu hôn tôi. Cách đây đã lâu lắm rồi.

“Ôi, chết tiệt! Trông em thế nào?” tôi vội thò tay vào ngăn bên của chiếc túi Prada lục tìm hộp phấn trang điểm nhưng rồi chợt nhớ ra là lúc trước tôi đã lấy ra để đánh thêm chút má hồng nhưng rồi để quên trên bàn nước nhà Marcus. Không có gương. Tôi đành quay sang cầu viện Marcus. “Mặt em thế nào?”

“Ổn cả,” Marcus đáp. Mắt anh lại phóng về phía Rachel và Dex.

“Phải làm gì bây giờ? Có nên rời khỏi đây không?” tôi hỏi. Hai đầu gối tôi nhũn cả ra khi tôi đứng dựa vào chiếc bàn đang ngắm nghía này giờ. “Chắc em ói ra đây mất.”

“Có lẽ ta nên đến chuyện trò vài câu,” Marcus thản nhiên nói như thật. “Thế mới đường hoàng, mới là người lớn chứ.”

“Anh điên à? Chuyện trò cái gì!”

Marcus nhún vai. Mấy ngày trước Dex đã gọi điện cho Marcus để nói “không thù hằn gì và chúc mừng sắp có em bé”. Hai người tránh đề cập đến những chi tiết không hay, chẳng ai nhắc tên tôi hay Rachel. Marcus bảo

cuộc nói chuyện khá gượng gạo, kéo dài chưa đầy ba phút, và cả hai đều ngầm hiểu rằng tình bạn đã chấm dứt; chuyện giữa chúng tôi nghiêm trọng tới mức khó mà bỏ qua cho được, kể cả là giữa đàn ông với nhau.

“Thôi được rồi, Darce. Thế thì đi vậy,” Marcus nói.

“Lúc này anh cũng không có lòng dạ nào cho cuộc tái ngộ này.” Anh chỉ tay về phía cầu thang dẫn xuống tầng dưới ở sau lưng tôi. Chúng tôi có một lối thoát dễ dàng, cả hai đều chưa bị lộ. Dex và Rachel vẫn đang tíu tít chuyện trò, hoàn toàn không biết vụ trùng hợp thể kỷ trong cửa hiệu đồ nội thất ngày hôm nay.

Tôi muốn quay người bước xuống cầu thang nhưng không sao làm được. Nó giống như là ta đang xem một cảnh máu me trong phim kinh dị vậy. Dù chẳng muốn thấy cô diễn viên bị chặt đầu nhưng không hiểu sao bạn vẫn cứ hé mắt nhìn qua kẽ ngón tay để xem trộm. Tôi trốn đằng sau tủ sách và kéo Marcus xuống ngồi cùng. Hai chúng tôi quan sát Rachel và Dex đứng lên đi tới chỗ một chiếc sofa khác, gần chúng tôi hơn chút nữa. Cái này vuông vức hơn cái trước, và theo như tôi thấy thì cũng đẹp hơn. Dex ngắm nghía một chút rồi nhăn mặt. Bộ sofa này quá hiện đại so với anh ta. Tôi truyền đạt lại ý nghĩa của hành động vừa rồi cho Marcus. “Thấy không, anh ta chẳng thích đồ đạc kiểu dáng hiện đại đâu. Hiểu chứ?”

“Darcy, anh có quan tâm đến cái sofa họ mua.”

“Họ mua ư? Ý anh là anh nghĩ cả hai đang mua đồ chung?”

“Họ mua. Chàng mua. Nàng mua,” Marcus đáp, như thể đang chia động từ trong lớp học tiếng Pháp.

“Cô ta có xinh không? Trông hai người đó có hạnh phúc không?”

“Thôi mà, Darce. Chúng ta về đi,” Marcus giục.

Tôi vẫn nhìn họ chăm chăm, trong lòng cảm thấy nôn nao.

“Anh nói xem,” tôi ra lệnh. “Trông cô ta có xinh hơn trước không? Có phải là gầy đi rồi không?” Chúng tôi nhìn theo Rachel và Dex quay lại chỗ cái sofa đơn điệu màu nâu. Rachel ngồi xuống, ngả người ra sau với vẻ tự mãn. Rồi cô ta ngược lên nhìn Dex và nói gì đó. Anh ta đang đứng quay lưng lại với bọn tôi nhưng tôi vẫn thấy Dex gật đầu, vuốt ngón tay lên lưng sofa. Sau đó anh ta cúi xuống lật giở tập vải mẫu trên chiếc bàn uống nước .

“Anh có nghĩ bọn họ sắp sống chung với nhau không?” tôi hỏi.

“Anh biết thế quái nào được?”

“Lúc bọn anh nói chuyện, Dex có nói gì đến việc đó không?”

Marcus thở dài. “Anh đã kể với em từng từ từng chữ của cuộc nói chuyện đó đến cả chục lần rồi còn gì.”

“Vậy là anh ta chỉ định thay sofa mới thôi, phải không? Rachel chỉ đơn giản là đi chọn giúp, đúng không?”

Anh thở dài, lần này to hơn lần trước. “Anh không biết, Darcy ạ. Cũng có thể là như em nói. Ai quan tâm chứ?”

“Nghe đây. Đừng có tỏ ra sốt ruột với em, rõ chưa ông trẻ,” tôi nói. “Đây là chuyện trọng đại đấy.” Tôi trở ngón tay về phía hai kẻ kia rồi tiếp tục quan sát Dex và Rachel một lúc nữa, để mắt đến từng chi tiết nhỏ xíu. Mới ba tuần trước đây thôi, họ là những người tôi hiểu rõ hơn cả. Bạn thân nhất và vị hôn phu của tôi. Còn bây giờ họ chẳng khác nào hai kẻ xa lạ hay những người thân đã tuyệt giao mà nhiều năm nay tôi không có tin tức gì. Khi Rachel ngoái đầu lại, tôi nhận thấy đuôi tóc của cô ta được tỉa một chút, một điểm mới lạ so với kiểu tóc lúc nào cũng cắt bằng ở đuôi trước đây.

“Anh có thích cô ta để kiểu tóc kia không?” tôi hỏi Marcus.

“Có chứ. Đẹp lắm,” anh hồ hững đáp.

Tôi lờm anh như muốn nói: *Sai rồi.*

“Thôi được, thì trông thật dở tệ. Xấu điên.”

“Anh nhìn kỹ vào rồi nói thật cho em biết đi!” tôi cảm thấy hoảng hốt, ước gì có Claire bên cạnh lúc này. Cô ấy sẽ tìm ra được điều gì đó để chê. Có thể là đôi giày. Hay mái tóc. Bất cứ điều gì.

Marcus thọc tay vào túi rồi đưa mắt liếc nhìn Rachel. “Anh thấy cô ta vẫn thế.”

Tôi lắc đầu. “Không phải. Trông cả hai bọn họ đều đẹp hơn bình thường,” tôi nói. “Đã có chuyện gì thế nhỉ? Có thật chỉ là sau một thời gian họ thay đổi không?”

Thế rồi, khi Dex ngồi xuống bên cạnh Rachel thì tôi mới nhận ra. Dex có làn da nâu rám nắng. Ngay cả Rachel cũng không còn sắc nhọn nhạt thường thấy nữa. Tôi sực tỉnh, một nhát dao cứa sâu vào trái tim tôi. Bọn họ đã cùng nhau đi Hawaii! Tôi há hốc miệng kinh hoàng. “Ôi trời. Da họ rám nắng. Cô ta đã đi chuyến du lịch đến Hawaii của em! Cô ta đi nghỉ tuần trăng mật lẽ ra là của em! Ôi trời ơi! Trời đất ơi! Em phải ra mặt đối mặt, chỉ tận tay day tận trán chúng nó!” Người ta vẫn thường nói giận quá mất khôn, và lúc ấy tôi mới hiểu ra quả là thế thật. Mắt tôi mờ cả đi khi tôi bước một bước đến chỗ hai kẻ kia.

Marcus tóm lấy cánh tay tôi. “Darce - đừng ra đấy. Bọn mình về thôi. Về ngay.”

“Dex nói với em rằng anh ta sẽ bỏ cặp vé đó đi! Sao cô ta dám đi nghỉ tuần trăng mật của em chứ!” tôi khóc thút thít. Một đôi đang đứng gần tủ sách - lô cốt của bọn tôi - bèn quay sang nhìn tôi, rồi nhìn Dex và Rachel.

“Em bảo anh ta đã đề nghị đưa vé cho em cơ mà,” Marcus nói.

“Việc đó hoàn toàn không liên quan! Dù có vé thì em cũng chẳng đưa anh đi Hawaii đâu!”

Marcus nướng mày như thế đang suy nghĩ điều tôi nói. “Ờ - thế thì đúng là chó chết thật,” anh đồng tình. “Về điểm này thì em có lý.”

“Cô ta dám đi nghỉ tuần trăng mật của em! Có đứa khốn nạn nào lại đi hưởng tuần trăng mật của bạn mình không cơ chứ?” Giọng tôi giờ vang lên to hơn.

“Anh về đây. Về ngay đây.” Marcus đi xuống cầu thang, nhảy cóc hai bậc một lúc, và khi quay lại đi theo anh, tôi bắt gặp một cảnh tượng còn đáng buồn hơn thế: Dex cúi người hôn Rachel. Hôn lên môi. Hai kẻ mua sofa có làn da rám rắng đang hạnh phúc hôn hít nhau.

Mắt tôi chan chứa nước khi tôi chạy ù xuống cầu thang, vượt qua Marcus, qua cả khu bán đồ cho quầy bar, lao ra cửa, bước xuống đại lộ Madison.

“Anh biết, em yêu à,” Marcus nói khi đuổi kịp tôi. Dường như đây là lần đầu tiên anh thực sự cảm thông với tình cảnh của tôi. “Chuyện này quá thực rất khó khăn đối với em.”

Sự dịu dàng ân cần của anh chỉ làm tôi khóc dữ hơn. “Em thật không thể tin nổi cô ta đến Hawaii,” tôi nói, thờ dờn dập. “Có loại người nào lại làm thế chứ? Em ghét cô ta! Em muốn cô ta chết đi!”

“Em không nhẫn tâm vậy đâu,” Marcus nói.

“Được thôi. Vậy thì không chết. Nhưng em muốn cô ta nổi đầy mụn bọc trên mặt đến nỗi dùng thuốc Accutane cũng không khỏi,” tôi nói, thầm nghĩ trong bụng rằng bị mụn không thể chữa khỏi đúng là còn tệ hơn cả chết.

Marcus vòng tay khoác vai tôi rồi hai chúng tôi cứ thế băng qua phố 60 mà không thèm quan sát xe cộ và suýt nữa thì đâm phải một tay chở hàng đi xe máy. “Quên hai kẻ đó đi, Darce. Họ làm gì thì có gì quan trọng chứ?”

“Quan trọng chứ!” tôi nấc lên, thầm nghĩ không còn nghi ngờ gì nữa rồi, Dex và Rachel đã thành một đôi. Tôi không thể vờ như không có chuyện đó. Cảm giác hối hận khi sự đã rồi chợt ùa đến trong tôi. Lần đầu tiên tôi

bản khoản tự hỏi liệu việc chia tay với Dex có nên không - tất cả cũng chỉ để chuyện với Rachel không xảy ra. Khi bắt đầu lén lút qua lại với Marcus, đứng ở bên này tôi thấy ngọn núi bên phía anh có vẻ xanh tươi hơn nhiều. Nhưng sau khi dời nhìn vị hôn phu trước đây đi chọn đồ nội thất, tôi lại nghĩ ngọn núi Dexter dường như mơn mớn tươi mới biết bao.

Marcus bắt taxi rồi đỡ tôi vào trong. Lúc xe chạy trên đại lộ Park tôi cứ khóc suốt, hình dung ra Dex và Rachel trong những khung cảnh in trong cuốn sách giới thiệu các chuyến du lịch tuần trăng mật mà tôi từng xem rất kỹ: hai người đó cùng nhau uống champagne trong bồn tắm Jacuzzi... tươi cười hơn hẳn bữa tiệc ở Hawaii có thịt lợn nướng và xung quanh là những người dân bản xứ nhảy múa bên đống lửa... nô đùa dưới làn nước xanh biếc... ân ái dưới bóng dừa.

Tôi nhớ mình đã nói với Dex rằng chúng tôi đẹp đôi hơn tất cả những cặp vợ chồng đi tuần trăng mật có ảnh in trong cuốn sách này. Dex bật cười và hỏi tôi sao mà khiêm tốn thế.

“Chúng ta đi nghỉ tuần trăng mật ở Hawaii được không anh?” tôi hỏi Marcus khi chúng tôi về đến căn hộ của anh.

“Em muốn thế nào cũng được,” anh đáp, trèo lên giường, nằm ườn ra rồi khoát tay bảo tôi lên cùng.

“Mình phải đi nơi nào đó mới lạ hơn thế,” tôi nói. “Hawaii là do Dex chọn. Nói thật, em thấy nơi đó nhàm chán lắm rồi.”

“Ồ,” Marcus đáp, mấy chữ “Anh muốn chuyện ấy” đang hiện rõ trên mặt anh. “Người người kéo nhau đến Hawaii. Thôi, lại đây nào.”

“Thế bọn mình sẽ đi đâu?” tôi hỏi Marcus trong lúc miễn cưỡng nằm xuống cạnh anh.

“Thổ Nhĩ Kỳ. Hy Lạp. Bali. Fiji. Bất cứ nơi nào em muốn.”

“Anh hứa nhé?”

“Ờ,” anh đáp, kéo tôi nằm lên người.

“Và mình sẽ mua một căn hộ mới to hơn được không?” tôi hỏi, đưa mắt nhìn quanh bốn bức tường trắng vô cùng đơn điệu, cái tủ ngập đầy quần áo và dàn loa stereo to lù lù với đám dây nhợ loằng ngoằng chạy khắp mặt sàn gỗ đầy vết xước.

“Được chứ.”

Tôi mỉm cười buồn bã nhưng vẫn chất chứa hy vọng.

“Còn bây giờ,” anh nói, “anh biết một cách có thể khiến em cảm thấy dễ chịu hơn.”

“Chờ chút đã,” tôi nói và cầm lấy chiếc điện thoại không dây đặt bên cạnh giường.

Marcus thờ dãi nhìn tôi bực bội. “Em gọi ai đấy? Đừng có gọi cho hai người đó!”

“Còn lâu mới gọi cho bọn chúng. Em đã quên hai kẻ đó rồi,” tôi nói dối. “Em đang định gọi tới Crate and Barrel. Em muốn có cái bàn ấy.”

Rachel có thể cướp được cả Dex lẫn chuyến đi Hawaii của tôi, nhưng kiểu gì tôi cũng phải có được cái bàn đẹp hơn.

Dù vậy, ngay cả cái bàn (có sẵn trong kho) và cuộc mây mưa với Marcus (tuyệt hết chỗ nói) cũng chẳng thể khiến tâm trạng tôi khá hơn được. Tôi không thể nào tin nổi Rachel và Dex lại thực sự yêu nhau, tình cảm họ là thật. Thật đến mức cùng nhau đi mua sofa. Cùng nhau đi nghỉ ở Hawaii.

Kể từ ngày hôm đó, tôi thực sự bị ám ảnh bởi Rachel và Dex. Đó là hai người hoàn toàn không còn liên quan gì đến cuộc sống của tôi nữa, thế nhưng theo cách nhìn nhận của tôi thì chưa bao giờ giữa ba người chúng tôi lại có mối ràng buộc vĩnh viễn không thể chia cắt đến thế.

MƯỜI HAI

Mọi chuyện chỉ càng trở nên tệ hơn khi tôi bước sang tuổi ba mươi. Tỉnh dậy vào buổi sáng sinh nhật, lần đầu tiên tôi bị một cơn buồn ói do ốm nghén. Lúc ấy tôi đang trên giường với Marcus, phía tôi nằm lại cách xa nhà tắm hơn, nên suýt nữa tôi đã không kịp bước qua người anh để vào toilet nôn tống nôn tháo chỗ bánh fajita ăn tối qua ở quán Rosa Mexicano. Tôi giật nước, súc miệng bằng Listerine rồi đánh răng. Một cơn nghén nữa dâng lên trong ngực, và thế là các mẩu ớt đỏ ớt vàng lại kéo nhau ào ào xông ra. Tôi lại giật nước, súc miệng và đánh răng lần thứ hai. Xong đâu đấy tôi nằm vật xuống sàn phòng tắm và rên rỉ ầm ĩ, hy vọng Marcus tỉnh dậy và đến cứu mình. Nhưng chẳng thấy mặt mũi anh đâu.

Tôi tự nhủ, nếu là Dex thì chắc chắn anh ta sẽ nghe thấy tiếng tôi nôn ọe. Anh ta rất thính ngủ, nhưng vào lúc này tôi cứ thích gán cho Dex là tử tế hơn. Có lẽ Marcus không chiều chuộng tôi nhiều như tôi muốn. Tôi lại rên tiếp, lần này còn to hơn nữa. Khi Marcus chẳng thèm động cựa gì, tôi đành lết xác đứng lên khỏi sàn đá lạnh lẽo và quay trở lại giường nằm, miệng rên rầm, “Ôm em đi.”

Một tiếng ngáy vang lên thay cho lời đáp.

Tôi rúc vào giữa cánh tay và thân người anh ta, kêu thêm vài tiếng khổ sở nữa trong lúc đưa mắt nhìn đồng hồ.

Bảy giờ ba mươi ba phút. Tôi đã đặt báo thức lúc bảy giờ bốn lăm, vậy là mười hai phút nữa anh sẽ chính thức nói lời chúc mừng sinh nhật tôi. Tôi nhắm mắt lại, thầm hỏi lúc này Dex và Rachel đang làm gì nhỉ - và quan trọng hơn thế là, họ sẽ đối xử với tôi như thế nào trong ngày hôm nay. Đây sẽ là cơ hội cuối cùng cho hai người đó, tôi giận dữ tuyên bố như thế với mẹ và Marcus vào tối hôm qua. Tôi cũng không rõ mình mong đợi - hay

muốn - họ làm gì, nhưng có lẽ một cuộc điện thoại hay một bức e-mail sẽ là bước khởi đầu đúng đắn.

Chắc chắn Rachel và Dex đã trao đổi với nhau về vấn đề này suốt mấy ngày qua. Tôi đoán Dex chọn phương án mặc kệ tôi, còn Rachel thì sẽ gọi điện. “Hơn hai mươi lăm năm qua, năm nào em cũng chúc mừng sinh nhật cô ấy,” Rachel sẽ nói với Dex như thế. “Em không thể phá hỏng ngày này được. Em phải gọi điện cho Darcy.” Tôi có thể hình dung Dex đáp lại như sau, “Cứ quên đi là hơn. Anh biết việc đó rất khó khăn, nhưng gọi điện cũng ích gì đâu.” Hai người đó sẽ tranh luận về đề tài này trong bao lâu nhỉ? Có khi tranh luận sẽ leo thang thành tranh cãi cũng nên, mà thậm chí còn khiến mối quan hệ đổ vỡ ấy chứ. Nhưng thật đáng tiếc, cả Dex và Rachel đều không phải là loại người siêu cứng đầu cứng cổ hay thích tranh cãi đến cùng. Cả hai bẩm sinh vốn đã giỏi chiều lòng người khác, thế nên tôi tin rằng họ sẽ bình tĩnh nói chuyện hợp tình hợp lý với nhau rồi cùng thống nhất đưa ra phương án cuối cùng cho việc làm gì với ngày sinh nhật của tôi.

Nhưng có một điều tôi biết chắc chắn, đó là nếu Dex và Rachel không nghĩ ra cách nào đấy để chúc mừng sinh nhật tôi thì không gì có thể cứu vãn được nữa. Không bao giờ. Nỗi căm ghét của tôi đối với hai người đó mỗi lúc một lớn lên còn nhanh hơn cả tốc độ sinh sôi của lũ ruồi giấm trong những cái lọ đựng bơ lạc ở lớp học môn Sinh học năm lớp mười. Tôi cố nặn óc nghĩ xem cái thí nghiệm ấy chứng minh điều gì, nhưng chỉ nhớ mang máng là hình như có liên quan gì đó đến màu mắt thì phải. Mắt đỏ với cả mắt xanh. Còn chi tiết thế nào thì tôi quên rồi. Có Rachel làm bạn thực hành cùng, tôi chẳng cần phải chú ý lắm. Mọi việc toàn là cô ấy làm hết. Đột nhiên tôi thầm hỏi không biết con mình sẽ có màu mắt gì. Hy vọng là màu xanh nước biển, hay ít nhất là xanh lá cây giống như mắt tôi. Ai cũng biết mắt xanh nước biển đẹp hơn, ít nhất là với con gái, chính vì thế nên mới có bao nhiêu bài hát ca ngợi những thiếu nữ mắt nâu, để làm cho họ đỡ

tủi thân chứ sao. Tôi nằm nghe Marcus ngáy và khẽ đưa tay vuốt đám lông mọc vừa đủ, không quá dày mà cũng chẳng quá thưa, trên ngực anh.

“Hừmm,” Marcus nói, kéo tôi ngồi lên người anh. Vừa mới ói ra một đồng fajita nên tôi chẳng có lòng dạ nào mà làm tình, nhưng cuối cùng cũng đành nhượng bộ. Dường như đó là cách tốt để mở đầu cho ngày sinh nhật lần thứ ba mươi của tôi. Vậy là sau màn trả bài nhanh chóng, tôi chờ anh mở mắt ra và chúc mừng sinh nhật tôi, nói anh yêu em, trấn an tôi rằng ba mươi chưa phải là già và ít nhất sáu năm nữa tôi mới cần nghĩ đến chuyện có nên đi phẫu thuật thẩm mỹ không. Mười, mười lăm, rồi hai mươi giây trôi qua mà không có câu nào thốt ra từ miệng anh bạn trai của tôi.

“Anh lại ngủ đấy à?” tôi cao giọng.

“Không. Anh dậy rồi...” Marcus lầm bầm, mí mắt động đậy.

Đồng hồ phát ra một hồi chuông báo thức là những tiếng bíp ngày một to hơn, inh ỏi hơn. Marcus với tay đập đánh bốp một cái để nó im miệng. Tôi chờ đợi, cảm thấy mình chẳng khác gì Molly Ringwald trong phim *Sixteen candles* khi mọi người trong nhà quên mất ngày sinh nhật của cô ấy. Ừ thì tôi mới bị người khác quên có vài phút trong khi nhân vật Molly phải chịu đựng cả ngày dài, nhưng sau tất cả những gì tôi phải trải qua trong mấy tuần vừa rồi - biết bao đau đớn và chấn động - thì những giây phút ngắn ngủi ấy cũng chẳng khác nào hàng giờ. Tôi chính thức bước sang tuổi ba mươi vào một ngày thứ Hai cùng với hai bãi nôn là đã đủ tệ hại lắm rồi. Thế mà nào đã xong, giờ đây ông bố của đứa con tôi đang mang thậm chí còn chẳng thèm nặn ra được một câu “Chúc mừng sinh nhật” để làm tôi ấm lòng sau màn làm tình nhạt như nước ốc.

“Em bị nôn,” tôi nói, cố xoay cách khác để thu hút sự quan tâm. “Vì ghen. Em nôn hai lần liền.”

Marcus lật người nằm nghiêng, quay lưng về phía tôi. “Giờ em đỡ chưa?” anh hỏi, giọng nói bị nhấn chìm dưới đồng chăn.

“Chưa,” tôi đáp. “Có mà tệ hơn ấy.”

“Hừmmmm. Khổ thân em quá, em yêu,” anh nói.

Tôi thở dài rõ to rồi nói bằng giọng mỉa mai nhất, “Chúc mình sinh nhật vui vẻ.”

Tôi những mong Marcus sẽ lập tức mở toang mắt và vội vã tuôn ra một câu xin lỗi. Nhưng anh vẫn úp mặt xuống gối, chỉ lẩm bẫm, “Chúc mừng sinh nhật, Darce. Anh cũng đang định chúc mừng em đấy chứ.”

“Đang định cái quái gì. Có mà anh quên tiệt đi rồi ấy!”

“Quên đâu mà quên... Anh vừa tặng em quà rồi còn gì,” anh đáp. Tuy không nhìn thấy mặt nhưng tôi biết anh đang cười khẩy.

Tôi nói với anh là tôi chẳng thấy có gì đáng cười hết, rồi tuyên bố sẽ đi tắm. “Còn anh,” tôi nói, “cứ việc nằm đó mà thư với giãn.”

Sau khi tôi tắm xong, Marcus cố tỏ ra ăn năn hối lỗi nhưng chẳng mấy thật lòng. Quá rõ rồi, anh ta chưa mua cho tôi tấm thiệp hay món quà nào cả, mà cũng chẳng có bánh quế dính Pillsbury và nến hồng dù tôi đã nói với anh ta rằng đó là truyền thống mừng sinh nhật của gia đình tôi, truyền thống mà Dex luôn tôn trọng trong suốt bảy năm qua. Thay vào đó, Marcus chỉ tặng tôi vài tờ cứng, em yêu cùng một hộp bánh quy mặn anh ta mang về từ quán ăn rẻ tiền tối qua.

“Đây,” anh nói. “Nhỡ mà có buồn nôn nữa thì ăn vào. Anh nghe nói như thế sẽ đỡ đấy.”

Tôi tự hỏi không biết anh ta nghe được điều đó ở đâu. Chẳng lẽ anh ta cũng làm cho một đứa con gái khác dính bầu ư? Tôi quyết định tạm gác lại chuyện này, giật phắt lấy hộp bánh anh ta đang chìa ra và nói, “Anh tốt với em quá cơ. Thật tình, anh không nên bày vẽ thế này, Marcus ạ. Những cử chỉ nồng nhiệt như vậy quả là quá mức đối với em đấy.”

“Ôi dào, đừng nóng. Anh chuẩn bị đâu vào đấy hết rồi. Tối nay em sẽ có quà,” Marcus vừa nói vừa ung dung đi vào nhà tắm trong bộ dạng trần truồng. “Giờ đi chơi ngoan với những đứa khác đi.”

“Bái bai,” tôi nói, xỏ chân vào đôi giày ưa thích của Marc Jacobs rồi đi ra cửa. “Chọn quà vui vẻ nhé!”

“Sao em biết anh chưa chuẩn bị?” anh ta hỏi.

“Vì em đi guốc trong bụng anh rồi, quý ngài Nước Đến Chân Mới Nhảy ạ... Em không nói chơi đâu, Marcus. Chọn món nào thật đẹp vào. Đến phố 57 ấy nhé!”

Khi đến công ty, tôi thấy Claire đang đợi mình trong phòng cùng một bó hồng vàng và một thứ giống như là quà được gói cực kỳ khéo léo. “Chúc mừng sinh nhật cưng!” Claire reo lên.

“Cậu vẫn nhớ!” tôi nói. “Ôi, hoa đẹp thế!”

“Tất nhiên là mình nhớ rồi, gốc ạ,” Claire đáp, đặt bình hoa thấp lên bàn làm việc của tôi. “Hôm nay cậu cảm thấy thế nào?”

Tôi nhìn cô ấy, sợ rằng cô ấy đã biết tôi bị nôn hồi sáng. “Vẫn bình thường. Sao cậu lại hỏi vậy?”

“Mình chỉ muốn biết cảm giác khi bước sang tuổi ba mươi có gì khác không thôi,” Claire thì thầm. Cô ấy vẫn được hưởng cái tuổi hai mươi tám thêm vài tuần nữa, vẫn trong vùng an toàn chưa bị ảnh hưởng bởi con số hai mươi chín.

“Cũng có khác chút xíu,” tôi nói. “Nhưng không tệ lắm.”

“Xinh như cậu thì tuổi tác có là gì đâu,” Claire nói. Kể từ sau khi tôi chia tay với Dex, cô ấy rất hay khen tôi. Dĩ nhiên tôi cũng thích được khen, nhưng đôi lúc tôi có cảm giác cô ấy chỉ đang thương hại mình. Claire tiếp tục, “Nhìn cậu người ta chỉ nghĩ cậu hai bảy là cùng.”

“Mình cảm ơn,” tôi nói, rất muốn tin lời cô ấy.

Claire mỉm cười ngọt ngào và đưa cho tôi hộp quà. “Đây! Cậu mở đi! Mở ra đi!”

“Mình tưởng cậu sẽ bắt mình đợi đến tận trưa rồi mới đưa!” tôi nói, háo hức nhìn món quà. Claire có khiếu thẩm mỹ tuyệt vời, chưa bao giờ tiếc tay trong khoản tặng quà. Tôi xé lớp giấy bọc và trông thấy một chiếc hộp màu đỏ đẹp miễn chê của hãng trang sức Baccarat. Tôi bật nắp ra, và trước mắt tôi là một viên pha lê to hình trái tim màu xanh lá được lồng vào sợi dây lụa đen.

“Ôi Claire! Mình thích lắm! Thích lắm!”

“Thật không? Cậu thích thật chứ? Mình vẫn còn giữ hóa đơn mua hàng vì sợ cậu muốn đổi màu khác. Viên pha lê tím cũng rất xinh, nhưng mình nghĩ màu này hợp với mắt cậu...”

“Sao phải đổi chứ! Đẹp mỹ mãn thế này cơ mà!” tôi nói, thầm nghĩ nếu có tặng thì chắc Rachel cũng chỉ chọn ấn bản đặc biệt của một cuốn sách chán chết nào đó mà thôi. “Cậu đúng là tuyệt nhất trên đời,” tôi ôm Claire, thầm rút lại tất cả những điều không hay tôi đã nghĩ về cô ấy, tất cả những lời chê bai nhỏ mọn tôi đã nói về cô ấy. Chẳng hạn như sau khi quá chén cô ấy trở nên rất đáng ghét, cứ bám chặt lấy người khác, lúc nào cũng muốn thắp tùng tôi đi vệ sinh ở những quán bar. Rồi lại còn khoe khoang về khu Greenwich nơi cô ấy sinh ra và lớn lên, về những ngày đầu tập tành ra mắt giới thượng lưu. Và cô ấy vẫn cứ mập mạp như thường, cho dù ngày nào cũng chăm chỉ đi tập thể thao. Tôi từng hỏi Rachel: Chẳng hiểu cô ta làm gì mà chả giảm được cân nào, ngồi trong phòng thay đồ chén bánh Ho Ho chắt?

“Màu xanh này hợp với màu mắt cậu,” Claire nói, cười tươi như hoa.

“Mình thích lắm ấy,” tôi nói và trầm trồ ngắm nghía chiếc vòng qua mảnh gương trong hộp phấn trang điểm. Viên pha lê trái tim nằm ở vị trí hoàn

hảo trên cổ, tôn lên chiếc xương đòn thanh mảnh của tôi.

Hôm đó, Claire đưa tôi đi ăn trưa. Tôi vẫn bật điện thoại vì biết đâu Dex hay Rachel lại nghĩ rằng giờ ăn trưa là lúc thích hợp để gọi điện, để xin lỗi rồi rít, cầu mong tôi tha thứ và chúc tôi sinh nhật vui vẻ. Di động của tôi reo năm lần, lần nào tôi nói với Claire, “Mình xin phép nghe máy nhé?” và lần nào cô ấy cũng phẩy tay bảo, “Có gì đâu, cậu cứ nghe đi.”

Trừ một cuộc gọi của trung tâm spa Bliss nhắc tôi về cuộc hẹn mát xa mặt lúc năm giờ chiều, còn lại bốn cuộc đều gọi đến chúc mừng sinh nhật tôi. Nhưng không có cuộc nào của Dex hay Rachel.

Tôi biết Claire cũng đang băn khoăn một điều giống như tôi, vì mỗi lần tôi nghe máy cô ấy đều thì thào, “Ai đấy?”

Sau khi tôi kết thúc cuộc điện thoại thứ năm, Claire hỏi, “Hôm nay Rachel đã gọi chưa?”

“Chưa,” tôi đáp. “Thế còn Dex?”

“Cũng chưa nốt.”

“Thật là bất lịch sự, chẳng thềm gọi điện cố làm lành trong ngày sinh nhật của cậu gì cả.”

“Đúng vậy!”

“Sau vụ ở Crate and Barrel, cậu còn bắt gặp hai kẻ đó lần nào nữa không?”

“Không. Thế còn cậu?”

“Cũng không. Chẳng ai trông thấy bọn họ hết,” Claire đáp, điều đó cũng nói lên điều gì đó, vì mạng lưới bạn bè của Claire phủ sóng rộng khắp. Cách tốt thứ hai sau việc thuê thám tử tư theo dõi bọn họ (mà tôi cũng đã tính làm thế thật) là có Claire làm bạn thân nhất của tôi. “Có khi họ chia tay rồi cũng nên,” tôi nói.

“Cũng có thể,” cô ấy nói. “Chia tay vì cảm thấy tội lỗi, nếu không vì lý do nào khác.”

“Hoặc đơn giản là bọn họ lại cùng nhau làm một chuyến du lịch kỳ thú nào đó.”

Claire vỗ nhẹ lên cánh tay tôi, tỏ ý cảm thông và gọi cho tôi ly vang chardonnay thứ hai. Tôi biết mình không nên uống rượu - nhưng bác sĩ Jan bảo tôi vẫn có thể uống vào những dịp đặc biệt cơ mà. Với lại, khối trẻ sơ sinh ở Pháp ra đời vẫn khỏe mạnh đấy thôi, mà tôi thì tin chắc mẹ chúng vẫn ngày ngày nốc rượu vào người.

“Mình có tin tức nho nhỏ muốn báo với cậu đây,” tôi nói, hít một hơi thật sâu, háo hức được loan tin về Marcus với Claire. Tất nhiên là trừ chuyện tôi có thai.

“Ồ, thế à?” Những chiếc vòng to va vào nhau lanh canh khi Claire khoanh tay lại, rướn người về phía tôi.

“Mình đang hẹn hò với một người,” tôi nói đầy tự hào.

“Ai?” cô ấy hỏi, mắt mở to. Tôi nhận thấy một chút xú ghen tị ẩn chứa trong lời nói của cô ấy. Khổ thân Claire, cô ấy là bà mỗi siêu tích cực cho người khác nhưng khi đến lượt mình thì lại chẳng thấy có tiến triển gì mấy.

Tôi mỉm cười bí hiểm, nhấp một ngụm nước và đưa ngón tay cái lau vết son môi dính trên miệng ly. “Marcus,” tôi hãnh diện nói.

“Marcus?” cô ấy sững sốt hỏi. “Ý cậu muốn nói đến tay Marcus chúng ta quen ấy à?”

Tôi gật.

“Có thật không?” Claire nói.

“Thật. Điều đó có vẻ điên rồ nhỉ?”

Một điều gì đó bất chợt lướt qua rất nhanh trên gương mặt Claire mà tôi không chắc phải hiểu thế nào. Phải chăng cô ấy ghen khi tôi vừa hủy hôn hôm trước mà hôm sau đã tìm ngay được người mới? Hay cô cũng thấy Marcus hấp dẫn theo cách kỳ quặc của riêng anh? Mà biết đâu cô ấy lại không ủng hộ chuyện này? Tim tôi đập dồn khi tôi sợ nhiều khả năng là lý do cuối cùng đó. Tôi đang vô cùng khao khát được nghe một lời khẳng định rằng đối với một thành viên của giới thượng lưu Manhattan thì Marcus cũng thuộc loại chấp nhận được. Tôi muốn bạn trai mình phải là người mà ai ai cũng muốn có.

“Chuyện này bắt đầu từ khi nào?” cô hỏi.

“À, cũng mới đây thôi...” tôi trả lời qua quýt.

“Mình... có lẽ mình hơi bất ngờ.”

“Mình biết,” tôi nói, thầm nghĩ hẳn là cô ấy sẽ chẳng bất ngờ đến thế nếu không ngủ say như chết vào đêm đó, hồi cuối tuần chúng tôi đi nghỉ lễ Quốc khánh. “Ai mà ngờ được chứ? Nhưng mình thật sự thích anh ta.”

“Thật ư?” Lần này thì chắc chắn nét mặt cô ấy tỏ vẻ không tán thành.

“Có gì mà phải ngạc nhiên đến thế?”

“Chỉ là... mình cũng không biết nữa. Chỉ là mình nghĩ Marcus không phải típ người cậu thích, thế thôi.”

“Ý cậu muốn nói đến hình thức của anh ấy?” tôi hỏi. “Ý cậu là mình đẹp hơn anh ấy chứ gì?”

“Ừ thì... đúng là thế,” Claire nói, cố lựa lời sao cho tế nhị. “Và lại còn... mình không biết nói sao... nói chung là mọi điều khác nữa. Anh ta cũng tử tế, cũng vui tính đấy - cậu đừng hiểu lầm ý mình...” Claire bỏ lửng câu nói.

“Cậu nghĩ anh ấy không hấp dẫn ư?” tôi hỏi. “Mình thì lại thấy Marcus cực kỳ hấp dẫn.”

Claire nhìn tôi với vẻ mặt vô cảm. Câu trả lời đã quá rõ ràng rồi. Cô ấy không hề nghĩ Marcus hấp dẫn. Một chút cũng không.

“Mình nghĩ thế đấy,” tôi nhắc lại, cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm.

“VẬY thì đó là điều quan trọng nhất rồi,” Claire đáp, vỗ nhẹ vào bàn tay tôi với vẻ kẻ cả.

“Đúng vậy,” tôi nói, biết thừa rằng đó chưa phải là điều quan trọng nhất. “Mình không tin được là cậu lại nghĩ anh ấy không dễ thương.”

“Chắc là cũng có,” cô nói. “Dễ thương theo kiểu... ờ... kiểu riêng của đàn ông.”

“Ừm, lúc ở trên giường anh ấy rất tuyệt,” tôi nói, cố gắng thuyết phục Claire - và cả bản thân mình - rằng chỉ riêng điều này thôi cũng đã đủ bù đắp cho tất cả những khuyết điểm khác của Marcus rồi.

Tính đến năm giờ chiều, tôi đã nhận được khoảng hơn chục cuộc gọi và e-mail và những cuộc viếng thăm không ngớt của các bạn đồng nghiệp trong công ty để chúc mừng sinh nhật. Tuy nhiên, vẫn chẳng thấy tăm hơi gì của Rachel hay Dex cả. Chỉ còn một khả năng cuối cùng nữa thôi: có lẽ họ đã gửi thiệp, lời nhắn hoặc quà đến căn hộ tôi ở, mà mấy ngày qua tôi lại không về đó. Vậy là mát xa mặt xong, tôi bắt taxi sang bên kia công viên để về nhà, hồi hộp mong được thấy những lời xin lỗi chắc chắn đang đợi mình ở đó.

Vài phút sau, tôi cầm theo xấp thư lấy ở sảnh tiếp đón, mở cửa bước vào nhà và kiểm tra đồng thư từ. Tôi nhận được thiệp chúc mừng từ những người thân: bố mẹ và Jeremy em trai tôi; Blaine anh bạn trai từ hồi trung học vẫn còn chưa quên được tôi, và người bạn thân thứ hai ở quê nhà - Annalise. Tấm thiệp cuối cùng không đề địa chỉ người gửi. Chắc chắn là của Rachel hoặc Dex rồi! Tôi xé phong bì ra nhưng lại thấy một bức ảnh chụp mấy con chó săn nhỏ lông vàng đang chen chúc trong một chiếc giỏ mây màu trắng. Dòng chữ “Chúc Mừng Sinh Nhật” được viết trên dải băng

rôn chẳng ngang thân giở, mỗi chữ cái có một sắc hồng khác nhau. Lòng tôi chung xuống khi nhận ra tấm thiệp này chắc hẳn là của dì Clarice, bà dì vẫn thường đối xử với tôi như thể tôi vẫn còn là đứa con nít lên mười. Trừ phi Rachel đang chơi trò “bạn thân từ thuở còn thơ”. Tôi chậm rãi mở tấm thiệp ra, lòng ngập tràn hy vọng cho tới khi nhìn thấy tờ mười đô la kẹp trong đó - thế là đủ biết ai gửi rồi đấy - cùng chữ ký loảng ngoảng của dì Clarice bên dưới lời chúc “Chúc cháu một ngày niềm vui đầy giờ!”

Thế là hết. Không gì có thể cứu vãn được nữa – Rachel và Dex đã phá hỏng ngày sinh nhật lần thứ ba mươi của tôi, cái ngày chúng tôi đã nói đến trong suốt năm năm qua là ít. Tôi bắt đầu khóc, bao nhiêu công chăm sóc quãng mắt mà tôi yêu cầu thêm trong những lần đi mát xa mặt thế là công cốc. Tôi gọi điện vào di động của Marcus, tìm kiếm chút thương cảm nơi anh.

“Anh đang ở đâu vậy?” tôi hỏi.

“Cái đó thì chỉ mình anh biết, còn em phải đoán,” anh nói, tiếng xe cộ âm ỉ vang lên trong điện thoại. Tôi hình dung cảnh Marcus đang sải bước trên Đại lộ 5, trong tay ôm một đồng quà.

“Bọn họ không gọi. Chẳng ai gọi. Không điện thoại, không e-mail hay thiệp chúc mừng. Chẳng gì hết.”

Anh biết thừa tôi đang ám chỉ ai rồi. “Khí phách của mấy thằng bạn trai cũ!” Marcus nói đùa.

“Hay ho gì mà đùa!” tôi đáp. “Anh tin nổi bọn họ không chứ?”

“Darcy, chẳng phải em đã bảo bọn họ rằng em không bao giờ muốn nói chuyện với họ nữa sao? Rằng đối với em... nguyên văn là gì ấy nhỉ... đối với em, bọn họ ‘như đã chết rồi’ cơ mà?”

Khá khen cho anh vì nhắc lại chính xác những lời tôi đã nói. “Phải - nhưng ít nhất bọn họ cũng phải cố tỏ ra ăn năn hối cải chứ. Hai kẻ đó thậm chí chẳng thèm cố gắng. Hôm nay là sinh nhật lần thứ ba mươi của em cơ mà!”

“Anh biết, cưng à. Chúng ta sẽ cùng nhau ăn mừng. Vì thế, hãy lê cặp mông bé bỏng của em đến đây nào.”

Anh nói đúng, mông tôi quả là vẫn còn gọn lăm. Điều đó bất ngờ khiến tôi cảm thấy vui lên. “Em sẽ trở thành cô gái bóng rổ chứ?”

“Cô gái bóng rổ là cái gì?”

“Là những cô gái mang bầu mà trông chỉ như đang giấu một quả bóng rổ dưới áo ấy. Anh biết mà, những cô chân tay nhỏ nhắn, mặt mũi xinh đẹp ấy? Và khi quả bóng rơi ra, úmbala, cô ấy lại trở về với vóc dáng hoàn hảo như xưa?”

“Chắc chắn rồi. Giờ em đến ngay đi nhé!”

Anh tắt máy cái rụp, tôi còn chưa kịp hỏi xem chúng tôi sẽ ăn tối ở đâu, tôi nên ăn diện thế nào. Hừm, trên đời chẳng có cái gì gọi là chừng diện quá mức cả, tôi nhủ thầm trong lúc lựa chiếc váy đen bó sát gợi cảm nhất, đôi giày Jimmy Choo gót nhọn cao nhất, và chiếc khăn choàng vai mỏng nhất, đặt tất cả lên giường, món nào ra món ấy. Rồi tôi đi tắm, sấy khô mái tóc cho thật thẳng, trang điểm cho làn da vốn dĩ đã tuyệt đẹp, chọn gam màu trung tính cho đôi môi và màu mắt khói thật ấn tượng.

“Ba mươi tuổi vẫn xinh-ngất-ngây,” tôi nói to với hình mình trong gương, cố không để ý đến những dấu chân chim nhỏ xíu quanh mắt, hay lo lắng vì giờ tôi không còn ở độ tuổi đôi mươi nữa mà đang dần đánh mất đi hai điều quý giá nhất của mình: sắc đẹp và tuổi thanh xuân. Trong tôi chợt tràn ngập cảm giác bất an lạ lùng khi tôi vớ lấy tờ mười đô la dì Clarice tặng để trả tiền taxi và đi ra cửa.

Mười lăm phút sau, tôi ung dung bước vào căn hộ của Marcus với dáng đi chuẩn như trên sàn catwalk.

Anh huýt sáo. “Trông em tuyệt lăm.”

“Cảm ơn anh.” Tôi mỉm cười và nhận thấy anh vẫn đang mặc cái quần nhung kẻ màu nâu cũ kỹ, áo len xám xù lông và đi đôi giày mòn đế.

Tôi nhớ lại cái nhíu mày chê bai của Claire khi tôi nói với cô ấy về Marcus. Có lẽ đây chính là một phần lý do. Marcus rất lười thôi. Chỉ tiếc là không phải kiểu lười thôi sành điệu - bạn biết đấy, kiểu mặc quần jean Dolce & Gabbana cặp trẻ cùng với áo may ô Hanes rất bảnh ấy. Mà là lười thôi lệch théch.

“Em không có ý gì đâu, nhưng mà trông anh không được đẹp lắm,” tôi nói, nhớ lại Rachel có lần đã bảo tôi rằng bất cứ khi nào tôi phải mào đầu bằng mấy từ “không có ý gì đâu” là y như rằng tôi sắp nói ra một điều không hay.

“Khỏi cần thanh minh,” Marcus đáp.

“Anh làm ơn thay bộ đồ khá khẩm hơn chút đi. Mà này, nói cho anh biết nhé, nâu với xám không hợp nhau đâu... dù không hiểu sao Matt Lauer trông vẫn thật nổi bật khi kết hợp hai màu đó lại.”

“Anh không thay,” Marcus bướng bỉnh đáp.

“Thôi mà, Marcus. Ít ra anh cũng phải mặc cái quần kaki nào đó với một chiếc áo len mới mua chừng sáu năm đổ lại thôi chứ?”

“Anh cứ mặc bộ này,” Marcus nói.

Chúng tôi đôi co trong vài giây, cuối cùng tôi cũng đành chịu thua. Đẳng nào thì cũng chẳng ai thềm liếc đến Marcus trong khi tôi sánh bước bên anh đâu. Lúc đang đi ra cửa, tôi chợt nghe thấy tiếng sấm nổi ì ầm. Tôi hỏi Marcus có ô không.

“Anh chẳng có ô iếc gì hết,” anh nói, có vẻ tự mãn ghê lắm, thật kỳ quái.

“Bao năm rồi vẫn thế.”

Tôi nói với anh là thật tình tôi chẳng thể hiểu nổi sao trên đời lại có người nào không có lấy nổi một cái ô. Ừ thì có thể người ta cứ suốt ngày làm mất vì để quên trong cửa hàng hay trên taxi lúc mưa tạnh và mãi tới lúc trời mưa mới chợt nhớ ra. Nhưng sao anh lại không có ô được cơ chứ?

“Thế em che bằng cái gì bây giờ?” tôi hỏi.

Anh đưa cho tôi chiếc túi nilon của hiệu thuốc Duane Reade. “Đây.”

“Thời thượng gớm,” tôi nói, giật phắt lấy cái túi từ tay anh ta.

Buổi tối hôm nay mở màn thật chẳng ra sao cả.

Mọi chuyện chỉ càng trở nên tệ thảm hơn khi chúng tôi phải đứng ở góc đường cổ vầy một cái taxi, mà việc đó thì gần như là bất khả thi lúc trời mưa gió thế này. Điều khiến tôi khó chịu nhất khi sống ở Manhattan là phải đứng chết gí trên vỉa hè trong thời tiết khắc nghiệt cùng với đôi giày cao lênh khênh. Khi tôi nói thế với Marcus, anh đề nghị chúng tôi chạy tới bắt tàu điện ngầm.

Tôi quắc mắt lên bảo anh ta là đi giày cao gót thế này thì làm sao mà tôi chạy được. Với lại, giày hàng hiệu như Jimmy Choo không phải để bước đi dưới đường ngầm. Thế rồi, khi cuối cùng một chiếc taxi cũng tấp lại thì gót giày bên trái của tôi mắc trong khe hở của nắp cống, kẹt chặt đến nỗi tôi phải rút chân ra rồi cúi xuống giật thật mạnh. Trong khi tôi xem xét vết xước trên gót giày thì cái túi Duane Reade bay vù mất, thế là mưa cứ lất phất rớt xuống đầu tôi.

Marcus cười hình hích, “Đôi giày đó mà đi dưới đường ngầm chắc đã khá hơn rồi, nhỉ?”

Tôi liếc xéo anh ta khi anh ta leo lên xe trước tôi và nói địa chỉ cần đến cho tài xế. Nghe địa chỉ thì tôi không biết đó là nhà hàng nào nhưng nghĩ thầm trong bụng chắc chắn nó phải là quán ăn nổi tiếng, xứng tầm với một buổi

tiệc sinh nhật lần thứ ba mươi. Chắc chắn nó phải nằm trong danh mục xếp hạng nhà hàng của Zagat^[5] mà tôi không nhớ tên.

Nhưng vài phút sau, tôi phát hiện ra rằng ý tưởng của anh cho một bữa tối mừng sinh nhật ba mươi tuổi cũng trùng với ý tưởng của tôi cho một bữa tối mừng sinh nhật lần thứ hai mươi sáu trong trường hợp anh người yêu thuộc loại chầy túi và/ hoặc chẳng yêu thương gì cô bạn gái của mình cho lắm. Marcus chọn một quán đồ ăn Ý tôi chưa từng nghe tên, tọa lạc trên một con phố ở khu Village tôi không bao giờ thèm đặt chân đến. Khỏi nói cũng biết, trong cả cái nhà hàng rẻ tiền này chỉ có tôi là người duy nhất đi giày Jimmy Choo. Chưa hết, đồ ăn thì chán kinh khủng. Bánh mì chua được đem nướng lại, đặt trong rổ nhựa lót giấy sáp, theo sau là món mì Ý nấu quá chín. Lý do duy nhất cho việc tôi liêu mình ăn rồi gọi món tráng miệng là vì tôi muốn xem xem ít nhất thì Marcus có biết đường yêu cầu cắm một cây nến trên chiếc bánh sinh nhật cho tôi không, có làm gì đó đặc biệt để kỷ niệm sự kiện đáng nhớ này không. Biết ngay mà, chiếc bánh tiramisu xuất hiện hoàn toàn trơn trợt. Không có quả mâm xôi ở trên, không tuyên bố chúc mừng hay gì hết. Khi tôi xiên bánh, Marcus hỏi tôi có muốn nhận quà không. “Dĩ nhiên,” tôi đáp, nhún vai.

Anh đưa cho tôi một chiếc hộp Tiffany, và trong giây lát tôi cảm thấy vô cùng háo hức. Nhưng cũng như cách anh lựa chọn nhà hàng trên con phố tầm thường, Marcus vô cùng kém cỏi trong khoản tặng quà. Một đôi hoa tai Elsa Peretti bằng bạc hình hạt đậu. Thậm chí còn chẳng phải bạch kim hay vàng trắng nữa cơ. Tuy là đồ Tiffany thật đấy, nhưng kiểu hoa tai hạt đậu này là loại Tiffany nhà quê được sản xuất hàng loạt. Lại một lần nữa, món quà phù hợp với buổi sinh nhật hai mươi sáu tuổi chứ không phải ba mươi. Claire ăn đứt anh ta trong chuyện này. Ít nhất thì quà của cô ấy cũng có hình trái tim chứ không phải là một loại hạt ăn vào dễ bị đầy hơi.

Trong lúc Marcus ký séc thanh toán, tôi cố gắng kìm lại một câu mỉa mai vì vẫn còn nuôi hy vọng mong manh rằng anh tặng tôi đôi hoa tai hạt đậu kia cốt là để tôi không phát hiện ra một chiếc nhẫn kim cương đang giấu trong

túi áo khoác da. Thế nên, tôi lịch sự nói lời cảm ơn anh vì đôi hoa tai, rồi lại cất chúng vào trong hộp.

“Em không đeo à?” Marcus hỏi.

“Tối nay thì không,” tôi nói. Còn lâu tôi mới chịu tháo đôi hoa tai kim cương đang đeo, trớ trêu thay, đó lại là món quà Dex tặng tôi hôm sinh nhật lần thứ hai mươi sáu.

Ăn tối xong, Marcus và tôi cùng đến bar Plaza (ý tưởng của tôi) rồi quay về căn hộ của anh làm tình (ý tưởng của anh). Trong suốt khoảng thời gian cặp kè với Marcus, đây là lần đầu tiên tôi không lên đỉnh dù chỉ một chút xíu. Thậm chí còn tệ hơn thế, anh có vẻ chẳng thèm để ý gì, ngay cả khi tôi nhăn trán nhíu mày và thở dài, dấu hiệu rõ ràng cho thấy phụ nữ đang bực bội. Thay vào đó, anh vẫn đều đều thở sâu. Anh ngủ mất rồi. Ngày hôm nay của tôi khởi đầu và kết thúc tệ hại y như nhau.

“Kiểu này chắc chẳng có nhẫn đính hôn gì rồi,” tôi nói to.

Anh không đáp, thế là tôi xia xói thêm một câu nữa, nói gì đó về việc được cái này thì lại mất cái kia.

Marcus ngồi dậy, thở dài, “Em còn cần nhẫn cái gì nữa hả Darcy?”

Thế là cuối cùng một giọt nước cũng làm tràn ly. Chúng tôi sắp cãi nhau to. Tôi bảo anh vô tâm; anh nói tôi chỉ biết đòi hỏi. Tôi bảo anh là đồ ky bo; anh lại nói tôi được chiều quá sinh hư. Tôi tuyên bố với Marcus rằng đôi khuyên tai đó đúng là không thể chấp nhận được. Còn anh bảo rất vui lòng đem trả lại cửa hàng. Sau đó hình như tôi có nói là phải chi tôi với Dex vẫn còn yêu nhau, có lẽ Marcus và tôi không nên kết hôn. Anh không đáp trả mà chỉ lạnh lùng nhìn tôi. Đó không phải phản ứng tôi đang mong đợi. Tôi nghĩ đến điều Rachel luôn nói: *Trái ngược với yêu không phải là ghét, mà đó là thờ ơ lãnh đạm*. Nét mặt Marcus chính là biểu hiện của sự thờ ơ lãnh đạm tuyệt đối.

“Anh muốn dứt ra chứ gì!” tôi gào lên, quay đi chỗ khác rồi úp mặt vào gối nức nở.

Một lúc lâu sau, Marcus đành đầu hàng, vòng tay ôm tôi. “Đừng cãi nhau nữa nhé, Darce. Cho anh xin lỗi.” Giọng anh thật chẳng đáng tin gì cả, nhưng ít nhất thì anh cũng biết đường xin lỗi.

Tôi xin lỗi anh vì đã nói những điều quá đáng, nhất là câu có liên quan đến Dex. Tôi nói yêu Marcus. Và lần thứ hai anh nói anh ta cũng yêu tôi. Nhưng khi Marcus lại chìm vào giấc ngủ, tay vẫn vòng ôm tôi, tôi biết mối quan hệ giữa chúng tôi không thực sự ổn cho lắm. Thậm chí còn hơn thế nữa, có lẽ ngay từ đầu tôi đã biết chuyện này không bao giờ ổn cả. Đúng là chúng tôi đã có những giây phút đam mê dưới gốc cây ở Đông Hampton và vài lần vui vẻ sau đó nữa. Nhưng ngoài những cái ấy ra thì cả hai còn có với nhau điều gì nữa đâu? Tôi thầm nhắc mình rằng Marcus là bố của đứa bé tôi đang mang trong bụng, và tôi nguyện sẽ khiến mọi chuyện giữa hai chúng tôi trở nên tốt đẹp hơn. Tôi cố nghĩ ra cái tên nào đó để đặt cho con gái chúng tôi. *Annabel, Francesca, Lydia Brooke, Sabrina Rose, Paloma Grace*. Tôi hình dung ra cuộc sống của ba chúng tôi, mừng rỡ tưởng ra cuốn album ảnh với những bức hình hạnh phúc trên những trang giấy vân lụa màu kem.

Thế nhưng vào những giây cuối cùng trước khi ngủ thiếp đi, trong khoảnh khắc mơ mơ màng màng khi những gì bạn nghĩ tới chính là những thứ bạn đang mơ, tôi nhớ lại cái nhìn trân trối tỏ ý không hài lòng của Claire và cảm giác thất vọng của chính mình. Thế rồi, ý thức của tôi lại quay ngược thời gian, trở về quá khứ, chẳng thể gạt đi được hình ảnh của Dex, Rachel và những điều không bao giờ còn được như xưa nữa.

MƯỜI BA

Trong những tuần sau đó, mối quan hệ giữa tôi và Marcus ngày một rạn nứt. Ngay cả chuyện ấy - vốn là nền tảng của mối quan hệ - cũng bắt đầu trở nên tế nhị y như thủ tục. Tôi cố thuyết phục mình rằng tất cả chỉ là vì áp lực do những thay đổi đột ngột kéo đến cùng lúc: căn hộ chưa tìm mua được, đám cưới cũng chưa chuẩn bị được, và em bé sắp chào đời.

Khi tôi hỏi Marcus xem anh nghĩ vì sao chúng tôi lại hay cãi nhau đến thế, anh nói tất cả là do tôi bị “ám ảnh” quá mức bởi Dex và Rachel. Marcus bảo anh bắt đầu cảm thấy mệt mỏi trước những câu hỏi không có hồi kết mà tôi đặt ra, và rằng việc tôi cứ suốt ngày mất thời gian sẫm soi xem họ đang làm gì là không bình thường, thay vào đó tôi đi mà lo cho cuộc sống của chính mình thì hơn. Tôi thề sẽ ít nhắc tới họ hơn và tin rằng chỉ trong vài tuần ngắn ngủi thôi là tôi sẽ không còn quan tâm đến những gì họ làm nữa. Tuy vậy, nỗi lo lắng vẫn thường trực trong trái tim tôi, tôi sợ mọi chuyện không đơn giản như vậy, cho dù tôi đã hết sức cố gắng để cải thiện mối quan hệ với Marcus nhưng có lẽ chúng tôi đang đứng trên bờ vực chia ly.

Nhưng tất cả những muộn phiền trong mối quan hệ giữa chúng tôi vẫn không khiến tôi day dứt khôn nguôi như cảm giác ân hận song hành với nó, ân hận vì đã giữ lại đứa bé. Tôi nói thì có vẻ to mồm thế thôi chứ thực ra trong thâm tâm tôi không dám chắc liệu mình có muốn đứa con này hay không. Hồi còn là thiếu nữ, tôi luôn giữ gìn hình ảnh một cô gái thanh mảnh, xinh đẹp, vui tươi, không chút âu lo vướng bận. Nhưng một đứa con ra đời sẽ có nguy cơ phá hỏng tất cả. Tôi không biết mình sẽ trở thành người như thế nào. Và chắc chắn là tôi cũng không hề mong muốn được làm mẹ.

Còn mẹ tôi thì cứ liên tục gọi điện cho tôi trong suốt những tuần lễ nhiều xáo trộn ấy. Bà chỉ muốn hỏi thăm tình hình của tôi, giọng nói của bà đầy

lo âu và thương xót. Với bà, không có đàn ông bên cạnh còn đáng sợ hơn cả cái chết, vậy nên cuối cùng tôi cũng quyết định giải thoát cho bà khỏi những khổ lụy và nói rằng tôi đã có bạn trai mới.

Lúc đó tôi đang ở nhà Marcus, nói chuyện với mẹ qua điện thoại của anh trong khi Marcus đang ăn pizza. Tôi bỏ bữa tối vì ngày hôm nay lượng carbon hydrate và chất béo tôi nạp vào đã vượt xa giới hạn cho phép rồi.

Khi tôi báo với mẹ tin tốt lành ấy, bà nói, “Nhanh thế,” mà không hề tỏ ý phật lòng, chỉ lấy làm tự hào vì tôi đã tự đứng dậy được và lại tiếp tục bước đi trên con đường vinh quang. “Cậu ta tên gì?”

“Marcus ạ,” tôi nói, hy vọng bà không nhớ ra là có một phù rể cũng có tên Marcus. Tôi muốn bà làm quen dần với chuyện này, nhưng dĩ nhiên tôi chưa muốn đả động gì đến cái thai.

“Cậu ta là người da màu à? Marcus nghe cứ như tên của dân da màu ấy.”

“Không, anh ấy da trắng mà mẹ,” tôi đáp.

“Gọi là Mark được không?”

“Không ạ. Marcus thôi,” tôi nói, ngẩng lên nhìn anh và mỉm cười.

“Marcus gì?”

“Marcus Peter Lawson,” tôi hãnh diện tuyên bố.

“Mẹ thích tên đầy đủ của cậu ta. Rất thích. Xưa nay mẹ chẳng ưa cái tên Dexter. Con thì sao?”

“Con cũng không thích lắm,” tôi nói, dù thực sự tôi rất yêu cái tên “Dex”, nghe rất có phong cách. Nhưng “Marcus” cũng đâu có kém cạnh.

“Trông cậu ta thế nào? Bọn con gặp nhau ra sao? Kể cho mẹ nghe đi?”

“Ừm... sao mẹ không gặp trực tiếp anh ấy nhỉ? Cuối tuần này bọn con về nhà đấy. Hôm nay con đặt vé máy bay rồi.”

Đầu Marcus ngẩng phắt lên, anh đưa mắt nhìn tôi. Đây quả là tin bất ngờ đối với anh. Tôi chưa kịp thông báo cho Marcus biết về chuyến đi này.

“Tuyệt quá đi mất!” mẹ tôi reo lên.

Tôi nghe thấy tiếng bố vọng vào hỏi có phải tôi đang nổi lại với Dex không. Mẹ lấy tay bịt ống nghe nhưng tôi vẫn nghe thấy bà nói, “Không đâu, Hugh. Mà là Darcy nó có bạn trai mới.”

Marcus rồi rít thì thào điều gì đó với tôi. Tôi giơ tay xù anh. Marcus làm động tác vung gậy đánh golf và lầm bầm nói rằng anh đã có kế hoạch khác rồi.

Tôi lắc đầu và mấp máy môi, “Hủy đi.”

“Thì con cứ tả sơ sơ cho mẹ nghe đi,” mẹ tôi nói. “Trông cậu ta thế nào?”

“Anh ấy đẹp trai lắm,” tôi đáp. “Chắc chắn mẹ sẽ rất mến anh ấy. Mà thực ra bây giờ anh ấy cũng đang ở đây, chắc con cúp máy thôi.”

“Ô kìa! Để mẹ chào cậu ta một câu đã nào,” mẹ nói.

“Không được. Rồi mẹ sẽ sớm gặp anh ấy thôi!”

“Mẹ mong lắm đấy.”

“Chắc chắn mẹ sẽ thích anh ấy hơn Dex nhiều,” tôi nói, nháy mắt với Marcus. “Con tin là vậy.”

“Dex á?” mẹ tôi khúc khích cười. “Dex là đứa nào cơ?”

Tôi mỉm cười cúp máy.

“Ở đâu ra cái ý tưởng lớn đó vậy?” Marcus cao giọng hỏi.

“Em quên nói với anh,” tôi hớn hờ đáp. “Em đã đặt vé máy bay để chúng mình về Indy rồi.”

Anh quăng miếng pizza trở lại cái hộp dính đầy mỡ và nói, “Cuối tuần này anh không về Indy đâu.”

“Lúc trước em hỏi anh đã có kế hoạch gì chưa, anh bảo chưa còn gì. Quên à?”

“Em chỉ hỏi kế hoạch vào tối thứ Sáu hoặc thứ Bảy thôi. Chiều Chủ nhật anh đi chơi golf rồi.”

“Chơi với ai? Dex chắc?”

Marcus đảo tròn mắt. “Ở đây anh vẫn còn vài đứa bạn khác nữa.”

Giỏi thì được vài người, tôi nghĩ bụng. Đó lại là một vấn đề nữa trong mối quan hệ của chúng tôi. Hồi tôi và Dex còn bên nhau, chúng tôi thường cùng cả đám bạn đi du lịch. Nhưng bây giờ thì chỉ còn mỗi Marcus và tôi đơn độc, hầu như thời gian rồi chúng tôi toàn quanh quẩn trong căn hộ của anh. Tôi biết mình cần lên kế hoạch cho bữa tiệc ra mắt, nhưng tôi chưa thực sự sẵn sàng để đám bạn sành sỏi ngồi đó mà cho điểm người yêu mới của mình. Kiểu gì tôi cũng phải đi mua cho anh thêm vài bộ quần áo mới trước đã.

Marcus tiếp tục, “Darcy, em không thể tự ý đặt vé cho một chuyến đi như thế mà không nói năng gì với anh được. Làm vậy không hay đâu.”

“Thôi mà, Marcus. Việc này quan trọng lắm. Anh phải phối hợp tác chiến với đồng đội đấy,” tôi đáp, bắt chước cách nói theo kiểu thể thao của anh.

Marcus lắc đầu ngán ngẩm.

Tôi mỉm cười rồi dỗ dành ngọt hơn mía lùi. “Anh cũng phải ra mắt bố mẹ vợ chứ. Chúng mình bắt tay vào chiến dịch đi thôi.”

Anh thở dài tỏ vẻ mệt mỏi rồi nói, “Từ nay về sau, đừng có tự ý bắt anh tham gia bất cứ việc quái quỷ gì mà không hỏi ý kiến anh trước đấy. Còn lần này, thôi thì đành đi vậy.”

Cứ làm như anh có quyền ý kiến này nọ ấy, tôi nghĩ thầm.

Lần đầu tiên trong lịch sử tình trường dài đằng đẵng của tôi, tôi biết bố mẹ thực sự rất muốn yêu mến tên con trai tôi dẫn về ra mắt. Trước giờ, bản năng của họ luôn là phán xét và chê bai. Bố tôi lúc nào cũng bám theo một kịch bản định sẵn - là người hỏi cung trong phòng khách, người thi hành chính sách giờ giới nghiêm không thể lay chuyển, và là người bảo vệ cho đức hạnh của con gái. Dù tin rằng bố mẹ thực sự muốn che chở cho tôi, nhưng lúc nào tôi cũng có cảm giác ông làm vậy chỉ để cho oai mà thôi. Tôi biết mẹ tôi rất thích như thế, qua cách bà kể lại những chuyện đó. “Con có thấy cái cách bố con cho Blaine chạy mất dép không?” mẹ tôi thường hỏi tôi vào buổi sáng sau ngày tôi đi chơi. Tôi nghĩ việc đó khiến bà nhớ lại những năm tháng tuổi trẻ của chính mình, cái thời bà còn là cô gái vàng trong cái thị trấn buồn ngủ ở vùng Trung Tây và ông ngoại đã đuổi thẳng cổ tất cả những kẻ đến tán tỉnh con gái mình.

Bề ngoài bố tôi luôn tỏ ra là người cứng rắn, nhưng mẹ tôi mới thực sự là người khắt khe dù bà luôn tỏ ra hòa nhã và cởi mở với những anh chàng đến với tôi. Tiêu chuẩn bà đặt ra rất cao. Cụ thể là, bạn trai tôi nhất định phải đẹp trai để xứng với vẻ ngoài xinh xắn của tôi, thực sự đẹp trai ấy, chứ dễ coi theo kiểu hơi lạ lùng một chút cũng không được. Chưa hết, anh ta còn phải thông minh, dù với bà tiêu chuẩn này có thể hạ thấp xuống tí chút cũng được nếu anh ta nhiều tiền. Cuối cùng, người đó phải khéo ăn khéo nói và khéo cư xử ở mức độ nhất định. Tôi gọi đó là “tiêu chuẩn hình thức”, nhân tố để “gây ấn tượng với hàng xóm”. Dex đặc biệt xuất sắc trong khoản này. Xét theo tiêu chí nào đi nữa anh ta cũng giành được điểm 10 tuyệt đối.

Marcus thì ngược lại, anh còn lâu mới được coi là hoàn hảo, nhưng ít nhất anh cũng có một lợi thế quan trọng: bố mẹ tôi đang mong muốn, rất mong muốn yêu mến anh ta. Họ còn lựa chọn nào khác đâu? Chẳng lẽ lại để con gái mình ba mươi tuổi mà phải đi về một bóng? Tôi biết cả hai rất sợ điều đó. Đúng hơn là mẹ tôi sợ, vì thế nên bố tôi cũng phải lo theo. Mẹ hết sức

mãn nguyện khi tôi có một công việc trong mơ, kiếm được nhiều tiền, nhưng bà cũng đã tuyên bố rất rõ ràng rằng bà nghĩ tôi cần phải kết hôn, sinh con, sống thành thoi tung tủy. Bà không muốn nghe tôi tranh cãi về vấn đề đó. Công việc của tôi có thể rất thú vị, nhưng làm sao mà thú vị bằng những lần mát xa ở Bliss Spa, mua sắm ở shop Bendel và ăn trưa ở nhà hàng Bolo.

Vậy là thứ Sáu, Marcus và tôi bay về Indianapolis cho cuộc ra mắt trọng đại. Khi xuống máy bay, chúng tôi đã thấy bố đứng chờ sẵn ở khu lấy hành lý, miệng cười tươi rói. Bố quả là rất chảnh chu: mái tóc dày sẫm màu lúc nào cũng gọn gàng, áo len khoác ngoài áo sơ polo diện cùng quần kaki phẳng lì, giày lười có tua trang trí, và hàm răng trắng sang đến lóa mắt rất xứng với danh hiệu vị nha sĩ giỏi nhất vùng.

“Bố!” tôi ré lên và chạy lại phía ông.

“Chào bé con,” ông nói, dang rộng vòng tay đón tôi.

Tôi hít thật sâu mùi hương nước hoa ông dùng sau khi cạo râu và biết rằng bố vừa tắm trước khi lái xe đến đón chúng tôi.

“Được gặp bố thật là tuyệt,” tôi nói bằng giọng con-gái-rượu-bé-bồng-của-bố.

“Bố cũng vui lắm, cưng à.”

Bố và tôi chẳng biết phải chuyện trò với nhau theo kiểu nào khác ngoài kiểu đó. Khi chỉ có hai bố con bên nhau dù lâu hay chóng, cả hai thường không nói năng gì và luôn cảm thấy cứ ngờng ngợng. Nhưng trước mặt người lạ thì bao giờ bố và tôi cũng diễn rất tròn vai khiến ai cũng phải chú ý - vai diễn mà cả hai bố con đều cảm thấy tự nhiên. Có lẽ tôi sẽ chẳng bao giờ nhận ra bản chất thực trong cách cư xử giữa chúng tôi nếu không quan sát Rachel và bố cô ấy nói chuyện với nhau. Họ chuyện trò giống như hai người bạn thực sự, không phân biệt tuổi tác.

Bố và tôi buông nhau ra khi tôi quay sang Marcus lúc này đang đứng đối chân trụ, lúng túng như gà mắc tóc. “Bố à, đây là Marcus.”

Bố ưỡn ngực, bước lên phía trước và nồng nhiệt bắt tay Marcus. “Chào cháu, Marcus. Chú là Hugh Rhone. Chào đón cháu đến Indianapolis. Rất vui được gặp cháu,” ông sôi nổi nói như đang tiếp bệnh nhân trong phòng khám.

Marcus gật đầu và lẩm bẩm câu cháu cũng rất mừng được gặp chú. Tôi trợn mắt liếc anh như muốn nói “Anh chỉ nặn ra được có mỗi câu đó thôi à?” Chẳng lẽ những gì tôi rao giảng lúc ở trên máy bay anh đều không thèm nghe? Tôi đã nói rất cố với anh rằng thể diện là điều quan trọng nhất đối với bố mẹ tôi. “Ấn tượng đầu tiên cũng chính là ấn tượng sau cùng” là một trong những câu nói ưa thích của bố tôi. Những điều này tôi đều cho anh biết rồi chứ có phải không đâu.

Tôi chờ đợi Marcus nói thêm đôi ba câu nữa, nhưng không, thay vào đó anh liếc sang băng chuyền hành lý. “Va li của em kia, đúng không?”

“Vâng,” tôi đáp, trông thấy chiếc va li Louis Vuitton. “Anh lấy hộ em với.”

Marcus cúi xuống, khệ nệ nhắc nó lên khỏi băng chuyền.

“Giờ ạ,” anh khẽ lẩm bẩm, kể từ khi rời thành phố đây là câu thứ tư anh phàn nàn về chuyện tôi mang quá nhiều đồ.

“Ấy, Marcus, để đó chú xách cho,” bố tôi nói, với lấy chiếc va li.

Marcus nhún vai đưa cho ông. “VẬY thì tùy chú.”

Tôi cứng cả người lại vì ngỡ ngàng, ít ra anh cũng phải từ chối lấy một lần chứ.

“Thế là xong rồi đấy bố ạ. Marcus chỉ có một chiếc túi đem theo lên máy bay thôi,” tôi nói, liếc nhìn cái túi tằm lợm màu xanh hạt đậu có quai đeo

sờn rách và cái logo Internet cũ xì bên hông, trông rõ ghét. Tôi thấy bố cũng đang nhìn chăm chăm vào cái của nợ đó.

“Vậy thì được rồi. Lên đường thôi,” bố nói to, xoa xoa hai bàn tay một cách đầy nồng nhiệt. Khi ba người đến chỗ chiếc BMW trong bãi đỗ, bố khoe với chúng tôi cái vé phạt tốc độ ông phải nhận lúc đang trên đường lái xe đến sân bay. “Chỉ đi quá tốc độ có bảy dặm thôi chứ mấy.”

“Bố ơi, có thật là bảy dặm không đấy?” tôi hỏi.

“Bố thề. Chỉ bảy dặm thôi. Marcus à, mấy ông cảnh sát vùng này nghiêm ghê lắm.”

“Hồi cấp ba con cũng nói với bố y như vậy!” tôi nói, tét vào cánh tay bố. “Thế mà câu bào chữa ấy có ăn thua gì đâu.”

“Mười sáu tuổi mà dám ngồi uống vodka trong bãi đỗ xe của Burger King? Sao có thể đổ lỗi cho ông cảnh sát quá tích cực đó được chứ.” Bố khúc khích cười. “Marcus này, có rất nhiều chuyện chú muốn kể cho cháu nghe về cô con gái nhà cô chú đấy.”

Cô con gái nhà cô chú. Đó quả là một sự nhượng bộ ghê gớm. Điều ấy cộng với tâm trạng vui tươi của ông sau khi bị nhận vé phạt chỉ càng chứng tỏ một điều rằng bố tôi đang quyết tâm yêu mến anh bạn trai mới của tôi.

“Cháu cũng đoán thế,” Marcus nói vọng lên từ ghế sau với giọng hờ hững chán chường. Anh không hiểu ý bố tôi, hay chỉ đơn giản là anh không muốn hòa theo những câu đùa vui vẻ?

Tôi ngoái lại nhìn Marcus, nhưng gương mặt anh chìm trong bóng tối nên tôi không biết được vẻ mặt anh lúc này ra sao. Từ lúc đó cho đến khi chúng tôi về tới nhà, anh hầu như chẳng nói năng gì, cho dù bố tôi đã cố gắng gợi chuyện không biết bao nhiêu lần.

Khi xe rẽ vào con phố cũ, tôi chỉ cho Marcus biết nhà Rachel. Anh ậm ừ tỏ ý biết rồi.

“Nhà White đi vắng hả bố?” tôi hỏi, nhận thấy đèn đóm bên đó đều tắt cả.

Bố đưa tay khẽ siết nhẹ đầu gối tôi, còn tay kia thì bấm nút mở cửa ga ra.

“Không. Hình như họ có nhà đấy.”

“Có lẽ họ biết con sắp về, không thể đối diện với con nên mới làm thế,” tôi nói.

“Họ không có lỗi gì cả, con đừng quên điều đó,” bố tôi nói. “Mà lỗi là ở Rachel.”

“Con biết,” tôi đáp. “Nhưng thực sự họ đã sinh ra một kẻ phản trắc.”

Bố nhăn mặt một cái như muốn nói, “VẬY CŨNG PHẢI.”

“Con nghĩ mẹ có phật ý không nếu bố con mình đi cửa sau?” ông hỏi tôi. Mẹ luôn tin rằng khách đến nhà bao giờ cũng phải đi cửa trước - nhưng nói thế thôi chứ Marcus cũng chẳng biết trước sau thì khác gì nhau.

Y như rằng, mẹ thò đầu vào ga ra thì thềm, cứ làm như tôi và Marcus không nghe thấy ấy, “Hugh, cửa trước.”

“Nhưng bọn trẻ mang theo hành lý,” bố nói.

Mẹ cố nở một nụ cười và nói với giọng hồ hởi, “VẬY THÌ VÀO THÔI! VÀO ĐI THÔI!” Như mọi khi, mẹ đã trang điểm kỹ càng - dù chỉ là đi mua rau thôi bà cũng phải tô son trát phấn. Bà mặc nguyên một màu trắng ngà từ đầu đến chân, mái tóc bới cao được cố định bằng chiếc cặp đính đá tôi mua tặng bà ở cửa hiệu Barneys. Trông mẹ rất đẹp, và tôi tự hào khi đưa Marcus đến ra mắt bà. Nếu Marcus tin tưởng vào thuyết “con gái nào rồi cũng sẽ giống mẹ” thì chắc anh ta đang vui sướng phải biết.

Marcus và bố tôi loay hoay lấy hành lý, lách mình chen giữa chiếc ô tô và cái máy cắt cỏ trong khi mẹ lên lớp bố một bài về chuyện ông đỗ xe lệch về bên trái quá nhiều.

“Dee, tôi đổ chính giữa ga ra đấy chứ,” bố nói, bắt đầu có chút nóng nảy. Bố mẹ tôi suốt ngày cãi nhau về những chuyện không đâu, mỗi năm qua đi những lần cãi vã lại càng xảy ra thường xuyên hơn, nhưng tôi biết họ vẫn sẽ bên nhau dài lâu. Có thể không phải vì tình yêu mà đúng hơn là vì cả hai đều thích giữ hình ảnh một tổ ấm mẫu mực - gia đình đầm ấm, trọn vẹn. “Tôi đổ chính giữa ga ra đấy chứ,” bố nhắc lại.

Mẹ cố ghìm lại một lời phản công, và mở rộng cửa cho chúng tôi qua. Khi bà hôn tôi, mùi nước hoa Chanel số 5 đậm-hơn-bình-thường xộc thẳng vào mũi tôi. Sau đó mẹ quay sang Marcus, áp hai tay lên hai má anh và thơm một cái rõ kêu lên khoe miệng bên phải. “Marcus! Chào mừng cháu đến với gia đình! Rất vui được biết cháu!”

“Cháu cũng rất vui được biết cô,” Marcus lầm bầm đáp.

Mẹ tôi rất ghét những kẻ ăn nói lầm bầm kiểu đó. Tôi thầm mong cảm giác xấu hổ khi đón khách trong khoảng không gian giữa cái ga ra tối mù và phòng giặt sẽ khiến mẹ tôi nhãng đi, không nhận thấy anh bạn trai của tôi nói năng không được rõ ràng cho lắm. Bà dẫn chúng tôi vào bếp. Trên chiếc bàn dài đã bày sẵn pho mát, ô liu và món bánh tôm nổi tiếng của bà.

Jeremy em trai tôi cùng với cô bạn gái Lauren bất ngờ xuất hiện, tung tăng tung tẩy như hai con thú cảnh hưng phấn quá mức. Hai đứa đó chẳng bao giờ khó chịu hay cáu bẳn. Bố tôi có lần đã nói rằng chúng chỉ biết có hai tâm trạng, hớn hở hoặc buồn ngủ, thế thôi. Đúng thật, chào hỏi giới thiệu xong một cái là lập tức Lauren xông vào kể ngay một câu chuyện dớ dẩn về người hàng xóm gần nhà chúng tôi. Tôi quen Lauren từ khi cô ta còn bé tí - cô ta sống cùng phố, cách nhà tôi không xa, hồi trước Rachel thường nhận trông Lauren - thế nên tôi biết cô ta là kiểu con gái có thể lẩn lớt một cuộc chuyện trò chỉ bằng cách lảm nhảm những câu hoàn toàn vô nghĩa hệt như một bà già trong nhà thờ chứ không phải một đứa con gái hai mươi lăm tuổi. Đề tài thì vô vàn, nào thời tiết, nào đợt bán hàng siêu giảm giá ở tiệm

JoAnn Fabrics, cho đến người vừa thắng cuộc trong trò bingo ở Good Haven, nhà dưỡng lão nơi cô ta làm việc.

Khi Lauren kể xong chuyện, bố tôi hỏi Marcus uống gì.

“Cho cháu chai bia là được rồi ạ,” anh đáp.

“Mình lấy cho cậu ấy một cốc bia lạnh ấy, Hugh,” mẹ nói khi bố bật nắp chai Budweiser.

“Ôi, thôi không cần cốc đâu ạ. Dù sao cũng cảm ơn cô,” Marcus nói, cầm lấy chai bia bố tôi đưa.

Khi tất cả theo mẹ tôi vào phòng khách, tôi lườm cho Marcus một cái, ý muốn nói anh nên uống bằng cốc mới phải. Lauren ngồi sát bên cạnh em trai tôi trên sofa, siết chặt cánh tay Jeremy như một gọng kìm. Cậu em tôi quả có hơi ngố thật, nhưng khi ngắm cô bạn gái nó trong chiếc áo cotton dày in logo Good Haven cùng quần jean lửng tẩy màu, đi giày Ked mà không đi tất (kiểu ăn mặc tôi không thể chấp nhận được ngay cả thời nó còn là một trong một thời gian ngắn hồi tôi học cấp ba), đây là lần thứ một trăm tôi tin rằng em trai mình thừa sức kiếm được đũa khác hơn. Marcus và tôi ngồi xuống chiếc sofa đối diện, còn bố mẹ tôi an tọa trên hai chiếc ghế bành.

“Nào,” mẹ tôi nói và ngồi vắt chéo chân. Tôi đoán bà đã sẵn sàng cho cuộc thẩm vấn Marcus. Tôi vừa lo lắng lại vừa háo hức, hy vọng anh sẽ dừng cảm đương đầu với sóng gió và nhân cơ hội này làm tôi mát mặt. Nhưng thay vì tập trung sự chú ý vào Marcus, mẹ tôi lại nói, “Lauren và Jeremy có tin này muốn thông báo!”

Lauren cười rúc rích và chìa bàn tay trái ra khoe một thứ mà từ chỗ tôi ngồi thì thấy có vẻ như là một chiếc nhẫn vàng trắng hay bạch kim đính kim cương cắt kiểu chữ nhật nhọn góc. “Ngạc nhiên chưa nè!”

Tôi đưa mắt nhìn em mình. Ừ, ngạc nhiên thật đấy.

Ngạc nhiên vì đó không phải là nhẫn vàng tây với viên kim cương hình hạt thóc.

“Bọn em sắp kết hôn,” Jeremy khẳng định.

Tôi chưa kịp đáp thì Marcus đã lên tiếng trước. “Chúc mừng.” Anh ta giơ chai bia lên.

Jeremy cũng đáp lễ với cử chỉ tương tự nhưng bằng cốc coca. “Cảm ơn ông anh.”

Lẽ ra Jeremy không nên dùng từ ông anh. Có nói ra điều đó để chứng tỏ ta đây hay ho cũng chẳng ăn thua đâu. Nó làm gì có phong thái ấy cơ chứ.

“Chúc mừng hai đứa,” tôi nói, nhưng giọng cứng nhắc không được tự nhiên. Tôi đứng dậy để quan sát cái nhẫn và nhanh chóng thấy rằng dù viên kim cương đó kích cỡ cũng thuộc loại chấp nhận được nhưng lại hơi bị vàng một chút. Vậy là tôi dán cho nó nhẫn màu^[6].

“Đẹp lắm,” tôi nói và trao trả bàn tay của Lauren về với đầu gối cậu em trai.

Mẹ tôi đứng dậy và bắt đầu thao thao bất tuyệt về một đám cưới tổ chức vào tháng Năm ở Indy, tiệc sẽ được tổ chức tại câu lạc bộ ngoại ô của chúng tôi.

Tôi nói với Jeremy và Lauren rằng tôi rất mừng cho chúng, miệng tôi nhếch ra thành một nụ cười giả tạo trong khi cố ghìm lại cảm giác ghen tức đang dâng lên trong ngực. Tôi thầm hỏi, sao mình lại có thể ghen tức với cậu em bé bỏng ngọc ngà và cô gái này, đứa con gái có kiểu mái xấu mù, cặp giò to tướng nhét trong cái quần jean tẩy màu. Ấy thế mà lạ lùng thay, tôi vẫn không sao dẫn lòng được. Tôi khó chịu trước sự phấn khởi của mẹ, khó chịu khi Lauren sẽ cướp mất danh vị cô dâu tương lai của tôi, trung tâm thu hút sự quan tâm của mẹ tôi. Nhưng điều làm tôi bực tức hơn

cả đó là đám cưới của hai đứa vào mùa xuân sẽ lấy đi sự chú ý lẽ ra thuộc về tôi và đứa bé trong bụng.

“Em có nên hỏi chị ấy bây giờ không?” Lauren hớn hờ quay sang nói với Jeremy.

“Ừ, hỏi đi.” Jeremy cười toe. “Hỏi gì cơ?”

“Bọn em muốn chị là phù dâu trong lễ cưới,” Lauren líu lo. “Vì chị lúc nào cũng giống như chị gái của em vậy.” Cô ta nhìn Marcus và nói thêm, “Darcy từng trông em hồi em còn bé.”

“Chị đã bao giờ trông em đâu, Rachel đấy chứ,” tôi đáp.

“Đúng vậy,” Lauren nói, nụ cười hơi héo đi một chút.

Nhắc đến Rachel làm không khí trong phòng trở nên căng thẳng hơn. Tôi thích hiệu quả nó mang lại, giống như là nhắc cho tất cả nhớ đến nỗi khổ sở tôi phải chịu đựng. Nhưng thành quả đó không duy trì được lâu. Nụ cười nhăn nhó hết cỡ nhanh chóng trở lại trên gương mặt Lauren. “Nhưng chị lúc nào cũng ở bên cạnh giúp đỡ Rachel. Chị đúng là vui tính cực kỳ.”

“Cảm ơn,” tôi đáp. “Chị sẽ cố gắng.”

“Vậy chị đồng ý chứ?”

“Đồng ý cái gì?” tôi hỏi, cố tình giả ngây giả ngốc.

“Làm phù dâu cho em ấy mà?”

“À. Ờ. Được thôi.”

Lauren vỗ tay và kêu lên thích thú. “Tuyệt quá đi mất! Em muốn chị giúp em. Em cần chị giúp thì đúng hơn.”

Nó nên nói lại một lần nữa, tôi nghĩ bụng. Và y như rằng, cô ta nhắc lại. “Em cần chị giúp vì chị đúng là chuyên gia trong chuyện này mà.”

“Sao? Vì phải mất gần cả năm để lên kế hoạch chuẩn bị đám cưới nên tôi thành chuyên gia à?” Lại một điều nữa khơi lên nỗi đau trong lòng tôi.

Lauren sững người, rồi bình tĩnh trở lại. “Không, không phải thế đâu ạ. Chỉ vì chị có khiếu thẩm mỹ tuyệt vời nhất thôi.” Cô ta lại quay sang Marcus. “Chị ấy quả là số một. Không ai sánh bằng.”

Quá chí lý.

Marcus gật đầu rồi tu thêm một ngụm bia nữa.

“Vậy nên em cần chị giúp,” cô ta hào hứng nói tiếp.

Thôi được. Thế thì trước hết phải xử lý cái quần jean kia đã. Sau đó đến đôi giày Ked. Và tóc mái bằng.

Tôi quay sang nhìn mẹ, hy vọng bà có chung suy nghĩ như mình. Những lời nhận xét của bà về Lauren lúc nào cũng rất chính xác. Gần đây bà hay ca cẩm về cách cô ta đánh má hồng: ai đời lại đánh hai chòm phấn hồng tròn xoe ở tận đầu tận đầu, chẳng đúng gò má tẹo nào. Nói thế không có nghĩa gò má cô ta đẹp đẽ gì. Lauren sẽ chẳng mang lại nét đẹp nào cho con cháu nhà này đâu. Nhưng rõ ràng lúc này mẹ tôi đang bay bổng trên chín tầng mây trước viễn cảnh tươi sáng về một đám cưới sắp được lên kế hoạch nên chẳng còn thiết chê bai gì nữa. Bà nhìn Jeremy và Lauren đầy âu yếm. “Lauren đã rất nóng lòng muốn gọi điện báo cho con. Nhưng mẹ và Jeremy khuyên nó tốt nhất là để khi nào con về rồi nói trực tiếp với con.”

“Con mừng vì mẹ quyết định như vậy,” tôi đáp một cách vô cảm.

“Mẹ nói phải lắm ạ,” Lauren nói.

Mẹ ư? Tôi có nghe nhầm không đấy? Tôi nhìn sang phía Lauren. “Vậy là cô đã gọi mẹ xưng con rồi cơ à?” Chẳng mấy chốc cô ta sẽ chiếm luôn cả những món trang sức lẫn đồ sứ của mẹ tôi cho xem.

Lauren khúc khích cười và áp bàn tay của Jeremy lên má mình, một cử chỉ âu yếm nhìn mà muốn ói. Cứ như cái cảnh trong đoạn quảng cáo dờ tẹ của Kodak vậy, đoạn băng vốn nhằm mục đích lấy nước mắt khán giả ấy mà. “Vâng. Với em từ lâu bà đã giống như một người mẹ, nhưng giờ đúng là lúc thích hợp để em gọi như vậy.”

“Ra thế,” tôi nói, hy vọng đó là lời phản đối gay gắt nhất. Sau đó tôi liếc sang Marcus và thấy anh đang uống nốt chai bia.

“Anh uống nữa không?” tôi hỏi, đứng dậy để vào bếp.

“Có,” anh đáp.

Tôi nhìn anh ta. “Vậy thì theo em.”

Marcus đi theo tôi vào bếp, ở đó tôi bắt đầu xả hết những bức tức trong lòng với mọi người trong gia đình. “Sao họ có thể nói mãi về cái đám cưới đó sau những gì em vừa phải trải qua chứ? Anh có thấy họ vô tâm đến thế nào không? Em vốn định noi với họ về đám cưới của chúng mình, nhưng bây giờ làm vậy e không được nữa rồi. Có lẽ là bởi vì đến một cái nhẫn đính hôn mà em còn chẳng có,” tôi nói. Đúng ra tôi không nên giận cá chém thớt với Marcus như thế, nhưng tôi không sao kiềm chế nổi. Đồ lỗi lên đầu kẻ khác vốn là bản năng tự nhiên của tôi mỗi khi tôi cáu kỉnh.

Marcus chỉ nhìn tôi, rồi nói, “Cho anh chai bia nữa được không?”

Tôi giật cánh cửa tủ lạnh mạnh đến nỗi chai xốt cà chua Heinz để ở tai tủ rơi bụp xuống sàn.

“Trong đó không có chuyện gì chứ con?” mẹ tôi gọi vọng vào từ phòng khách.

“Không có chi đâu mẹ!” tôi đáp trong lúc Marcus nhặt chai xốt lên để vào chỗ cũ và với lấy chai bia thứ hai.

Tôi hít một hơi thật dài rồi cả hai trở lại phòng khách, nơi mẹ và Lauren đang bàn bạc danh sách khách mời đám cưới.

“Khoảng hai trăm khách là vừa rồi đấy ạ,” Lauren nói. “Có lẽ rồi con sẽ thấy hai trăm mới chỉ là con số tối thiểu thôi. Nó sẽ còn tăng thêm nữa. Nếu ông bà thông gia mời bốn mươi, bố mẹ cũng mời bốn mươi thì đã là tám mươi người rồi,” mẹ tôi nói.

“Đúng quá,” Lauren nói. “Mà con cũng định mời rất nhiều người ở Good Haven nữa.”

“Ồ, nếu thế thì đỡ phải chi nhiều tiền mua rượu,” Marcus bông đùa.

Lauren lắc đầu cười khẽ. “Anh sẽ phải ngạc nhiên đấy, bọn họ uống nhiều kinh khủng luôn. Năm nào cũng thế, cứ tổ chức tiệc đón Giáng sinh là ai cũng say xỉn.”

“Có vẻ chơi bời ghê nhỉ,” tôi nói.

“Bọn họ có bao giờ... cô biết đấy... có bao giờ lên giường với nhau không?” Marcus hỏi. Câu tử tế đầu tiên anh ta góp vào cuộc chuyện trò này lại liên quan đến tình dục. Hay gồm.

Lauren rúc rích cười rồi bắt đầu thao thao kể về ông Walter, bà Myrtle và cuộc phiêu lưu thú vị mới đây giữa họ trong phòng của bà Myrtle. Sau khi cô ta kể hết những câu chuyện tình ở nhà dưỡng lão, mẹ cuối cùng cũng quay sang bạn trai tôi hỏi, “Nào, Marcus. Kể cho mọi người biết về cháu đi.”

“Cô muốn biết điều gì ạ?” anh ta nói. Dex có lẽ cũng sẽ hỏi một câu tương tự nhưng với giọng điệu hoàn toàn khác.

“Tất cả mọi điều. Gia đình cô muốn hiểu cháu hơn.”

“Ừm. Quê cháu ở Montana. Cháu học Đại học Georgetown. Hiện tại đang làm công việc marketing vợ vẫn. Hết ạ.”

Mẹ tôi nhướn mày và lại vắt tréo chân. “Nghề mar-keting ư? Thú vị quá nhỉ.”

“Cũng không hẳn vậy đâu cô,” Marcus đáp. “Nhưng cũng đủ trang trải. Vừa đủ thôi ạ.”

“Em chưa bao giờ được đến Montana cả,” Jeremy nói.

“Em cũng thế,” Lauren tán đồng.

“Cô thì đã bao giờ bước chân ra khỏi cái bang này đâu mà nói?” tôi khẽ lẩm bẩm. Rồi không để cho Lauren kịp kể về chuyến du lịch tới hẻm núi Grand Canyon hồi cô ta còn bé, tôi vội nói, “Bữa tối nay chúng ta ăn gì vậy ạ?”

“Lasagna. Mẹ và em cùng làm đấy,” Lauren nói.

“Mẹ và cô?”

Lauren chẳng hề nao núng. “Vâng! Và chị cũng sẽ trở thành chị của em! Giống như một người chị em chưa bao giờ có được ấy! Thật là tuyệt vời, quá tuyệt vời.”

“À, ừ.”

“Marcus này, cháu có anh chị em gì không?” mẹ tôi hỏi.

“Có ạ,” anh ta nói.

“Anh hay em?”

“Một anh trai hơn cháu bốn tuổi.”

“Tuyệt quá nhỉ.”

Marcus mỉm cười với mẹ tôi đầy gượng gạo và uống một hơi bia. Đột nhiên tôi nhớ lại mình đã khao khát muốn hôn anh đến thế nào vào buổi tối

ngày sinh nhật Rachel khi tôi nhìn anh ngồi uống bia ở quầy bar. Vậy mà những cảm giác ấy giờ đâu mất rồi?

Ồn trời, một tiếng đồng hồ toàn nói đủ thứ chuyện đâu đâu cuối cùng cũng kết thúc. Sáu người chúng tôi bước vào phòng ăn toàn đồ nội thất Ethan Allen của mẹ. Tủ đựng đồ sứ sáng choang chất đầy đĩa và đồ pha lê hàng Lenox.

“Mọi người ngồi cả đi. Marcus, cháu ngồi đây nhé,” mẹ chỉ vào cái ghế trước đây từng là chỗ của Dex. Tôi chợt thấy nỗi buồn thoáng lướt qua mắt mẹ. Bà nhớ Dex. Rồi một vẻ mặt khác lại xuất hiện - vẻ quyết tâm sắt đá.

Nhưng cho dù mẹ có cố gắng đến đâu đi nữa thì bữa tối cũng chẳng thể nào vui vẻ lên được. Bố mẹ vẫn gượng gạo hỏi nhưng đáp lại chỉ là những câu trả lời cụt ngủn và những lần nốc bia ừng ực của Marcus. Sau đó anh phát ngôn ra một câu nói vĩnh viễn đi vào lịch sử.

Mọi chuyện bắt đầu khi Jeremy kể cho mọi người nghe về một bệnh nhân đến khám chỗ nó, một người đàn ông có tuổi mới đây đã bỏ vợ để chạy theo một người đàn bà trẻ hơn nhiều, kém ông ta những ba mươi một tuổi.

“Thật đáng xấu hổ,” Lauren tặc lưỡi chê bai.

“Thật ghê tởm,” mẹ tôi chêm vào.

Ngay cả bố tôi, người thỉnh thoảng tôi vẫn nghi ngờ là đã phạm những sai lầm thiếu khôn ngoan, cũng phải lắc đầu tỏ ý phản nộ.

Thế nhưng, không hiểu sao Marcus lại không thể có cùng suy nghĩ ấy và bày tỏ sự chê trách như những thành viên khác trong nhà. Hay chỉ đơn giản là im lặng không nói năng gì hết, như này giờ anh vẫn im lặng. Nhưng không, đúng lúc đó, anh mở miệng nói, “Ba mươi một tuổi cơ à? Thế chắc là cô vợ hai của cháu giờ vẫn còn chưa có mặt trên đời đâu nhỉ.”

Bố tôi và Jeremy đưa mắt nhìn nhau, cả hai đồng loạt nhướng mày. Mẹ tôi thì trông như một quả bóng hết hơi, đưa tay vuốt nhẹ phần chân ly rượu.

Lauren bật cười lo lắng, “Anh đùa hay thật đấy, Marcus. Thú vị lắm!”

Marcus mỉm cười hờ hững, hiểu ra rằng trò đùa của mình chẳng được ai đón nhận.

Đột nhiên, tôi không còn lòng dạ nào để cố cứu lấy buổi tối hôm nay hay thể diện của anh bạn trai mới nữa. Tôi đứng dậy, lưng dựng thẳng và cầm đĩa đi vào bếp. Tôi nghe thấy tiếng mẹ xin phép đứng lên rồi đi theo tôi, gót giày lách cách.

“Con yêu à, cậu ta chỉ định nói đùa cho vui thôi,” mẹ khẽ nói khi hai mẹ con đã ở trong bếp. “Mà cũng có thể là do cậu ta run khi gặp bố mẹ lần đầu. Bố con đôi lúc cũng hơi đáng sợ mà.”

Nhưng tôi biết mẹ chẳng tin những lời mình vừa nói ra đâu. Bà nghĩ Marcus là thằng ngốc, vô ý tứ, kém cỏi, không thể nào sánh được với Dexter.

“Bình thường anh ấy không cư xử như thế đâu,” tôi nói. “Nếu muốn thì anh ấy cũng đáng yêu như Dexter vậy.” Nhưng dù có cố đến thế nào đi nữa để thuyết phục mẹ tin vào điều đó, thì tôi cũng vẫn hiểu ra mình đã biết từ trước là Marcus hoàn toàn chẳng hề giống Dex. Không giống chút nào. Giọt nước cuối cùng rơi xuống chiếc ly đã đầy, và lúc ấy, trong tôi chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Mình. Đã. Chọn. Nhầm. Người.

Hai mẹ con trở lại phòng ăn, ở đó mọi người đều đang vờ tỏ ra thích thú với món bánh kem dâu của hiệu Crawford. Mẹ tôi nói xin lỗi hai lần vì không tự tay làm bánh cho cả nhà.

“Cháu thích bánh Crawford lắm! Hương vị giống như bánh mình tự làm ở nhà vậy,” Lauren nói.

Bố tôi vừa ăn vừa huýt sáo theo nhạc hiệu chương trình The Andy Griffith Show, tới khi mẹ lừ mắt nhìn bố mới chịu thôi. Sau mấy phút căng thẳng

đầy gương gạo, tôi lên tiếng, “Lúc này con không có tâm trạng để ăn bánh. Con đi nằm đây. Chúc cả nhà ngủ ngon.”

Marcus đứng dậy, nhíp nhíp ngón tay trên mép bàn và nói anh ta cũng “oải” lắm rồi. Anh cảm ơn mẹ tôi vì bữa tối ngon lành và lặng lẽ theo tôi, để lại đĩa bánh của mình trên bàn.

Tôi bước lên cầu thang trước anh, đi dọc hành lang và đột ngột dừng lại trước cửa phòng dành cho khách. “Phòng anh đây. Chúc ngủ ngon.” Tôi mệt mỏi quá rồi, chẳng còn hơi sức đâu để mà cãi vã nữa.

Marcus đưa tay xoa bóp vai tôi. “Thôi mà, Darce.”

“Anh tự hào về bản thân lắm đúng không?”

Anh cười khẩy. Điều đó chỉ càng khiến tôi giận dữ hơn.

“Sao anh có thể làm em mất mặt như thế chứ?”

“Chỉ là một câu đùa thôi mà.”

“Câu đó chẳng có chút gì đáng cười cả.”

“Anh xin lỗi.”

“Không, em chẳng tin.”

“Anh hối hận thật mà.”

“Làm sao em có thể nói với mọi người là chúng ta sắp kết hôn và em đang mang đứa con của anh?” tôi khẽ nói. “Anh, người ba mươi năm nữa sẽ rời bỏ em để đến với một người đàn bà khác?” Tôi bỗng thấy mình thật yếu ớt, thật dễ bị tổn thương biết bao, một cảm giác mà trước khi mang thai tôi chưa từng nếm trải. Cảm giác ấy thật đáng sợ.

“Em biết là anh chỉ đùa thôi mà.”

“Chúc anh ngủ ngon, Marcus.”

Tôi đi về phòng mình, hy vọng anh sẽ chạy theo. Nhưng không, Marcus không làm vậy. Thế là cuối cùng tôi lặng lẽ ngồi trong phòng, ngược nhìn bốn bức tường sơn màu tím nhạt với những bức ảnh của những tháng ngày hạnh phúc đã trôi xa. Chúng bắt đầu ố vàng và quăn mép khiến tôi nhận ra biết bao năm tháng đã qua đi, và tôi đã thay đổi đến thế nào so với tôi của thời trung học. Tôi ngắm nghía tấm hình Rachel, Annalise và tôi chụp chung sau một trận đấu bóng bầu dục. Trong ảnh, tôi mặc đồng phục của đội cổ vũ, còn Rachel và Annalise thì diện áo len đồng phục trường trung học Naperville. Trên má bọn tôi là những chấm nhỏ xíu màu da cam vẽ dấu chân chó eskimo^[7]. Tôi còn nhớ trong trận đấu ấy Blaine đã đón được cú chuyền bóng từ xa của đồng đội trong khu vực ghi điểm, giành chiến thắng và đưa đội tuyên trường tôi tiến thẳng tới trận tứ kết của giải bóng bầu dục toàn bang. Tôi còn nhớ anh ta đã cởi chiếc mũ bảo vệ, mặt và tóc ướt đầm mồ hôi, trông giống hệt một ngôi sao vô cùng gợi cảm trong đoạn quảng cáo đồ uống Gatorade. Thế rồi, trong lúc đám đông hò reo vang dội, từ đường biên trên sân, Blaine cười rạng rỡ và chỉ tay về phía tôi như muốn nói, “Bàn thắng ấy là dành cho em đấy, em yêu!” Dường như tất cả mọi người trên sân vận động đều nhìn theo ngón tay của Blaine và đổ dồn ánh mắt về phía tôi.

Những tháng ngày ấy mới hạnh phúc làm sao, tôi nghĩ thầm và những giọt nước mắt bắt đầu lăn tuôn rơi. Tôi khóc không hẳn là vì nhớ quãng thời gian vui vẻ năm xưa, dù thực sự tôi cũng nhớ lắm chứ. Mà đúng hơn là tôi khóc vì biết rằng mình đang dần trở thành một trong số những cô gái nhìn lại những tấm ảnh thời cấp ba để rồi băng khuâng, tiếc nuối những gì đã qua.

MƯỜI BỐN

Sáng hôm sau, tôi nghe thấy tiếng gõ cửa khe khẽ và tiếng mẹ gọi, “Darcy à, con dậy chưa?” Giọng nói dịu dàng - thiếu tự nhiên - của bà chỉ càng khiến tâm trạng tôi thêm tồi tệ.

“Mẹ vào đi,” tôi nói, cảm thấy cơn nghén dâng lên trong ngực.

Mẹ mở cửa bước vào, ngồi xuống phía cuối giường tôi. “Cứng à. Đừng buồn thế,” mẹ nói, vỗ nhẹ lên chân tôi qua tấm chăn.

“Con không buồn sao được. Con biết mẹ ghét anh ấy.”

“Mẹ cũng mến Marcus đấy chứ,” mẹ nói, nghe chẳng thuyết phục chút nào.

“Không, không đúng. Sau những gì xảy ra tối qua thì làm sao mẹ mến anh ấy được. Marcus hầu như chẳng nói gì - ngoại trừ lời tuyên bố một ngày nào đó anh ấy sẽ bỏ con.”

Mẹ ngơ ngác nhìn tôi. “Bỏ con ư?”

“Thì câu bình luận ‘cô vợ hai’ ấy,” tôi nói, chỉnh lại đầu mình trên gối.

“Ừm, chắc con không định cưới anh chàng đó, phải vậy không?” mẹ khẽ nói.

Cái cách mẹ thốt ra ba từ “anh chàng đó” cho tôi biết rõ ý của bà trong chuyện này.

“Chắc là có,” tôi rên rỉ.

Mẹ tỏ vẻ lo âu rồi thì thầm nói tiếp, “Marcus có chẳng chỉ là bạn trai để con tìm quên thôi.”

Tôi khịt mũi, đưa mắt nhìn mẹ và thầm hỏi không biết có nên báo cho bà cái tin trọng đại kia không. Mẹ sắp lên chức bà ngoại đấy ạ. Nhưng rồi tôi

lại đáp, “Anh ấy đang phải trải qua giai đoạn khó khăn, vậy thôi.”

“Hừm, nếu cậu ta không chấn chỉnh cho tử tế thì con bỏ quách đi rồi làm lại từ đầu,” mẹ nói, búng tay đánh tách một cái. “Con muốn có người đàn ông nào mà chẳng được.” Giá mà mọi chuyện dễ dàng được như thế. Giá mà tôi có thể quay ngược thời gian để sửa lại lỗi lầm này. Khi nhận ra điều đó là không thể và giờ đây mình đang mắc kẹt với Marcus, tôi lại càng cảm thấy nôn nao. Tôi bảo với mẹ là tôi thấy trong người không được khỏe, có lẽ tôi nên ngủ thêm vài giờ nữa.

“Được thôi, con yêu. Cứ nghỉ ngơi đi... Mẹ lấy đồ của con đem đi giặt nhé.”

Vốn dĩ chuyện giặt giũ luôn là nhiệm vụ của người giúp việc nhà chúng tôi, thế nên việc mẹ tôi chủ động đề nghị như vậy chỉ càng khiến tôi thêm tin rằng bà đang cảm thấy thương hại cho tình cảnh của tôi lúc này.

“Quần áo bẩn con để trong cái túi lưới màu ngọc lam ấy ạ,” tôi nói và nhắm mắt lại. “Với cả mẹ đừng cho áo lót La Perla của con vào trong máy sấy nhé. Chúng dễ rách lắm đấy.”

“Được rồi, cưng à.”

Tôi nghe thấy tiếng mẹ kéo khóa mở va li và lấy quần áo bẩn ra. Thế rồi bà thốt lên một tiếng kinh ngạc. Tiếng thở gấp ấy là một trong những điểm đặc biệt chỉ mình mẹ tôi có.

Một tiếng thở đầy tính cường điệu, lớn đến mức bạn chẳng bao giờ tưởng tượng ra nổi. Trong thoáng chốc, tôi cứ ngỡ đấy là do mẹ tôi sững sờ trước đồng quần áo bẩn ngồn ngộn mà tôi thay ra. Nhưng rồi tôi chợt nhớ ra một thứ mà phút cuối mình đã quyết định bỏ thêm vào va ly: Cẩm nang bà mẹ tương lai. “Cái quái quỷ gì thế này?”

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành phải thú nhận. Tôi mở mắt ngồi dậy rồi nói, “Con có thai rồi mẹ ạ.”

Mẹ tôi lại thốt lên lần nữa, áp tay lên hai bên thái dương. “Không.” Bà lắc đầu. “Không thể nào.”

“Đúng là như vậy đấy,” tôi nói.

“Của Dex phải không?” bà hỏi đầy hy vọng. Bà muốn đến tuyệt vọng được nghe tôi nói rằng Dex là bố đứa bé. Bà muốn tin rằng tôi có thể quay về với người đàn ông lý tưởng ấy, có thể lấy lại cuộc sống tuyệt vời trước kia.

Tôi lắc đầu. “Không ạ. Mà là Marcus.”

Mẹ sững sờ ngồi phịch xuống giường, hai nắm tay siết chặt đùi xuống đệm và lặng lẽ khóc. Thật chẳng giống cảnh tượng tôi từng hình dung khi báo tin mình có thai với mẹ chút nào.

“Mẹ khóc cái gì nào! Mẹ phải mừng cho con mới đúng chứ!”

Nét mặt mẹ chuyển từ buồn bã sang giận dữ. “Sao con có thể phá hoại cuộc sống của mình đến mức này chứ? Anh chàng đó tệt hết chỗ nói!”

“Marcus đâu có tệt. Anh ấy cũng cuốn hút và rất vui tính mà,” tôi nói, nhận ra rằng từ lâu lắm rồi anh ta chẳng còn cuốn hút hay vui tính dù chỉ một tí xíu nữa. “Và con sẽ kết hôn với anh ấy. Thế thôi.”

“Không. Không. Không! Con không thể làm vậy, Darcy!”

“Có đấy.”

“Con đang vứt bỏ cuộc sống của chính mình đấy. Cậu ta đâu có xứng với con. Không xứng chút nào,” mẹ nói, nước mắt lại đong đầy.

“Chỉ vì một lời nhận xét mà mẹ nghĩ anh ấy như vậy sao?”

“Vì tất cả những điều khác nữa. Vì hai đứa hoàn toàn không hợp nhau. Vì cách xử sự của cậu ta tồi qua. Dex sẽ không bao giờ cư xử tệ hại đến mức...”

“Mẹ đừng nhắc đến Dex nữa đi! Giờ con và Marcus là một đôi cơ mà!” tôi quát mẹ, không quan tâm đến chuyện người khác có thể nghe thấy.

“Con đang hủy hoại cuộc đời mình đấy!” mẹ gào lên đáp trả. “Mẹ và cả bố con sẽ không đứng trơ mắt nhìn con làm vậy đâu!”

“Con không hề hủy hoại cuộc đời mình. Con yêu Marcus, chúng con sẽ kết hôn, sẽ có đứa con này. Và tốt nhất mẹ nên cố mà quên dần với điều đó đi. Nếu không mẹ sẽ giống như mấy bà già trong talkshow của Oprah, than phiền về chuyện không bao giờ được gặp cháu mình đấy,” tôi nói, gạt phắt chần ra, hùng hổ đi tới căn phòng dành cho khách, đến với vòng tay của người chồng tương lai.

Dù sao, trên đời chẳng có gì giống như việc mẹ bạn nói với bạn rằng bạn đang đưa ra một quyết định sai lầm để rồi điều đó lại càng khiến bạn tin rằng con đường mình đang đi là đúng đắn, sáng suốt nhất.

Vài phút sau, Marcus và tôi thu dọn hành lý và giờ đang đứng ở góc phố cụt để đợi chiếc taxi tôi đã gọi lúc trước. Không một ai giữ chúng tôi lại, kể cả cậu em trai vui tươi của tôi. Taxi đưa chúng tôi đến nhà trọ Holiday cạnh sân bay, ở đó ít nhất Marcus cũng biết đường giả vờ tỏ vẻ ăn năn. Tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh ta và chúng tôi ở lại đến hết tuần, làm tình và xem ti vi trong căn phòng tối tăm toàn mùi thuốc tẩu và khói thuốc lá. Tình cảnh lúc này quả là thâm trầm, nhưng lạ lùng thay, tôi lại thấy rất lãng mạn, giống như chúng tôi đang đồng cam cộng khổ vậy. Marcus và tôi ôn lại cuộc cãi vã giữa tôi với mẹ, cả hai đều nhất trí rằng mẹ tôi là bà già đáng ghét, nông cạn và nhẫn tâm.

Khi trở lại New York, mọi chuyện giữa chúng tôi vẫn ổn - hay ít ra là chưa đến nỗi hoàn toàn tệ hại. Nhưng rồi sự hòa thuận ấy không kéo dài được lâu, chỉ vài tuần sau tất cả lại đâu vào đấy. Chúng tôi cãi nhau vì đủ thứ chuyện và cũng chẳng vì chuyện gì cụ thể cả. Chủ yếu là tôi ca thán vì buổi tối Marcus hay đi chơi poker với đám bạn mới quen tại những nơi chẳng ai biết ở Manhattan, vì tủ quần áo cũ mèm xấu xí của anh ta, và cũng còn vì

anh ta chẳng bao giờ thềm tới căn hộ của tôi. Còn Marcus, anh ta không hài lòng vì dạo này tôi không còn hứng thú thổi kèn cho anh ta mỗi khi làm tình nữa, chuyện tôi để nhiệt độ trong nhà anh ta quá thấp, chuyện tôi bị ám ảnh bởi Rachel và Dex.

Thế rồi, vào một buổi sáng thứ Bảy, sau khi cãi nhau về chuyện đặt tên cho đứa bé (anh ta đành hạ cố nói ra cái tên Julie, vậy là tôi biết lần đầu anh ta nếm mùi đời là với một đứa con gái tên Julie), Marcus đuổi tôi ra khỏi nhà, bảo rằng anh ta cần được yên tĩnh một mình. Vậy là tôi đến shop Barneys, tự nhủ rằng chuyện chẳng có gì to tát cả, chỉ là cuộc cãi vã giữa những người đang yêu thôi. Tối muộn ngày hôm đó, tôi chờ đợi mãi, nghĩ rằng anh ta sẽ gọi điện xin lỗi. Nhưng mong ước ấy bất thành. Thực ra, anh ta còn chẳng thềm gọi lấy một lần nữa kia. Thay vào đó, tôi đã gọi đi gọi lại không biết bao nhiêu lần. Tôi để lại những lời nhắn đầy giận dữ, thậm chí cả đe dọa nữa. Để rồi sau đó tôi lại phải chuyển sang năn nỉ cầu xin, tỏ ra đáng thương, hoảng loạn. Cuối cùng, khi Marcus chịu gọi cho tôi, tất cả những lời lẽ cay độc và nước mắt của tôi đều đã trôi đi hết rồi, trong tôi chỉ còn lại cảm giác lạnh lẽo bất an.

“Hai ngày cuối tuần qua anh làm gì mà không gọi điện?” tôi hỏi, cảm thấy mình thật đáng thương.

“Suy nghĩ.”

“Về chuyện của chúng ta ư?”

“Phải.”

“Thế anh đã nghĩ những gì?” tôi hỏi. “Nghĩ xem anh có muốn ở bên em không à?”

“Đại loại thế...”

Vào giây phút ấy, tôi hiểu ra rằng Marcus là người nắm quyền tối thượng trong mối quan hệ này. Tôi nghĩ đến tất cả những lần mình bỏ rơi bạn trai,

đặc biệt là bài diễn văn chia tay với Blaine, anh bạn trai thời trung học. Tôi còn nhớ anh ta đã hỏi, “Anh muốn tiếp tục, còn em muốn cắt đứt ư? Tại sao mọi việc cứ phải theo ý em mới được?”

“Bởi vì, Blaine ạ,” tôi nói. “Cuộc đời là vậy đấy. Người nào muốn chia tay thì kiểu gì họ cũng sẽ được như ý. Đó là điều quá hiển nhiên.”

Giờ đây, sự thật đau lòng ẩn chứa trong câu nói ấy bỗng trở lại bóp nghẹt lấy trái tim tôi. Nếu Marcus đã muốn chia tay thì tôi cũng không thể làm được gì để níu giữ anh ta cả.

Nhưng tôi vẫn cố gắng. “Marcus, em xin anh! Xin anh đừng làm vậy!” tôi run rẩy nói.

“Thế này nhé, chúng ta cần gặp nhau để nói cho rõ ràng mọi chuyện. Anh sẽ qua nhà em.”

“Anh định chia tay em à? Anh nói ngay đi. Làm ơn nói đi!” tôi đã chờ đợi anh ta suốt hai ngày cuối tuần, nhưng ý nghĩ phải chờ thêm hai mươi phút nữa vẫn khiến tôi không sao chịu đựng nổi.

“Lát nữa anh sẽ đến,” anh ta nói với giọng đều đều vô cảm.

Một tiếng sau anh ta tới nơi, mặc áo phông Hooters. “Anh định đá em chứ gì, đúng vậy không?” tôi hỏi khi anh ta còn chưa kịp ngồi xuống.

Marcus vặn nút chai Sprite, tu một ngụm và gật hai gật.

“Trời ơi. Không thể thế được, em không tin. Sao anh có thể bỏ em? Em đang mang đứa con của anh cơ mà! Sao anh có thể làm vậy?”

“Anh xin lỗi, Darcy... nhưng thực sự anh không muốn ở bên em, thế thôi.”

Đó là câu nói khiến tôi sững sờ nhất từ xưa đến nay. Thậm chí còn hơn cả lúc tôi thấy Dex chui ra khỏi tủ áo. Có lẽ vì câu nói ấy hoàn toàn xuất phát từ một phía. Tôi muốn có Marcus. Nhưng anh ta không cần tôi. Chấm hết.

“Tại sao?” tôi hỏi. “Chỉ vì một cuộc cãi vã thôi ư?”

Anh ta lắc đầu. “Em cũng biết nguyên nhân không phải vì cuộc cãi vã nào mà.”

“Vậy thì vì lý do gì mới được?”

“Vì anh không bao giờ nghĩ đến chuyện cưới em.”

“Được thôi. Thế thì chúng ta không cần cưới. Chúng ta sẽ sống như cô diễn viên Goldie Hawn và anh chàng tên gì đó ấy?”

Anh ta lại lắc đầu. “Không.”

“Nhưng em đang mang giọt máu của anh mà!”

“Anh biết. Và đấy chính là vấn đề.” Anh ta nhướn mày nhìn tôi. “Một vấn đề bao giờ cũng có nhiều cách giải quyết.”

“Em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, em sẽ không phá thai!”

“Đấy là quyết định của em, Darcy. Và có thai cũng là quyết định đơn phương từ phía em. Nhớ chưa?” anh ta tức tối nói. “Bây giờ, đã đến đây rồi... anh chỉ muốn cho em biết rõ ràng về mọi chuyện sau này...”

Tôi ngắt lời. “Anh nói vậy nghĩa là sao?”

“Nghĩa là anh không muốn ở bên em, và chắc chắn anh cũng không muốn có con. Nếu em vẫn kiên quyết giữ lại thì anh sẽ trợ cấp về mặt tài chính để nuôi nó, nhưng anh không muốn... dính dáng,” anh ta nói, có vẻ nhẹ nhõm hẳn, “một chút nào.”

“Em không tin nổi những gì mình vừa nghe nữa.”

“Anh xin lỗi,” Marcus nói, không một chút thực tâm. Tôi vật nài. Khóc lóc. Cầu xin. Tôi hứa sẽ cố gắng nhiều hơn nữa.

Thế rồi anh ta ném vào mặt tôi câu sỉ nhục đau đớn nhất - “Anh không còn yêu em nữa, thế thôi” - trước khi rời khỏi căn hộ của tôi.

Tất cả giống như những gì đã diễn ra với Dex. Chỉ có điều lần này, tôi không còn kế hoạch dự phòng. Không có người theo đuổi đứng đợi tôi sau cánh gà. Trong ba mươi năm sống trên cõi đời này, đây là lần đầu tiên tôi chỉ còn lại một thân mình, hoàn toàn cô độc.

MƯỜI LĂM

Ngày hôm sau, tôi đành hạ mình làm một điều không ai tưởng tượng nổi. Tôi gọi điện cho Dex. Đó là một hành động tuyệt vọng và thảm hại, sự thật không thể chối cãi là tôi đang tuyệt vọng và thảm hại. “Chào Dex,” tôi nói khi anh ta nhắc điện thoại ở Goldman Sachs.

Dex phát ra một âm thanh chẳng biết là tiếng ho hay tiếng cười, rồi anh ta im lặng. “Darcy đây,” tôi nói.

“Tôi biết rồi.”

“Dạo này anh thế nào?” tôi hỏi, cố giữ giọng bình thường.

“Khỏe. Còn cô?” anh ta nói.

“Tôi... vẫn ổn,” tôi đáp. “Không biết... anh có thể nói chuyện với tôi được không? Ngay bây giờ có phiền anh không?”

“Ừm... Thực ra bây giờ tôi phải đi công chuyện...”

“Thế hay là để sau vậy? Anh gặp tôi sau giờ làm được chứ?”

“Không được,” anh ta lập tức trả lời.

“Xin anh. Tôi thực sự có chuyện cần nói với anh.” Ngay khi vừa thốt ra những lời ấy, tôi chợt hiểu rằng có lẽ Dex chẳng còn quan tâm đến việc tôi cần gì hay muốn gì nữa rồi. Quả nhiên, anh ta nhắc lại lần nữa, “Không được.”

“Sao lại không?”

“Tôi chỉ không nghĩ đó là ý hay.”

“Vì Rachel ư?”

“Cô muốn gì hả Darcy?” anh ta bực bội nói.

“Tôi chỉ cần gặp anh thôi. Anh không thể gặp tôi sao? Xin anh đấy? Tôi chỉ muốn nói chuyện với anh. Chắc chắn cô ấy sẽ hiểu mà,” tôi nói, thầm mong Dex sẽ nói rằng anh ta không còn hẹn hò với Rachel nữa, họ đã chia tay rồi. Tôi đang khao khát đến cháy lòng muốn được nghe những lời ấy.

Nhưng không, thay vào đó anh ta lại đáp, “Rachel sẽ không thấy phiền nếu tôi gặp cô.”

Câu nói đó thật mơ hồ. Nó có thể ám chỉ rằng Rachel hạnh phúc và yên tâm với mối quan hệ giữa bọn họ. Mà cũng có thể có nghĩa giữa họ chẳng có mối quan hệ nào hết. Tôi quyết định không truy vấn thêm nữa. Tạm thời thế đã. “Vậy thì vì sao anh không chịu?” tôi hỏi.

“Darcy, cô phải quên hết những gì đã qua đi.”

“Tôi quên rồi đấy chứ,” tôi đáp. “Chỉ là tôi có chuyện cần nói với anh.”

Anh ta thở dài, đành vẫy cờ trắng. “Thôi được rồi. Tùy cô.”

Tôi phấn khởi hẳn lên. Kế hoạch của tôi bắt đầu thành công rồi. Anh ta đầu hàng là vì trong lòng anh ta cũng muốn gặp tôi. “Vậy gặp nhau lúc tám giờ ở nhà chúng ta nhé,” tôi nói.

“Nhà chúng ta ấy à?”

“Anh hiểu ý tôi mà,” tôi nói.

“Không. Tôi sẽ không đến đó. Cô chọn chỗ khác đi.”

“Chỗ nào?” tôi hỏi, thầm nhủ không biết anh ta có đang nghĩ đến nhà hàng đẹp đẽ nào không. “Tùy anh đấy.”

“Session 73 được không?”

Tôi vẫn còn nhớ quán bar ấy chỉ cách khu căn hộ Rachel ở có vài tòa nhà. “Sao lại đến đó?” tôi mĩa mai. “Chỗ vui chơi mới của hai người ở Upper East hả?”

“Darcy. Cô đang chơi với lửa đấy,” anh ta nói. Đó cũng là điều Dex luôn nói khi đùa với tôi. Trong tôi chột gợn lên một cảm giác nuối tiếc và tôi tự hỏi không biết anh ta có cảm thấy như mình không.

“Sao không thể gặp nhau ở nhà?”

“Cô đừng có được voi đòi tiên.”

“Nhưng tôi có vài thứ muốn đưa cho anh.”

“Thứ gì? Tôi lấy hết rồi còn đâu.”

“Chỉ là cái thùng chứa những đồ anh bỏ lại thôi. Những thứ trong tủ hồ sơ ấy.”

“Ví dụ?”

“Bản đồ, sách hướng dẫn sử dụng, vài bức thư...”

“Những thứ đó cô cứ việc vứt đi.”

“Anh gặp tôi ở nhà không được sao? Chúng ta nói chuyện độ mười phút thôi. Tôi đưa đồ cho anh rồi anh có thể về.”

“Không được. Cứ mang đến Session 73 ấy.”

“Nhưng mà nặng lắm,” tôi nói. “Tôi nhắc lên còn chẳng xong, nói gì đến chuyện vác tới tận đây...”

“À. Phải rồi. Cô đang có thai,” anh ta chán chường nói. Dấu hiệu tốt đây. Nếu không quan tâm thì anh ta đã chẳng như vậy.

“Thế thì tám giờ tối nay tôi sẽ qua chỗ cô,” anh ta tiếp. “Làm ơn chuẩn bị sẵn mấy thứ đó đi nhé.”

“Được rồi,” tôi nói. “Hẹn gặp anh tối nay, Dex.” Chiều muộn hôm đó, sau giờ làm tôi tạt qua shop Bendel, mua một cái áo sợi cashmere tuyệt đẹp màu xanh ngọc với đường xẻ sâu xuống lưng. Dex từng mê tí cái lưng của

tôi. Anh ta luôn bảo tôi có tấm lưng đẹp nhất và anh ta rất thích vẻ khỏe khoắn của nó, không chút mỡ thừa trên lưng khi tôi mặc áo lót. Lưng Rachel chắc chắn là có mỡ, tôi nhủ thầm trong lúc băng qua đại lộ 5 để đến salon Louis Licari làm tóc theo lịch hẹn. Sau khi mái tóc đã được sấy thật hoàn hảo, tôi vào phòng tắm của salon mặc chiếc áo mới mua để chuẩn bị sẵn sàng, phòng khi Dex đến nhà trước tôi.

Quả nhiên, khi tôi về đến nơi thì đã thấy anh ta đang ngồi đợi trên bậu cửa, lật giở một tập tài liệu. Trông anh ta đẹp trai lồng lộng. Tim tôi đập dồn y như lần đầu tiên nhìn thấy Dex bước vào quán bar ở khu Village bảy năm về trước. Da anh ta đã bớt rám nắng phần nào nhưng vẫn rất đẹp. Anh ta có làn da màu ô liu mà bất cứ người phụ nào cũng phải ghen tị. Hoàn hảo, không tì vết. Dài tóc mai ở hai bên tai có dài hơn mọi khi một chút lại càng khiến Dex trở nên quyến rũ. Tôi thích những thay đổi nho nhỏ ấy. Nhưng dù tóc mai của anh có dài hơn hay ngắn đi thì trông Dex vẫn rất tuyệt vời. Tôi nhất định phải giành lại anh ta.

“Chào Dex,” tôi nói, nở một nụ cười từ tốn. “Anh đến sớm thế.”

Dex nhăn mặt quăng tập tài liệu vào trong cặp, rồi đóng lại đánh tách một cái, và đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt tôi. “Chào Darcy.”

“Anh lên nhà đi,” tôi nói, cố bước đi thật duyên dáng trên cầu thang dẫn lên căn hộ tầng ba. Trước đây Dex rất ghét khi lên có tầng ba thôi mà tôi cứ đòi đi thang máy, vì vậy giờ tôi sẽ cho anh ta thấy ai cũng có thể thay đổi được. Anh ta lặng lẽ đi theo rồi đứng đợi tôi mở cửa với nét mặt hết sức nghiêm nghị. Tôi bước vào rồi, còn anh ta thì vẫn đứng ngoài cửa.

“Sao thế? Anh không vào à?” tôi hỏi, đi tới sofa.

“Đồ của tôi đâu?” anh ta hỏi, vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Tôi đảo mắt một vòng. “Thì anh cứ vào ngồi đi đã nào. Tôi chỉ muốn nói chuyện với anh một lát thôi.”

“Tôi có việc lúc chín giờ,” anh ta đáp.

“Mới có tám giờ thôi mà.”

Anh ta liếc nhìn xung quanh với vẻ bồn chồn. Rồi anh ta thở dài, tiến lại chỗ tôi và ngồi mớm lên mép sofa, chiếc cặp để giữa hai chân. Tôi nhớ lại tất cả những lần Dex thả mình ngồi xuống đúng chỗ ấy, đá đôi giày ra và ngả người thư giãn. Trên chiếc sofa này chúng tôi đã cùng ăn tối biết bao lần, xem hàng trăm bộ phim và chương trình truyền hình, thậm chí còn làm tình vài bận hồi mới yêu. Giờ đây trông anh ta thật lạc lõng và thiếu tự nhiên. Đúng là kỳ lạ.

Tôi mỉm cười, cố thay đổi bầu không khí trong phòng.

“Vào việc luôn thôi, Darcy. Tôi còn phải đi.”

“Anh đi đâu?”

“Việc đó không liên quan đến cô.”

“Anh định đi chơi với Rachel à? Chuyện giữa anh và cô ta dạo này thế nào rồi?” tôi hỏi, hy vọng anh ta sẽ nói rằng tình cảm phi lý giữa bọn họ - mối tình dựng xây trên nỗi đau và sự xáo trộn trong cảm xúc - đã tan thành mây khói, đã phá hỏng cả tình bạn giữa họ.

“Đừng chất vấn về đời tư của nhau như thế chúng ta là bạn nữa đi,” Dex nói.

“Anh nói vậy là ý làm sao?” tôi hỏi.

“Cô không hiểu chỗ nào?” anh ta đáp.

“Chỗ anh nói chúng ta không phải là bạn ấy?”

“Chúng ta không phải bạn bè,” anh ta nói.

“Tôi và anh yêu nhau suốt bảy năm trời, thế mà bây giờ làm bạn thôi cũng không được sao? Tất cả chỉ đơn giản như vậy sao?”

Anh ta không hề nao núng. “Phải. Tất cả chỉ đơn giản như vậy thôi.”

“Ừm. Thì cứ cho là thế đi, nhưng vì lý do gì mà anh không thể nói cho tôi biết anh có còn tiếp tục với Rachel nữa hay không? Chuyện đó có gì ghê gớm đâu mà phải giấu?” tôi dừng lại, cầu mong anh ta sẽ nói, *Đừng nghĩ vớ vẩn. Giữa tôi và Rachel chẳng có quan hệ gì hết. Những gì xảy ra... hay thậm chí còn tuyệt hơn thế... gần như đã xảy ra vào buổi chiều hôm đó chỉ là chuyện nhất thời.* Có lẽ lúc ở Crate and Barrel tôi chỉ tưởng tượng ra là trông họ như rám nắng hơn mà thôi.

“Không phải là chuyện ghê gớm hay gì cả,” anh ta nói. “Chỉ là tôi nghĩ tốt hơn hết chúng ta nên tránh nhắc đến cuộc sống riêng của nhau, vậy thôi.” Anh ta nắm chặt lấy quai cặp, lật bên này sang bên kia.

“Sao phải tránh? Tôi có thể đối diện được mà. Anh thì không à?”

Anh ta thở hắt ra một tiếng nặng nề, rồi lắc đầu nói, “Được thôi, nếu cô cứ nhất định muốn biết thì tôi sẽ nói. Mọi chuyện với Rachel đều rất ổn. Đúng hơn là rất tuyệt.”

“Vậy hai người đang yêu nhau thật?”

“Thấy chưa? Chính vì thế nên tôi mới không muốn nói chuyện của mình với cô,” Dex nói, cọ cọ tay dọc quai hàm.

“Được thôi.” Tôi khịt mũi. “Vậy ta đi lấy đồ của anh thôi. Tất cả ở trong phòng ngủ ấy. Anh còn nhớ nó ở đâu chứ?”

“Cô đi mà lấy. Tôi sẽ chờ ngoài này.”

“Thôi mà, Dex,” tôi nói. “Đi cùng tôi đi.”

“Không,” anh ta nói. “Tôi không quay lại đó đâu.”

Tôi thở dài, sải bước vào phòng ngủ, nơi tôi đã tính sẽ quyến rũ anh ta sau một, hai ly rượu. Nhưng chuyện đó rõ ràng sẽ không xảy ra. Vậy nên tôi vớ lấy một chiếc hộp đựng giày, quăng đôi Jimmy Choo lên giường, rồi lục lọi trên bàn một hồi cho tới khi tìm thấy vài cuốn sổ hướng dẫn sử dụng. Một

cuốn là của cái máy tính điện tử phức tạp anh ta mua về để dùng khi làm việc tại nhà. Cuốn khác là của dàn loa stereo. Cả vài tấm bản đồ Washington DC nơi bố anh ta đang sống nữa. Tôi tống tất cả vào hộp, rồi để cho nặng, tôi ném thêm vào tấm ảnh đính hôn chúng tôi chụp ở studio được lồng trong khung bạc đắt tiền. Tôi biết đó là một trong những tấm chụp tôi mà Dex thích nhất, thế nên tôi đã rất ngạc nhiên khi anh ta lấy đi tất cả những tấm ảnh khác của hai chúng tôi, mà để chừa lại đúng tấm này. Tôi hùng dũng quay lại phòng khách, chìa cái hộp về phía anh ta bảo, “Đấy.”

“Cái hộp nặng nề cô không bê nổi là đây à?” Dex hỏi với vẻ bực bội. Anh ta đứng dậy toan bỏ đi.

Vào giây phút ấy tôi mới thực sự thấu hiểu tất cả. Nước mắt tôi trào ra. Dex thực sự yêu Rachel mất rồi. Anh ta sẽ rời bỏ tôi để đi gặp cô ta. Tôi van vỉ qua làn nước mắt, “Đừng đi. Xin anh đừng đi,” mà tự hỏi mình đã nói những lời ấy bao nhiêu lần.

“Darcy,” Dex ngồi xuống nói. “Sao cô lại làm thế?”

“Em không kiểm chế được,” tôi nói trong lúc hỉ mũi. “Em buồn quá.”

Anh ta thở dài thườn thượt. “Cô làm như thế tôi đã khiến cô rơi vào tình cảnh này ấy.”

“Anh thực sự đã khiến em rơi vào tình cảnh này chứ còn gì nữa.”

“Chính cô cũng tự gây ra điều đó đấy thôi. Quên à?” Anh ta chỉ vào bụng tôi.

“Được. Thì em nhận. Đúng là em cũng có lỗi. Nhưng...” tôi cố gắng nghĩ ra cách gì đó để giữ chân anh lâu hơn chút nữa. “Nhưng trước khi em quên đi mọi chuyện và tiếp tục sống, em cần biết một số điều. Em cần phải nghe câu trả lời cuối cùng. Xin anh đấy, Dex.”

Anh ta nhìn tôi chòng chọc như muốn nói, “Dù cô không muốn quên cũng chẳng được. Tôi đi đây.”

Tôi vẫn cứ hỏi. “Chính xác thì hai người bắt đầu hẹn hò từ lúc nào? Có phải cái ngày chúng ta chia tay không?”

“Darcy, đã đến nước này rồi thì chuyện đó còn quan trọng gì chứ.”

“Anh nói đi. Có phải anh muốn tìm nguồn động viên an ủi không? Có phải vì thế mà anh đến nhà Rachel không?”

“Darcy, cô thôi đi. Tôi muốn cô sống vui vẻ. Tôi muốn cô và Marcus được hạnh phúc. Cô không thể chúc phúc cho tôi như vậy sao?”

“Em và Marcus chia tay rồi,” tôi buột miệng. Lúc này tất cả lòng kiêu hãnh của tôi đã bay vèo qua cửa sổ.

Dex nhướn mày, miệng anh ta giống như đang chuẩn bị thốt ra một câu hỏi - có thể là khi nào hoặc tại sao. Nhưng thay vào đó anh ta lại bảo, “Ồ. Tôi rất tiếc.”

“Em nhớ anh, Dex,” tôi nói. “Em muốn chúng mình quay lại với nhau. Không có cách nào sao?”

Anh ta lắc đầu. “Không.”

“Nhưng em vẫn yêu anh.” Tôi khoác tay anh ta. “Và em nghĩ chúng ta vẫn còn một điều gì đó...”

“Darcy.” Anh ta giằng mạnh ra, bắt đầu chuyển sang vẻ mặt lên lớp người khác. Tôi biết quá rõ cái kiểu của anh ta. Đó là vẻ mặt “tôi chịu hết nổi rồi”. Vẻ mặt anh ta đeo lên sau khi tôi hỏi đi hỏi lại cùng một câu đến hơn chục lần.

“Giờ tôi và Rachel đã đến với nhau. Xin lỗi cô, nhưng không bao giờ có chuyện chúng ta quay lại với nhau đâu. Không bao giờ.”

“Sao anh tàn nhẫn thế?”

“Tôi không cố tình tỏ ra tàn nhẫn. Chỉ là cô cần hiểu điều đó.”

Tôi úp mặt vào lòng bàn tay và khóc lóc dữ hơn. Thế rồi, bất ngờ tôi nảy ra một ý. Đó là ý nghĩ hèn hạ xấu xa, nhưng tôi thấy mình chẳng còn lựa chọn nào khác. Tôi nín khóc, liếc xéo anh ta và nói, “Đứa bé là con anh.”

Dex không hề tỏ ra nao núng. “Darcy. Cô đừng bày trò thử ADN vợ vẫn như Montel Williams^[8] ra đây với tôi. Đứa bé đó không phải con tôi, cả hai chúng ta đều biết thế. Tôi đã nghe thấy những gì cô nói với Rachel. Tôi biết rõ lần cuối cùng chúng ta ngủ với nhau là khi nào.”

“Cái thai lớn hơn em tưởng. Nó là con anh. Nếu không, sao em và Marcus lại chia tay chứ?”

“Darcy,” Dex bắt đầu cao giọng. “Đừng làm thế.”

“Dex. Đứa bé là con anh thật mà. Bác sĩ đã cho siêu âm để xác định chính xác tuổi của thai nhi. Chuyện này xảy ra sớm hơn em tính. Nó là của anh,” tôi nói, và chính tôi cũng bị sốc trước thủ đoạn đáng ghê tởm của mình. Tôi tự nhủ sau này mình sẽ thú thật mọi chuyện. Giờ tôi chỉ cần tìm cách kéo dài thời gian bên Dex. Tôi có thể giành lại anh ta, miễn là tôi có thời gian để phù phép khiến anh ta mê đắm. Anh ta sẽ không thể cưỡng lại sức quyến rũ của tôi, cũng như Marcus vậy. Dù sao Marcus cũng chỉ là con ngựa bất kham kỳ quái. Còn Dex thì đã thuộc về tôi suốt một thời gian dài. Chắc chắn anh ta vẫn còn chút vương vấn với tôi.

“Nếu chuyện này là do cô bịa ra thì đó quả là một việc không thể tha thứ được.” Giọng anh ta gần như đang run rẩy, đôi mắt mở to. “Tôi muốn biết sự thật. Ngay bây giờ.” Tôi hít một hơi, rồi chậm rãi thở ra, mắt vẫn nhìn thẳng vào mắt anh ta mà tiếp tục nói dối. “Nó là con anh,” tôi nói, cảm thấy thật nhục nhã.

“Cô biết thế nào tôi cũng đòi bằng chứng rồi đấy.”

Tôi liếm môi, cố giữ vẻ bình thản. “Phải. Chắc chắn là thế rồi. Em muốn anh đi xét nghiệm máu. Rồi anh sẽ thấy đứa bé là của anh.”

“Darcy.”

“Gì vậy?”

Dex úp mặt vào lòng bàn tay rồi lùa tay qua mái tóc dày sẫm màu. “Darcy... Cho dù nó là con tôi thật đi nữa, tôi vẫn muốn cô hiểu rằng nó không thể thay đổi được bất cứ điều gì giữa chúng ta đâu. Không gì hết. Cô rõ chưa?”

“Anh nói vậy là sao?” tôi hỏi, dù đã biết anh ta đang ám chỉ điều gì. Rốt cuộc, tối qua Marcus cũng đã nói với tôi điều tương tự. Tôi đã hiểu cả rồi.

“Chuyện giữa chúng ta đã hết. Đã chấm dứt rồi. Tôi và cô không bao giờ có thể quay lại được nữa, dù có đứa con hay không. Giờ tôi đã có Rachel.”

Tôi nhìn anh ta chăm chăm, cảm thấy cơn giận bùng lên. Tất cả chuyện này thật quá khó tin! Thực sự tôi không thể nào hiểu nổi! Sao anh ta có thể đến với Rachel được chứ? Tôi đứng dậy, tiến lại chỗ cửa sổ, cố gắng thở bình thường. “Giờ cô nói thật cho tôi biết ngay đi. Nó có phải con tôi không?” anh ta hỏi.

Tôi quay lại nhìn anh ta. Dex sẽ không chịu buông tha đâu. Sau bảy năm yêu nhau, bạn có thể hiểu rõ tính cách của người mình yêu - và tôi biết một khi Dex đã quyết thì có nói gì đi nữa tôi cũng không bao giờ có thể khiến anh ta đổi ý.

Hàm anh ta nghiêng đanh lại. Chẳng con lối thoát nào cho tôi nữa rồi. Và lại, dù trơ tráo đến đâu tôi cũng biết mình thực sự không bao giờ có thể chấp nhận một thủ đoạn như thế, ngay cả khi đó chỉ là biện pháp nhất thời. Việc này thật quá xấu xa, và tôi càng cảm thấy tồi tệ hơn vì đã cả gan nói ra điều đó.

“Đã thế thì được thôi,” tôi nói, vung hai tay lên. “Nó là con của Marcus đấy. Giờ anh vui chưa?”

“Có chứ, Darcy. Tôi vui lắm. Không, phải nói là hết sức phấn khởi mới đúng.” Anh ta đứng lên, giận dữ chỉ tay vào tôi. “Một việc như thế mà cô cũng nói dối được thì chứng tỏ...”

“Em xin lỗi,” tôi ngắt lời trước khi anh ta kịp nói hết câu. Tôi lại bật khóc. “Em biết làm thế thật hèn hạ... chỉ là em không biết phải làm thế nào thôi. Mọi thứ đều đổ vỡ hết cả. Và... và... anh thì đến với Rachel. Anh đưa cô ta đi nghỉ tuần trăng mật của chúng ta! Sao anh có thể đưa cô ta đi hưởng tuần trăng mật của chúng ta chứ? Sao anh có thể làm vậy?”

Dex không nói năng gì.

“Anh đã làm thế, đúng không? Anh đi Hawaii với cô ta, đúng không?”

“Vé đã đặt không được hoàn lại mà, Darcy. Cả tiền khách sạn cũng đã thanh toán,” anh ta nói, có vẻ hối lỗi.

“Sao anh lại làm thế? Há? Em thấy hai người ở Crate and Barrel mua sofa nữa chứ. Thế nên em mới biết chuyện đi nghỉ đó. Hai người đều rám nắng. Cùng mua sofa... Rám nắng, hạnh phúc, mua sofa với nhau.” Giờ tôi bắt đầu lảm nhảm, đúng là thảm hại không để đâu cho hết. “Anh và cô ta sẽ chung sống cùng nhau ư?”

“Giờ thì chưa...”

“Giờ thì chưa?” tôi nói. “Tức là cuối cùng cũng sẽ làm thế chứ gì? Anh nói thật không đấy?”

“Darcy, xin cô. Hãy thôi đi. Rachel và tôi không cố tình làm thế để khiến cô đau lòng. Cũng giống như cô không cố tình có thai để làm tổn thương tôi vậy. Phải không?” anh ta hỏi bằng một giọng như muốn nói “xin cô hãy hiểu cho tôi”.

Tôi lại hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ nhìn một đồng rác trên vỉa hè. Rồi tôi quay lại nhìn Dex. “Xin hãy về với em,” tôi khẽ nói. “Xin anh. Hãy cho em một cơ hội nữa. Chúng ta đã yêu nhau suốt bảy năm trời. Mọi chuyện

đều tốt đẹp cả. Chúng ta sẽ tha thứ cho nhau và tiếp tục bên nhau.” Tôi bước lại gần, cố ôm lấy anh. Dex cứng người, co rúm như một con cún đang muốn cưỡng lại cái ôm của đứa trẻ phẫn khích quá đà.

“Dex? Được không anh?”

“Không, Darcy. Chúng ta không thuộc về nhau, không dành cho nhau.”

“Anh có yêu cô ấy không?” tôi thầm thì, thực lòng mong anh sẽ đáp “không”, “không biết”, hoặc không trả lời.

Nhưng thay vào đó, anh lại nói, “Có, tôi yêu cô ấy.”

Nhìn ánh mắt anh, tôi biết anh nói vậy không phải để tàn nhẫn với tôi; anh nói vậy vì lòng chung thủy với cô ta. Đó là ánh mắt kiên định nguyện gắn bó chân thành. Là ánh mắt của người đàn ông thực thụ, thực lòng yêu cô bạn gái mới. Tôi ngỡ ngàng nhận ra sự thủy chung xưa cũ, được xây đắp qua bao năm trời, lại có thể bị phá bỏ và thay đổi nhanh đến thế nào. Tôi biết mình đã mất Dex rồi nhưng vẫn khát khao đến cùng cực muốn giành lại một ngấn nhỏ trong trái tim anh. Khiến anh sống lại trong những cảm xúc anh đã có với tôi, dù chỉ một chút xíu.

“Tình yêu đó còn lớn hơn cả tình yêu anh dành cho em bấy lâu sao?” tôi hỏi, cố tìm kiếm một hy vọng nhỏ nhoi.

“Đừng làm thế, Darcy.”

“Em cần phải biết, Dex ạ. Em thực sự muốn biết câu trả lời của anh,” tôi nói, thầm nghĩ không thể nào có chuyện chỉ sau vài tuần ngắn ngủi anh đã yêu cô ta nhiều hơn yêu tôi khi mà anh ngỏ lời cầu hôn sau bao năm chúng tôi bên nhau. Chỉ đơn giản là không thể.

“Cô muốn biết để làm gì hả, Darce?”

“Em muốn biết, thế thôi. Anh nói đi.”

Dex nhìn đăm đăm xuống bàn cà phê trong một phút dài mà không chớp mắt. Rồi anh đưa mắt nhìn quanh căn hộ, dừng lại nơi bức tranh sơn dầu vẽ một ngôi nhà xiêu vẹo có những cột chống, bao quanh là những thửa ruộng bậc thang và một cây sồi đơn độc. Chúng tôi đã mua bức tranh đó ở New Orleans hồi mới yêu nhau. Bức tranh trị giá gần tám ngàn đô la, thời ấy tám ngàn đô la có lẽ là một số tiền rất lớn. Nó là thứ có giá trị đầu tiên chúng tôi góp tiền mua chung với tư cách là một đôi – bức tranh giống như một lời tuyên bố gắn kết gần gũi giống như việc không nói thành lời giữa chúng tôi. Cũng gần gũi giống như việc mua chung một chú chó vậy. Tôi còn nhớ mình đang đứng trong phòng triển lãm, trầm trồ ngắm nghía bức tranh của chúng tôi, thì Dex nói anh rất thích cái cách bóng chiều chạng vạng đổ dài trên hàng hiên trước nhà. Tôi nhớ anh đã nói đó là khoảng thời gian anh thích nhất trong một ngày. Tôi nhớ cả hai đã cười với nhau khi người thư ký bọc bức tranh bằng túi xốp hơi để tránh va đập. Sau đó chúng tôi quay về khách sạn, làm tình và gọi món kem chuối trong thực đơn. Lẽ nào anh đã quên hết rồi sao?

Có lẽ tôi đã quên những khoảnh khắc ấy khi bắt đầu ngoại tình với Marcus, nhưng giờ đây tôi lại nhớ như in. Nỗi ân hận trào dâng trong trái tim tôi. Tôi phải đánh đổi thứ gì đây để có được cơ hội làm lại từ đầu, được xóa đi tất cả mọi chuyện với Marcus? Tôi nhìn Dex và hỏi lại một lần nữa, “Tình yêu đó có lớn hơn tình yêu anh dành cho em không?”

Tôi chờ đợi lời đáp.

Cuối cùng anh gật đầu và nói khẽ khàng đến mức gần như thì thầm, “Có. Anh thực sự xin lỗi, Darcy.”

Tôi nhìn anh trân trối đầy nghi hoặc, cố lĩnh hội điều anh vừa nói, sao anh có thể yêu Rachel nhiều đến thế. Cô ấy đâu có xinh. Cô ấy đâu có vui tính. Ngoài mấy chỉ số thông minh tầm thường ra, cô ấy có điều gì mà tôi không có cơ chứ?

Dex nói tiếp. “Anh biết lúc này em đang gặp nhiều khó khăn, Darcy. Một phần nào đó trong anh cũng muốn giúp em, nhưng thực sự việc đó sẽ chẳng đi đến đâu cả. Anh không thể là người ở bên em được. Em còn gia đình, còn bạn bè để nương tựa... Giờ thì anh thực sự phải đi thôi.” Giọng anh nghe thật xa xôi, ánh mắt anh thật hờ hững. Chỉ vài giây nữa thôi anh sẽ rời khỏi đây, vẫy một chiếc taxi, đi sang bên kia công viên để gặp Rachel. Cô ta sẽ ra cửa đón anh, đôi mắt nâu đầy cảm thông muốn biết tường tận mọi chuyện xảy ra trong cuộc gặp gỡ này. Tôi có thể nghe thấy tiếng cô ta hỏi, “Mọi chuyện thế nào rồi?” và cô ta khẽ vuốt tóc Dex khi anh kể lại tất cả cho cô ta nghe. Chuyện tôi đã nói dối về đứa bé, rồi năn nỉ cầu xin và khóc lóc như thế nào. Cô ta sẽ vừa thương hại vừa khinh bỉ tôi.

“Được thôi. Anh đi đi. Tôi không bao giờ muốn nói chuyện với các người nữa,” tôi nói, nhận ra đó cũng chính là điều tôi đã tuyên bố trong căn hộ của Rachel. Nhưng lần này, lời nói của tôi nghe thật yếu đuối và tầm thường.

Dex cắn môi. “Xin hãy giữ gìn,” anh nói, cúi xuống cầm cặp và cái hộp giày chứa những món đồ linh tinh anh đã chẳng còn cần đến nữa, cũng như chẳng còn cần đến tôi. Sau đó anh đứng dậy, bước ra khỏi căn hộ cũ nơi anh từng ở, rời xa tôi mãi mãi.

MƯỜI SÁU

Thật không thể nào hiểu nổi. Bao nhiêu năm sống trên cõi đời này - từ trung học, lên đại học, rồi những năm tháng tuổi hai mươi - tôi chưa bao giờ bị một gã đàn ông nào đá cả. Không bị vứt bỏ. Không bị cho leo cây. Không bị xúc phạm. Thế mà chỉ trong một tuần ngắn ngủi tôi đã hai lần bị biến thành một kẻ thảm bại đến như thế này đây. Tôi chỉ còn lại một thân một mình, tương lai vô cùng mờ mịt, chẳng biết đi về đâu.

Tôi chẳng còn Rachel bên cạnh, người vốn luôn là nguồn động viên an ủi khi những rắc rối (không liên quan đến chuyện tình cảm) xảy đến với tôi. Tôi cũng không còn cả mẹ đẻ của mình, người tôi nhất định không chịu gọi điện về để rồi thế nào cũng phải nghe thấy những câu, “Thấy chưa, mẹ đã bảo mà.”

Vậy là chỉ còn lại Claire, cô đến nhà thăm tôi sau khi tôi gọi điện đến công ty xin nghỉ ốm suốt ba ngày liền. Tôi ngạc nhiên lắm, sao cô ấy lại để lâu thế rồi mới chạy đến bên tôi, nhưng tôi đoán là vì cô không thể biết được tôi đang tuyệt vọng đến mức nào. Trước giờ, định nghĩa của tôi cho tình trạng tuyệt vọng là những triệu chứng trước chu kỳ.

“Cậu bị làm sao thế?” Claire hỏi, đưa mắt nhìn quanh căn hộ bừa bộn bất thường của tôi. “Mình lo cho cậu quá. Mình gọi điện bao nhiêu lần mà sao cậu không gọi lại?”

“Marcus đá mình rồi,” tôi ủ ê nói. Tôi quá suy sụp nên chẳng còn sức đâu mà xoay chuyển tình thế để biến mình thành kẻ chủ động đá nữa.

Claire kéo rèm phòng khách lên. “Marcus chia tay cậu ấy à?” cô ấy hỏi với vẻ sững sốt cực độ.

Tôi sụt sịt gật đầu.

“Thật phi lý hết sức! Hắn đã soi gương xem lại cái mặt mình chưa? Hắn nghĩ gì mà lại làm vậy chứ?”

“Mình không biết,” tôi nói. “Chỉ là anh ta không muốn ở bên mình nữa.”

“Thế giới này điên hết cả rồi! Đầu tiên là Dex và Rachel, giờ lại đến chuyện này! Sao lại thế được cơ chứ! Thật điên rồ. Mình thực sự chẳng hiểu gì cả. Mọi chuyện cứ như trong phim viễn tưởng The Twilight Zone ấy.”

Một giọt nước mắt lăn dài trên má tôi.

Claire chạy lại ôm tôi và trao cho tôi một nụ cười như muốn nói “tươi lên nào, cô nàng ủ dột”. Sau đó, cô vội lên tiếng, “Ừm, thôi thì cũng là tái ông thất mã, trong cái rủi lại có cái may. Marcus là kẻ cùng đinh hạng bét. Không có hắn cậu còn tốt hơn ấy chứ. Rachel và Dex cũng là những kẻ chán chết.” Cô chạy vào bếp, cầm ra một cái túi nilon đựng tất cả nguyên liệu để pha món rượu margarita. “Tin mình đi, đây chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần vài ly rượu vào là quên hết... Với lại, mình còn một anh chàng tuyệt hơn nhiều đang chờ cậu bật đèn xanh đấy.”

Tôi hỉ mũi và nhìn cô ấy đầy hy vọng. “Ai cơ?”

“Cậu có nhớ Josh Levine không?”

Tôi lắc đầu.

“Để nói về anh ta thì chỉ cần mấy từ: Nóng bỏng và cực giàu,” cô vừa nói vừa vờ vờ tay. “Mũi anh ta hơi to, nhưng chưa đến mức quá xấu. Sau này con gái cậu chỉ cần đi thu nhỏ mũi một tí là xong,” Claire hớn hờ nói. Cô xắn tay áo lên chuẩn bị rửa mấy chiếc đĩa dính mì ống trộn pho mát Kraft còn thừa từ hôm trước. “Cậu từng gặp anh ta ở cái nhà có bồn tắm nóng mười-tám-người hồi chúng mình đi Hampton, nhớ không? Anh ta là bạn Eric, Kiefer và cả đám người đó ấy mà?”

“À ừ, nhớ rồi,” tôi nói, nhớ lại hình ảnh anh chàng nhân viên ngân hàng khoảng hơn ba mươi tuổi ăn mặc thời trang với mái tóc nâu dợn sóng và răng cửa vuông to cộ. “Chẳng phải anh ta có cô bạn gái là người mẫu, diễn viên gì đó hay sao?”

“Anh ta từng có bạn gái. Tên là Amanda gì ấy. Ừ thì cô ta là người mẫu... nhưng chỉ là loại rẻ tiền minh họa cho ca-ta-lô thôi. Hình như cô ta chụp ca-ta-lô quần áo xếp nếp cho nhãn hàng Chadwick ở Boston thì phải. Nhưng hai hôm trước Josh đã đá cô ta rồi.” Claire ngẩng lên với vẻ tự mãn. “Tin nóng bỏng tay đưa lên báo được đấy nhỉ?”

Claire rất khoái được là người đầu tiên biết tin mới nhất.

“Sao họ lại chia tay?” tôi hỏi. “Josh bắt quả tang bạn thân nhất của mình trốn trong tủ áo nhà Amanda à?”

Claire khúc khích cười. “Không đâu. Nghe đồn cô ta quá đần độn, không sánh được với Josh. Rất chi là kém cỏi. Để mình kể cho mà nghe, chuyện này mới gọi là khủng này... Mình nghe nói cô ta còn tưởng paparazzi^[9] là tên thật của một tay nhiếp ảnh gia người Ý mới sợ chứ. Cô ta bảo, ‘Anh chàng Paparazzi đó là ai vậy, sao bọn họ không bỏ tù anh ta từ nhiều năm trước, sau khi anh ta giết hại công nương Diana, đi cho rồi?’”

Trong bao nhiêu tuần qua, đây là lần đầu tiên tôi mới lại bật cười.

“Thế đấy, nói chung Josh lại sẵn-sàng-chinh-chiến-và-yêu-đương,” Claire ngân nga và quay tròn như vũ công ba lê.

Đột nhiên tôi cảm thấy nghi hoặc. “Sao cậu lại không thích anh ta?”

“Cậu biết thừa bố mẹ mình siêu khó tính, lại theo Tân giáo, còn lâu mới để cho mình đến với chàng nào theo đạo Do Thái, chứ không thì Josh đã nằm trong tay mình rồi... Nhưng cậu cũng phải nhanh chóng hành động đi, vì bọn con gái trong cái thành phố này đều đã sẵn sàng nhảy xổ vào anh ta rồi đấy.”

“Ừ. Đừng để Jocelyn đánh hơi thấy tin này nhé,” tôi nói.

Jocelyn Silver là bạn đồng nghiệp của tôi và Claire. Dù cũng có một vài điểm đáng mến nhưng cô ta thực sự là loại người lúc nào cũng muốn mình là số một, suốt ngày thích ganh đua, nên tôi không thể nào tin tưởng được. Chưa hết, cô ta còn có ngoại hình rất giống Uma Thurman. Nếu tôi phải chứng kiến cảnh cô ta giả bộ nổi cáu lần nữa khi có người lạ đến gần hỏi cô ta có phải là Uma không thì chắc tôi phát ói ra mất. Thật trùng hợp, đó cũng là việc Jocelyn luôn làm mỗi khi ăn xong, cô ta ăn vào rồi lại ói ra để giữ dáng mà.

“Không đùa đâu... Mình không hé một lời với cô ta về vụ chia tay này đâu. Mà kể cả có nói đi nữa thì kiểu gì Josh chẳng chọn cậu thay vì cô ta.”

Tôi mỉm cười giả bộ khiêm nhường.

Claire tiếp tục, “Vậy thì thế này nhé, mình sẽ mời bằng được Josh đến dự buổi khai trương câu lạc bộ của bọn mình vào tuần sau - vụ đó Jocelyn sẽ bỏ lỡ vì còn phải dự đám cưới em họ...” Cô ấy nháy mắt với tôi. “Vì thế, cậu hãy thôi sụt sùi vì tên Marcus đó đi. Giờ ạ, chuyện có gì đâu mà phải tiếc? Có thể hẳn ta vui tính đấy nhưng hoàn toàn không đáng tiếc đến mức phải ăn mì ống trộn pho mát.”

“Cậu nói phải,” tôi đáp, bắt đầu cảm thấy vui lên đôi chút khi nghĩ đến việc đàn ông Do Thái vốn được coi là những người chồng tuyệt vời đến thế nào. “Josh có vẻ hết ý đấy nhỉ. Chắc hẳn mình có thể thuyết phục anh ta để cây thông trong nhà vào dịp Giáng sinh, đúng không?”

“Cậu có thể thuyết phục bất kỳ ai làm bất kỳ việc gì cũng được hết,” Claire nói.

Tôi cười tươi rói. Gần đây giả thuyết đó không được đúng lắm trong một vài trường hợp, nhưng chắc chắn tôi sẽ nhanh chóng trở lại với cuộc sống hào nhoáng lung linh của mình.

“Còn một điều nữa mình đã nghĩ trên đường tới đây...” Claire mỉm cười bí hiểm, tạo dáng để chuẩn bị tung ra một điều ngạc nhiên tuyệt vời khác.

“Điều gì vậy?”

“Ừm,” cô ấy vừa nói vừa bật nút chai Patrón, loại rượu tequila cả hai bọn tôi đều thích. “Cậu thấy sao nếu bây giờ bọn mình lại sống cùng nhà với nhau? Hợp đồng thuê nhà của mình sắp hết hạn rồi, mà cậu lại có một phòng trống. Bọn mình có thể tiết kiệm được cả đồng tiền và tha hồ vui nổi trời. Cậu thấy sao?”

“Thế thì tuyệt quá còn gì,” tôi nói, cảm thấy thật vui khi nhớ lại hồi chúng tôi sống chung trước khi tôi chuyển đến ở cùng Dex. Claire và tôi đi cùng một cỡ giày, thích nghe cùng một thể loại nhạc và thích cả những loại đồ uống trộn hoa quả mà chúng tôi mua về hàng đông để chuẩn bị cho các buổi tối bù khú với nhau. Hơn nữa, sẽ thật hết ý khi tôi sinh con mà có cô ấy bên cạnh. Chắc chắn cô ấy sẽ không ngại khi thỉnh thoảng phải dậy vào ban đêm để cho em bé ăn đầu. Tôi đưa mắt nhìn Claire khi cô thái những lát chanh và xoắn lại rất đẹp, gài vào miệng ly. Claire có tài khiến người khác cảm thấy vui vẻ, đó lại là một điểm cộng nữa khi sống chung nhà với cô ấy. “Chúng mình tiến hành luôn thôi!”

“Hay tuyệt!” cô reo lên. “Tháng sau hợp đồng thuê nhà của mình sẽ hết hạn.”

“Còn một điều này mình cần nói với cậu,” tôi nói khi cô ấy băng qua phòng khách đến chỗ chiếc sofa, trên tay cầm hai ly rượu.

“Gì vậy?”

Tôi nuốt nước bọt, cố gắng trấn an mình rằng Claire có thể hờn hĩnh và hay phán xét đấy nhưng cô ấy đã luôn chứng tỏ lòng trung thành tuyệt đối dành cho tôi suốt bao năm qua. Tôi phải tin cô ấy sẽ luôn ở bên tôi những khi tôi gặp khốn khó. Vậy là khi Claire đưa cho tôi ly margarita on-the-rocks hoàn hảo đầy gọi mời, miệng ly rắc muối rất đều (bộ ly đó là món

quà mừng lễ đính hôn mà bà dì Suzy của Dexter đã tặng chúng tôi), tôi thốt ra bí mật trọng đại của mình. “Mình có thai với Marcus rồi.” Nói xong, tôi hít một ngụm nhỏ, hít hà mùi thơm ngọt ngào của tequila, liếm những hạt muối dính trên môi.

“Thôi cho mình xin,” cô nói, đôi khuyên tai pha lê đung đưa khi Claire thả mình ngồi phịch xuống cạnh tôi và thu chân đặt dưới cặp mông đầy đặn. “Ôi chết, bọn mình chưa nâng cốc chúc mừng rồi. Chúc mừng chúng ta lại chung một mái nhà!”

Rõ ràng cô ấy tưởng tôi đùa. Tôi chạm cốc của mình với cốc của Claire, nhấp thêm chút xíu rượu nữa rồi nói, “Không, thật đấy. Mình có thai thật rồi. Vì thế có lẽ mình không nên uống ly rượu này. Nhưng chắc làm vài ngụm nhỏ nữa cũng không sao. Rượu không mạnh lắm, đúng không?” Cô ấy liếc ngang sang tôi và nói, “Cậu đùa mình phải không?”

Tôi lắc đầu.

“Darcy!” Claire ngồi chết trân đó, một nụ cười đầy vẻ sợ hãi xuất hiện trên mặt cô.

“Mình không đùa.”

“Cậu thề đi.”

“Mình thề.”

Cứ như thế mất một lúc rồi tôi mới thuyết phục được cô ấy tin rằng tôi không lừa cô ấy, rằng thực sự tôi đã có thai với người đàn ông mà cô ấy hết sức coi thường. Trong khi tôi thao thao về những cơn nghén vào mỗi sáng, về ngày sinh dự tính của em bé, những rắc rối với mẹ tôi, Claire cứ thế tu ừng ực chỗ rượu margarita - thật không bình thường chút nào, cô ấy có bao giờ làm thế đâu. Cô luôn cư xử như một tiểu thư quyền quý ngay cả khi xin quắc cần câu, không bao giờ quên vắt tréo chân khi ngồi trên ghế bên quầy

bar, không tì khuỷu tay lên bàn, và chẳng bao giờ uống ừng ực cả. Nhưng vào lúc ấy, Claire đang run bần bật.

“Vậy ý kiến của cậu thế nào?” tôi hỏi.

Cô làm một hơi nữa rồi ho sặc sụa và nói lắp bắp, “Ôi trời! Xin lỗi cậu! Mình nghĩ là mình bị sặc mất rồi.”

Tôi chờ đợi cô ấy nói thêm, nhưng Claire chỉ đáp lại bằng cái nhìn trân trối và nụ cười cứng đờ như thể không biết mình đang uống rượu cùng với kẻ nào đây. Có lẽ tôi cũng biết cô ấy sẽ ngạc nhiên, nhưng tôi muốn kiểu ngạc nhiên hớn hờ cơ, chứ không phải kiểu ngạc nhiên kinh hoàng. Tôi tự trấn an rằng chỉ là tôi khiến cô ấy bất ngờ quá mà thôi. Cô ấy cần có thêm chút thời gian để thực sự hiểu được điều tôi vừa nói. Trong lúc này, tôi thuyết trình một bài ngắn gọn và hết sức cao thượng về chuyện tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phá thai hay cho đứa bé đi làm con nuôi. Nhưng nói thật, trong bốn mươi tám giờ qua tôi đã nghĩ đến cả hai phương án đó, nhưng không hiểu điều gì đã ngăn tôi lại. Giá mà đó là do tính cách mạnh mẽ và con người đạo đức trong tôi, nhưng thực ra phần nhiều là do lòng kiêu hãnh bướng bỉnh.

“Chúc mừng cậu. Đó đúng là một tin tuyệt vời,” cuối cùng Claire cũng lên tiếng, nói bằng giọng the thé nghe không thật tí nào, giống như một người dẫn chương trình game show thông báo với người chơi thua cuộc rằng họ sẽ không phải ra về với hai bàn tay trắng mà với một phiếu quà tặng của nhà hàng bít tết Omaha. “Mình biết thế nào cậu cũng sẽ đảm đương việc này một cách xuất sắc thôi... Và mình sẽ cố gắng bằng mọi giá để có thể ở bên cạnh giúp đỡ cậu.” Tôi biết câu cuối cùng cô ấy nói chỉ để vượt đuôi thôi, đó hoàn toàn là bắt buộc chứ không phải khao khát chân thành muốn được là một phần trong cuộc sống của con tôi. Hay đúng hơn là cuộc sống của chính tôi.

“Cảm ơn cậu,” tôi đáp, đầu óc quay cuồng cố nghĩ cho thông suốt. Liệu tôi có quá khắt khe với cô ấy không? Có phải tôi đang hoang tưởng nặng rồi

không? Thực sự thì tôi muốn cô ấy phải đáp lại như thế nào chứ? Câu trả lời lý tưởng sẽ là cô ấy có thể đề nghị được làm mẹ đỡ đầu cho con tôi, hay chuẩn bị cho tôi một bữa tiệc thật hoành tráng để mừng em bé ra đời. Ít nhất tôi cũng muốn cô ấy nhắc lại gì đó về chuyện về sống cùng nhà với tôi, hay về Josh, hay về chuyện chúng tôi phải hành động thật nhanh trong khi bụng tôi vẫn còn thon gọn. Nhưng Claire lại chỉ bật cười lo lắng, “Chuyện này thật là... thật sự là tuyệt quá đi mất.”

“Ừ,” tôi nói có chút tự ái. “Đúng thế. Và mình thấy chẳng có lý do gì mà không thể tiếp tục hẹn hò được cả.”

“Tất nhiên là được chứ,” cô ấy nói, vung nắm tay lên.

Nhưng chẳng thấy cô nhắc gì thêm về anh chàng Hoàng tử Đẹp trai người Do Thái.

“Cậu nghĩ Josh có bận tâm không?” tôi hỏi.

Lại thêm tiếng cười lo âu. “Bận tâm chuyện cậu có thai à?”

“Ừ. Bận tâm vì mình có thai ấy?”

“Ừm... mình... mình cũng chẳng biết nữa... mình không hiểu anh ta lắm.”

Vậy là quá rõ rồi, cô ấy gần như tin chắc rằng thực ra Josh sẽ bận tâm rất nhiều là đằng khác. Cũng giống như cô ấy ngại ngần về chuyện sống cùng tôi và đứa trẻ mới chào đời. Claire uống nốt ly margarita, liến thoắng về chuyện những cô nàng trong công ty tôi sẽ hào hứng biết bao khi nghe tin này và hỏi liệu cô ấy có thể nói với họ không, đã đến lúc công khai cho tất cả được biết chưa.

Tôi bảo không được, bây giờ thì chưa thể công khai, tôi chưa sẵn sàng nói cho cả thế giới biết.

“Mình hiểu. Sống để bụng, chết mang theo,” Claire nói, đưa ngón cái và ngón trỏ lên kẹp môi. Cô khúc khích cười. “Á, mình không cố tình nói chữ

đâu.”

Tôi khẳng định với cô ấy rằng tôi không hề cảm thấy xấu hổ vì đã mang thai. Không hề. Tôi cứ làm nhảm về chuyện mình vẫn giữ được cái tôi của mình như nhân vật Rachel trong phim Friends hay Miranda trong Sex and the City. Cả hai đều là những phụ nữ vẫn giữ được vẻ ngoài xinh đẹp và cuộc sống bình thường trong khi hạnh phúc với vai trò bà mẹ đơn thân. Tôi thấy chẳng có lý do gì mà mình không làm được như thế.

“Ừ, đúng,” Claire nói bằng giọng kẻ cả. “Chẳng có lý do gì mà cậu không thể làm được tất cả, không thể có được tất cả. Hãy sống như một phụ nữ hiện đại!”

Trong khi đăm đăm nhìn nụ cười toe toét đầy giả tạo của Claire tôi mới dần nhận ra bản chất thực sự của tình bạn hời hợt giữa chúng tôi. Đúng là Claire mến tôi, nhưng cô ấy mến tôi chỉ vì có tôi đi chơi cùng thì sẽ vui vì tôi là nam châm hút đàn ông, ngay cả khi tôi vẫn đang đeo chiếc nhẫn đính hôn của Dex. Cô ấy mến tôi vì tôi là một tài sản đáng giá. Sự thông thạo của cô ấy cộng với vẻ ngoài và cá tính của tôi sẽ biến chúng tôi thành hai cô gái số một. Cặp đôi sôi nổi cuốn hút trong giới PR mà ai ai cũng biết hoặc ai ai cũng muốn được biết.

Thế nhưng trong lúc uống ly rượu ấy, địa vị của tôi trong mắt Claire đã đột ngột sụt giảm. Tôi đã biến thành một bà mẹ đơn thân đang phải sống chật vật, bà mẹ lười thôi còn để nguyên lô quần trên tóc với tờ séc trợ cấp khó khăn trong bàn tay chai sần. Giờ tôi chẳng còn ích lợi gì với cô ấy nữa rồi.

Uống xong ly của mình, Claire nhìn sang cốc của tôi. “Ừm, mình uống được không?” cô hỏi.

“Xin mời,” tôi đáp.

Cô uống vài ngụm rồi liếc đồng hồ.

“Ôi chết! Muộn quá rồi!”

“Cậu định đi đâu à?” tôi hỏi. Mọi khi còn lâu tôi mới dứt ra được khỏi Claire.

“Ừ,” cô nói. “Mình đã nói với Jocelyn là sẽ gọi điện. Tối nay cô ấy định đi chơi. Thế mình chưa nói với cậu à?”

“Chưa,” tôi đáp. “Cậu chưa nói.”

Claire mím môi cười bảo, “Ừm. Bọn mình ăn tối rồi kéo nhau đi làm vài ly. Tất nhiên cậu cũng có thể đi cùng nếu muốn, dù cậu chẳng uống được rượu. Bọn mình rất vui khi có cậu bên cạnh.”

Claire đang ban cho tôi, Darcy Rhone, một lời đề nghị vì thương hại. Tôi muốn đi, muốn chứng tỏ mình vẫn còn có thể đem lại niềm vui cho người khác. Nhưng đồng thời tôi cũng đang cảm thấy uất ức nên không thể dễ dàng đồng ý như thế được. Vậy nên tôi từ chối, bảo rằng tôi còn phải gọi điện lại cho vài người. Tôi chờ cô ấy rủ rê thêm chút nữa, nhưng không, Claire chỉ đứng lên, đem hai chiếc ly bỏ vào bồn rửa, khoác túi Prada lên vai và nói, cố tỏ ra thật vui tươi, “Vậy thì thôi nhé, cưng... Chúc mừng cưng một lần nữa. Chúc buổi tối vui vẻ. Nhớ giữ gìn sức khỏe nhé.”

Khỏi nói chắc bạn cũng biết, cả tuần sau đó Claire tuyệt đối không đá động gì đến chuyện về sống cùng tôi nữa. Thay vào đó, tôi nghe một cô bạn cùng công ty nói rằng Claire và Jocelyn đang đi tìm nhà ở khu Village. Tôi cũng nghe chính miệng Jocelyn kể trong phòng vệ sinh sau khi cô ta tổng kết hết những gì đã ăn trong bữa trưa ra, rằng cô ta đã gặp một anh chàng hết ý - Josh Levine - và hỏi tôi có quen anh ta không. Đó giống như giọt nước cuối cùng làm tràn ly, giống như muối mặn xát vào vết thương hở hoặc đau đớn rỉ máu của tôi. Ngay cả Claire, một kẻ bám đuôi lúc nào cũng mê mẩn tôi, cuối cùng cũng đã gia nhập hàng ngũ những kẻ phản bội tôi. Tôi lao về phòng mình mà bàng hoàng kinh ngạc, nước mắt lưng tròng, đầu óc bấn loạn cố tính xem phải làm gì tiếp theo. Chưa kịp nghĩ cho thấu đáo, tôi đã thấy chân mình tự động bước trên hành lang hướng tới phòng của Cal. Đến nơi, tôi báo với sếp rằng tôi cần nghỉ một thời gian, ngay lập tức. Tôi nói là

có chuyện riêng cần giải quyết. Anh ta hỏi tôi có cần giúp đỡ gì không, tôi bảo rằng không, tôi chỉ cần nghỉ ít ngày thôi. Anh ta nói dù sao thì gần đây công ty cũng đang thừa người, và nền kinh tế hiện nay đang khiến ngành PR lâm vào tình trạng khốn khó, vì vậy tôi có thể nghỉ bao lâu tùy ý, khi nào sẵn sàng làm việc thì có thể quay lại công ty. Sau đó, anh ta liếc xuống bụng tôi một cái theo kiểu không thể lẫn vào đâu được. Vậy là anh ta biết bí mật của tôi rồi.

Claire, kẻ săn tin ngồi lê đôi mach ghê gớm nhất Manhattan, đã đưa tôi vào tầm ngắm những bí mật động trời cần được tiết lộ. Thế là tôi thêm cô ta vào cái danh sách cứ ngày một dài thêm, danh sách liệt kê những kẻ thù không đội trời chung, những kẻ chắc chắn sẽ phải hối hận vì dám cả gan đối đầu với tôi.

MƯỜI BẢY

Suốt mấy ngày sau đó, trong nhà tôi lúc nào cũng vang lên âm ỉ bài “I will survive”, và bài “I Saw the Sign” của Ace of Base cùng những bài hát khích lệ khác trong khi tôi cố nặn óc nghĩ ra một kế hoạch, một cách nào đó để xóa đi cảm giác nhục nhã khi có quá nhiều người bỏ rơi mình. Tôi cần một sự khởi đầu mới, một nơi ở mới, làm quen với một loạt nhân vật mới. Tôi xem xét thật kỹ danh sách những người tôi quen ở cái thành phố này, nhưng hình như ai cũng có liên quan gì đó đến Dex, Claire hay đến công ty tôi thì phải. Chắc chẳng còn lựa chọn nào nữa rồi. Nhưng thật không ngờ, đúng lúc cảm giác tuyệt vọng bắt đầu xâm chiếm lấy tôi thì điện thoại của tôi reo vang, trên màn hình hiện lên số máy gọi từ Indianapolis. Đó là Annalise, cô bạn cuối cùng còn sót lại của tôi trên cõi đời này.

“Chào Annalise!” tôi nói, cảm thấy thật tội lỗi khi trước đây đã bao lần coi cô là kẻ nhảm chán, chẳng thèm gọi điện lại, thậm chí coi thường Annalise vì cô ấy sống ở vùng ngoại ô, làm cô giáo mầm non. Tôi đặc biệt thấy mình tệ hơn cả khi cách đây chưa lâu tôi về Indy mà không đến thăm Hannah, con gái bé bỏng của Annalise.

“Cậu gọi mình mừng lắm!” tôi nói. “Tình hình cậu dạo này thế nào? Bé Hannah thế nào?”

Tôi kiên nhẫn lắng nghe Annalise thao thao bất tuyệt về em bé và ca cẩm chuyện thiếu ngủ. Sau đó cô ấy hỏi thăm tôi, giọng nói của Annalise ám chỉ cô đã biết hết tình cảnh đau thương bi đát của tôi rồi. Nhưng để đảm bảo chắc chắn cô ấy không bỏ sót tình tiết nào, tôi kể lại tuốt tuột cho cô nghe. “Đời mình thế là tan nát, mình chẳng biết phải làm gì bây giờ,” tôi nức nở nói với cô ấy qua điện thoại.

“Ôi trời, Darce,” Annalise nói bằng giọng đặc sệt vùng Trung Tây. “Mình cũng không biết phải nói gì lúc này. Mình... thực sự lo cho cậu lắm.”

“Ừm, cậu lo là phải,” tôi nói. “Mình đến bước đường cùng rồi. Tất cả đều là lỗi của Rachel, cậu biết đấy.”

Tôi khao khát được nghe một lời miệt thị thốt ra từ miệng cô ấy về Rachel, người cũng là bạn thân của Annalise.

Chỉ một câu trách cứ nhỏ xíu thôi cũng đủ giống như một liều thuốc xoa dịu khiến tôi mát lòng. Nhưng Annalise không phải là người quá đáng, thế nên cô ấy chỉ tặc lưỡi lo lắng bảo, “Cậu và Rachel không thể cố gắng giải quyết ổn thỏa mọi chuyện được sao? Chứ cứ như thế này thì buồn lắm.”

“Hừ, đừng hòng nhé!”

Annalise lại nói gì đó về sự tha thứ, một trong những lời mang nặng tính răn dạy kiểu tôn giáo nghe thật bức mình, những lời ấy đã thành thương hiệu riêng của cô ấy kể từ sau khi cô cưới Greg, gã đàn ông dân Kentucky hể cứ mở miệng ra là dẫn lời trong Kinh Thánh.

“Không bao giờ,” tôi nói. “Không bao giờ mình tha thứ cho cô ta đâu.”

Annalise thở dài, tôi nghe thấy bé Hannah Jane bắt đầu ré lên oe, oee, oeeeeee mỗi lúc một to, thứ âm thanh khó chịu ấy chẳng hề khơi dậy bản năng làm mẹ trong tôi chút nào.

“Dù sao, mình nghĩ chắc mình cần thay đổi không khí một chút, cậu biết đấy. Mình đang tính đến chuyện gia nhập Lực lượng Tình nguyện Hòa bình hay tham gia hoạt động ngoài trời nào đó chẳng hạn, nhưng có lẽ không hợp lắm. Mình thích thư giãn thoải mái hơn. Nhất là lúc này khi mình đã có thai...”

Nghe thấy thế, Annalise bèn khuyên tôi về nhà nghỉ ngơi vài tháng, sống cùng bố mẹ và sinh con ở Indianapolis.

“Có cậu ở đây sẽ vui biết bao,” Annalise nói. “Mình đang dạy một nhóm trẻ mẫu giáo ở nhà thờ đấy, thích cực. Thế nào cậu cũng sẽ mê cho xem. Việc đó sẽ khiến cậu cảm thấy bình tâm.”

“Mình không cần bình tâm hay gì hết, mà ngược lại. Mình cần một lối thoát. Hơn nữa, mình không thể quay về Indy được, làm vậy chẳng khác nào tự hạ thấp mình. Cậu biết đấy, mọi người sẽ nghĩ mình đã đến hồi mệt mỏi, vấy cờ trắng, đời mình thế là tèo, giống như thừa nhận thất bại ấy.”

“Được rồi!” Annalise khúc khích cười hiền lành. “Mình hiểu rồi. Chúng mình chỉ là những thân phận lèo tèo thôi, đúng không Hannah?”

Hannah gào ầm lên thay cho lời đáp.

“Cậu hiểu ý mình muốn nói gì mà. Cậu thích sống ở Indy, vậy thì quá tốt rồi. Nhưng mình thực sự không phải kiểu con gái quen sống ở tỉnh lẻ...”

“Đúng vậy, cậu chẳng giống con gái tỉnh lẻ chút nào,” Annalise đáp.

“Vớ lại, còn lâu mình mới thèm nói chuyện với mẹ,” tôi nói, kể cho cô ấy nghe bà đã cư xử đáng ghét đến thế nào khi nghe tin tôi có thai.

“Sao cậu không đến London ở với Ethan nhỉ?” cô ấy nói, nhắc đến Ethan Ainsley, cậu bạn học cùng tôi hiện đang sống tại London viết sách hay gì đó.

Ngay khi Annalise vừa thốt ra câu ấy, tôi biết ngay đó chính là giải pháp mình đang kiếm tìm. Một câu trả lời quá đỗi hiển nhiên mà sao tôi không nghĩ ra ngay từ đầu nhỉ, ngốc thật. Tôi sẽ cho thuê lại căn hộ của mình rồi thẳng tiến đến nước Anh già cõi vui tươi.

“Annalise ơi, đó đúng là ý tưởng tuyệt vời,” tôi nói, tưởng tượng ra cảnh những kẻ kia sẽ thế nào khi nghe tin tôi sắp băng qua đại dương chuyển đến sống ở một miền đất mới. Claire - kẻ cứ hay vỗ ngực tự coi mình là người được đi khắp nơi trên thế giới - chắc sẽ vỡ tim vì ức cho xem. Marcus- kẻ vẫn chưa thèm gọi điện hỏi thăm tôi - sẽ cảm thấy tội lỗi đầy mình và tự nhiên móc bản thân vì ân hận khi biết con mình sẽ chào đời ở cách đây hàng ngàn dặm xa xôi. Rachel - kẻ xưa nay luôn thân thiết với Ethan hơn - sẽ ghen lồng ghen lộn với tình cảm sâu sắc, khăng khít giữa tôi và cậu bạn

yêu dấu thời ấu thơ của cô ta. Còn Dex, anh ta sẽ phải day dứt tự hỏi tại sao mình lại để cho một người phụ nữ độc lập, thích phiêu lưu và cứng cỏi như thế ra đi được chứ.

Quả là ý tưởng đúng lúc. Chỉ cần thuyết phục để Ethan đồng ý cho tôi ở cùng nữa là xong.

Tôi quen Ethan khi cậu ấy chuyển đến sống tại thị trấn nơi tôi ở vào giữa năm học lớp bốn. Cứ lúc nào có một đứa trẻ con mới đến là bọn tôi lại vô cùng háo hức. Tôi nhớ rất rõ cái ngày đầu tiên gặp Ethan, tưởng như còn thấy cả hình ảnh cô Billone, cô giáo chủ nhiệm lớp tôi, đặt tay lên bờ vai gầy guộc của cậu ấy và đồng dục nói, “Đây là Ethan Ainsley. Bạn ấy từ Long Island chuyển đến đây. Các em hãy cùng cô chào đón bạn ấy nào.”

Trong khi cả lớp lầm rầm “Chào mừng cậu, Ethan,” thì tôi băn khoăn tự hỏi không hiểu cái hòn đảo nơi cậu ấy từng sống nằm ở đâu - ở Đại Tây Dương hay Thái Bình Dương? - và tại sao một cậu bé xuất thân từ vùng nhiệt đới lại có làn da trắng và mái tóc sáng màu thế kia được. Trong đầu tôi hiện ra cảnh Ethan cởi trần chạy loăng quăng khắp nơi, thoăn thoắt trèo lên cây dừa hái quả ăn. Có phải cậu ấy đã được một đội tìm kiếm cứu thoát rồi sau đó đưa đến sống cùng bố mẹ nuôi ở Indiana này? Có khi hôm nay là ngày đầu tiên cậu ấy được ăn mặc chỉnh tề cũng nên. Tôi nghĩ phải sống cách biệt đến như thế thì chắc cậu ấy phải khổ sở lắm.

Đến giờ ăn trưa, Ethan ngồi một mình trên mép lối đi gần chỗ mấy thanh rào chắn, lấy cành cây nhỏ viết nguệch ngoạc trên đất, trong khi cả lũ bọn tôi tò mò liếc trộm về phía cậu. Đứa nào cũng ngượng, chẳng dám ra nói chuyện với cậu ấy, nhưng tôi triệu tập cả Rachel và Annalise rồi ba đứa đi tới chỗ cậu ấy. “Chào Ethan. Mình là Darcy. Còn đây là Rachel và Annalise,” tôi mạnh dạn nói và chỉ vào hai cô bạn rụt rè đi hộ tống mình.

“Chào cậu,” Ethan đáp, nheo mắt ngẩng lên nhìn chúng tôi qua cặp kính tròn xoe to quá cỡ.

“Quê cậu cách đây bao xa?” tôi lập tức đi thẳng vào vấn đề mà không chút vòng vo. Tôi muốn được biết mọi thứ về tuổi thơ lạ lùng và thú vị của cậu ấy.

“Từ đây đến New York vào khoảng tám trăm dặm.” Cậu ấy phát âm từng từ một cách rất rõ ràng, điều đó cho thấy Ethan có vẻ rất thông minh. Tôi không ngờ dân xứ đảo như cậu mà cũng có thể nói sõi đến vậy.

“New York ư?” tôi ngơ ngác hỏi. “Nhưng cô Billone bảo quê cậu ở hòn đảo nào đó kia mà?”

Ethan và Rachel đưa mắt nhìn nhau như thể thấy buồn cười lắm - đó là lần đầu tiên trong vô số những lần bọn họ tỏ ra thông thái hơn tôi.

“Có gì đáng cười đâu?” tôi bực bội nói. “Chẳng phải cô Billone vừa bảo cậu từng sống ở một hòn đảo hay sao. Phải không, Annalise?”

Annalise nghiêm trang gật đầu.

“Long Island,” Ethan và Rachel đồng thanh nói và cùng cười khẩy một cái hết nhau.

Vậy ra đó là hòn đảo dài, không phải đảo ngắn à^[10]? Tôi vẫn chẳng hiểu gì cả.

“Long Island là một phần của New York,” Rachel nói bằng cái giọng giáo-sư-biết-tuốt đặc trưng của mình.

“À. Ra vậy. Cái đó thì mình biết rồi. Chỉ tại mình không nghe thấy cô ấy nhắc đến từ long thôi,” tôi nói dối để chữa ngượng. “Cậu có nghe thấy không, Annalise?”

“Không,” Annalise đáp. “Đoạn đó mình cũng không để ý nghe.”

Annalise không bao giờ nói gì khiến bạn mình trở thành kẻ ngốc cả. Đó là một trong những điểm tuyệt vời nhất ở cô ấy, cùng với tính sẵn sàng chia sẻ

bất cứ thứ gì với người khác. Thực ra, ngày hôm đó tôi còn mặc chiếc áo Jellies màu hồng nhạt của Annalise đến trường nữa kia.

“Long Island nằm ở phía Đông bang New York,” Ethan nói tiếp. Câu dạy đời ấy của Ethan cho tôi thấy cậu ta rõ ràng chẳng hề tin chuyện tôi không nghe thấy từ long. Điều đó khiến tôi xù lông nhím và lập tức ân hận vì đã cố tỏ ra tử tế với kẻ mới đến.

“Thế cậu chuyển đến đây làm gì?” tôi đột ngột hỏi, trong bụng thầm nghĩ lẽ ra cậu ta cứ nên ở tịt trên cái hòn đảo giả đó thì hơn.

Ethan kể rằng bố mẹ cậu ta vừa mới ly dị, mẹ cậu ta là người gốc Indiana này nên chuyển về sống gần với ông bà ngoại ở đây. Câu chuyện đó chả có gì hay ho cả. Annalise, người cũng có bố mẹ ly dị, bèn hỏi Ethan là bố cậu có còn sống ở New York nữa không.

“Có. Bố mình vẫn ở đó,” Ethan đáp, lại dán mắt vào những hình vẽ nguệch ngoạc trên đất. “Thỉnh thoảng mình đến ở với ông ấy vào những kỳ nghỉ và vào dịp hè.”

Lẽ ra tôi đã có thể cảm thấy thương cậu ta - bố mẹ ly dị đúng là điều tệ nhất đối với một đứa trẻ - giống như lòng cảm thương dành cho những người phải đội tóc giả sau khi điều trị bệnh máu trắng bằng tia xạ vậy. Nhưng thật khó mà thương một kẻ vừa biến ta thành đứa ngu dốt chỉ vì không biết một kiến thức địa lý vớ vẩn.

Rachel lái sang chuyện khác, tránh xa đề tài ly dị, và hỏi Ethan về New York cứ như thể ngay từ đầu ý tưởng đến bắt chuyện với Ethan là do mình nghĩ ra vậy. Hai đứa đó làm nhảm đủ thứ, nào là tòa nhà Empire State, Bảo tàng Nghệ thuật Đương đại, Trung tâm Thương mại Thế giới, tất cả những nơi Ethan từng đến thăm còn Rachel thì từng đọc được trong sách.

“Ở Indianapolis này cũng có đầy tòa nhà và viện bảo tàng lớn,” tôi tự ái nói, thấy Ethan chả khác gì những kẻ đáng ghét lúc nào cũng nói “Ở nơi tớ

từng sống ấy à...” Sau đó tôi lôi Annalise đi chỗ khác, tránh xa cuộc nói chuyện đao to búa lớn để đi chơi trò đánh bóng bốn người.

Từ sau ngày hôm ấy tôi chẳng mấy để ý đến Ethan, cho tới đầu năm lớp năm, khi cậu ta và Rachel được học chương trình nâng cao có tên “TN”, viết tắt của cụm từ “Tài Năng”. Tôi rất ghét chương trình TN đó, ghét cả cái cảm giác mình bị cho ra rìa, không được tham gia. Tôi không thể nào chịu được vẻ tự mãn của những đứa TN, ghét cay ghét đắng mỗi khi chúng tung tăng đi dọc hành lang đến cái phòng học bí ẩn ấy để rồi sau khi quay về đứa nào cũng bàn tán sôi nổi về những thí nghiệm dở hơi, chẳng hạn như làm những chiếc thuyền đất sét sao cho chở được nhiều đinh mũ nhất. Tình cờ lần đó Ethan là người thắng cuộc, cậu ta làm được một con tàu chở được mười chín cái đinh mũ trước khi chìm chìm. “Cứ làm như ghê gớm lắm ấy,” tôi còn nhớ mình đã nói với Rachel như thế. “Mình thôi chơi đồ hàng với đất sét từ hồi bốn tuổi rồi.” Lúc nào tôi cũng tìm cách vùi dập niềm vui của cô ấy, nhất nhất nói rằng TN nghĩa là “Thiếu Năng”. Và để cô ấy không nghĩ tôi là đứa không ăn được thì đạp đổ, tôi thường xuyên lái nhại với Rachel là hồi thi vào lớp TN đó tôi thiếu có đúng một điểm mà thôi, chỉ tại hôm thi tôi bị viêm họng nên đầu óc chẳng thể nghĩ được thứ gì ngoài việc mình không sao nuốt xuống được. (Chuyện tôi đau họng là có thật; còn chuyện thiếu một điểm thì chưa chắc - tôi chẳng bao giờ biết được mình thiếu bao nhiêu điểm vì mẹ nói với tôi rằng điểm số thế nào không quan trọng và tôi chẳng cần đến cái chương trình TN đó thì mới trở thành con người đặc biệt.)

Thế nhưng, sau chuyện bực bội vì Ethan giỏi giang hơn mình, thật không thể nào ngờ được rằng cậu ta lại trở thành người bạn trai thực sự đầu tiên trong đời tôi. Và tôi nói không ngờ cũng là bởi vì Rachel đã thầm thương trộm nhớ cậu ta ngay từ ngày đầu tiên cậu ta chuyển đến đây, trong khi tôi lại là thành viên trong đội hâm mộ Doug Jackson. Doug là cậu bé nổi nhất lớp tôi hồi ấy, tôi tin rằng mình và cậu ta sẽ là một đôi trai tài gái sắc, cho tới khi Doug dán bức ảnh Heather Locklear lên cặp sách Trapper

Keeper của cậu ta và tuyên bố cậu ta thích con gái tóc vàng hơn tóc nâu. Điều đó khiến tôi tan nát cõi lòng và quyết định đi tìm ứng cử viên khác, thậm chí có thể kiếm hẳn một tên học lớp sáu cho oai. Không bao giờ tôi thèm để ý đến cậu bạn Ethan nhợt nhạt gầy gơ xương ấy.

Nhưng không ngờ một ngày kia, trong lúc nhìn cậu ta tìm nước Peru trong tập thẻ có tên các nước, tôi chợt nhận ra tất cả những điều Rachel luôn ca ngợi về Ethan. Cậu ta cũng dễ thương đấy chứ. Vậy là tôi nhẹ nhàng lướt tới và cố tình chạm vào vai Ethan, vờ như mình đang cố tìm tấm thẻ Paraguay ở ngăn kéo phía bên trên. Cậu ta nhìn tôi với một vẻ rất lạ, sau đó mỉm cười khoe hai lúm đồng tiền trên má. Và ngay lúc ấy, ngay tại đó, tôi quyết định mình sẽ thích Ethan.

Mấy ngày sau, khi thông báo tin này cho Rachel, tôi cứ nghĩ chắc cô ấy sẽ vui vì cuối cùng tôi cũng đồng ý với cô ấy và giữa chúng tôi lại có thêm một điểm chung nữa. Dù sao, đã là bạn thân thì phải nhất trí với nhau trong mọi chuyện, nhất là chuyện trọng đại kiểu như mình thích ai. Nhưng Rachel lại chẳng vui tí nào. Thực ra, cô ấy còn nổi giận đùng đùng, cư xử đến là lạ, cứ như thể Ethan là vật sở hữu của riêng mình vậy. Annalise nói cô ấy và tôi cùng thích Doug từ lâu rồi mà có sao đâu, nhưng Rachel không chịu nghe. Cô ấy cứ nhai đi nhai lại mãi rằng Doug là chuyện khác, mặt mũi cô ấy cứ bí xì xì và làm ra vẻ là mình đúng, lăm bằm nói mình thích Ethan trước chứ.

Ừ thì thế, đúng là cô ấy thích Ethan trước. Nhưng tôi nghĩ, nếu đã thích cậu ta nhiều đến vậy thì cô ấy phải làm gì đi chứ. Phải hành động để chứng tỏ điều đó chứ. “Hành động” ở đây không có nghĩa là đi viết những chữ cái đầu tiên trong tên cậu ta lên cửa sổ xe ô tô của mẹ mình. Nhưng Rachel có bao giờ là đưa thích hành động đâu. Hành động là sở trường của tôi.

Vậy là vài ngày sau, tôi viết giấy gửi cho Ethan và hỏi cậu ta có muốn đi chơi với tôi không, kèm một lời hướng dẫn là đánh dấu vào một trong ba ô vuông bên cạnh câu trả lời có, không, hoặc có thể. Để cho công bằng, tôi

viết cả tên Rachel vào phần lựa chọn cuối cùng. Nhưng rồi đến phút chót, tôi lại xé phần giấy đó đi vì cho rằng không thể để cô ấy hưởng lợi trong khi tôi là đứa dưng cảm dám nghĩ dám làm. Với lại, tôi cũng không muốn thua Rachel, cô ấy đã bao nhiêu lần đánh bại tôi trong nhiều lĩnh vực khác rồi. Dù sao cô ấy cũng được học lớp TN còn gì. Vậy là tôi đưa tờ giấy, Ethan đồng ý, và chỉ cần có thể, hai bọn tôi đã thành một đôi. Chúng tôi nói chuyện điện thoại với nhau, tán tỉnh nhau trong giờ giải lao, mọi chuyện diễn ra đúng là hết sức mỹ mãn trong vài tuần sau đó.

Nhưng rồi bất ngờ Doug lại đổi ý, nói rằng thích con gái tóc nâu hơn tóc vàng. Thế là tôi bỏ Ethan để quay về nhập hội độc thân của bọn lớp năm. May mắn thay, việc chúng tôi chia tay cũng tình cờ có liên quan đến chuyện Ethan bị ám ảnh bởi quái vật hồ Loch Ness. Suốt nhiều tuần liền cậu ta chỉ nói về đề tài đó, thậm chí còn định lên kế hoạch đi nghỉ hè ở Scotland, Thụy Sĩ, hoặc bất cứ chỗ nào được cho là nơi ở của con quái vật. Vậy là cậu ta có việc khác để chú tâm vào và quên được tôi khá nhanh. Một thời gian ngắn sau đó, Rachel cũng hết tình cảm với Ethan, cô tuyên bố mình chẳng còn thích thú gì nữa con trai nữa. Đó đúng là một quyết định tiện cả đôi đường, vì chẳng lẽ cô ấy cũng có được tên nào theo đuổi đâu.

Thế rồi tất cả chúng tôi cùng sánh bước bên nhau suốt những năm cấp hai, rồi lên cấp ba. Annalise, Ethan, Rachel và tôi lập thành một hội sành điệu nho nhỏ của riêng mình (dù tôi cũng chơi với những hội khác nổi tiếng hơn) và không bao giờ nhắc lại mối tình tay ba hồi lớp năm. Sau khi ra trường, tôi vẫn hỏi thăm tin tức của Ethan, nhưng chủ yếu hỏi qua Rachel là chính. Hai người đó vẫn hết sức thân thiết, nhất là hồi Ethan làm thủ tục ly dị. Suốt khoảng thời gian khó khăn ấy, Ethan thường xuyên lui tới New York đến nỗi tôi phải tự hỏi không biết cậu ta và Rachel có đến với nhau không. Nhưng Rachel thì một mực khẳng định giữa họ không có chuyện yêu đương nào hết.

“Cậu có nghĩ là có thể Ethan bị đồng tính nam không?” tôi hỏi Rachel, dẫn ra những mối quan hệ bạn bè thân thiết giữa Ethan với những người đàn

ông khác, tính tình nhạy cảm và niềm đam mê nhạc cổ điển của cậu ta. Nhưng Rachel nói cô tin chắc Ethan hoàn toàn bình thường và giải thích một cách đơn giản rằng bọn họ tuyệt đối chỉ là bạn thôi, không có gì hơn thế hết.

Vậy là tôi nhắc điện thoại gọi cho Ethan ở London mà trong lòng thầm lo cậu ta sẽ từ chối mình vì thủy chung với Rachel, sợ rằng cậu ta sẽ bênh vực Rachel. Annalise yêu mến cả hai bọn tôi, ai cũng như ai, nhưng Ethan rõ ràng thích Rachel hơn. Quả nhiên là vậy. Hơn một tuần sau khi tôi gọi điện, để lại hai lời nhắn thoại và một bức e-mail được viết thật khéo léo và có phần thống thiết, cậu ta cuối cùng mới chịu gọi cho tôi, lời chào nghe thật dè dặt và thiếu tự nhiên.

Tôi quyết định liều mình ra đòn cuối cùng, đánh vào lòng thương cảm của cậu ta. “Ethan, nếu cậu từ chối thì mình chết mất. Mình thực sự không thể chịu nổi đâu. Cậu giúp mình với. Mình biết cậu thân với Rachel hơn, mình biết cậu đứng về phía cô ấy...” tôi ngập ngừng một lát, chờ đợi cậu ta nói mình chẳng đứng về phía nào cả. Khi cậu ta không đáp, tôi đành tiếp. “Nhưng mình xin cậu đấy, Ethan. Mình phải đi thật xa khỏi nơi này. Mình đang mang thai, bị bạn trai bỏ rơi, lại còn thôi việc nữa. Mình không thể về nhà được, Ethan ạ. Làm vậy sẽ rất mất mặt. Vô cùng mất mặt.” Tôi nói hết dù biết mình đang mạo hiểm, cậu ta có thể sẽ gọi Rachel kể cho cô ta nghe chuyện tôi biến mình thành một kẻ thảm hại đến thế nào. Nhưng tôi nhất định phải nắm lấy cơ hội này. Tôi nói ba từ *xin cậu đấy* lần cuối cùng rồi chờ đợi lời đáp.

“Darce, lý do hoàn toàn không phải vì Rachel. Chỉ là mình sống một mình quen rồi. Mình không muốn có người khác ở cùng.”

“Ethan, mình xin cậu. Mình sẽ chỉ ở vài tuần. Chỉ là đến chơi ngăn ngày thôi mà. Mình chẳng còn nơi nào để đi nữa.”

“Thế sao không về Indy? Cậu có thể ở cùng bạn bè và người thân.”

“Cậu biết thừa mình không làm thế được mà. Hồi ly dị với Brandi cậu có dám quay về Indy không hả?”

Ethan thở dài chán nản, nhưng tôi biết mình đã đánh trúng lòng thương người của cậu ta. “Vài tuần ấy à? Vài là bao nhiêu?”

“Ba? Bốn? Tối đa là sáu tuần?” tôi nói và nín thở chờ đợi.

“Thôi được rồi, Darce,” cuối cùng cậu ta đành đáp.

“Cậu đến đây cũng được. Nhưng chỉ một thời gian ngắn thôi đấy. Nhà mình khá nhỏ... và mình đã nói với cậu rồi, mình thực sự thích sống một mình.”

“Ôi, cảm ơn Ethan. Cảm ơn cậu. Cảm ơn cậu lắm lắm!” tôi nói, lại cảm thấy mình như trở về với con người vinh quang ngày xưa. Tôi biết vấn đề của mình đã được giải quyết, Ethan gật đầu nghĩa là cậu ấy đã mang lại cho tôi một cơ hội làm lại cuộc đời, được đắm chìm trong sự lung linh hào nhoáng mang phong cách châu Âu. “Cậu sẽ không phải hối hận vì đã quyết định như vậy đâu, Ethan ạ. Mình sẽ là một vị khách tuyệt vời nhất.”

“Nhớ nhé, chỉ đến chơi ít ngày thôi đấy.”

“Ít ngày thôi,” tôi nhắc lại. “Mình nhớ rồi.”

Tôi cúp máy và viễn cảnh về cuộc sống mới bắt đầu hiện ra trước mắt...

Thong thả dạo bước trên những con phố rải sỏi của khu Notting Hill trong màn sương mờ ảo, cái bụng “bóng rỗ” tròn xoe lấp ló dưới lớp áo len ngắn cổ đố và chiếc quần cạp trễ sành điệu, trên đầu là chiếc mũ ca rô Burberry đội lệch. Mái tóc đánh rối tuyệt đẹp với những dải highlight màu hạt dẻ buông xuống vai - xin có lời khen cho salon sang trọng nhất London. Tôi dừng bước tại một tiệm bánh trông thật ngon lành, ở đây tôi cẩn thận chọn lựa một chiếc bánh kem nhân bí đỏ. Trong lúc đứng thanh toán tiền, tôi chợt bắt gặp người đàn ông của mình. Khi ngẩng lên khỏi tờ báo đang đọc, gương mặt anh bừng sáng với một nụ cười vô cùng quyến rũ. Người đàn ông ấy có một vẻ đẹp tưởng như không thuộc về nơi trần thế, với

những đường nét khoẻ khoắn của Dexter kết hợp với đôi mắt sáng và thân hình lý tưởng của Lair. (Cha anh vốn là người miền Nam nước Ý, cặp mắt xanh kia là của cha truyền lại cho anh, còn mẹ anh là người Anh, vì thế anh được thừa hưởng phong cách ăn mặc hoàn hảo cùng phong thái đàng hoàng đỉnh đạc của mẹ và nhận được tấm bằng của đại học Oxford.) Tên anh là Alistair, anh thông minh lém lỉnh, từng trải và cực kỳ giàu có. Thậm chí anh còn là công tước hay bá tước nữa kia. Alistair hơn Dex về mọi mặt, quyến rũ hơn cả Marcus. Dĩ nhiên anh sẽ yêu tôi điên cuồng ngay từ giây phút đầu tiên trông thấy tôi. Việc tôi có thai sẽ chẳng khiến anh bận tâm chút nào, thực ra nó còn làm anh cảm thấy hứng thú hơn nữa kia - đấy là theo như những gì tôi biết về những người đàn ông có học thức cao. Chỉ vài tuần sau ngày đầu tiên gặp nhau, Alistair sẽ cầu hôn tôi, và tôi sẽ rời khỏi căn hộ đáng yêu của Ethan để đến sống tại ngôi nhà to đẹp hoành tráng và vô cùng tiện nghi của Alistair, ngôi nhà có quản gia, người hầu, đầu bếp, tất tần tật.

Thế rồi, vào một đêm cuối tháng Tư, khi London đã ngập tràn trong khí xuân âm áp, chúng tôi đang nằm ngủ bên nhau, mình trần như nhộng, trên chiếc giường chạm khắc bằng gỗ với màn che trướng rủ được truyền lại qua bốn thế hệ cùng tấm ga đất tiền, loại dệt một nghìn một trăm sợi mỗi thước vuông, tôi chợt cảm thấy cơn đau nhẹ đầu tiên báo hiệu sắp chuyên dạ. “Có lẽ đến lúc rồi,” tôi sẽ thì thầm và nhẹ nhàng đánh thức Alistair.

Anh lập tức bật dậy giúp tôi mặc bộ đồ ngủ cashmere, chri đầu cho tôi bằng một chiếc lược bạc và đi gọi người lái xe, rồi chúng tôi vội vàng lướt đi trong màn đêm London. Sau đó anh sẽ loanh quanh bên giường tôi, vuốt ve trán tôi, dặt những nụ hôn nhẹ theo đường chân tóc của tôi và thì thầm, “Rặn đi, em yêu. Rặn đi nào, bảo bối của anh.”

Và tình yêu sét đánh sẽ lại xuất hiện một lần nữa khi anh nhìn thấy con gái tôi, đứa con gái giống tôi như hai giọt nước, cô bé anh sẽ muốn nhận làm con. “Con gái chúng tôi đây,” anh sẽ nói với mọi người như vậy. Và đến khi con tôi bắt đầu mọc những chiếc răng đầu tiên, thì chúng tôi sẽ quên

hắn rằng bố đẻ của con bé là một gã người Mỹ thô lỗ, quê mùa. Lúc ấy tôi cũng đã không còn nhớ nhung gì đến Rachel và Dex. Tôi sẽ chìm đắm trong cuộc sống hạnh phúc bất tận đến nỗi chẳng thềm bận tâm nghĩ về hai kẻ đó nữa.

MƯỜI TÁM

Suốt hai tuần sau đó, tôi dồn toàn tâm toàn ý vào việc chuẩn bị và hành động, giải quyết hết tất cả những gì còn vương bận ở New York và sẵn sàng đến London. Tôi đặt quảng cáo, chỉ định đối tượng cụ thể, và tìm được một đôi tình nhân trẻ muốn thuê lại căn nhà tôi ở. Sau đó tôi bán chiếc nhẫn đính hôn của lễ cưới hụt cho một cửa hàng ở khu phố chuyên kinh doanh kim cương và rao bán đấu giá chiếc váy cưới trên trang eBay. Khi gộp lại tất cả những gì thu được cùng với số tiền trong tài khoản ngân hàng, tôi nhắm tính và thấy chừng đó là đủ để tôi xài trong suốt chín tháng mang thai mà không cần phải làm gì cả.

Cuối cùng, tôi đã sẵn sàng, hành lý chất đầy những món đồ sang trọng nhất, lên đường đến phi trường JFK để bắt chuyến bay đêm tới London. Bước chân lên máy bay, tôi chợt cảm thấy vô cùng mãn nguyện, biết rằng mình đang rời khỏi thành phố mà không thêm nói nửa lời với những kẻ đã phản bội mình. Tôi ngồi xuống chiếc ghế hạng thương gia, xỏ chân vào đôi dép len cashmere và chìm vào một giấc ngủ sâu thật yên bình.

Bảy tiếng sau, tôi tỉnh dậy khi máy bay lượn qua những đồng cỏ xanh mướt và một dải lụa uốn lượn màu lam mà chắc hẳn là dòng sông Thames. Trái tim tôi đập dồn phấn khích khi nhận ra cuộc sống mới của mình đã bắt đầu. Tôi lại càng háo hức hơn khi đi qua khu vực làm thủ tục hải quan ở sân bay (và nói dối khoảng thời gian lưu lại London như đã nói dối Ethan), rút tiền bằng ở máy ATM rồi bắt một chiếc taxi đen từ sân bay Heathrow đến căn hộ của Ethan.

Trong suốt quãng đường chạy xe về London, tôi cảm thấy tràn trề sức sống, chưa gì đã thấy mình già dặn hơn rồi. Tôi ngồi thẳng người lên, nói chuyện rất đàng hoàng với anh tài xế, thỉnh thoảng xen vào dăm ba câu tế nhị thay vì đưa ra những yêu cầu hách dịch như với các tài xế taxi vàng ở New York. Đây là một đất nước văn minh, và tại nơi này tôi sẽ tìm được cho

mình một cuộc đời tươi đẹp, một lối sống có văn hóa hơn. Những người nổi tiếng như ca sĩ Madonna hay cô đào Gwyneth Paltrow có thể sống ở bất cứ nơi nào trên thế giới, vậy mà họ đã chọn London thay vì những thành phố già cỗi với nhịp sống mệt mỏi như New York hay Los Angeles. Giữa tôi và những người phụ nữ ấy cũng có nhiều điểm chung. Đó là phong cách. Là vẻ đẹp. Là những nét độc đáo không ai sánh bằng. Có khi tôi còn kết bạn với Madge và Gwynnie cũng nên. Lại còn cả Kate Moss, Hugh Grant và Ralph Fiennes nữa chứ.

Sau bốn mươi phút chuyện trò lịch sự, cuối cùng xe cũng đến con phố nhà Ethan. Anh tài xế bước ra, đến chỗ tôi ngồi và giúp tôi mang hành lý xuống, xếp mấy chiếc va li Louis Vuitton của tôi thẳng hàng trên vỉa hè. Tôi đưa cho anh ta hai tờ hai mươi bảng màu tím và một tờ năm bảng rất đẹp màu xanh lá, trên tất cả những tờ tiền to nhiều màu ấy đều in chân dung nữ hoàng Elizabeth thời trẻ. Ở nước Anh này, đến cả tiền cũng đẹp để thú vị hơn. “Gửi anh. Không phải trả lại tiền thừa đâu. Cảm ơn anh rất nhiều vì đã tận tình giúp đỡ,” tôi nói, hơi khẽ nhún mình một chút xíu. Có vẻ như đó là một cử chỉ mang phong cách rất Anh.

Người lái xe mỉm cười và nháy mắt với tôi.

Khởi đầu như thế là tốt rồi. Tôi hít một hơi thật sâu rồi thở ra, nhìn hơi thở của mình biến thành làn sương bay bay trong không khí lạnh buốt của buổi sớm mai tháng Mười một. Rồi tôi bước lên sáu bậc đá cẩm thạch cũ mèm trước khu nhà Ethan ở, tìm số căn hộ của cậu ấy và nhấn nút bấm chuông bằng đồng bên cạnh. Tôi nghe thấy tiếng chuông yếu ớt vang lên, theo sau là một tiếng “Ai đấy?” qua chiếc loa.

“Ethan! Mình đây! Ra mở cửa mau đi! Mình chết rét rồi này!”

Vài giây sau, Ethan đã cười khì với tôi qua tấm lưới mắt cáo. Cậu ấy mở tung cánh cửa và ôm tôi thật chặt. “Darcy! Cậu thế nào?”

“Tuyệt lắm!” tôi nói và đặt lên hai gò má đỏ hồng của Ethan một nụ hôn kiểu châu Âu. Tôi lùa tay qua mái tóc màu mật ong của cậu ấy. Tóc Ethan dài hơn trước, những lọn xoắn lòa xòa như bờm sư tử. “Tóc cậu đẹp lắm, Ethan ạ.”

Cậu ấy cảm ơn tôi và nói chưa có thời gian đi cắt tóc.

Sau đó cậu mỉm cười và nói với giọng có vẻ chân thành, “Được gặp cậu thật vui, Darce.”

“Được gặp cậu thật tuyệt, Ethan.”

“Cậu cảm thấy thế nào?” Ethan hỏi, khẽ xoa tay lên lưng tôi theo vòng tròn, cảm giác thật dễ chịu.

Tôi bảo cậu ấy rằng vào nhà, thoát khỏi cái lạnh run người ở ngoài trời và tắm rửa cái là tôi lại khỏe ngay thôi. “Cậu biết đi máy bay có hại cho da thế nào rồi đấy. Cái không khí điều hòa ấy khó chịu lắm,” tôi nói. “Nhưng ít nhất thì mình cũng không còn phải chịu đựng cái máy bay chết tiệt đó nữa. Trên đó toàn những kẻ tầm thường thấp kém, đến là kinh.”

“Cậu đúng là chẳng tầm thường tí nào,” Ethan nói, nhưng rồi nụ cười trên môi cậu ấy nhạt dần khi Ethan ngó ra phía sau tôi và trông thấy hành lý của tôi trên vỉa hè. “Cậu đùa chắc. Chỉ ở có vài tuần mà cậu mang những ngăn ấy đồ cơ à?”

Tôi chưa nói cho Ethan biết rằng kế hoạch của tôi đâu chỉ gói gọn trong vài tuần ngắn ngủi mà còn hơn thế nhiều, tôi đang tính ở lại vài tháng, thậm chí là ở hẳn ấy chứ. Nhưng để từ từ rồi tôi thuyết phục Ethan. Đến khi tôi thú thật ý định của mình với cậu ấy thì tình bạn giữa chúng tôi đã xóa nhòa cả tình cảm thân thiết giữa Ethan và Rachel rồi nên không cần phải lo. Với lại, chắc chắn chẳng mấy chốc tôi sẽ tìm thấy anh chàng Alistair của mình cho xem.

Ethan đảo tròn mắt, sau đó cậu ấy nhắc hai chiếc va li to nhất của tôi lên ngưỡng cửa. “Trời ơi, Darce. Cậu nhét cả một xác chết vào đây hay sao mà nặng thế?”

“Ừ. Trong này là Rachel,” tôi tự hào nói và chỉ tay vào một cái va li. “Còn kia là Dex.”

Ethan lắc đầu nhìn tôi như cảnh cáo đừng-có-nói-xấu-Rachel-quý-hóa của cậu ấy. “Thật tình. Cậu chắt những thứ quái quỷ gì vào đây vậy?”

“Chỉ có quần áo, giày dép thôi. Rất nhiều đồ dùng chăm sóc cá nhân, nước hoa, những thứ kiểu như vậy,” tôi đáp, cầm hai chiếc túi nhẹ hơn và phân trần rằng phụ nữ có thai chỉ được bê nhắc tới đa là mười ki-lô-gam.

“Hiểu rồi,” Ethan nói, chật vật mang đồ qua cửa. Sau bốn lần khuân vác nữa, cuối cùng cậu ấy cũng mang được hết hành lý của tôi vào trong. Tôi theo cậu ấy bước vào hành lang tối tăm toàn mùi băng phiến và những tấm thảm từ những năm 1970. Chắc tôi đã nhắm mặt, vì Ethan hỏi tôi làm sao thế.

“Băng phiến,” tôi chun mũi nói.

“Còn hơn là có côn trùng,” Ethan đáp. “Mình không muốn chúng phá hỏng mấy chiếc áo chui đầu đắt tiền của cậu.”

“Áo chui đầu á?”

“Áo len đó.”

“Áo chui đầu. Đúng rồi,” tôi nói, thích thú được học từ lóng của người Anh. Có khi tôi còn bắt chước giọng Anh nữa ấy chứ.

Ethan dẫn tôi tới cuối một hành lang tối mù, lạnh lẽo và rồi tôi chán chường nhận ra mình phải đi xuống một lượt cầu thang nữa. Tôi không chịu nổi những căn hộ nằm dưới tầng hầm. Chúng khiến tôi ngột thở. Chúng không có đủ ánh sáng, không có hiên nhà, không nhìn ra một khung cảnh đẹp.

Nhưng có thể nội thất bên trong sẽ bù đắp lại cho thiếu hụt ấy, tôi nghĩ thầm khi Ethan đẩy cửa bước vào căn hộ. “Nó đây. Mái nhà thân yêu,” Ethan nói.

Tôi đưa mắt nhìn quanh, cố che giấu vẻ thất vọng. “Mình đã bảo rồi, nhà mình bé lắm,” cậu ấy nói, thản nhiên dẫn tôi đi xem xét một vòng. Mọi thứ trong nhà đều sạch sẽ gọn gàng và được sắp xếp đâu ra đấy, nhưng tôi không thấy có đặc điểm gì mang phong cách châu Âu, chỉ trừ những hình trang trí vương miện trông cũng tạm được viền quanh trần nhà khá cao. Căn bếp chẳng có gì đặc biệt, phòng tắm thì đến là chán, được trải thảm kín sàn (phòng tắm mà thế thì đúng là kỳ quặc, nhưng theo lời Ethan thì phòng tắm kiểu ấy không phải là hiếm gặp) và có một cái toilet bé tí tẹo.

“Căn hộ xinh lắm,” tôi nói, vờ như vui vẻ. “Thế phòng mình đâu?”

“Cứ từ từ, bạn thân mến. Mình cũng sắp đưa cậu tới đó đây,” Ethan đáp và dẫn tôi tới một phòng bếp, thậm chí còn bé hơn cả phòng của người phục vụ ở các tòa nhà chung cư New York. Có độc một cái cửa sổ hẹp chui qua không được, lại còn cả một hàng chấn song nữa chứ. Trong góc phòng là một cái tủ ngăn kéo màu trắng, không hiểu sao trông lại đối nhau chan chát với bốn bức tường cùng sơn màu trắng, nó khiến cho cả hai đều trông xám xịt xấu xí. Trên bức tường kế bên là một giá sách nhỏ, cùng sơn trắng nhưng đã bị tróc, để lộ ra lớp sơn cũ màu xanh lá cây. Trên đó chẳng có gì ngoài mấy cuốn sách bìa mềm và một vỏ ốc to tướng màu hồng.

Không hiểu sao mấy vỏ sò vỏ ốc nhặt được trên bãi biển luôn khiến tôi cảm thấy thật buồn. Tôi ghét cái âm thanh cô độc và trống rỗng vang lên khi áp cái vỏ lên tai, dù lúc nào tôi cũng bị lôi cuốn mà phải lắng nghe. Y như rằng, khi cầm chiếc vỏ trên giá sách lên và nghe thấy tiếng vọng u u, trong tôi chợt trào dâng một nỗi buồn vô hạn. Tôi đặt lại nó vào chỗ cũ, rồi bước tới cửa sổ, ngoái nhìn lên con phố phía trên.

Quang cảnh bên ngoài không có gì cho thấy tôi đang ở London cả. Nơi này chẳng khác gì Cleveland ở Mỹ. Chắc hẳn Ethan biết tôi đang nghĩ gì, vì cậu

nói, “Này, Darce. Nếu cậu không thích căn phòng thì ở đây có nhiều khách sạn lắm...”

“Sao cậu lại nói thế?” tôi hỏi, giả bộ ngây thơ. “Mình có bảo là không thích đâu nào!”

“Mình hiểu cậu quá rồi.”

“Ừm, thế thì cậu nên biết rằng mình vô cùng cảm ơn cậu, vô cùng vui sướng khi được ở lại đây. Mình thích cái xà lim nhỏ bé ấm áp này lắm.” Tôi bật cười. “À, quên. Ý mình là căn phòng này.”

Ethan nhướn mày đưa mắt nhìn tôi qua gọng kính đôi mắt.

“Mình đùa thôi mà! Đó đâu phải xà lim chứ,” tôi nói, thầm nghĩ ngay cả John Hinckley con^[11] cũng còn được ở một nơi khá khảm hơn thế này.

Ethan lắc đầu quay đi và lôi hành lý của tôi vào phòng. Đến khi xong xuôi thì chẳng còn chỗ mà đứng chứ đừng nói gì đến ngủ.

“Mình ngủ ở đâu bây giờ?” tôi kinh hoàng hỏi cậu ấy. Ethan mở tủ chỉ vào một cái đệm hơi. “Mình vừa mua cho cậu hôm qua đấy. Đệm hơi xa hoa, dành cho cô nàng xa hoa.”

Tôi mỉm cười. Vậy là danh tiếng xa hoa của tôi vẫn được bảo toàn.

“Xếp đồ đi nhé. Sau đó tắm một cái, nếu cậu muốn.”

“Tất nhiên là muốn. Người mình bắn chết được.”

“Rồi. Khi nào cậu tắm xong chúng ta sẽ đi kiểm thứ gì bỏ bụng.”

“Tuyệt vời!” tôi thốt lên, thầm nghĩ có lẽ căn hộ của Ethan không như những gì tôi hình dung, nhưng mọi thứ khác chắc sẽ tuyệt hơn cả kỳ vọng của tôi. Quang cảnh đường phố ở London thừa sức bù lại cho mùi băng phiến và căn phòng bé như hũ nút này.

Tôi đi tắm, chán nản thấy nước chỉ chảy tí tách nhỏ giọt và gió lùa vào phòng khiến tấm rèm bằng ni lông cứ đập đập vào chân tôi. Nhưng ít ra Ethan cũng còn có loạt sản phẩm vệ sinh cá nhân dùng được cho cả nam lẫn nữ khá ổn. Rất nhiều đồ của hãng Kiehl, trong số đó có cả một loại sữa rửa mặt tẩy da chết chiết xuất từ dứa mà tôi yêu thích. Dùng xong, tôi cẩn thận đặt vào chỗ cũ để cậu ấy không biết. Chẳng ai thích khách đến nhà lại dùng đồ tắm hảo hạng của mình cả.

“Nước nhà cậu có vấn đề phải không?” tôi hỏi Ethan khi bước ra từ phòng tắm, mặc chiếc áo choàng lụa hồng đắt tiền nhất, và lùa tay chải chải mái tóc ướt. “Tóc mình kinh quá. Phai hết cả màu nhuộm.”

“Nước ở đây cứng lắm. Rồi cậu sẽ quen thôi... Chỉ có điều nó để lại vết ố bẩn trên quần áo đấy.”

“Cậu đùa đấy à?” tôi hỏi và nghĩ bụng nếu quả thực như lời cậu ấy nói thì chắc tôi sẽ phải mang đồ đi giặt khô hết. “Cậu không kiểm thử gì làm mềm nước được sao?”

“Mình chưa bao giờ tính đến chuyện đó. Nhưng cậu cứ tự nhiên triển khai nếu muốn.”

Tôi thở dài. “Mình đoán cậu cũng không có cả máy sấy nữa, đúng không?”

“Đoán đúng lắm,” Ethan đáp.

“Ừm, vậy thì có lẽ đành phải để mọi thứ tự nhiên thôi. Hôm nay chúng ta không gặp gỡ ai đấy chứ? Mình muốn trông mình phải thật đẹp khi cậu giới thiệu mình với đám bạn của cậu.”

Ethan đứng quay lưng lại phía tôi, mãi mê xem một đồng hóa đơn đặt trên bàn ăn. “Mình chẳng có đám bạn nào đâu. Chỉ một vài người thôi. Và mình cũng chưa có kế hoạch làm gì cả.”

“Phù, may quá. Mình muốn tạo ấn tượng tốt ngay lần đầu tiên. Cậu biết đấy, người ta vẫn hay nói ấn tượng đầu tiên cũng là ấn tượng sau cùng mà!”

“Ừ.”

“Thế thì hôm nay mình sẽ đến cửa hàng Harrods kiểm cái máy sấy tóc,” tôi nói.

“Là mình thì mình chẳng hơi đâu đến tận Harrods chỉ để mua một cái máy sấy đâu. Ở góc phố này có một hiệu thuốc đấy. Tên là Boots.”

“Boots ư! Hay thật!”

“Đó chỉ là hiệu thuốc bình thường thôi.”

“VẬY thì mình đi thay đồ đây.”

“Ừ,” Ethan nói, không thèm ngẩng lên nhìn.

Sau khi tôi khoác lên mình chiếc áo len ấm áp nhất và tóc đã hơi khô, Ethan dẫn tôi đi ăn trưa ở một quán rượu gần nhà. Nhìn bề ngoài thì quán khá đẹp: đó là một tòa nhà nhỏ xây bằng gạch với dáng vẻ cổ kính có dây thường xuyên bò lan trên những bức tường. Hai bên lối vào là những chậu cây bằng đồng với những bông hoa bé xíu màu đỏ. Nhưng cũng giống như căn hộ của Ethan, bề ngoài là một chuyện, còn bên trong lại là chuyện khác. Tối tăm và bẩn thỉu, mù mịt khói thuốc, toàn những gã đàn ông lao động trông không thể ưa nổi với những đôi bốt bẩn thỉu và bộ móng tay thậm chí còn kinh khủng hơn. Điều này đặc biệt đang chú ý vì tôi thấy trên cửa trước có một tấm biển đề rằng: **YÊU CẦU TRANG PHỤC LAO ĐỘNG SẠCH SẼ**. Tôi cũng thấy cả một tấm pa-nô nhỏ ở gần quầy bar viết: **VUI LÒNG BÁO CHO CHỦ QUÁN NẾU THẤY TÚI XÁCH HAY GÓI HÀNG NÀO CÓ DẤU HIỆU KHẢ NGHI**.

“Sao lại có tấm biển kia?” tôi hỏi Ethan và chỉ tay vào tấm biển.

“Đó là của IRA,” cậu ấy đáp.

“Gì cơ?”

“Irish Republican Army, Quân đội Cộng hòa Ireland ấy mà?” Ethan nói.
“Nhớ chưa?”

“À, ra vậy,” tôi nói, lảng máng nhớ tới vài vụ khủng bố xảy ra vài năm về trước. “Đúng rồi.”

Khi đã an tọa, Ethan nói tôi nên gọi món cá và khoai tây chiên.

“Mình cảm thấy hơi nôn nao. Chẳng biết là do mang thai hay do chuyến đi nữa. Có lẽ mình chọn món gì đó đơn giản ít vị thôi. Pho mát nướng được không?”

“Cậu may đấy. Ở đây có món croque monsieur ngon lắm.”

“Croque misters á?” tôi hỏi. “Món gì vậy?”

“Đó là tên tiếng Pháp của món thịt lợn hun khói bọc pho mát.”

“Nghe có vẻ ngon nhỉ,” tôi nói, thầm nghĩ mình phải tăng cường vốn tiếng Pháp học hồi cấp ba mới được. Như thế sẽ rất tiện khi tôi và Alistair đi nghỉ cuối tuần ở Paris.

Ethan ra quầy bar gọi đồ ăn cho chúng tôi, cậu ấy nói đó là việc bình thường ở các quán rượu của Anh, trong khi tôi dán mắt vào một tờ báo ai đó bỏ lại trên bàn. Ảnh của Victoria và David Beckham - hay như cách gọi của người Anh là “Posh và Becks” - nằm chình ình trên trang bìa. Tôi biết ở nước Anh này David Beckham là ngôi sao sáng giá, nhưng thực sự tôi chẳng hiểu làm gì mà đến mức thế. Anh ta có đẹp đẽ gì lắm đâu, má thì hõm, tóc thì thưa. Tôi lại còn rất ghét mấy cái khuyên anh ta đeo ở tai nữa chứ. Tôi nói thế với Ethan, vậy mà cậu ấy bậm môi lại như thể David là bạn thân của mình vậy.

“Cậu đã bao giờ xem anh ta chơi bóng chưa?” Ethan hỏi.

“Chưa. Ai thèm xem bóng đá chứ?”

“Cả thế giới này xem. Đó là môn thể thao thịnh hành nhất ở mọi nơi đây, chỉ trừ nước Mỹ thôi.”

“Ừm, theo như mình thấy, gã David này,” tôi nói, gõ ngón tay lên tấm ảnh, “còn lâu mới sánh được với George Clooney. Thế thôi.”

Ethan đảo tròn mắt đúng lúc một cô phục vụ lôi thìa lệch thếch mang đồ ăn đến bàn chúng tôi, đưa cho mỗi người một bộ dao đĩa được bọc trong khăn giấy. Cô ta hỏi han Ethan vài câu về tình hình viết lách của cậu ấy. Vậy là Ethan thường xuyên đến đây ăn. Tôi nhận thấy cô ta có hàm răng xấu kinh, vẹo vọ, vàng khè. Khi cô phục vụ đi rồi, tôi không ghìm được lời nhận xét. “Vậy ra lời đồn về chuyện răng miệng của người dân ở đây là thật?”

Ethan rắc muối lên cá, khoai tây chiên và một đồng khoai tây nghiền màu xanh lá cây. “Kiley rất tốt bụng,” cậu ấy nói.

“Mình có bảo cô ta không tốt đâu. Mình chỉ nói là răng cô ta xấu thôi. Giới ạ,” tôi đáp và tự hỏi chẳng lẽ tôi nhận xét gì về mọi thứ ở đây cũng khiến cậu ta tự ái hay sao. “Mà cái món khoai tây nghiền xanh lè kia là gì thế?”

“Đậu đấy. Ở đây người ta gọi đó là món đậu nhão.”

“Kinh quá.”

Ethan không đáp. Tôi nếm thử một chút xíu món croque monsieur. Trong lúc nhai tôi bỗng thấy muốn thốt ra cái tên Rachel, muốn thăm dò mọi chuyện từ phía Ethan để xem cậu ấy có biết về mối quan hệ giữa Rachel và Dex không. Nhưng tôi biết mình phải tính toán đường đi nước bước thật cẩn thận. Nếu đột ngột tuôn ra một tràng, chắc chắn Ethan sẽ ngậm miệng hến ngay. Vậy là sau vài phút lặng im để tìm chiến thuật hợp lý, tôi nhắc đến tên cô ta dưới vỏ bọc gợi lại một kỷ niệm thời cấp ba khi Rachel, Ethan và tôi cùng đi xem một trận đấu bóng chày của đội Cubs vào mùa hè sau khi tốt nghiệp. Rồi tôi nghiêng đầu nói với vẻ rất vô tư, “Mà Rachel dạo này sao rồi nhỉ?”

Ethan không mặc mưa. Cậu ấy rời mắt khỏi món đậu nhão, ngẩng lên bảo, “Ồn cả.”

“Chỉ có thể thôi sao?”

“Darcy,” Ethan nói, vẻ ngây thơ giả nai của tôi không thể qua mắt cậu. Khó mà điều khiển được Ethan theo ý mình.

“Gì?” tôi hỏi.

“Mình sẽ không làm thế đâu,” cậu ấy nói.

“Làm gì?”

“Nói chuyện về Rachel với cậu.”

“Sao lại không chứ? Mình không hiểu,” tôi nói, bỏ chiếc sandwich lên đĩa.

“Rachel là bạn của mình.”

“Thì cậu cũng là bạn của mình, cậu biết mà.”

Cậu ấy rướn chút ghế lên món cá rồi nói, “Mình biết.”

“Annalise là bạn của mình và Rachel, rồi cô ấy cũng sẽ kể với mình mọi chuyện thôi,” tôi nói, lựa lời thật cẩn thận. “Sao cậu không nói cho mình biết ý kiến của cậu? Mình sẽ không phạt ý đâu. Mình biết thừa cậu đứng về phía Rachel rồi.” Liệu pháp đòn tâm lý ngược luôn đáng để đem ra thử, dù là thử với một người thông minh như Ethan.

“Nghe này Darcy, chỉ là mình thấy không thoải mái khi nhắc đến chuyện đó. Cậu không còn điều gì khác để nói ngoài Rachel sao?”

“Tin mình đi. Còn nhiều lắm,” tôi nói như thể cuộc sống của tôi luôn có biết bao điều hay ho thú vị trước khi tôi lâm vào cảnh khốn đốn thế này.

“Vậy thì... đừng cố khích mình chê bai Rachel nữa.”

“Mình có làm vậy đâu. Mình chỉ muốn nói chuyện với cậu, người bạn thuở ấu thơ của mình, về một người bạn khác của bọn mình và... những chuyện gần đây, thế thôi. Việc đó có gì sai trái lắm sao?”

Ethan nhìn tôi thật lâu, rồi ăn nốt bữa trưa của mình trong im lặng. Ăn xong, cậu ấy châm thuốc, hít một hơi dài rồi phả khói về phía tôi.

“Ê! Coi chừng! Mình đang có thai đấy!” tôi ré lên.

“Xin lỗi,” Ethan nói, xoay ghế nhả khói sang hướng khác. “Nhưng sống ở đây cậu cũng khó mà tránh được điều đó. Người Anh hút thuốc nhiều lắm.”

“Mình cũng biết thế,” tôi nói, đưa mắt nhìn quanh. “Trong này đến là hôi hám.”

Cậu ấy chỉ nhún vai.

“Vậy. Mình chỉ hỏi vài câu thôi được không?”

“Nếu là về Rachel thì không.”

“Thôi nào Ethan, toàn những câu hỏi tuyệt đối vô hại thôi. Đi mà, được không?”

Cậu ấy không đáp, vậy là tôi tung ra câu đầu tiên. “Gần đây cậu có nói chuyện với Rachel không?”

“Có, cách đây không lâu.”

“Cô ta có biết mình đến đây không?” Ethan gật. “Và cô ta không phản đối chứ?” tôi hỏi, thầm mong cô ta phải phản đối chuyện này. Tôi muốn Rachel ghen lồng lộn lên vì tôi đang ở London cùng với anh bạn Ethan quý hóa của cô ta. Tôi muốn cô ta cảm thấy những gì thuộc về mình đang bị xâm phạm. Tôi đang hết sức nóng lòng chờ đến lúc Ethan gửi cho cô ta bưu thiếp từ những nơi tôi và cậu ấy đến thăm - những chuyến du ngoạn đến Vienna, Amsterdam, Barcelona. Có khi tôi còn bơm thêm một câu tai ác vào phần tái bút của một tấm thiệp nào đó. “Ước gì có cậu ở đây,” tôi sẽ

viết như thế. Để cho cô ta biết rằng tôi đã quên sạch mọi chuyện liên quan đến Dex, rằng tôi đang thẳng tiến tới một tương lai tươi sáng.

“Ừ. Cô ấy không phản đối.”

Tôi khịt mũi, tỏ vẻ còn lâu tôi mới tin điều đó. Ethan nhún vai.

“Vậy cô ta có gì mới không?”

“Không có gì nhiều.”

“Vẫn còn cặp kè với Dex à?”

“Darcy. Thôi đi. Mình nói nghiêm chỉnh đấy.”

“Sao chứ? Cậu cứ nói đi! Mình không quan tâm hai kẻ đó có còn bên nhau không, chỉ là mình tò mò thôi...”

“Mình nói hết sức nghiêm chỉnh đấy,” Ethan nhắc lại. “Đừng hỏi về Dex nữa.”

“Được rồi. Được rồi. Thật dớ dẩn, chúng ta là bạn của nhau mà không thể nói thẳng nói thật với nhau. Nhưng thôi. Cậu không thích thì thôi vậy.”

“Phải. Mình không thích,” Ethan đáp, trông như người kiệt sức.

Sau bữa trưa, tôi dờ dờ trong khi Ethan lui về phòng để viết lách. Tôi có sang phòng cậu ấy vài lần để xin thêm mắc áo, mỗi lần tôi xuất hiện là cậu ấy lại ngẩng đầu lên khỏi laptop và nhìn tôi với vẻ khó chịu như thể một yêu cầu nhỏ nhoi như xin mắc áo cũng làm gián đoạn dòng suy nghĩ của cậu ấy vậy.

Đến khoảng ba giờ chiều, mọi thứ đã được sắp xếp gọn gàng đến mức tối đa đối với một căn phòng chật hẹp. Tôi tống quần áo vào chạn tủ, xếp những đôi giày yêu thích thành hai hàng dưới đáy tủ, sau đó cho tất cả đồ trang điểm, đồ vệ sinh cá nhân và đồ lót lên giá sách. Cái giá không đẹp lắm nhưng cũng tương đối hữu dụng. Đúng lúc định dẹp hết mọi việc lại và

đi tìm Ethan nói chuyện phiếm cho vui thì tôi trông thấy Ethan trong phòng khách, nhét giấy tờ và bao thuốc vào một chiếc túi đeo có nhiều ngăn.

“Cậu định đi à?” tôi hỏi.

“Ừ.”

“Đi đâu?”

“Ra ngoài. Để viết.”

“Chính xác thì cậu đang viết gì vậy?”

“Một chương trong cuốn sách về kiến trúc của London. Gần đây mình cũng bắt đầu viết tiểu thuyết. Cả một đồng bài viết cho các tạp chí nữa, mình là ký giả tự do mà. Cậu biết đấy, những việc phải làm để trả tiền thuê nhà ấy mà.”

“Tiểu thuyết của cậu có nội dung như thế nào?” tôi hỏi và nghĩ thầm rằng cuộc đời mình mà lên sách thì hay phải biết. Chắc chắn tôi có thể cho cậu ấy vài gợi ý rất tuyệt.

“Nó nói về một anh chàng mất hết người thân trong một vụ tai nạn khí CO và phải sống một mình trong rừng để chữa bệnh.”

“Nghe có vẻ thú vị quá.”

“Mang lại rất nhiều hy vọng và lạc quan.”

“Chắc vậy... Nhưng cậu nhất định phải làm việc trong ngày đầu tiên mình tới đây sao?”

“Đúng, mình phải làm việc,” cậu ấy nói mà chẳng có vẻ áy náy chút nào.

Tôi nhú mày hỏi sao cậu không ở nhà mà viết. Tôi nói tôi sẽ tuyệt đối giữ trật tự. “Giống như một con chuột trong nhà thờ vậy,” tôi thì thào.

Ethan cười. “Cậu mà chịu làm chuột trong nhà thờ ấy à?”

“Thôi mà Ethan. Xin cậu đấy,” tôi nói. “Không có cậu mình sẽ cảm thấy cô đơn lắm.”

Cậu ấy lắc đầu. “Ở nhà mình chẳng nghĩ ra cái gì để viết cả.”

Cũng phải thôi. Nơi này bé bằng lỗ mũi mà, tôi nghĩ thầm. Nhưng tôi không nói mà chỉ vung hai tay lên đáp, “Được rồi. Được rồi. Nhưng có điều này cậu cần biết... kính đi với mũ lưỡi trai không hợp đâu. Chỉ nên chọn một thứ thôi. Nếu không, trông sẽ giống như là... dùng phụ kiện quá đà ấy. Cậu chỉnh đốn lại vẻ bề ngoài đi.”

Ethan lắc đầu trong khi tôi đi theo cậu ấy ra cửa.

“Thế nếu cần cậu thì mình biết tìm ở đâu đây?” tôi hỏi.

“Cậu cần gì mình chứ,” Ethan đáp.

“Mình không đùa đâu, Ethan! Cậu sẽ đến chỗ nào đây?”

“Cũng chưa biết. Chắc là cứ lang thang cho tới khi tìm được quán cà phê dễ chịu nào đó. Một nơi không quá tĩnh lặng, không quá ồn ào, một cái quán tử tế không có gì nổi bật, thế thôi. Mình đã để lại số di động trên đó rồi,” cậu ấy nói, trở về phía tấm bảng trên chiếc bàn ở hành lang. “Chỉ khi nào thật cần mới được gọi đấy.”

“Mình đi cùng cậu không được à?”

“Không được.”

Tôi thở dài. “Không có cậu mình biết làm gì cho hết ngày bây giờ? Mình không nghĩ sẽ phải ở một mình ngay hôm đầu tiên tới đây đâu.”

Ethan chuyển chiếc túi sang vai bên kia rồi nhìn tôi, chuẩn bị lên lớp dạy dỗ.

“Thôi thôi. Xin lỗi... mình sẽ tự lo liệu.”

Cậu ấy đưa tôi một chùm chìa khóa, một cuốn sách gáy xoắn và một tấm bản đồ. “Chìa nhỏ mở cửa trước. Chìa đồng mở khóa trên cùng. Chìa vạn năng mở bên dưới. Tất cả khóa đều vạn sang trái. Và cầm cả cuốn A to Zed này nữa. Cầm nang đường phố London dành cho cậu đấy.”

“Mình ghét bản đồ,” tôi vừa nói vừa lật giở cuốn sách. “Của nợ này đúng là không thể ư nổi. Sao mà dày thế.”

“Có cậu mới là đồ không thể ư nổi ấy,” Ethan đáp. “Thôi cậu nói luôn đi, mình nên mua sắm ở khu nào,” tôi nói.

“Đằng sau cuốn A to Zed có phần tra cứu đấy. Cậu cứ tìm khu Knightsbridge, đến đó tha hồ mà mua. Có Harrods đấy. Cả Harvey Nichols nữa, cửa hàng này hợp với cậu hơn đấy.”

“Sao lại thế?” tôi hỏi, hồi hộp chờ đợi một lời khen. “Thì sành điệu hơn chứ sao.”

Tôi mỉm cười. Đương nhiên rồi, tôi lúc nào mà chả sành điệu. “Từ đây tới Knightsbridge có xa không?”

“Đi bộ thì lâu, đi taxi thì nhanh. Còn tàu điện ngầm thì để hôm khác mình chỉ cho. Giờ mình vội lắm.”

“Cảm ơn cậu, Ethan,” tôi nói và thơm lên má cậu ấy.

“Hẹn gặp cậu tối nay. Còn bây giờ, mình phải đi kiểm vài bộ xinh xinh đây.”

“Có vẻ thú vị nhỉ,” Ethan nói với một nụ cười khích lệ, cứ như thể cậu ấy hiểu rằng nếu bắt đầu một cuộc sống mới thì tôi cũng sẽ cần đến cả một tủ quần áo mới vậy.

MƯỜI CHÍN

Hóa ra, những lời Ethan nói quả là chuẩn xác. Harvey Nichols đúng là cực hợp với phong cách của tôi. Tôi đến Harrods trước tiên, nhưng ở đó quá rộng và chỉ hợp với đám dân du lịch rẻ tiền giống như trung tâm Macy ở Mỹ. Harvey Nics - tôi nghe một cô gái Anh gọi như thế ở ngay đầu phố Sloane - là nơi sang trọng hơn, nhiều đồ đắt tiền hơn, khiến tôi nhớ đến Henri Bendel hay Barneys ở New York. Tôi như lạc vào chốn thiên đường, đi hết quầy này đến quầy khác, chọn được bao nhiêu là đồ của Stella McCartney, Dolce & Gabbana, Alexander McQueen, Jean Paul Gaultier và Marc Jacobs. Sau đó tôi kiểm thêm vài đồ hàng hiệu khác, tìm được những bộ trang phục đẹp mỹ mãn dành cho mùa đông của các nhà thiết kế tôi chưa từng nghe tên.

Trong cả buổi chiều hôm ấy, chỉ có một khoảnh khắc duy nhất tôi cảm thấy lo sợ, đó là khi tôi phát hiện ra mình không còn mặc vừa cỡ 6 nữa. Tôi mang thai đã được mười bảy tuần rồi, việc lên vài cân đầu tiên đã khiến tôi phải chọn cỡ lớn hơn so với cỡ 4 mà tôi luôn mặc. Nhưng giờ đây, khi ngay cả cỡ 6 cũng không vừa, tôi bắt đầu lo cuống lên. Tôi sẫm soi nhìn đùi và mông mình trong gương ở phòng thay đồ, sau đó bắt chước bài kiểm tra với chiếc bút chì. Bài kiểm tra như sau: đứng khép hai bàn chân lại, kẹp một chiếc bút chì ở giữa hai đùi rồi xem nó có yên vị ở đó không hay là rơi xuống. Tôi thở phào nhẹ nhõm khi thấy hai đùi mình vẫn còn thon gọn - kẹp bút chì thì chắc chắn sẽ rơi. Vậy thì tại sao cỡ đồ của tôi lại có thể thay đổi một cách đột ngột đến thế được nhỉ, cứ như thế chỉ qua một đêm mà mọi thứ đã khác hẳn vậy? Tôi thò đầu ra khỏi phòng thay đồ và gọi cô gái bán hàng cực xinh, cô ta mặc chiếc váy da thời thượng và đi đôi boots mềm bóng màu cam.

“Cô cho tôi hỏi chút, hàng Dries Van Noten này có size hơi khác đúng không?” tôi nói.

Cô ta bật ra tiếng cười du dương. “Chị là người Mỹ?”

Tôi gật.

“Cỡ bên này khác hẳn với bên Mỹ chị ạ. Ở Mỹ, chị mặc cỡ 4 phải không?”

“Vâng,” tôi nói đầy tự hào. “Bình thường tôi vẫn vừa cỡ đó. Nhưng gần đây mua đồ bên đó tôi cũng chọn cỡ 6 rồi.”

“Vậy thì ở đây chị phải chọn cỡ 10.”

“Ôi, ra vậy, nhẹ cả người!”

“Tôi lấy cỡ khác cho chị nhé?”

Tôi gật đầu cảm kích, đưa đồng quần áo cho cô bán hàng và nhờ cô ta lấy thêm một chiếc váy giống như cái cô ta đang mặc. Sau đó tôi nửa kín nửa hở đứng chờ trong phòng, chăm chú nhìn cái lùm lùm hơi nhô ra nơi bụng mình. Cứ như thể chỉ qua một đêm nó đã nhú lên vậy, nhưng còn lại thì cơ thể tôi vẫn thon thả gọn gàng. Tôi đã không còn tuân theo chế độ luyện tập nghiêm ngặt như trước khi cưới nữa, mà lấy cứ chỉ cần chú ý trong việc ăn uống thì tôi vẫn có thể giữ được dáng mi nhon thêm ít nhất vài tháng nữa.

Cuối cùng khi quay lại, cô ta kêu lên, “Ôi, hóa ra chị có bầu! Em bé được mấy tháng rồi ạ?”

“Hơn bốn tháng,” tôi nói, vuốt nhẹ ổ bụng hơi tròn.

“Bốn tháng mà trông chị vẫn đẹp hết ý,” cô ta rủ rỉ bằng thứ giọng nghe thật thời thượng.

Tôi cảm ơn cô bán hàng và đứng tránh sang một bên để cô ta treo đồ cỡ 10 lên móc cho mình. Một tiếng sau, tôi đã mua được năm bộ đồ đẹp tuyệt, Claire mà nhìn thấy chắc phải thèm nhỏ dãi. Trong lúc quẹt thẻ Visa, tôi chợt nhớ ra rằng số tiền này nếu tính bằng đô la sẽ lớn hơn nhiều so với tiền bảng Anh, nhưng tôi nhủ thầm rằng đừng bận tâm quy đổi làm gì. Chỉ cần giả vờ như số tiền đó là đô la chứ không phải bảng Anh thôi. Với lại,

vài ngàn đô la thì có là gì so với cuộc sống của tôi? Chẳng là cái gì hết. Đặc biệt là khi tôi coi đây là bước khởi đầu cho cuộc đời mới. Một khoản đầu tư.

Và trong khi đầu tư cho chính mình, tôi nghĩ thậm chí lẽ mình cũng nên tậu thêm vài đôi giày Jimmy Choo nữa, như thế cũng rất thực tế đấy chứ, tôi có thể diện chúng trong suốt thời gian mang thai, thậm chí cả khi từ viện về với Alistair cùng đi bên cạnh nữa.

Tôi rời khỏi Harvey Nics, quay về con phố Sloane lung linh hào nhoáng để ghé thăm những người bạn cũ - Christian Dior, Valentino, Hermès, Prada, Gucci - và vô cùng sung sướng khi phát hiện ra cửa hiệu nào cũng có hàng hơi khác một chút so với ở New York. Thế là tôi tự thưởng cho mình một chiếc túi da nâu mang phong cách bụi với những chiếc khóa bằng đồng tuyệt đẹp hiệu Gucci.

Mua xong món đồ cuối cùng, tôi bắt taxi về căn hộ của Ethan, mệt nhoài nhưng hết sức thích thú với những thứ khuân về, háo hức chờ đến lúc cho cậu ấy thấy những gì mình đã khám phá, chinh phục và thu được. Ethan vẫn chưa về, vậy là tôi tự đi lấy một cốc kem mâm xôi và bật ti vi lên. Tôi phát hiện ra ti vi nhà Ethan chỉ có đúng năm kênh truyền hình, thế là tôi phải xem một loạt bộ phim sitcom chẳng vui nhộn tí nào của Anh cùng một chương trình truyền hình thực tế xoay quanh một cửa hiệu làm tóc. Cuối cùng, khi đồng hồ chỉ hơn mười giờ một chút, Ethan mới lò dò bước vào.

“Cậu đi đâu suốt mấy tiếng vừa rồi thế?” tôi chống nạnh hỏi.

Cậu ấy quăng chiếc túi xuống sàn và đưa mắt liếc tôi.

“Sáng tác,” Ethan đáp.

“Sáng tác suốt này giờ ư?”

“Phải.”

“Có chắc không? Người cậu có mùi như ở quán bar ấy,” tôi nói, rúc mũi vào áo khoác của Ethan. “Đừng coi thường khả năng tiệt trùng của mình chỉ vì mình đang mang thai.”

Cậu ấy giật tay ra, cặp mắt xanh nheo lại. “Mình chẳng tiệt trùng gì hết, Darce. Mình đến quán cà phê để viết. Những quán cà phê đầy khói thuốc. Mình bảo cậu rồi còn gì.”

“Nếu cậu đã nói vậy thì thôi... nhưng mình phải nói cho cậu biết rằng mình chán muốn chết đi được. Và mình đói meo rồi đây. Từ tối đến giờ mình chỉ có mỗi tí kem bỏ bụng. Đang mang thai lẽ ra mình không được bỏ bữa như thế này mới phải.”

“Cậu cứ việc ăn khi không có mình,” Ethan đáp. “Ở nhà mình có sẵn đồ ăn rồi, và trên phố chính cũng có nhiều quán lắm. Sau này nếu cậu cần thì có một tiệm ăn Liban khá ngon tên là Al Dar... Họ không mang đến nhà nhưng cậu có thể gọi điện đặt trước rồi ra lấy về.”

Tôi hơi tức khi thấy cậu ấy không quan tâm đến mình lắm, nhưng tôi quyết định không lăn ra đổ. Thay vào đó, tôi mở một màn trình diễn thời trang nho nhỏ, cho Ethan thấy tất cả những món đồ tôi mua được, xoay người tạo dáng trong khi cậu ấy xem thời sự.

Tôi nhận được rất nhiều lời khen qua loa, nhưng nói chung cậu ấy chẳng mấy hứng thú với những bộ quần áo của tôi. Thậm chí trong lúc ti vi đang đưa tin về một vụ đánh bom tự sát ở Jerusalem, Ethan còn bắt tôi im, đưa lòng bàn tay ra gần sát mặt tôi. Đến lúc đó, tôi đành dẹp đi giấc mơ làm thân với Ethan, lui về phòng bơm chiếc đệm hơi. Một lúc sau, Ethan xuất hiện ở ngưỡng cửa với một chiếc chăn, một tấm ga trải và một chiếc gối nhỏ. “Vậy ra cậu đã biết phải làm gì với nó rồi cơ à?” cậu ấy hỏi, trở vào tấm đệm.

“Ừ,” tôi nói, ngồi trên mép đệm, hơi nhún lên nhún xuống. “Nó có một cái bơm nhỏ. Dễ dàng hơn nhiều so với việc phải thổi hơi.”

“Mình đã bảo đồ xịn mà.”

Tôi mỉm cười, ngáp dài và lịch sự đòi một cái hôn chúc ngủ ngon. Ethan cúi xuống, thơm lên trán tôi. “Chúc ngủ ngon, Darcy.”

“Ngủ ngon, Ethan.”

Sau khi cậu ấy khép cửa lại, tôi tắt đèn và vật lộn tìm một chỗ nằm thoải mái trên chiếc đệm hơi, sắp đi sắp lại đồng chăn gối. Nhưng dù vô cùng mệt mỏi sau một chuyến bay dài và vì chênh lệch múi giờ, tôi vẫn không sao nhắm mắt được. Sau một tiếng trằn trọc, cuối cùng tôi cầm theo chăn gối đi vào phòng khách, hy vọng cái sofa của Ethan sẽ đem lại cảm giác dễ chịu hơn. Nhưng không, nó bị ngăn mất một đoạn, khiến tôi khao khát muốn duỗi chân ra mà không xong. Tôi cố gác chân lên tay vịn sofa, nhưng cái tay vịn lại hơi quá cao, sau vài phút kê chân, tôi có cảm giác máu dồn hết cả lên đầu. Tôi ngồi dậy, rên rầm, và nhìn chăm chặp vào căn phòng tĩnh lặng tăm tối.

Vậy là chỉ còn một cách. Vẫn quần chăn quanh người, tôi nhón chân đi dọc hành lang tới phòng Ethan, áp tai lên cửa. Tôi có thể nghe thấy tiếng radio vọng ra từ trong phòng cậu ấy và hiểu rằng có lẽ một phần lý do khiến tôi không ngủ được là do phòng tôi quá yên tĩnh. Tôi đã quen với âm thanh như ru ngủ của tiếng xe cộ ở thành phố New York. Tôi gõ cửa khe khẽ, hy vọng cậu ấy vẫn còn thức và đồng ý nói chuyện vài phút. Không thấy động tĩnh. Tôi lại gõ, lần này to hơn. Vẫn không thấy gì. Vậy là tôi thử vặn tay nắm cửa. Không khóa. Tôi đẩy cửa bước vào và thì thầm gọi tên Ethan. Không có lời đáp. Tôi tiến lại gần giường và cúi nhìn cậu ấy. Miệng Ethan hơi hé mở, hai tay đặt dưới một bên má bầu bĩnh.

Tôi ngần ngừ một lát rồi gọi to như bình thường, “Ethan?”

Khi cậu ấy vẫn nằm yên, tôi đi sang bên kia giường. Bên đó còn khá rộng, đủ chỗ cho tôi, vậy là tôi trèo lên nằm cạnh Ethan trong khi vẫn quần chăn của mình. Tôi vốn định nói chuyện thật lâu nhưng không ngờ chỉ ở gần bên

một người bạn thân từ hồi còn ở quê nhà cũng đã lập tức khiến tôi thấy đỡ cô đơn. Vừa mới bắt đầu lơ mơ ngủ thì tôi chợt cảm thấy Ethan động đậy. Mở mắt ra, tôi thấy Ethan nheo mắt nhìn mình.

“Cậu đang làm gì trên giường mình thế?”

“Xin cậu cho mình ở lại,” tôi nói. “Ngủ trong căn phòng có song sắt trên cửa sổ mình thấy cô đơn lắm. Với lại, có lẽ đêm hơi không tốt cho lưng mình. Xin cậu rủ lòng thương cô gái đang bụng mang dạ chửa như mình. Đi mà, nhé?”

Ethan thốt lên một tiếng kêu khó chịu nhưng không phản đối. Vậy là tôi được đăng chân lân đăng đầu. Người ta hay nói khi đã ở thế thượng phong cũng là lúc phải tính đường lui, nhưng lời khuyên ấy tôi chưa bao giờ làm được. “Cho mình đắp chăn cùng cậu được không? Mình cần hơi ấm từ người khác. Lòng mình đang khô héo đây.”

“Đừng có bi đát thế,” Ethan càu nhàu với vẻ mệt mỏi nhưng cũng chịu dịch sang một bên, nhắc chăn lên cho tôi.

Tôi bỏ tấm chăn đang đắp ra và chui vào trong nằm cạnh Ethan, nép mình bên cạnh thân người mảnh khảnh nhưng mạnh mẽ của cậu ấy.

“Đừng ngó ngoáy nghịch ngợm gì đấy,” Ethan lầm bầm nói.

“Không ngó ngoáy gì đâu,” tôi vui vẻ đáp và thầm nghĩ thật thích biết bao khi có được một người bạn khác giới tốt bụng. Tôi thấy may là cả hai chưa có gì với nhau, như thế chúng tôi mới không cảm thấy ngượng ngùng chút nào khi nằm cùng giường. Thực ra nếu không tính đến chuyện thích nhau hồi tiểu học thì từ xưa tới nay tôi và Ethan mới chỉ thân mật quá đà có đúng một lần. Lần ấy chúng tôi đến dự bữa tiệc kỷ niệm mười năm họp lớp. Lúc đó tôi hơi xin, rồi chẳng hiểu tôi nghĩ gì nữa - chắc tại tôi nhận ra rằng dù cho hồi cấp ba cậu ấy có hơi kỳ quặc thì giờ đây Ethan cũng đã trở thành anh chàng nổi nhất trong lớp. Tất cả bạn bè ai cũng khao khát được nói chuyện với Ethan. Những lời tán dương hơi quá mức ấy khiến tôi nhìn nhận

Ethan với một con mắt hoàn toàn khác, hơn hẳn so với trước đây. Thế nên có lẽ tôi hơi mất tự chủ và nghĩ rằng chơi bời với cậu ấy một chút chắc cũng vui. Chi tiết như thế nào thì tôi không nhớ, chỉ biết rằng tôi đã lùa tay vào mái tóc xoăn của Ethan và gợi ý để cậu ấy lái xe đưa tôi về. May thay, Ethan đã kịp kiểm chế với một sức mạnh siêu phàm nhân danh tình bạn. Hoặc cũng có thể cậu ấy là dân gay thật. Dù gì đi nữa thì giờ đây ranh giới tình bạn giữa chúng tôi cũng đã được vạch rõ, thật may mắn làm sao.

“Mình mừng vì được ở đây lúc này,” tôi khẽ thầm thì đầy hạnh phúc.

“Ừ. Mình cũng thế,” cậu ấy đáp, nhưng nghe thật gượng gạo. “Giờ thì ngủ đi.”

Tôi im lặng được vài phút rồi tự nhiên lại muốn đi vệ sinh. Tôi cố lờ đi nhưng không được, cứ phân vân không biết có nên đi không. Cuối cùng tôi đành dậy, và vấp phải một chồng sách đặt cạnh giường.

“Darcy!”

“Xin lỗi cậu. Mình phải đi vệ sinh, không nhịn được. Mình đang mang bầu mà, đúng không?”

“Cậu mang bầu, còn mình thì bị chứng mất ngủ,” Ethan đáp. “Và mình đang cố ngủ lại sau bao nhiêu trò tai quái cậu bày ra. Mai mình còn bao nhiêu việc phải làm.”

“Mình xin lỗi. Mình hứa lát nữa mình sẽ vô cùng lẳng lặng mà đi vào,” tôi nói. Rồi vội vã đi dọc hành lang đến nhà tắm, đi tiểu, rồi quay trở lại giường. Ethan lại nhắc chần lên cho tôi vào, mắt vẫn nhắm tịt. “Giờ thì trật tự đi. Không thì về xà lim của cậu. Mình nói nghiêm chỉnh đấy.”

“Được rồi. Mình sẽ thật im lặng,” tôi đáp, lại nép mình bên cạnh cậu ấy. “Cảm ơn Ethan. Đúng là thứ mình cần. Rất cần.”

Vài tuần sau đó, mọi chuyện vẫn diễn ra y như hồi tôi mới đến. Tôi đi shopping cả ngày, khám phá ra một loạt cửa hiệu thời trang nhỏ: Amanda

Wakeley và Betty Jackson ở đường Fulham, Browns trên phố Nam Molton, Caroline Charles phố Beauchamp, Joseph phố Old Bond, và Nicole Farhi phố New Bond. Tôi mua được những món đồ thiết kế tuyệt vời: những chiếc khăn quàng nhẹ, những chiếc áo len tuyệt đẹp, những chiếc váy thời thượng, những chiếc túi có kiểu dáng lạ và những đôi giày gợi cảm. Sau đó tôi tìm đến mấy cửa hiệu bán đồ giảm giá trên phố Oxford như Next, River Island, Top Shop, Selfridges và Mark & Spencer, vì tôi luôn tin mình hoàn toàn có thể kết hợp những món đồ rẻ tiền như thế với các bộ trang phục sang trọng trong tủ quần áo một cách hết sức hiệu quả. Ngay cả những bộ đồ rõ ràng là hàng nhái nhưng nếu mặc với những món đồ xịn cùng với vẻ ngoài tự tin thì trông bạn vẫn có thể rất đẹp đấy.

Tối nào cũng thế, tôi trở về nhà cùng với đồng quần áo giày dép mua được và đợi Ethan xong việc. Sau đó chúng tôi cùng mua đồ về ăn hoặc Ethan làm nhanh món gì đó, rồi cả hai ngồi xem ti vi và chuyện trò. Khi đến giờ đi ngủ, tôi luôn lui về phòng mình trước, giả vờ cố gắng thử vận may với cái đệm hơi trước khi quay lại giường cậu ấy. Ethan sẽ làm bộ bực bội lắm, nhưng tôi biết thừa trong lòng cậu ấy cũng thích có tôi bên cạnh.

Vào ngày thứ Tư của tuần thứ ba tôi đến London, sau bao lần tôi nài nỉ chèo kéo, Ethan cuối cùng cũng đành hứa hôm sau sẽ nghỉ làm để đi chơi với tôi.

“Tuyệt quá đi mất! Mà nhân dịp gì đặc biệt vậy?” tôi hỏi.

“Ừm. Thì là lễ Tạ ơn chứ gì. Cậu còn nhớ ngày lễ đó không đấy? Hay là ở London lâu quá nên quên luôn rồi?”

“Ôi trời. Đúng là mình quên bém mất lễ Tạ ơn thật,” tôi nói, nhận ra rằng lâu lắm rồi tôi không xem lịch hay nói chuyện với ai đó ở nhà. Tôi vẫn chưa gọi điện cho bố mẹ hay em trai để báo với họ rằng tôi đã rời khỏi New York, và cảm thấy mãn nguyện khi biết mình sẽ là chủ đề của cuộc noi chuyện bên bàn ăn vào ngày mai.

“Thế cậu muốn làm gì nào?” Ethan hỏi.

“Ừm, các cửa hiệu vẫn mở cửa, đúng không?” tôi nói. “Vì ở đây họ không tổ chức ngày lễ này mà?”

Cậu ấy nhăn mặt. “Vẫn còn muốn mua sắm nữa ư?”

“Chúng ta có thể đi chọn đồ cho cậu,” tôi đáp, cố gắng lôi kéo Ethan. “Mình cực thích mua đồ cho đàn ông.” Tôi nhớ lại những lần sắm đồ cho Dex, trông anh bảnh bao thế nào trong những bộ trang phục do tôi chọn. Giờ đây, khi chỉ còn Rachel giúp đỡ, tôi chắc chắn anh ấy sẽ chỉ xài hàng Banana Republic rẻ tiền thôi. Không có tôi, tủ quần áo của Dex nhất định sẽ xuống cấp trầm trọng.

“Mình lại đang tính đến một chuyến dạo chơi thật lâu bên bờ sông Thames. Hoặc thong thả tản bộ trong công viên Regent. Cậu đã đến đó bao giờ chưa?”

“Chưa,” tôi đáp. “Nhưng bên ngoài lạnh buốt. Cậu thực sự muốn chơi ngoài trời cả ngày sao?”

“Thôi được. Vậy đi thăm viện bảo tàng được không? Cậu đã đến Bảo tàng Quốc gia chưa?”

“Đến rồi,” tôi nói dối, phần vì tôi chẳng muốn bị lôi đến đó. Các viện bảo tàng khiến tôi ngán ngẩm, ánh sáng lờ mờ làm tôi ủ ê sâu não. Và lại, tôi không muốn phải nghe cậu ấy ca thán về chuyện mình suốt ngày lượn lờ ở các cửa hiệu thay vì đến thăm viện bảo tàng. Nhưng nếu cậu ấy mà có bắt tôi chứng minh, thì tôi cũng đã chuẩn bị sẵn lý lẽ để thanh minh rồi. Tôi sẽ nói rằng bảo tàng và thánh đường không đến thì cũng có mất đi đăng nào đâu, nhưng thời trang thì khác, thời trang thay đổi theo từng giây.

“Ô, thế à? Cậu chưa từng nói là đã đến đó,” Ethan đáp, giọng có chút nghi hoặc. “Thế cậu thấy sao về mái nhà Sainsbury của bảo tàng?”

“Ôi, mình mê cái tòa nhà ấy lắm. Sao cậu hỏi vậy? Thế còn cậu, cậu nghĩ thế nào?” Hỏi ngược lại đối phương luôn là một cách hiệu quả khi bạn lâm vào tình cảnh phải nói dối.

“Mình rất thích... Còn viết bài về nó nữa cơ.”

Tôi ra chiều suy tư. “Bài báo đó nói về cái gì?”

“À, mình viết về chuyện các nghệ sĩ theo trường phái hiện đại tỏ ý chê bai vì họ thích phong cách đối giản trong kiến trúc. Cậu biết đấy, ‘ít hơn cũng có nghĩa là nhiều hơn’ ấy mà... Nhưng các nghệ sĩ theo trường phái hậu hiện đại, trong số đó có Robert Venturi - kiến trúc sư người Mỹ, người đã thiết kế tòa nhà, thì lại tin rằng một công trình kiến trúc cần hòa hợp với không gian xung quanh... vì thế các căn phòng trong mái nhà Sainsbury đều phản ánh những nét văn hóa của các tác phẩm thời Phục hưng được lưu giữ trong đó.” Ethan hào hứng giảng giải, dù tôi thấy đề tài đó đúng là chán chết.

Cậu ấy tiếp tục nói, “Vậy là, bên trong tòa nhà cực lớn này người ta tạo ra đủ thứ, chẳng hạn như ảo giác xa gần với những mái vòm cong đặt song song, càng ở xa càng thu nhỏ lại, cũng giống như ảo giác bậc thang Scala Regia ở Vatican... bởi lẽ, theo lời Venturi thì ‘ít hơn cũng có nghĩa là nhàm chán’.”

“Hừmmm,” tôi gật gù. “Ít hơn đúng là nhàm chán thật. Mình nhất trí với Venturi ở điểm đó.”

Ethan chỉnh lại cặp kính rồi nói, “Cả Thái tử Charles cũng thấy vậy. Khi xem thiết kế ban đầu của các nghệ sĩ trường phái hiện đại, vốn đơn giản hơn nhiều so với thiết kế của Venturi, ông tuyên bố rằng tòa nhà ấy chẳng khác gì ‘cái nhọt khấp trên gương mặt của một người bạn thân yêu’.”

Tôi bật cười. “Mình chẳng biết cái nhọt thì thế nào, nhưng nghe có vẻ không dễ chịu cho lắm. Phải chi có một cái như thế mọc ngay trên mũi

Rachel.”

Ethan bỏ ngoài tai lời nhận xét đó của tôi và hỏi xem tôi thích bức tranh nào trong bảo tàng.

“À, mình cũng chẳng biết chọn cái nào nữa.”

“Cậu đã xem bức Bữa ăn tối ở Emmaus chưa?”

“Rồi. Đẹp tuyệt.”

“Thế còn Chân dung Arnolfini của Jan van Eyck?”

“Ôi, mình cũng rất thích bức họa đó,” tôi nói.

“Cậu có thấy dòng chữ trên bức tường phía sau ở trong tranh không?” cậu ấy hỏi.

“Cậu nhắc lại đi, mình quên mất rồi.”

“Dòng chữ đó nằm bên trên tấm gương... Dịch sang tiếng Anh có nghĩa là ‘Jan van Eyck đã đến đây’, và đúng là người xem có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của danh họa trong tấm gương cùng đôi vợ chồng làm lễ cưới và một vị khách khác nữa. Mình luôn thắc mắc tại sao Jan van Eyck lại muốn hình ảnh của chính ông xuất hiện trong bức tranh. Theo cậu thì ông ấy muốn nói điều gì ở đây?”

Đột nhiên tôi có cảm giác mình quay trở lại thời sinh viên và đang bị ông giáo sư dạy môn lịch sử mỹ thuật chất vấn. “Hừmmm. Mình không biết.”

“Mình cũng không... nhưng đúng là điều đó khiến người xem phải suy ngẫm... Và chẳng lẽ cậu lại không thích bức tranh cực lớn ấy sao? Nó to bằng cả căn phòng chứ ít đâu.”

“Ừ đúng,” tôi đáp. “Đúng là bức họa to thật.”

Ethan phá lên cười, lắc đầu. “Cậu đúng là nói dối như cuội, Darcy. Bức tranh đó bé tẹo. Chắc cậu chưa bao giờ đến thăm bảo tàng chứ gì?”

Tôi hất mái tóc cho khỏi vướng vào mặt và mỉm cười ngượng nghịu. “Thôi được. Thì mình chưa đến. Cậu bắt thóp được mình rồi. Cậu biết thừa là mình không thích bảo tàng mà Ethan! Mình thà đi làm việc khác còn hơn phải loanh quanh trong căn phòng tối mò nào đó cùng với một lũ khách du lịch dở hơi người Mỹ.” Lời bào chữa nghe có vẻ hợp lý đấy chứ, cũng giống như mấy người nói rằng họ không thích đọc báo vì tin tức khiến họ hoang mang. Trước đây tôi cũng đã từng viên ra cái cố ấy rồi .

“Đúng là khi đến thăm thú một thành phố nào đó thì không nên dành toàn bộ thời gian đi thăm viện bảo tàng, nhưng nếu không đến một bảo tàng nào thì cậu đã bỏ lỡ rất nhiều điều quý giá đấy. Dù sao đi nữa mình vẫn muốn giới thiệu với cậu một nét đẹp của London. Một nơi nào đó khác chứ không chỉ có Harrods và Harvey Nichols. Ý cậu thế nào?”

Tôi nghĩ bụng điều tôi thực sự muốn làm là chạy ngay đến shop Joseph để mua chiếc áo khoác da mà hôm qua tôi đã cố kìm lòng không rước về. Cái áo đó giá nhỉnh hơn bốn trăm bảng Anh, nhưng đáng đắp cổ điển thì không bao giờ sợ lỗi mốt, đúng kiểu áo bạn không bao giờ phai hối hận khi rút ví. Nếu đến mai tôi mà không quay lại đó thì chắc chắn sẽ có kẻ nâng tay trên mắt. Nhưng tôi háo hức trước ý tưởng có cả một ngày bên cậu bạn thân, vậy nên nếu Ethan muốn tìm hiểu văn hóa London thì tôi sẽ ngoan ngoãn chiều theo ý cậu.

Ngày hôm sau, Ethan đánh thức tôi dậy từ lúc tám giờ sáng. Cậu ấy hờn hờ kể với tôi về những gì sẽ làm trong ngày hôm nay mà cậu đã lên kế hoạch từ trước. Chúng tôi nhanh chóng tắm táp rồi thay quần áo, đến chín giờ, cả hai đã dạo bước trên phố Kensington. Hôm đó trời xám xịt và rất lạnh. Xò tay vào đôi găng da màu tím đậm viền lông thỏ, tôi hỏi Ethan vì sao ở London nhiệt độ thực dù không thấp lắm nhưng người ta luôn có cảm giác như thời tiết lạnh hơn thế rất nhiều.

“Đó là do độ ẩm trong không khí cao,” cậu ấy đáp. “Nó thấm qua bao nhiêu lớp áo.”

“Ừ,” tôi vừa nói vừa run. “Đúng là lạnh thấu xương. May mà mình đi boots.”

Ethan phát ra một tiếng ừ hử cho có trong khi chúng tôi rảo bước nhanh hơn để giữ ấm. Lát sau, chúng tôi đã đến trước cổng công viên Holland, cả hai đều có phần hụt hơi.

“Trong số tất cả các công viên ở London, đây là nơi mình thích nhất,” Ethan nói và cười rạng rỡ. “Nó mang lại cho người ta một cảm giác hết sức gần gũi và lãng mạn.”

“Cậu đang định thổ lộ điều gì với mình đấy à, Ethan?” tôi đùa, khoác tay cậu.

Ethan đảo tròn mắt, mỉm cười, và rút tay ra. “Ờ. Mình đang định cầu hôn đấy. Sao cậu biết tài thế?”

“Hy vọng trong túi áo của cậu có một chiếc nhẫn đính kim cương cắt kiểu chữ nhật xếp tầng. Mình chán kiểu cổ điển lắm rồi,” tôi nói khi cả hai cùng sánh bước trên con đường rợp bóng cây bao quanh một bãi cỏ lớn trải rộng.

“Kiểu cổ điển có phải là kiểu cắt hình tròn không?” Ethan hỏi.

“Đúng rồi.”

“Khỉ thật. Mình lại mua cho cậu một viên hình tròn to đùng. Chắc chúng ta đành phải tiếp tục làm bạn rồi.”

Tôi khúc khích cười. “Chắc phải thế thôi.”

“Nơi này,” Ethan nói và chỉ cho tôi, “được gọi là Bãi cỏ Mộc cầu.”

“Người ta chơi mộc cầu ở đây ư?”

“Theo truyền thống thì đúng là thế. Thi thoảng mình cũng xem họ chơi mộc cầu ở đây, nhưng chủ yếu thì họ chơi bóng đá. Vào mùa hè, đây là nơi thư giãn của rất đông người. Đâu đâu cũng thấy người ta trải thảm nằm dài ra. Chỉ cần nhiệt độ ngoài trời khoảng mười lăm độ thôi là người Anh đã kéo

nhau ra đây sưởi nắng rồi... Vị trí ưa thích của mình là chỗ kia kia,” cậu ấy nói, chỉ tay về phía khoảng đất có bóng râm nằm ở gần rìa ngoài bãi cỏ. “Bao nhiêu lần mình đánh một giấc ngon lành dưới bóng cây đó đấy.”

Tôi hình dung ra cảnh Ethan với một đồng hồ, cố nặn óc để viết nhưng cuối cùng lại lặn ra ngủ. Vào mùa hè, sẽ rất tuyệt khi được đến đây với cậu ấy và đưa con của tôi cùng một giỏ đồ ăn trưa. Khi đi qua đoạn đường vòng ở đầu bãi cỏ, cạnh đó có một nhà hát ngoài trời, tôi đã nghĩ thật mãi nguyện biết bao khi ở bên Ethan. Thế rồi tôi lại nghĩ đến Rachel và ước gì cô ta có thể trông thấy cảnh tôi và Ethan bên nhau cùng thong thả dạo bước quanh một công viên ở London vào buổi sáng ngày lễ Tạ ơn như thế này. Tôi tự hỏi không biết giờ này cô ta và Dex đang làm gì, liệu họ có quay về Indianapolis nghỉ lễ không. Có lẽ họ đang ở trong bếp nhà Rachel, ngồi bên ô cửa sổ lồi với cốc cà phê trên tay, và nhìn sang nhà tôi.

Tôi tự bảo mình đừng phá hỏng tâm trạng vui vẻ lúc này và lại hướng sự chú ý về phía Ethan, cậu bạn đang thao thao bất tuyệt giới thiệu đủ điều, tính cậu ấy xưa nay vẫn vậy. Cậu ấy nói với tôi rằng công viên này được xây dựng trên mảnh đất trước đây thuộc về lâu đài Holland, điểm nóng chính trị và xã hội của thành phố. Ethan giải thích rằng nó đã bị đánh bom và phá hủy trong Thế chiến II. Cậu ấy nói công viên này hiện nuôi mấy con công mà chúng tôi sắp được xem sau đây.

“Ôi, mình cực mê loài công.”

Ethan liếc xéo tôi rồi cười khẩy. “Mình thấy cậu cũng giống một con công lắm.”

Tôi cho cậu biết mình coi đó là một lời khen.

“Hắn rồi,” cậu ấy đáp và chỉ về phía một nhà hàng có tên Belvedere, nói rằng ở đây có bữa nửa buổi ngon tuyệt, và bảo nếu tôi ngoan thì có thể cậu ấy sẽ đưa tôi đến đó dùng bữa.

Qua nhà hàng, đi xa hơn nữa, tôi bắt gặp một khu vườn tuyệt đẹp được cắt tía ngay hàng thẳng lối. Ethan nói nó được phu nhân Holland trồng vào năm 1790 với những đóa thực được đầu tiên ở Anh. Tôi hỏi làm sao mà cậu ấy nhớ được bao nhiêu là tên, bao nhiêu là sự kiện và ngày tháng như thế, và chẳng lẽ cậu ấy không bao giờ bị nhiễu loạn với những thông tin vô bổ đó hay sao.

Cậu ấy đáp rằng lịch sử không phải là một mớ thông tin lộn xộn. “Cái lộn xộn vô bổ ở đây là những thứ cậu đọc được qua mấy tờ tạp chí thời trang. Là việc biết rõ đám người nổi tiếng đang cập kè với ai và vì lý do gì.”

Tôi mở miệng định nói rằng những người nổi tiếng hôm nay sẽ trở thành nhân vật lịch sử của mai sau, nhưng Ethan ngắt lời tôi. “Xem kìa. Một con công!”

Quả nhiên, một con công đẹp tuyệt với bộ lông màu xanh lục và xanh dương rực rỡ óng ả đang oai vệ bước trên bãi cỏ có hàng rào bao quanh, những chiếc lông vũ xòe rộng trông giống hệt logo biểu tượng của đài NBC. “Ôi. Đẹp quá đi mất,” tôi nói. “Giá mà mình có một cái áo khoác màu lông công như thế kia thì thật tuyệt.”

“Mình sẽ ghi nhớ điều đó khi nào mua quà Giáng sinh cho cậu,” Ethan nói. Dù biết là cậu chỉ nói đùa nhưng tôi cũng thấy vui khi nghe Ethan nhắc đến Giáng sinh. Hy vọng tôi có thể ở lại ít nhất là đến tận lúc ấy. Nếu được như thế, tôi sẽ không phải lo lắng gì về nơi ăn chốn ở cho tới khi em bé chào đời. Chắc chắn Ethan sẽ không đuổi tôi ra khỏi cửa khi tôi bước sang ba tháng cuối của kỳ mang thai đâu. “Được rồi. Trên này là nơi yêu thích của mình trong công viên. Đây là vườn Kyoto, được xây dựng để kỷ niệm lễ hội Nhật Bản.”

Chúng tôi trèo lên vài bậc thang và bắt gặp một tấm áp phích cổ động trên đường tới khu vườn.

“Nơi này đẹp quá phải không?” Ethan nói, dừng lại trước lối vào.

Tôi gật đầu. Đúng là đẹp thật. Khu vườn nhỏ bé này là một khoảng thanh bình với hồ nước, những loài cây trông như bonsai, cây cầu gỗ và cả những thác nước. Tôi nói với Ethan rằng nơi này khiến tôi nhớ đến khu vườn của ông thầy Miyagi trong bộ phim Karate Kid. Ethan cười vang và dẫn tôi qua một cây cầu hẹp. Sang đến bờ bên kia, cậu ấy ngồi xuống băng ghế gỗ, nhắm mắt lại, đan hai bàn tay đặt sau đầu mà nói, “Đây là nơi bình yên nhất ở London. Người ta chẳng bao giờ đến chỗ này cả. Ngay cả vào những ngày ấm áp, mình có cảm giác khu vườn dường như đang dành tất cả cho một mình mình vậy.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh Ethan và ngắm nhìn cậu ấy hít một hơi thật sâu, mắt vẫn nhắm nghiền. Hai má cậu ấy ửng hồng, mái tóc xoăn cuộn lại bên dưới vành mũ len màu xanh hải quân. Thế rồi hoàn toàn bất ngờ, tôi thấy mình bị Ethan cuốn hút, cảm giác ấy giống như một tia lửa bất chợt lóe lên. Đó không phải là kiểu cuốn hút thể xác như với Marcus, cũng không giống sự ngưỡng mộ đối với Dexter.

Đúng hơn, nó là tình cảm yêu mến dành cho một trong những người bạn ít ỏi còn lại trên đời. Ethan là sợi chỉ nối liền với quá khứ của tôi và cũng là cây cầu đưa tôi đến tương lai, đến với một cuộc sống mới. Và nếu như lòng biết ơn đối với một người có thể khiến bạn muốn hôn người ấy, thì vào giây phút này đây trong tôi chợt trào dâng một khao khát mãnh liệt, muốn đặt một nụ hôn lên môi Ethan. Dĩ nhiên là tôi cố kìm lòng, thầm tự nhủ hãy chấm dứt ý nghĩ điên rồ ấy đi. Ethan không phải tí người tôi thích, hơn nữa, tôi cũng không muốn phá hỏng cuộc sống chung dưới một mái nhà (và ngủ chung trên một chiếc giường) giữa chúng tôi một chút nào.

Lát sau, Ethan đột ngột đứng dậy. “Cậu đói không?” Tôi bảo có, thế là bọn tôi quay trở lại phố Kensington, đi qua khu nhà của cậu ấy và đến một quán trà trên đường Wright có tên gọi Muffin Man. Quán này khá tồi tàn nhưng mang lại cảm giác thật ấm áp với những bộ bàn ghế nhỏ và những cô phục vụ đeo tạp dề hoa. Hai chúng tôi ngồi xuống một bàn cạnh cửa sổ và gọi sandwich, trà và bánh nướng. Trong khi đợi phục vụ đồ ăn, chúng tôi nói về

chuyện mang thai của tôi. Ethan hỏi lần gần đây nhất tôi đi khám là khi nào, tôi nói đó là ngay trước khi tôi chuyển đến sống cùng với cậu và rằng sắp tới đây tôi lại đến kỳ hẹn khám lần nữa.

Nghe thấy tôi nói hớ, Ethan nhướn mày hỏi, “Sống cùng mình á?”

“Ý mình là đến thăm,” tôi đáp và lập tức lái sang đề tài khác trước khi cậu ấy lại tra hỏi về chuyện bao giờ tôi định về, để rồi phát hiện ra tôi chỉ mua vé máy bay chiều đi. “Lần tới, khi đi khám, mình sẽ biết được em bé là trai hay gái... Nhưng mình cũng biết trước là con gái rồi.”

“Sao lại thế?” Ethan hỏi đúng lúc cô phục vụ mang đồ ăn tới bàn chúng tôi.

“Chỉ là mình cảm thấy rất chắc chắn, vậy thôi. Chúa ơi, hy vọng em bé là con gái. Mình chẳng thể ưa nổi đàn ông thời nay. Tất nhiên là trừ cậu ra. Và trừ những anh chàng gay nữa.”

Ethan bật cười.

“Cậu không bị gay đấy chứ?” tôi hỏi. Có vẻ giờ là lúc thích hợp để đề cập đến đề tài này.

“Không.” Cậu ấy lắc đầu cười. “Cậu nghĩ mình thế à?”

“Ừ thì... tại cậu không có bạn gái,” tôi đáp. Và lại còn chẳng bao giờ “gục ngã” trước mình nữa, tôi nghĩ thầm.

Ethan cười vang. “Nhưng mình cũng làm gì có bạn trai đâu.”

“Phải lắm... Mình cũng chẳng biết. Cậu có khiếu thẩm mỹ, hiểu biết rất nhiều về nghệ thuật này nọ. Chắc tại Brandi đã khiến cậu không còn hứng thú gì với phụ nữ nữa.”

“Cô ta đâu có khiến mình hết hứng thú với tất cả phụ nữ.”

Tôi sẫm soi nhìn nét mặt Ethan nhưng chẳng thể dò ra cậu ấy đang nghĩ gì.

“Mình nói vậy làm cậu cảm thấy bị xúc phạm à?”

“Không hề,” Ethan đáp rồi quết bơ lên một chiếc bánh nướng.

“Ôi, may quá, tạ ơn trời đất,” tôi nói. “Mình thực sự không hề có ý xúc phạm đến người bạn thân nhất trên đời của mình đâu.”

Tôi muốn Ethan cảm thấy hãnh diện, thậm chí còn mong cậu ấy đáp lại tình cảm của tôi bằng câu, “Gì chứ, cậu cũng là bạn thân nhất của mình mà.” Nhưng không, cậu ấy không nói gì mà chỉ mỉm cười và cắn một miếng bánh. Uống trà xong, Ethan dẫn tôi trở lại phố Kensington để ra ga tàu điện ngầm.

“Chúng ta đi tàu điện ngầm ư?” tôi hỏi. “Sao không bắt taxi?” Tôi chẳng thích thú gì tàu điện ngầm ở New York cả, lúc nào cũng thích taxi hơn. Thói quen ấy vẫn không hề thay đổi khi tôi đến London.

“Cố mà chịu đi, Darce,” Ethan nói và đưa cho tôi một tấm vé màu hồng. “Đừng có làm mất đấy. Phải có vé mới ra được ở đầu kia đấy.”

Tôi bảo với cậu ấy rằng tôi thấy hệ thống kiểm soát đó chẳng tiện lợi gì cho lắm. “Có vẻ như sẽ có khối người làm mất vé khi đang đi tàu, rồi họ sẽ bị mắc kẹt ở lối ra cho coi.” Ethan nhét vé vào khe, đi qua chỗ có cửa xoay rồi xuống cầu thang. Tôi đi theo và chợt thấy mình đang đứng trên sân ga lạnh cóng không có mái che. “Lạnh chết đi được,” tôi vừa nói vừa xoa hai bàn tay đi găng. “Sao họ không làm sân ga kín nhỉ?”

“Đừng có ca cẩm nữa, Darce.”

“Ca cẩm gì đâu. Mình chỉ nói là trời lạnh thật, thế thôi.”

Ethan kéo khóa chiếc áo khoác lông cừu lên đến tận cằm rồi nhìn xuống đường ray. “Tàu Circle Line sắp đến rồi.”

Lát sau chúng tôi đã an tọa trên tàu. Một giọng phụ nữ Anh rất chuẩn vang lên trên loa thông báo điểm dừng sắp tới. “Khi nào họ sẽ nói ‘xin quý khách xuống tàu cẩn trọng’^[12] nhỉ?” tôi hỏi. “Hay là họ không nói như thế?”

Ethan mỉm cười giải thích rằng họ chỉ nhắc nhở như thế ở những điểm dừng nhất định khi giữa tàu và sân ga có một khoảng trống ngăn cách thôi.

Tôi ngẩng lên nhìn lộ trình tàu chạy và hỏi cậu ấy thực ra thì chúng tôi đang đi đâu.

“Ga Charing Cross,” Ethan đáp. “Chúng ta sẽ đến vài điểm tham quan nổi tiếng nhất, trong đó có Bảo tàng Nghệ thuật. Mình biết cậu không khoái mấy viện bảo tàng nhưng cũng phải cố mà đến. Không thể bỏ qua được. Cậu sẽ ngắm nhìn những tác phẩm của Turner, Seurat và Botticellis dù có thích hay không.”

“Mình thích mà,” tôi nói và thực sự cảm thấy như vậy. “Cậu giúp mình mở mang đầu óc với.”

Vậy là buổi chiều hôm đó, chúng tôi đi thăm thú thêm nhiều địa danh nổi bật nhất của thành phố London. Cả hai dừng chân trước đài tưởng niệm Nelson nằm tại trung tâm Quảng trường Trafalgar giữa bao nhiêu người và bồ câu vây quanh. Ở đó tôi được nghe kể về chiến thắng của hải quân Anh dưới sự chỉ huy của Huân tước Horatio Nelson trong trận chiến với quân Pháp. (Ethan hết sức kinh ngạc khi tôi thú nhận với cậu ấy là tôi hoàn toàn chẳng biết Anh và Pháp từng là hai nước đối địch.) Chúng tôi đến thăm nhà thờ St. Martin-in-the-Fields mà Ethan yêu thích, cậu ấy nói nơi này nổi tiếng với những hoạt động xã hội. Sau đó, chúng tôi lại nghỉ ngơi và đi uống trà ở quán Café-trong-hầm-mộ nằm ở tầng hầm của nhà thờ. Tiếp theo, Ethan và tôi cùng đến Phòng Trưng bày Quốc gia. Ethan chỉ cho tôi một vài bức tranh ưa thích của mình, và phải thừa nhận rằng tôi đã rất thích thú khi đến đây. Những lời nhận xét của cậu ấy khiến cho những bức họa trở nên thú vị. Tôi có cảm giác như mình đang được nhìn mọi thứ qua con mắt của Ethan, nhìn thấy những chi tiết nhỏ trong các hình khối và màu sắc mà bình thường có lẽ tôi đã chẳng hề nhận ra.

Chúng tôi trở về nhà khi trời vừa chạng vạng và cùng chuẩn bị bữa tối Tạ ơn không theo truyền thống, với cá hồi, măng tây và pasta rau củ trộn thịt

hầm. Ăn xong, tôi trèo lên giường nằm cạnh Ethan và cảm ơn cậu ấy đã dẫn tôi đi tham quan thành phố London.

Cậu ấy quay người sang đối diện với tôi, trao cho tôi cái nhìn nghiêm túc đến lạ. “Có gì đâu, Darcy.”

“Đây là ngày lễ Tạ ơn tuyệt vời nhất đối với mình,” tôi nói và ngạc nhiên thấy tim mình đập nhanh hơn. Chúng tôi nhìn nhau không rời, tâm trí tôi lại trở về với giây phút mơ mộng ngồi trên ghế công viên. Tôi thầm hỏi liệu có khi nào Ethan cũng bị tôi cuốn hút hay không. Và ngay lúc này đây cậu ấy có cảm thấy như vậy không.

Nhưng Ethan đột ngột quay đi, nhòe dậy với tay tắt đèn và nằm xuống cách xa tôi hơn, vậy là tôi nhủ thầm rằng mình điên mất rồi. Có lẽ những hoóc môn trong cơ thể khi đang mang thai đã khiến tôi tưởng tượng ra những điều không có thật.

Vài phút sau, Ethan khẽ lên tiếng, giọng nói ghen ghét sau chiếc gối, “Mình cũng đã rất vui, Darce ạ.”

Tôi mỉm cười một mình. Có thể đây không phải ngày lễ Tạ ơn tuyệt vời nhất của cậu ấy, nhưng tôi tin rằng ngày hôm nay đã giúp tôi có cơ hội ở lại London thêm một vài tuần nữa. Ethan chắc sẽ chưa muốn tôi quay về Mỹ ngay đâu.

HAI MƯỜI

Một buổi sáng tuần sau đó, tôi nói với Ethan rằng tôi vô cùng mong mỏi được có một tối giao lưu bạn bè. Tôi đòi cậu ấy đưa đến một nơi nào đó khác ngoài cái quán rượu kia, và giới thiệu tôi với các bạn của cậu. “Dù sao, phụ nữ có bầu cũng không nên đến quán bar một thân một mình, đúng không?” tôi nói.

“Có lẽ vậy,” Ethan đáp, rồi miễn cưỡng hứa thứ Bảy này sẽ rủ vài người bạn cùng đi ăn tối.

“Đến nơi nào hoa lệ ấy nhé!”

“Mình chẳng lui tới mấy chỗ hoa lệ ấy đâu. Đến vài quán rượu kiêm nhà hàng cao cấp một chút được không?” cậu ấy vừa hỏi vừa vớ lấy bao thuốc và bật lửa rồi đi ra ngoài để hút.

Tôi không khoái mấy quán-rượu-kiêm-nhà-hàng hay gì gì đó, nhưng có sao thì hưởng vậy thôi. Thế là tôi vui vẻ gọi với theo Ethan, “Sao cũng được. Chỉ cần rủ mấy người bạn hay ho nhất của cậu thôi. Đàn ông càng tốt!”

Vậy là tối thứ Bảy, tôi khoác lên mình bộ trang phục yêu thích gồm quần jean Seven (vẫn còn có thể cài khuy ở ngay dưới bụng), áo khoác lụa dày in vân nổi màu ngà, giày da Moschino mới cóng và đôi khuyên tai dài đính đá tuama-lin đẹp tuyệt.

“Trông mình thế nào?” tôi hỏi.

Ethan liếc nhanh một cái rồi phán, “Đẹp.”

“Nhìn thế này có biết được là mình đang mang bầu không?” tôi hỏi khi đi theo cậu ấy ra ngoài hành lang. “Hay cái áo khoác che bớt bụng mình rồi?”

Ethan lại nhìn tôi lần nữa. “Chẳng rõ. Mình biết cậu có bầu rồi nên vẫn nhìn ra, mình đoán thế. Sao? Cậu đang cố che giấu điều đó à?”

“Đương nhiên,” tôi đáp. “Mình không muốn mấy anh chàng tiềm tàng sợ chạy mất dép khi còn chưa kịp chuyện trò với mình.”

Tôi bắt gặp Ethan đảo tròn mắt trước khi cậu chạy ra góc đường vẫy taxi. Tôi thong thả đi theo, quyết định cho qua cái đảo mắt ấy và nói với cậu ấy là trông cậu ấy cũng rất đẹp. “Mình thích chiếc quần Levi’s của cậu lắm,” tôi nói.

“Cảm ơn. Đồ cũ rích ấy mà.”

Tôi gật và nói tiếp, “Đàn ông thường được chia ra làm hai loại, cậu biết đấy.”

“Hai loại nào?” Ethan ngơ ngác hỏi.

“Mặc quần jean đẹp và không đẹp... Đẹp ở đây không phụ thuộc vào thương hiệu của cái quần mà phụ thuộc vào màu sắc, độ vừa vặn và chiều dài, tất cả những chi tiết ấy tuy nhỏ nhưng lại rất quan trọng. Còn cậu, anh bạn thân mến, nghệ thuật diện quần jean xanh của cậu đúng là bậc thầy.”

Tôi hôn lên ngón cái và ngón trỏ, rồi làm dấu OK trong không khí.

Ethan bật cười và lấy mu bàn tay quạt trán. “Thế mà mình cứ lo.”

Tôi mỉm cười, khẽ siết một bên đùi cậu ấy mà nói, “Đi chơi thế này vui thật... Mà chúng ta định đến chỗ nào thế?”

“Quán Đô đốc Codrington ở Chelsea.”

Nghe cái tên chán òm đó tôi bỗng thấy lo, nhưng khi bước vào bên trong thì hóa ra cái quán lại cực kỳ sôi động, khác hẳn với cái quán rượu xấu mù bẩn thỉu gần nhà Ethan. Ở quầy bar có rất nhiều người đang tụ tập, ai cũng ăn diện và trông rất đẳng cấp. Ngay lập tức tôi “tia” được hai ứng cử viên, một đang ngồi tựa vào quầy bar, miệng phì phèo điếu thuốc, người kia thì đang nói. Tôi mỉm cười với anh chàng đang buôn chuyện, anh ta nháy mắt với tôi một cái trong khi vẫn thao thao bất tuyệt với người bạn hút thuốc.

Anh kia bèn quay lại nhìn xem đối tượng đáng-để-nháy-mắt đó là ai. Khi trông thấy tôi, anh ta nhướng mày như thể đồng ý với con mắt nhìn của bạn mình. Tôi cũng cười với anh ta một cái. Cơ hội ngang bằng cho tất cả người Anh.

“Trong hai anh chàng kia có ai là Martin bạn cậu không?” tôi hỏi, chỉ tay về phía cặp đôi xinh trai ấy.

“Không,” Ethan đáp, liếc nhanh một cái về phía họ. “Bạn mình đâu phải mấy cậu choai choai.”

“Hai người đó đâu có choai choai!” tôi cãi, nhưng khi nhìn lại lần nữa, tôi thấy có lẽ họ mới ngoài hai mươi thật. Đó là một trong những vấn đề khi người ta ngày một già đi. Có sự chênh lệch rất lớn về mặt tuổi tác giữa cách bạn nhìn nhận về người khác và cách bạn nhìn nhận bản thân. Tôi vẫn cứ nghĩ mình mới chỉ khoảng hai mươi bốn thôi. “Thế Martin và Phoebe đâu?” tôi hỏi.

“Chắc là ngồi trước rồi,” Ethan đáp và liếc đồng hồ. “Chúng ta đến muộn mà.”

Ethan ghét đến muộn lắm, tôi biết cậu ấy khó chịu vì tôi mất quá nhiều thời gian chuẩn bị. Trong lúc đi sâu vào bên trong nhà hàng, tôi chợt nhớ lại buổi tối hồi chúng tôi học lớp mười, khi đó Ethan đưa Rachel, Annalise và tôi đi xem phim coi như là để khao vì cậu ấy vừa lấy được bằng lái xe. Cũng giống như buổi tối ngày hôm nay, có lẽ hôm ấy tôi cũng đã chải chuốt quá lâu nên suốt dọc đường đi, Ethan liên tục cau gắt và nói những câu kiểu như “Vì Chúa, Darcy, hy vọng cả lũ không phải chui rúc ngồi xem bộ phim dở dẫn nào đó dành cho đàn bà chỉ vì tất cả những phim khác đều hết sạch vé!” Cuối cùng, không thể chịu nổi những lời nhiếc móc đó, tôi bảo Ethan dừng ngay xe lại cho tôi ra, bắt chấp việc chúng tôi đang trên đại lộ Ogden, một con phố đông đúc với những hàng xe kẹt cứng. Rachel và Annalise ngồi ghế sau cố gắng xoa dịu tình hình, nhưng lúc ấy cơn giận của tôi và của cả Ethan đều đang bốc lên ngàn ngạt. Thế là, trong lúc trận đấu khẩu

trở nên mỗi lúc một gay gắt, Ethan phóng xe vượt đèn đỏ, suýt nữa thì đâm sầm vào một chiếc xe tải nhỏ. Người lái xe có vẻ là một bà mẹ thuộc tầng lớp trung lưu, tóc tai gọn gàng, vẻ mặt nghiêm khắc, nhưng điều đó cũng chẳng ngăn được bà ta nhấn còi ầm ỹ và giơ tay lên làm động tác xúc phạm Ethan khi một ông cảnh sát bắt Ethan tấp xe vào lề đường và ghi cho cậu ta vé phạt đầu tiên trong đời. Thế nhưng bất chấp chuyện đó, chúng tôi vẫn đến kịp mua vé xem bộ phim Ethan thích nhất. Dù vậy, thỉnh thoảng cậu ấy vẫn nhắc lại chuyện tối hôm ấy và nói với tôi rằng đó là “ví dụ điển hình cho cái tính vô tâm của cậu”.

Buổi tối ấy trở về trong tâm trí tôi với cảm xúc đan xen giữa tiếc nuối và ngưỡng ngùng, trong lúc đó, Ethan đã nhắc thấy bạn mình. “Martin và Phoebe kia,” cậu ấy nói, chỉ tay về phía hai người bạn thân nhất ở London. Tôi cảm thấy tim mình chùng xuống đây thật vụng khi quan sát họ, bởi lẽ thú thật tôi luôn đánh giá mọi thứ qua vẻ bề ngoài, mà vẻ bề ngoài của hai người đó thì lại chẳng có vẻ gì ấn tượng cả.

Martin gầy gò, đầu hói, có yếm hầu rõ to. Anh ta mặc một chiếc áo khoác cotton dày xâu mù có hai miếng vải đắp ở khuỷu tay và quần jean xăn gấu (điều đó, thật tình cờ, khiến anh ta rơi vào loại mặc quần jean xấu). Phoebe là một phụ nữ đầy đà có đôi tay thô như tay đàn ông và mái tóc xơ xác như của Julia Roberts trong phim Pretty Woman (trước khi cô ấy lột xác và trở nên xinh đẹp).

Chắc hẳn trên mặt tôi đã hiện rõ hai chữ thất vọng, vì Ethan kêu lên một tiếng bực bội, rồi lắc đầu đi qua tôi, tới chỗ hai người bạn chẳng lấy gì làm sành điệu kia. Tôi đi theo và mỉm cười tươi rói, nhất định sẽ tận dụng tối đa những cơ hội mà buổi tối ngày hôm nay mang lại. Biết đâu ai đó trong số hai người này lại có một ông anh trai nóng bỏng đang còn độc thân thì sao.

“Martin, Phoebe, đây là Darcy,” Ethan giới thiệu khi chúng tôi bước tới nơi.

“Darcy. Rất hân hạnh,” Martin nói, hơi rướn người đứng lên một chút để bắt tay tôi. Tôi cố gắng không dán mắt vào áo nơi yết hầu của anh ta trong lúc mỉm cười e lệ và nói, “Tôi cũng vậy” với giọng tiểu thư bắt chước Jackie O mà tôi học được ở Claire.

Trong lúc ấy, gương mặt Phoebe đông cứng thành một nụ cười nhếch môi khinh khỉnh như thể cô ta biết thóp được điều gì đó, và ngay lập tức trong tôi dậy lên nỗi ác cảm ghê gớm đối với cô ta.

“Darcy. Chúng tôi được nghe bao nhiêu là chuyện về cô,” Phoebe nói với giọng mỉa mai cạnh khõe.

Đầu óc tôi cuống cuống làm việc. Ethan đã kể gì với bọn họ mà Phoebe lại cười mỉa như thế? Tôi tính đến những khả năng có thể xảy ra: *Có thai mà lại một mình một bóng?* Không. Điều đó chưa đến mức đáng phải nhận một nụ cười thế kia, nhất là lại từ một mục đàn bà to xác có mái tóc màu cam mà cơ may có con duy nhất của mục nằm trên chiếc đĩa nhựa làm thí nghiệm ở ngân hàng tinh trùng. *Cô bạn ở nhờ thích lợi dụng?* Cũng không phải. Tôi mới đến đây thôi, làm sao đã bị gán cái danh hiệu đó ngay được. Với lại, tôi vẫn còn tự trang trải cuộc sống được (dù không dư dả). Dân New York nông cạn? Có thể đó chính là lý do, nhưng tôi chẳng việc gì phải xấu hổ khi ăn vận chỉnh chu với những bộ cánh đẹp đẽ sang trọng cả.

Thế rồi tôi sực tỉnh. Phoebe cười vì chuyện Rachel và Dex. Ethan chắc chắn đã kể hết mọi chuyện cho hai kẻ này nghe. Quả nhiên, trong khi tôi nói với họ tôi thích thú chuyến du lịch tới London này đến thế nào thì nụ cười mỉm trên mặt Phoebe nở ra thành điệu cười nhe răng rộng ngoác y như loài chó rừng. Vậy là tôi tin chắc cô ta đang khoái chí khi thấy tôi lâm vào cảnh khốn khó, khi người từng là bạn thân nhất của tôi đang vui thú với anh chồng huyệt của tôi.

“Có gì đáng cười à? Bộ tôi bỏ lỡ điều gì sao?” Cuối cùng tôi cũng lên tiếng, đưa mắt nhìn quanh.

Martin lầm bầm đáp rằng không. Ethan nhún vai, trông có vẻ bối rối và tội lỗi. Phoebe giấu nụ cười đằng sau cốc bia Guinness đầy bọt, thứ đồ uống thật phù hợp với một nụ cười bà xấu như ma. *Ít nhất tay chân tôi cũng chẳng như mấy khoanh xúc xích đầy mỡ. Ít nhất tôi cũng xinh đẹp, chẳng khoác lên mình cái áo len cổ lọ màu cánh gián trông phát khiếp ấy.* Sao Phoebe không nhận ra một điều rằng cô ta chẳng thể sánh được với tôi? Trong lúc quan sát cô ta phá lên cười âm ỉ với mấy trò đùa dở hơi của mình và liên tục gọi bia để nuốt trôi những miếng sườn lợn nướng rưới nước sốt đặc sệt đầy hành, tôi ngạc nhiên trước sự tự tin thái quá nhưng đặt nhằm chỗ của Phoebe. Để Ethan biết mình bất mãn, tôi ngồi im, hầu như không nói năng gì.

Thế rồi, trong lúc chờ người phục vụ mang hóa đơn thanh toán đến, Phoebe xác nhận mỗi nghi hoặc nảy giờ trong lòng tôi khi cô ta quay sang nói với giọng líu nhíu, “Cách đây vài tháng tôi có gặp Rachel bạn cô đấy. Cô ấy thật dễ thương.”

Tôi hít một hơi thật mạnh, vẫn nhìn thẳng vào mắt cô ta, cố gắng giữ vẻ bình thản. “Ô, cô đã gặp Rachel rồi sao? Hay thật... Thế mà Ethan chẳng nói gì với tôi đấy.” Tôi quắc mắt nhìn Ethan trong lúc cậu giật mình, khoanh hai tay trước ngực và đánh mắt sang một bàn gần đó đang cười nói oang oang.

“Đúng vậy,” Ethan đáp. “Martin và Phoebe đã gặp Rachel khi cô ấy đến đây thăm mình.”

Tim tôi đập thình thịch vì giận dữ, và tôi cảm thấy mặt mình đanh lại, nhăn nhó cố không òa khóc. Sao Ethan dám dẫn tôi đến gặp hai kẻ này sau khi đã giới thiệu Rachel với chúng - mà lại còn không báo trước cho tôi biết? Tệ hơn thế, nhìn thái độ của Phoebe là tôi biết Rachel đã có tình cảm với Dex trong suốt thời gian ở London, và cô ta đã tâm sự với Ethan cũng như bạn cậu ta. Trước đó, tôi những tưởng Rachel không kể lễ nhiều với Ethan, ít nhất là không nói điều gì quá tội lỗi. Tôi nghĩ vậy là bởi hồi còn nhỏ đã

có lần Rachel nói với tôi rằng cô ta không bao giờ thổ lộ những điều đáng xấu hổ hay dễ gây hiểu lầm, ngay cả trong nhật ký, vì cô ta sợ nhờ chẳng may mình chết yếu trong một vụ tai nạn hi hữu nào đó - chẳng hạn như đánh rơi máy sấy vào bồn tắm hay chết nghẹn vì một cái xúc xích - thì như thế bố mẹ cô ta có thể đọc được nhật ký của cô ta và sẽ nghĩ cô ta là kẻ tồi tệ. Rachel không thể chịu đựng được điều đó. “Nhưng khi ấy cậu đã chết rồi mà,” tôi còn nhớ mình đã nói như vậy. “Thế còn tệ hơn,” cô ta đáp. “Vì nếu chết rồi thì mình sẽ chẳng thể thay đổi được những gì bố mẹ nghĩ về mình. Đó sẽ là ấn tượng sau cùng mình để lại cho họ.”

Vậy là lối sống đạo đức không gì có thể lay chuyển trước đây của Rachel cộng với nỗi lo sợ không biết người khác sẽ nghĩ gì về mình của cô ta đã khiến tôi chắc chắn nếu cô ta có tình cảm với Dex trước khi tôi và anh ta chia tay thì chắc chắn Rachel sẽ không hé răng với bất cứ ai. Tôi cũng muốn tin tưởng rằng dù Ethan có thân thiết với Rachel hơn thì cậu ta vẫn cứ là bạn tôi, và vì thế cậu ta sẽ không kể lể gì về tôi, dù ít hay nhiều. Tôi thật quá sốc khi biết rằng có thể cậu ta không chỉ còn biết nhiều điều hơn thế nhưng không nói ra, mà ngay cả những người hoàn toàn xa lạ ở London này cũng tỏ tường mọi chuyện. Tôi cảm thấy mình như một con ngốc - đó là một trong những cảm giác tồi tệ nhất trên đời. Đột nhiên tôi cảm thấy bừng bừng như lửa đốt và phải lấy chiếc ví Chanel nhỏ để quạt cho đỡ nóng mặt, hoảng hốt nhận ra rằng có lẽ Rachel và Dex đã lén lút qua lại từ trước cả cái ngày tôi bắt gặp hai kẻ đó với nhau.

Trong nỗ lực cố moi được sự thật, tôi nhìn thẳng vào mắt Phoebe và nói với giọng lớn hơn nhiều so với mức cần thiết, dù là trong một nhà hàng ồn ào rất những tay bợm rượu say khướt người Anh. “Thế lúc gặp cô bạn Rachel của tôi, cô ta có tình cờ nhắc đến chuyện muốn lên giường với chồng chưa cưới của tôi không? Hay lúc đó cô ta đã làm trò chim chuột với hẳn rồi?”

Martin chăm chú đọc hóa đơn với vẻ khó chịu. Ethan lắc lắc đầu. Còn Phoebe bật ra một tiếng cười khanh khách đầy khoái chí.

“Thật mừng khi thấy có người thích thú,” tôi nói, tức tối đứng phắt dậy khỏi bàn. Gót giày tôi vướng vào mép ghế khiến nó đổ rầm xuống đất. Tất cả mọi người - trong đó có hai anh chàng xinh trai ngoài hai mươi, giờ đã có hai nàng xinh xắn cùng tuổi nhập hội - đều ngoái lại nhìn chòng học, tỏ vẻ xấu hổ thay cho tôi. Tôi lục túi tìm tiền rồi mới phát hiện ra mình để quên ví trên sàn cạnh tấm đệm hơi ở nhà. Thật là xui xẻo, bởi lẽ nếu tôi có thể ném một mớ tiền xuống bàn trước khi bỏ về thì hẳn đó sẽ là một lời tuyên ngôn mạnh mẽ. Nhưng không, thay vì vậy, tôi lầm bầm nói với Ethan rằng tôi sẽ trả cậu ta sau. Nói xong, tôi hùng hổ bỏ đi mà bản khoản chẳng biết liệu mình có tìm được đường về không và chân tôi sẽ đau đớn cỡ nào khi phải cuốc bộ cả một quãng đường dài như thế trong đôi giày mới mua. Bước ra ngoài, đặt chân lên con phố tối tăm, tôi mới nhận ra tôi còn chẳng biết mình đang ở đâu nữa. Tôi cứ đi bừa về một hướng rồi lại quay sang hướng khác, rồi thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng ngàn cân khi thấy Ethan xuất hiện nơi ngưỡng cửa nhà hàng.

“Darcy, chờ đó. Mình còn phải thanh toán một phần hóa đơn nữa,” cậu ta nói cứ như thể cậu ta có quyền khó chịu với tôi vậy.

“Cậu nợ tôi một lời xin lỗi!” tôi gào lên.

“Cứ đợi ở đó đi. Mình sẽ quay lại ngay. Được không nào?”

Tôi khoanh hai tay trước ngực, quắc mắt lên nhìn cậu ta và nói được, tôi sẽ chờ. Làm như tôi còn lựa chọn nào khác ấy. Một phút sau, Ethan quay ra, cặp môi mím lại đầy tức tối. Cậu ta vẫy một cái taxi và giật mở cửa xe một cách thô bạo. Sao cậu ta dám nổi giận với tôi chứ! Ở đây tôi mới là kẻ bị đối xử không ra gì. Bản năng trong tôi đang muốn bùng nổ, nhưng tôi cố ngậm miệng (theo đúng nghĩa đen) chờ cho cậu ta lên tiếng trước. Ethan không hé răng gì trong vài phút, sau đó cậu ta nói bằng một giọng châm biếm. “Cậu với Phoebe hợp nhau lắm nhỉ.”

“Cô ta là mụ bò cái xấu tính!”

“Bình tĩnh đi.”

“Đừng có bảo tôi bình tĩnh!” tôi quát tháo âm ỉ. “Sao cậu dám đưa tôi đi gặp hai kẻ đó trong khi họ biết hết mọi chuyện về tôi chứ! Lẽ ra cậu phải nói cho tôi biết trước là bọn họ đã gặp Rachel rồi chứ! Không thể tin được tất cả các người đã cười vào mặt tôi như thế! Tôi đã nghĩ cậu là bạn tôi cơ đấy!”

“Đúng là thế còn gì,” Ethan đáp.

“Vậy thì cho tôi biết cậu đã kể gì với bọn họ đi! Tiện thể, nói luôn cho tôi hay tất cả những gì cậu biết được về Dex và Rachel đi!”

Ethan ngoái đầu lại. “Để về nhà rồi nói, được không?”

“Không. Ngay bây giờ!” tôi quát, nhưng vẻ mặt Ethan cho thấy không gì có thể làm cậu ta đổi ý, và tôi sợ rằng mình đã già néo mất rồi. Khao khát được nghe sự thật trong tôi quá lớn nên tôi không dám làm căng khiến cậu ta nổi khùng. Để làm được điều đó phải cần đến tất cả lòng quyết tâm trong tôi, nhưng tôi cũng cố gắng kìm nén lại trong suốt quãng đường về.

Khi Ethan và tôi về tới nhà, cậu ta biến mất dạng trong phòng ngủ, có lẽ là gọi điện cho Rachel để xin phép được tiết lộ những bí mật đen tối xấu xa của cô ta. Tôi đi đi lại lại trong phòng khách, tự hỏi không hiểu cậu ta sẽ nói gì, sự thật sẽ phũ phàng đến mức nào. Vài phút sau, Ethan quay trở ra và bắt đầu lục lọi đồng CD ca nhạc. Tôi bỏ giày và cởi áo khoác ra, ngồi khoanh chân trên sàn nhà, cố giữ nét mặt bình tĩnh trong lúc chờ được nghe sự thật. Toàn bộ sự thật. Ethan bình thản chọn CD của ban nhạc Coldplay, bật tiếng to quá mức, rồi ngồi thụp xuống sofa. Cậu ta ném cho tôi cái nhìn sắt đá. “Thôi được, thế này nhé,” cậu ta nói át tiếng nhạc. “Mình chán đến tận cổ chuyện này rồi, Darcy. Thực sự chán lắm lắm rồi.”

“Mình cũng thế,” tôi nói, với tay vặn nhỏ âm lượng xuống.

Ethan giơ tay lên như thể cảnh cáo tôi là đừng có ngắt lời trong khi cậu ta đang nói.

“Vậy thì tối nay chúng ta sẽ nói hết mọi chuyện, rồi sau đó không bao giờ nhắc lại nữa, đồng ý không?”

“Được thôi,” tôi đáp. “Ngay từ đầu mình cũng muốn thế.”

“Được rồi. Khi Rachel đến đây thăm mình, cô ấy nói với mình... Rachel nói rằng cô ấy có tình cảm với Dex.”

“Biết ngay mà!” tôi nói, chỉ tay về phía Ethan.

“Có định nghe không đây?”

Tôi nuốt nước bọt một cách khó nhọc và gật đầu.

“Và rằng tình cảm ấy đã có từ trước, nhưng cũng không lâu lắm.”

“Từ bao giờ?”

“Vài tuần... có thể là vài tháng trước đó.”

“Vài tháng á?” tôi gào to.

Cậu ta nhìn tôi một cái cảnh cáo như thể sẵn sàng chấm dứt cuộc nói chuyện ngay.

“Xin lỗi. Cậu nói tiếp đi.”

“Mình không còn gì nhiều để nói với cậu thêm nữa.”

“Họ bắt đầu lén lút qua lại từ khi nào?” tôi hỏi, rất sợ phải nghe câu trả lời nhưng vẫn cần phải biết mình đã bị biến thành con ngốc đến cỡ nào.

Ethan ngần ngừ một lúc rồi nói cậu ta không biết.

“Rõ ràng cậu nói dối,” tôi đáp. “Chắc chắn cậu phải biết!”

“Điều mình biết là thế này,” Ethan nói, lảng tránh câu hỏi của tôi. “Rachel không hề mong muốn có tình cảm đó với Dex, cô ấy vô cùng đau khổ, dằn vặt. Cô ấy đã quyết tâm làm phù dâu chính cho cậu sau khi quay về New York. Cô ấy đã chuẩn bị sẵn sàng để tiếp tục sống, cố ép mình phải quên Dex và làm bạn của cậu. Như vậy là quá tử tế so với những gì người khác có thể làm được nếu ở trong tình cảnh của Rachel.”

Tiếng tim đập thành thạch vang lên trong tai tôi. Tôi chỉ quan tâm đến một điều. Một chi tiết duy nhất. “Nói cho mình ngày tháng cụ thể đi, Ethan. Bọn họ ngoặc vào nhau lần đầu là khi nào?”

Ethan khoanh tay lại, thở hắt ra.

“Trước hay sau sinh nhật Rachel?” tôi hỏi. Thực sự tôi cũng không hiểu vì sao mình lại nghĩ đến cái ngày ấy. Có lẽ là vì sinh nhật Rachel vào cuối tháng Năm, trùng với ngày lập hạ. Tôi cũng nghĩ đến ngày Tưởng niệm Liệt sĩ, nhưng không. Tôi nói, “Ngày sinh nhật Rachel,” và nhìn nét mặt Ethan là tôi biết mình đã đoán trúng phóc. Tâm trí tôi quay ngược thời gian, trở lại đúng đêm hôm đó, cái đêm tôi đã tổ chức một bữa tiệc sinh nhật bất ngờ cho cô ta. Đột nhiên tôi hoảng hốt nhớ ra, gần bảy giờ sáng ngày hôm sau Dex mới dẫn xác về nhà. Anh ta nói mình đi cùng Marcus. Vậy là Marcus đã bao che cho anh ta. Cả ba kẻ đó đều đã nói dối tôi! Chồng chưa cưới của tôi đã qua đêm với người bạn thân nhất của tôi! Hàng tháng trời trước khi tôi lừa dối anh ta!

Bất giác, tất cả mọi chuyện trở nên rõ như ban ngày: những tối Dexter làm việc muộn hơn bình thường, Rachel không hào hứng gì với những việc cần làm để chuẩn bị cho lễ cưới của tôi, và dịp cuối tuần nghỉ lễ mừng bốn tháng Bảy!

Trời ơi, Rachel và Dex đều không đi Hampton mà ở nhà!

Hai kẻ đó đã ở với nhau suốt mấy ngày cuối tuần đó!

Điều này quá đỗi khủng khiếp, khó có thể là sự thật. Thế nhưng tôi vẫn tin chắc mọi chuyện đúng là như vậy.

Tôi nói hết những điều đó với Ethan, cậu ta không hề phủ nhận câu nào mà chỉ nhìn tôi với vẻ mặt không chút cảm thông hay hối hận.

“Sao cậu có thể như vậy hả Ethan? Sao cậu có thể chứ?” tôi nức nở.

“Có thể cái gì?”

“Sao cậu có thể làm bạn với cô ta? Sao cậu có thể đưa mình đi gặp gỡ những kẻ đã biết hết mọi chuyện? Cậu biến mình thành một con đạị ngốc! Tất cả các người đã lôi tôi ra làm trò cười sau lưng tôi!”

“Chẳng ai cười cậu hết.”

“Ờ, phải. Con bò cái đó cười tưởng vỡ họng ra đấy thôi.”

“Phoebe có hơi thô lỗ, mình thừa nhận điều đó.”

“Vậy thì thừa nhận tất cả những điều khác luôn đi! Rằng Rachel đã nói hết với tất cả các người những gì cô ta đã gây ra cho tôi đi!”

Cậu ta do dự rồi đáp, “Đúng là mọi người có nói đến chuyện giữa cô ấy và Dex. Nhưng thực sự mình không bao giờ nghĩ sẽ có ngày cậu gặp Martin và Phoebe. Hơn nữa, bọn mình đâu có nói chuyện kiểu ‘ha ha, Darcy đúng là con ngốc’. Đúng hơn là kiểu ‘trời ạ, thật tệ khi có tình cảm với chồng chưa cưới của cô bạn thân nhất’.”

“Đúng rồi. Cô ta hẳn phải dẫn vật ghê lắm.”

“Thế còn cậu, cậu không cảm thấy dẫn vật khi bắt đầu qua lại với Marcus trong khi vẫn đang là vợ chưa cưới của Dex sao?”

“Đó là hai chuyện khác nhau, Ethan.”

Sao tất cả mọi người đều không chịu hiểu sự khác biệt quá rõ ràng giữa việc lừa dối chồng chưa cưới và việc anh ta lãng nhãng với bạn gái thân

nhất của cô dâu chứ?

“Đây không phải chuyện giữa mình và Dex, mà là chuyện giữa mình và Rachel. Là mình, mình sẽ không bao giờ làm một việc tương tự với cô ta,” tôi nói tiếp, cảm thấy sốc khi người bạn tầm thường của mình lại dám cả gan như vậy.

Ethan nhìn tôi, khoanh tay lại, nghiêng đầu sang bên và mỉm cười ranh mãnh. “Thật không?”

“Không bao giờ mình làm thế,” tôi nói, thầm nhớ lại hình ảnh những gã bạn trai cũ chẳng có một mẫu hấp dẫn nào của Rachel. Nate, anh người yêu điển hình nhất học cùng trường luật với cô ta có cặp lông mày nam chẳng ra nam nữ chẳng ra nữ, hai vai thì dốc, giọng nói eo éo như đàn bà.

“Nếu cậu đã nói thế thì thôi,” Ethan đáp đầy hoài nghi.

“Câu đó là có ý gì vậy? Mình không bao giờ, không bao giờ cố tình cướp anh bạn trai nào của Rachel nhé.”

Cậu ta nhếch môi cười nửa miệng. Tôi biết Ethan đang cố tình nhắm đến điều gì rồi, đó là tôi đã lảng tránh với Marcus dù Rachel có vẻ thích anh ta.

“Ôi giờ ơi, bỏ cái kiểu đó đi Ethan. Marcus còn chẳng phải bạn trai Rachel! Bọn họ hôn hít nhau được một lần chứ mấy. Chuyện đó chẳng bao giờ thành được đâu.”

“Mình không nghĩ đến Marcus.”

“Vậy thì thực ra cậu đang nghĩ tới ai?”

“Ừm... Mình đang nghĩ là nếu gặp phải tình huống tương tự thì cậu cũng sẽ làm thế với Rachel thôi. Nếu như cậu yêu bạn trai của cô ấy thì chẳng có gì trên đời ngăn được cậu theo đuổi anh ta. Cậu sẽ chẳng nghĩ đến cảm xúc của Rachel, hay sự xấu xa khi cướp đi người yêu của bạn thân nhất. Không gì hết.”

“Không,” tôi đáp. “Cậu nhầm rồi.”

Ethan đang đà tuôn ra một tràng, vừa nói vừa rướn người về phía trước và chỉ tay vào tôi. “Từ bé tới giờ cậu luôn có cái tính theo đuổi bằng được những gì cậu muốn, Darcy. Bất kể điều đó là gì. Dù khó khăn đến mấy đi nữa cậu cũng phải chiến thắng. Xưa nay Rachel chỉ biết đi theo làm cái bóng của cậu. Còn cậu, cậu lúc nào cũng coi cô ấy như kẻ hầu người hạ cho mình mà không biết ngượng. Suốt thời cấp ba, cô ấy luôn phải nghe theo mọi yêu cầu của cậu, để cậu khoe mẽ đủ thứ. Cậu thích như thế lắm mà. Còn bây giờ khi tất cả chấm dứt thì cậu không chịu đựng nổi.”

“Không phải... hoàn toàn không phải thế!” tôi lắp bắp, cảm thấy mặt mũi nóng bừng. “Cậu nói vậy thật chẳng công bằng tí nào!”

Ethan bỏ ngoài tai lời tôi và đi đi lại lại trước cái lò sưởi giả, tiếp tục nói. “Cậu là ngôi sao với những màn phô diễn ở trường trung học. Ngôi sao thời đại học. Ngôi sao ở Manhattan. Và Rachel luôn để cậu tỏa sáng. Thế mà giờ đây cậu vẫn cứ ganh ghét không chịu nhường nhịn để mừng cho cô ấy.”

“Mừng cho cô ta vì đã cướp chồng chưa cưới của tôi ư? Cậu có bị làm sao không đấy?”

“Darce, chính cậu cũng đã làm một việc y như vậy. Nếu quả thực cậu yêu Dex sâu đậm, nếu cậu không lừa dối anh ta thì lại là chuyện khác.”

“Nhưng bọn họ đã lừa dối tôi trước!”

“Đó không phải điểm chính ở đây,” Ethan đáp.

“Sao cậu lại nói thế được chứ?”

“Bởi vì. Bởi vì, Darcy ạ, cậu chưa bao giờ ngẫm lại cách cư xử của chính mình. Cậu chỉ tìm cách đổ lỗi cho người khác mà thôi.”

Rồi Ethan bắt đầu đào bới câu chuyện xưa như trái đất thời trung học. Đó là chuyện tại sao tôi lại nộp đơn vào Notre Dame trong khi biết rõ đó là ngôi

trường trong mơ của Rachel, và cô ta đã suy sụp đến thế nào khi tôi được nhận còn cô ta thì không.

“Hóa ra cô ta sở hữu cả Notre Dame cơ đấy!”

“Đó là ước mơ của cô ấy, không phải của cậu.”

“Để tôi nói lại xem có đúng không nhé, cô ta có thể theo đuổi chồng chưa cưới của tôi, thế mà tôi lại không có quyền nộp đơn vào cái trường đại học ngu xuẩn đó ư?”

Cậu ta lờ đi rồi nói tiếp, “Nhân thể đang nhắc đến chuyện này, Darcy, sao cậu không nói luôn cho mình biết... Có thật là cậu được nhận không?”

“Được nhận cái gì?” tôi hỏi.

“Có đúng là cậu được nhận vào học ở trường Notre Dame không?”

“Đúng vậy,” tôi đáp, gần như tin vào lời nói dối mình đã bịa ra với đám bạn từ cách đây rất lâu. Notre Dame là lựa chọn số một của Rachel nhưng tôi cũng đăng ký vào đó, tôi nghĩ nếu chúng tôi được ở chung một phòng thì sẽ tuyệt biết mấy. Còn nhớ khi nhận được thư từ chối của trường, tôi đã cảm thấy mình như một kẻ bại trận. Vậy là tôi bịa ra lời nói dối vô hại với các bạn rồi sau đó che đậy bằng cách nói rằng cuối cùng tôi sẽ chọn trường Đại học Indiana.

Ethan lắc đầu. “Mình không tin,” cậu ta nói. “Cậu còn lâu mới được nhận vào Notre Dame.”

Tôi cảm thấy mồ hôi bắt đầu vã ra. Sao Ethan lại biết nhỉ? Cậu ta xem thư của tôi rồi sao? Hay cậu ta đã lén thâm nhập vào hệ thống máy tính của hội đồng tuyển sinh Notre Dame?

“Việc mình chọn trường nào thì liên quan gì đến chuyện này?”

“Tôi sẽ nói cho cậu biết chuyện đó có liên quan gì, Darcy. Tôi sẽ nói cho cậu hay. Cậu luôn ganh đua với Rachel. Từ ngày xưa cho đến tận bây giờ.

Với cậu, mọi thứ luôn là một cuộc cạnh tranh. Và một phần lý do khiến cậu không thể sống khuây khỏa được chính là vì Dex đã chọn Rachel. Anh ta đã chọn cô ấy thay vì cậu.”

Tôi cố lên tiếng nhưng cậu ta vẫn hăng say, những lời chỉ trích cay nghiệt vang lên mạnh mẽ. “Người Dex muốn ở bên là cô ấy chứ không phải cậu. Cậu không bao giờ nghĩ đến một điều rằng cậu cũng không muốn ở bên anh ta. Không bao giờ nghĩ rằng cậu cũng đã lừa dối anh ta. Không bao giờ chịu nhìn nhận rằng rõ ràng cậu và Dex không phải là một nửa hoàn hảo của nhau và cả hai đã cứu chính mình khỏi cuộc ly hôn khi chấp nhận hủy đám cưới. Không, cậu chỉ có thể nghĩ được một điều duy nhất: bằng cách nào đó Rachel đã đánh bại cậu. Và điều đó khiến cậu không thể chịu đựng nổi, Darce. Với tư cách là một người bạn, tôi thực sự khuyên cậu hãy quên tất cả đi và vui vẻ sống tiếp,” cậu ta kết lại bằng một giọng hùng hồn.

Tôi lắc đầu nói với Ethan rằng cậu ta nhầm rồi, và không ai trong tình cảnh của tôi lại có thể chúc phúc cho Rachel được. Tôi cảm thấy mình bắt đầu cao giọng viện cớ thuyết phục để cậu ta chịu nhìn nhận mọi chuyện theo cách của tôi, đó cũng là những gì tôi đã cố làm với Marcus.

“Thế này nhé, Ethan... cho dù bọn họ không làm gì lén lút sau lưng mình đi nữa, cho dù mối quan hệ kia có bắt đầu sau khi mình và Dex chia tay, thì đó vẫn là việc làm... sai trái. Không bao giờ được lằng nhằng với người yêu cũ của bạn mình, thế thôi. Sao đàn ông không hiểu được một điều đơn giản như vậy nhỉ? Đó là nguyên tắc cơ bản trong cuộc sống mà.”

“Rachel yêu anh ta, Darce. Đây mới là nguyên tắc cơ bản trong cuộc sống.”

“Làm ơn đừng nhảy đi nhảy lại nữa! Mình không muốn nghe cái từ yêu đó thêm một lần nào nữa. Việc họ có yêu nhau hay không hoàn toàn không quan trọng... Cậu chẳng hiểu gì về tình bạn hết.”

“Darcy. Mình nói điều này không phải để xúc phạm cậu hay có ác ý gì, mà vì mình quan tâm đến cậu, thế nên lúc này cậu mới ở đây trong cái gọi là

chuyến viếng thăm này,” cậu ta nói và giơ hai tay làm dấu ngoặc kép khi nhắc đến mấy từ chuyến viếng thăm. “Nhưng...”

“Nhưng sao?” tôi hỏi với giọng thê thảm, sợ phải nghe những điều cậu ta sắp nói.

“Nhưng tôi nghĩ chính cậu mới là kẻ chẳng hiểu gì về tình bạn,” Ethan nói nhanh đầy tức giận. “Thực sự không hiểu gì hết. Chính vì thế mà lúc này cậu mới đang ngồi đây, chẳng còn người thân hay bạn bè xung quanh nữa. Cậu gây chiến với Rachel. Gây chiến với Claire. Gây chiến với người cha của đứa con cậu đang mang. Gây chiến với mẹ ruột của cậu, người thậm chí còn chẳng biết cậu đang ở đâu! Và giờ cậu cũng nổi giận cả với mình.”

“Đâu phải lỗi tại mình khi tất cả mọi người đều quay ra phản bội mình chứ!”

“Cậu nên đứng trước gương mà soi kỹ lại đi, Darce. Cậu cần phải hiểu những hậu quả mà cách sống nông cạn của cậu gây ra.”

“Mình không phải người nông cạn,” tôi cãi mà cũng chỉ tin một nửa.

“Cậu là người nông cạn. Cậu quá ích kỷ, cậu sống lầm lạc với những nguyên tắc chẳng ra gì.”

Cậu ta đi quá xa rồi đấy. Tôi có thể hơi nông cạn thật, nhưng những điều khác cậu ta nói thực sự quá lỗ bịch. “Cậu nói vậy là có ý gì hả? Thế nào là lầm lạc?”

“Ý mình là, chẳng phải bây giờ cậu đã có thai được năm tháng rồi hay sao? Nhưng tôi đâu có thấy cậu làm gì để chuẩn bị cho đứa bé chào đời. Không gì hết. Cậu đến London dưới danh nghĩa viếng thăm, nhưng tôi chẳng thấy cậu có vẻ muốn quay về New York, và hình như cũng không hề có ý định đi khám thai. Cậu còn quá đáng tới mức không ăn uống cho tử tế để giữ dáng, bất chấp việc đó có ảnh hưởng xấu tới đứa bé. Tối nay cậu còn uống hai ly rượu. Và thay vì tiết kiệm chi tiêu để dành tiền sau này nuôi con một

mình, cậu vung tiền vào những món đồ hoàn toàn vô nghĩa. Thật sự tôi không thể tin nổi cậu lại có thể sống vô trách nhiệm và ích kỷ đến cùng tận như thế đâu.”

Tôi ngồi sững ra đó, hoàn toàn không nói được câu nào. Biết nói gì với một người bảo bạn là đứa không ra gì, là bà mẹ tương lai xấu xa, vô trách nhiệm, là mẹ đàn bà rỗng tuếch, chỉ biết có mình đây? Nếu không tính những lời trách cứ của những kẻ đáng khinh (những lời đó chẳng đáng bận tâm cho lắm) thì trong đời tôi chưa bao giờ phải nhận một bài mắng nhiếc kinh khủng như thế này. Cậu ta nói quá nhiều điều xấu xa độc ác, chĩa mũi dùi về phía tôi từ mọi hướng, đến mức tôi không biết phải bênh vực chính mình ra sao nữa. “Mình có uống vitamin cho bà bầu đấy chứ,” tôi yếu ớt nói.

Ethan ném cho tôi cái nhìn *Nếu đó là tất cả những gì cậu có thể làm được thì tôi cũng không còn lời nào để nói nữa*. Sau đó cậu ta bảo sẽ đi ngủ. Nét mặt Ethan cho thấy tôi đừng hòng đi theo cậu ta, rằng cậu ta không muốn sự có mặt của tôi trong phòng.

Nhưng để chắc chắn, sau khi ngồi một lúc lâu trong phòng khách gặm nhấm vết thương và nhớ lại những gì cậu ta đã nói, tôi quyết định ra hành lang kiểm tra cửa phòng Ethan. Nói vậy chứ có thách tôi cũng không thêm mở - tôi có lòng tự trọng của mình chứ - chỉ là tôi muốn biết có thật cậu ta đã nhốt tôi ở ngoài không. Cậu ta có hối hận vì đã nói ra những lời lẽ gay gắt đó không? Cậu ta đã nguôi giận với tôi sau khi đỡ say bia chưa? Tôi nắm vào nắm đấm cửa và xoay. Không nhúc nhích. Ethan đã cho tôi ra rìa. Không hiểu cánh cửa lạnh lùng không thể lay chuyển ấy có điều gì mà khiến tôi cảm thấy vừa buồn bã giận dữ lại vừa quyết tâm.

HAI MƯƠI MỐT

Sáng hôm sau, tôi tỉnh giấc trên chiếc đệm hơi và lần đầu tiên cảm thấy em bé đạp. Trước đây cũng đã nhiều lần tôi tưởng mình cảm thấy con bé, nhưng hóa ra đó lại chỉ là cơn đau do khó tiêu, do đói bụng hoặc lo lắng. Nhưng giờ thì không nghi ngờ gì nữa, cái cảm giác kỳ cục không thể nhầm lẫn ấy thực sự là cảm giác về một đôi chân bé xíu đang đạp, đang cựa quậy trong cơ thể tôi. Tôi áp tay lên đó, ngay bên dưới xương sườn, hồi hộp chờ đợi được cảm nhận con bé một lần nữa. Cầu được ước thấy, một cử động khẽ thôi nhưng rất rõ rệt. Tôi biết điều này nghe có vẻ điên rồ, nhất là khi bụng tôi đang ngày một to lên nhanh chóng, gần bằng một quả bóng rổ, nhưng có lẽ đôi chân bé nhỏ đang đạp nhè nhẹ ấy khiến việc mang thai của tôi không còn giống như một điều gì đó xa vời nữa mà trở nên rất thật.

Tôi đang mang trong mình một hài nhi, một sinh linh bé bỏng sẽ chào đời chỉ trong vài tháng ngắn ngủi. Tôi sắp được làm mẹ. Nói theo một cách nào đó thì không phải là “sắp” nữa mà là “đang” rồi.

Tôi cuộn tròn người như tư thế của em bé trong bụng mẹ, nhắm chặt mắt lại, trong lòng chột trào dâng biết bao cảm xúc mãnh liệt. Đầu tiên là hạnh phúc vô bờ. Niềm hạnh phúc ấy không lời nào có thể diễn tả, thứ xúc cảm trước đây tôi chưa bao giờ được nếm trải, thứ cảm giác không thể nào có được bằng cách mua cho mình một chiếc túi Gucci hay đôi giày Manolo Blahnik. Một nụ cười rộng ngoác từ từ nở ra trên mặt tôi, và suýt nữa thì tôi bật cười thành tiếng.

Nhưng chẳng mấy chốc, đan xen với niềm hạnh phúc là một nỗi buồn vô hạn khi tôi nhận ra mình chẳng có ai bên cạnh để cùng chia sẻ sự kiện hết sức trọng đại này. Tôi không thể gọi cho bố hay bà ngoại của con mình. Tôi không có lòng dạ nào để chia sẻ với Ethan sau tất cả những điều độc ác cậu ta nói với tôi hôm qua. Và điều quan trọng nhất là, tôi không thể gọi cho Rachel. Kể từ cái ngày bắt gặp Dex trốn trong tủ áo nhà Rachel, đây là lần

đầu tiên tôi thực sự cảm thấy nhớ cô ấy. Tôi vẫn còn có Annalise, nhưng cảm giác khi báo tin cho cô ấy cũng khác. Tôi nhớ lại tất cả những lần trước đây khi nhận được tin tốt, tin xấu và cả những tin không tốt cũng chẳng xấu thì tôi đã chạy ngay sang nhà Rachel hoặc quay số nhanh để gọi cho cô ấy. Ở Indiana, hồi chúng tôi còn là trẻ con, Annalise luôn xếp thứ yếu, luôn là ý nghĩ đến sau, là người thứ hai được biết. Giờ đây khi không còn Rachel, hẳn bạn sẽ nghĩ Annalise sẽ dễ dàng thế vào vị trí ấy. Nhưng tôi bắt đầu nhận ra mọi việc không đơn giản như vậy. Rachel là người không ai có thể thay thế được.

Claire không thể. Annalise cũng không. Tôi thầm hỏi lòng vì sao lại như vậy. Tôi biết Annalise cũng sẽ nói những điều tốt đẹp cần nói, sẽ dịu dàng tốt bụng như mọi khi. Nhưng Annalise vẫn không bao giờ có thể xoa dịu được khao khát cháy lòng muốn được chia sẻ điều này trong tôi.

Khi xoay người trên đệm, nằm nghiêng nhìn ra cửa sổ, trong đầu tôi lại vang lên những lời Ethan đã nói, tôi là đứa bạn tồi, tôi ích kỷ, chỉ biết đến bản thân mình, đầu óc tôi nông cạn. Cảm giác xấu hổ xâm chiếm lấy tôi khi tôi nhận ra những lời kết tội của Ethan quả là cũng đúng. Ngẫm lại mọi chuyện tôi mới thấy, mình không có bác sĩ chăm sóc, không có thu nhập, không có bạn gái thân, không liên lạc gì với gia đình. Tôi đang đứng trên bờ vực cháy túi, thế mà tất cả những gì tôi có lại là một tủ quần áo đẹp để đắt tiền mà phần lớn trong số đó tôi còn chẳng mặc vừa nữa. Tôi đến London hòng tìm kiếm một sự thay đổi, thế nhưng tôi lại chẳng thay đổi chút nào. Cuộc sống của tôi vẫn vậy, không tiến triển gì so với trước. Tôi cần phải nỗ lực nhiều hơn. Vì chính bản thân tôi và vì cả đứa con trong bụng tôi.

Tôi nhìn đăm đăm ra ngoài ô cửa sổ chấn song, ngắm khung cảnh âm đạm thê lương của một ngày mới ở London và thề rằng sẽ biến hôm nay, ngày đầu tiên tôi cảm nhận được cú đạp của em bé, trở thành bước ngoặt đánh dấu sự thay đổi trong cuộc đời tôi. Tôi sẽ chứng minh cho Ethan thấy rằng tôi không phải là kẻ giống như cậu ta đã nói tối hôm trước. Tôi đứng lên

(việc đó ngày càng trở nên khó khăn, nhất là khi đang nằm trên tâm đệm hơi mềm mại như thế này) và tìm thấy một tập giấy dưới đáy va li. Tôi xé ra một trang rồi viết, “*Những Việc Cần Làm Để Trở Thành Một Darcy Tốt Đẹp Hơn.*” Tôi ngắm nghĩ một lát, nhớ lại tất cả những gì Ethan đã nói. Sau đó tôi bắt đầu viết:

1. Đến phòng khám sản phụ khoa ở London, chuẩn bị để làm mẹ!
2. Sống lành mạnh hơn, nghĩa là ăn những thức ăn tốt cho sức khỏe, không uống rượu hay đồ uống có caffeine.
3. Tìm kiếm vài cô bạn gái mới (và không được ganh đua với họ!)
4. Báo cho gia đình biết mình đang ở London và mọi chuyện vẫn ổn.
5. Tìm cho mình một công việc (ưu tiên những việc “thiện”).
6. Không mua thêm quần áo (và cả giày dép, v.v.), bắt đầu dành dụm!

Thế rồi, cảm thấy vẫn còn thiếu điều gì đó, tôi thêm vào một câu chung chung:

7. Trở thành người tốt đẹp hơn (tức là biết quan tâm hơn, bớt ích kỷ đi, v.v.)

Trong khi đọc lại danh sách, tôi đột nhiên băn khoăn tự hỏi không biết Ethan sẽ nói gì khi thấy những điều tôi viết. Liệu cậu ấy có khen ngợi nỗ lực của tôi không, hay cậu ấy sẽ cười vào mũi tôi mà nói, “*Đừng có ngây thơ thế, Darcy. Cậu không thể vạch ra một danh sách để rồi thay đổi bản thân chỉ trong một đêm! Mọi chuyện không đơn giản vậy đâu!*”

Mà sao tôi lại cứ quan tâm đến chuyện Ethan sẽ nghĩ gì thế nhỉ? Một phần nào đó trong tôi muốn căm ghét cậu ta. Ghét vì cậu ta đứng về phe Rachel. Ghét vì cậu ta đã dối tôi. Ghét vì cậu ta đã nói ra những điều xấu xa về tôi. Nhưng tôi không thể. Và thật không ngờ, theo một cách rất kỳ lạ, tất cả những gì tôi muốn lại là được gặp cậu ấy, hay ít nhất là quyết tâm khiến cậu ấy phải thay đổi cách nhìn nhận về tôi.

Tôi nghiêng người lấy điểm tựa rồi đứng dậy. Sau đó tôi đi dọc hành lang tới phòng Ethan. Khi phát hiện ra cậu ấy đã ra ngoài, tôi vào bếp làm nhanh món lòng trắng trứng ốp lết bổ dưỡng. Ăn xong, tôi xem lại danh sách và quyết định dọn dẹp căn hộ của Ethan. Tôi hút bụi, cọ toilet, đổ rác, tổng hai ôm quần áo bẩn vào cái máy giặt kiêm máy sấy bé tí tẹo (người Anh toàn dùng mấy thứ đồ điện dờ tộ thuộc thế giới thứ ba), cẩn thận xếp lại chõng báo và tạp chí, lau sạch sàn bếp.

Sau khi căn hộ đã sạch sẽ tinh tươm, tôi viết cho mẹ vài lời ngắn ngủi nói rằng tôi đang ở London với Ethan.

“Con biết giờ mẹ và con đang có bất đồng,” tôi viết, *“nhưng bố mẹ không phải lo cho con. Con vẫn ổn.”* Sau đó tôi ghi số điện thoại nhà Ethan ở phần tái bút, phòng trường hợp mẹ muốn gọi điện cho tôi. Tôi cho vào phong bì, dán tem, đi tắm một cái rồi bước ra ngoài trong cơn mưa bụi của London, lang thang dọc phố Kensington Church tới khu Notting Hill. Tôi cố ghì lại thôi thúc muốn ghé vào một cửa hiệu thời trang, lòng nghĩ đến tờ danh sách được gấp làm ba đang nằm gọn trong túi áo khoác để có thêm quyết tâm. Thậm chí tôi còn bước vào một cửa hàng bán đồ gây quỹ từ thiện để hỏi xem họ có cần thuê người không. Tuy không có việc gì cho tôi nhưng tôi vẫn cảm thấy tự hào về bản thân vì đã cố gắng.

Trên đường về, tôi tạt vào một quán cà phê, gọi một cốc cà phê latte không có caffeine rồi ngồi xuống một chiếc ghế bành lớn. Trên chiếc sofa bên cạnh là hai phụ nữ trạc tuổi tôi, một người tóc vàng một người tóc nâu. Cô tóc vàng đang giữ một đứa bé ngồi trên đầu gối trong khi cố vật lộn để ăn chiếc bánh sô cô la bằng bên tay rảnh. Cả hai đều đeo nhẫn đính viên kim cương bé tẹo trên ngón áp út bàn tay trái, và tôi chợt nhớ đã có lần Ethan từng bảo người Anh không thích khoe nhẫn đính hôn như người Mỹ. Có lẽ đó là điều Ethan thích ở thành phố London này. Theo lời cậu ấy thì người Anh sống kín đáo, hoàn toàn đối lập với tính cách của tôi, một kẻ thích phô trương không biết ngượng là gì.

Tôi tiếp tục quan sát hai người phụ nữ ấy qua khóa mắt. Cô tóc vàng có cằm nhỏ nhưng mái tóc highlight khá đẹp, còn cô tóc nâu thì áo nhung len bó sát nhưng lại có một chiếc túi xách Prada đẹp đến phát ghen. Tôi chợt cảm thấy lo lắng, sợ rằng mình lại là con người nông cạn như trước, nhưng rồi tôi tự trấn an mình rằng quan sát thôi thì không sao, chỉ là không nên vội vàng kết luận về con người họ. Tôi nhớ lại không biết bao nhiêu lần mình đánh giá người khác qua đôi giày họ đi, rồi tôi thề sẽ không bao giờ như vậy nữa. Dù sao, việc đi giày mũi vuông trong khi mũi nhọn đang là một cũng chẳng có gì xấu cả. Để chứng tỏ điều đó, tôi cố gắng không nhìn xuống chân họ. Tôi có thể cảm thấy mình đang dần trở thành con người cứng cỏi hơn rồi, và trong lòng tôi dâng lên một niềm vui phơi phới.

Vừa nhấm nháp cốc cà phê và lật giở cuốn tạp chí Hello, tôi vừa lắng nghe họ chuyện trò, nhận thấy giọng Anh-Anh có vẻ khiến cuộc nói chuyện giữa họ trở nên thú vị hơn nhiều. Chủ đề chính xoay quanh những rắc rối trong hôn nhân, cả hai đều có vấn đề với chồng. Cô tóc vàng nói rằng có con khiến mọi việc trở nên tồi tệ hơn. Cô tóc nâu lại phàn nàn là từ khi cô ta và chồng quyết định sẽ sinh con, chuyện vợ chồng trở nên thật nhạt nhẽo. Cứ vài giây tôi lại lật một trang tạp chí, trong đó toàn tin tức về các ngôi sao Hollywood cùng những người tôi chưa thấy bao giờ, chắc là diễn viên truyền hình Anh. Và cả ảnh của Posh và Becks nữa chứ.

Cô tóc vàng thở dài, giữ đứa con đang ngọ nguậy liên tục trên gối. “Ít nhất cậu cũng còn được hưởng chuyện ấy,” cô ta nói với người bạn trong lúc cúi xuống lôi ra chiếc nệm vú giả trong túi bên sườn xe đẩy và nhét vào miệng đứa bé. Nó mút chùn chụt được vài giây rồi thả cho rơi xuống đất. Cô tóc vàng tuân thủ đúng luật ba giây, cúi xuống nhặt cái vú giả, chùi vào ống tay áo rồi lại tống vào miệng đứa con.

“Cậu thôi từ bao giờ?” tóc nâu hỏi với giọng thành thực khiến tôi nhận ra họ không phải bạn thông thường hay bạn mới quen. Lòng tôi nhói đau khi nghĩ tới Rachel và những điều chúng tôi từng có.

“Mình cũng chẳng biết nữa,” tóc vàng đáp. “Lâu lắm rồi.”

Tóc nâu tặc lưỡi tỏ vẻ thông cảm trong lúc quần túi trà lọc quanh thìa khuấy bằng nhựa rồi dùng ngón cái và ngón trỏ bóp mạnh.

Tôi gập cuốn tạp chí lại và nhìn cô tóc vàng. Cô ta mỉm cười với tôi, giúp tôi có cơ bắt chuyện.

“Cô bé xinh quá,” tôi nói, đưa mắt nhìn con cô ta rồi hốt hoảng nhận ra đứa bé có thể là con trai lắm chứ. Nhìn bề ngoài đúng là rất khó đoán. Quần áo màu vàng, mái tóc lơ thơ, đồ dùng không phân biệt con trai hay con gái.

“Cảm ơn cô,” tóc vàng nói.

Tốt. Vậy là tôi đã đoán đúng. “Cô bé tên gì vậy?”

“Natalie.”

“Chào Natalie,” tôi nói bằng giọng ngân nga cao vút. Natalie không thèm để ý đến tôi, cứ cố chộp lấy cái bánh của mẹ. “Cháu được mấy tháng rồi?”

“Hai mươi hai tuần.” Tóc vàng mỉm cười và nựng nịu đứa con trên đầu gối.

“Vậy là... bao nhiêu nhỉ? Năm tháng à?”

Cô ta bật cười. “À, vâng. Xin lỗi cô. Còn nhớ hồi chưa sinh Natalie tôi cứ thắc mắc không hiểu các bà mẹ tính tuổi con theo tuần để làm gì. Tôi đoán đó là ảnh hưởng kéo dài của việc mang thai.”

Tôi gật đầu, nhận thấy cô tóc nâu nhìn tôi từ đầu đến chân một cách tò mò như muốn hỏi, “Vậy còn cô thì sao hả cô người Mỹ, sao ngồi đây một mình vào ngày thường thế?”

“Vâng, tôi hiểu. Tôi cũng được mười tám tuần rồi...”

“Cô có thai ư?” cả hai người đồng thanh ré lên cứ như thể tôi vừa nói với họ là mình đang hẹn hò với hoàng tử William vậy. Thật tuyệt khi cuối cùng cũng có người phấn khích đôi chút trước tin tức này của tôi.

“Vâng,” tôi nói, kéo vạt áo khoác ra và đưa bàn tay trái không có nhẫn lên xoa nhẹ trên bụng. “Thực ra lần đầu tiên tôi cảm thấy em bé đạp là vào sáng nay đây.”

Bất giác tôi thấy buồn buồn khi phải chia sẻ tin tức trọng đại này với hai người xa lạ, nhưng tôi tự nhủ rất có thể họ sẽ trở thành những người bạn mới của tôi. Thậm chí còn là bạn thân đến cuối đời ấy chứ.

“Chúc mừng cô!” tóc vàng reo lên.

“Mang thai mười tám tuần rồi mà trông cô vẫn đẹp thế!” tóc nâu nói.

Tôi mỉm cười khiêm nhường, cảm giác ấy dường như rất chân thật. “Cảm ơn các chị.”

“Là con trai hay con gái vậy?” tóc nâu hỏi.

“Tôi chưa biết nhưng khá chắc chắn đó là con gái.”

“Tôi cũng cảm thấy y như vậy,” tóc vàng nói, xoa mái tóc tơ của Natalie.

“Tôi tin rằng nó là con gái dù chẳng có căn cứ nào hết.”

“Vậy chị có tìm hiểu trước khi sinh bé không?”

“Không, tôi muốn bất ngờ,” cô ta nói. “Nhưng chồng tôi thì biết trước rồi.”

Tôi nhướn mày. “Chồng chị biết mà chị lại không ư?”

Cô ta gật đầu. “Ông bác sĩ tôi đến khám đã cho anh ấy xem qua màn hình máy siêu âm trong khi tôi nhắm mắt. Chồng tôi thề sẽ không nói cho bất cứ ai hết. Kể cả bà nội bà ngoại, dù họ muốn biết đến chết đi được.”

“Không thể tin nổi anh ta lại giữ kín được chuyện đó! Thật phi thường,” tôi nói.

“Chồng cô ấy tuyệt thế đấy,” tóc nâu nói.

“Hừmm.” Tóc vàng gật gù. Tôi bắt đầu nhận thấy người Anh rất hay nói *hừmmm* thay vì *đúng vậy, ừ* hay *phải*. Cô ta tiếp, “Anh ấy chẳng bao giờ nói hớ. Lúc nào cũng rất cẩn thận, chỉ nói là ‘đứa bé’ hoặc ‘nó’ thôi.”

“Thế còn lúc đặt tên? Chẳng phải khi hai người cùng chọn tên thì chuyện đó sẽ rõ ràng ràng sao?”

“Không hề. Anh ấy chọn cả tên con trai lẫn con gái... Thực ra, chồng tôi còn cứ nằng nặc đòi đặt là Gavin đến mức tôi tưởng mình sắp sinh con trai nữa cơ.”

“Chà. Ông xã nhà chị có vẻ tuyệt vời thật,” tôi nói. Tóc vàng quay sang nhìn cô bạn rồi cả hai phá lên cười.

“Bọn tôi vừa cho anh ta ra bã đấy. Đạo gần đây anh ta cứ ối ường đến ghét.”

Tôi không rõ ối ường nghĩa là gì nhưng cứ gật đầu thông cảm, “Tôi hiểu mà!”

Vài giây im lặng trôi qua, tôi biết hai cô gái này lại đang tự hỏi không biết chuyện của tôi là thế nào.

“Nhân tiện, tôi tên Darcy,” tôi nói với một nụ cười lấy lòng đầy ẩn ý, “Tôi sẽ không ganh đua với các cô đâu.”

“Tôi là Charlotte,” tóc vàng nói.

“Còn tôi tên Meg,” tóc nâu giới thiệu.

“Thật tuyệt khi được gặp hai chị thế này. Kể từ khi chuyển đến đây, tôi cứ mong được chuyện trò với phụ nữ đến chết đi được,” tôi nói. Đó là sự thật, dù có lẽ tôi không thực sự nhận thức được điều đó cho tới tận giây phút này.

“Cô đến London từ bao giờ thế?” Meg hỏi.

“Cách đây khoảng một tháng.”

“Cô một mình chuyển đến đây ư?” cô ấy hỏi. Đó là câu thăm dò sâu sát nhất có thể để tìm hiểu về bố của đứa bé tôi đang mang.

“Vâng, tôi một mình,” tôi đáp.

Meg và Charlotte nhìn tôi chăm chăm với một vẻ mà tôi cho là ngưỡng mộ. Tôi nở một nụ cười tươi tắn, cởi mở, kín đáo cho phép họ tìm hiểu kỹ hơn, và cả hai rụt rè hỏi han. Tôi trả lời tất cả, chỉ thỉnh thoảng mới thêm thắt hay thay đổi đôi chút. Chẳng hạn như tôi kể với họ chuyện mình bắt quả tang Rachel ngủ với Dex, hoàn toàn không đề cập gì đến Marcus, bằng cách đó ngầm nói rằng Dex là bố đứa bé. Như thế có vẻ sẽ dễ dàng hơn cho tôi, và thực sự là đến giờ phút này rồi thì nói thật hay nói dối cũng có khác gì đâu? Cả hai người đàn ông đó đều không phải là nhân vật trung tâm. Hai vị thánh giả của tôi đang bị thôi miên. Charlotte thậm chí còn không thèm để ý đến Natalie, để mặc con bé gặm góc tờ Evening Standard. Tôi tiếp tục kể với họ chuyện mình bỏ việc đến London sống cùng Ethan, người bạn từ thuở ấu thơ. “Cậu ấy là đàn ông chính hiệu đấy, nhưng chúng tôi chỉ là bạn thôi,” tôi nói với họ. Thực ra nếu bảo cậu ấy bị gay thì câu chuyện sẽ thú vị hơn, và chắc chắn là sẽ hay hơn, nhưng tình bạn nghiêm túc giữa đàn ông và phụ nữ luôn có điều gì đó hấp dẫn khiến người ta tò mò. Với lại, chuyện đó sẽ cho họ thấy tôi là người đáng mến. Tôi có thể hình dung ra cảnh lát nữa họ nói với nhau, “Cô ấy xinh thật, mà lại không lẳng nhăng đeo bám bất cứ người đàn ông độc thân nào.”

Charlotte hỏi tôi có tình ý gì với Ethan không. Tôi lắc đầu quày quẩy đáp, “Hoàn toàn không... Chúng tôi tuyệt đối chỉ là bạn thôi. Dù hồi lớp năm cả hai có đi chơi với nhau!”

Bọn họ phá lên cười.

“VẬY ĐÂY, TÔI CHỈ CÓ MỘT THÂN MỘT MÌNH... NẾU HAI CHỊ CÓ MỐI NÀO?” TÔI NÓI VÀ CHỢT THẤY HƠI LO VÌ ĐÁNG LẼ RA TÔI KHÔNG NÊN QUÁ COI TRỌNG VIỆC TÌM MỘT

người đàn ông mới phải. Nhưng rồi tôi gạt bỏ mối bận tâm ấy sang một bên; một người bạn trai đầu nhất thiết phải khiến tôi lơ là những mục tiêu khác cao cả hơn chứ.

Meg và Charlotte nhìn nhau tư lự như thể trong đầu họ đang nghĩ đến tất cả những người đàn ông mình quen biết.

“Simon được không?” Charlotte gợi ý Meg. Meg nhăn mặt.

“Cậu không mến Simon à?” Charlotte hỏi.

“Mến thì cũng có mến...” Meg nhún vai đáp.

Tôi cố ghìm lại thôi thúc muốn hỏi về ngoại hình của Simon, nhưng cứ như thể Meg đọc được ý nghĩ của tôi vậy, vì cô ấy khúc khích cười nói, “Chắc Darcy chẳng thích anh chàng đầu đỏ đâu!”

“Meg!” Charlotte nạt, khiến tôi nhớ đến Rachel. Rachel cũng đã nói hàng tỷ lần cái câu “Darcy!” bằng một giọng y như vậy. “Mình thấy là màu vàng ánh đỏ thì đúng hơn.”

“Cậu biết là anh ta đầu đỏ mà!” Meg nói, hớp một ngụm trà.

“Đầu đỏ?” tôi hỏi.

“Là tóc đỏ ấy mà,” Meg nói.

Tôi bật cười. “À. Ra vậy.”

“Thế nào? Cô thích đầu đỏ không?” Charlotte hỏi.

“Có lẽ không phải hình mẫu của tôi,” tôi ý nhị nói, lấy lý do sức hút nam nữ là điều không thể nào gượng ép được. Mà một mối quan hệ bền vững thì không thể thiếu yếu tố đó.

“Chắc ở bên kia các cô không chết mê những anh chàng đầu đỏ,” Meg nói.

Charlotte có vẻ thất vọng, vậy là tôi cố xoa dịu, “Nhưng cũng có ngoại lệ chứ. Như hoàng tử Harry xinh trai chẳng hạn. Tôi thích nụ cười tinh nghịch láu lỉnh của cậu ta. Thích hay không hoàn toàn phụ thuộc vào tính tình của người kia.”

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh của Marcus. Bắt đầu mối quan hệ với anh ta quả là một quyết định lầm lạc (nói theo cách của Ethan), quyết định chủ yếu dựa trên sự tò mò hứng thú, nổi ham muốn thể xác và sự ganh đua với Rachel. Nhưng ít ra tôi cũng không đến với anh ta chỉ vì yếu tố ngoại hình. Vẻ ngoài của Marcus còn lâu mới được gọi là hoàn hảo, vì thế tôi biết mình nhìn xa hơn chứ không chỉ đặt nặng vấn đề hình thức.

Charlotte mỉm cười với tôi. “Đúng thế,” cô ấy nói và gật đầu, rồi quay sang Meg. “Sao không mời Darcy đến dự bữa tiệc của cậu nhỉ? Si cũng sẽ đến đúng không?”

“Ý kiến hay tuyệt! Cô nhất định phải đến nhé, Darcy. Tối Chủ nhật này tôi mời mấy người bạn đến chơi. Cô muốn tham gia cùng không?” Meg hỏi.

“Nhất định rồi,” tôi đáp, thầm nghĩ thật tuyệt biết bao khi tôi có thể bảo với Ethan là tôi đã được hai người phụ nữ mời đến dự tiệc. Tôi hình dung ra trong đầu tờ danh sách đó. Chỉ trong một ngày ngắn ngủi mà tôi đã làm được mấy việc trong số đó rồi. Tôi giúp Ethan (dọn dẹp nhà cửa cho cậu ấy), ăn uống lành mạnh (không gọi đồ uống có caffeine), và lại còn làm quen được với vài người bạn mới nữa chứ. Tôi vẫn còn phải đi tìm việc và đến khám bác sĩ, vì thế, sau khi chuyện trò lịch sự thêm một lúc nữa, tôi hỏi Meg và Charlotte xem hai người ấy có biết chỗ nào khám không.

“A, tôi có quen một bác sĩ hết ý đấy. Anh ấy tên Moore,” Charlotte nói, lục tìm trong cuốn danh bạ rồi ghi vội số điện thoại của anh bác sĩ vào mặt sau một tấm danh thiếp. “Đây. Cô gọi cho anh ấy nhé. Moore rất đáng mến.”

“Sao chị lại gọi là ‘anh’ mà không phải là ‘bác sĩ’?” tôi hỏi, cảm thấy hơi nghi ngờ hệ thống chăm sóc sức khỏe của người Anh.

Meg giải thích rằng ở Anh chỉ thầy thuốc nội khoa mới được gọi là bác sĩ - nguyên do bắt nguồn từ thời Trung cổ, cái thời mà tất cả bác sĩ ngoại khoa đều là những tay đồ tể, nên chỉ được gọi là “anh” thôi.

“Thế hồi ở New York cô làm nghề gì?” Charlotte hỏi. “Tôi làm PR... Nhưng bây giờ tôi muốn chuyển sang lĩnh vực khác. Một nghề gì đó giúp đỡ những người nghèo khổ, già yếu hoặc ốm đau,” tôi thành thật đáp.

“Cô tốt thật đấy,” Charlotte và Meg đồng thanh nói. Tôi cười.

Meg nói rằng có một nhà dưỡng lão nằm ngay góc phố, sau đó cô ấy vẽ sơ đồ cho tôi lên tờ giấy ăn, viết cả địa chỉ và số điện thoại của cô ấy ở mặt kia nữa. “Thứ Bảy cô nhớ đến nhé,” Meg nói. “Chúng tôi mong được gặp cô lắm. Cả Si nữa.” Cô ấy nháy mắt với tôi.

Tôi mỉm cười, uống nốt tách cà phê rồi chào tạm biệt hai người bạn mới quen.

Tối đó, lúc Ethan về, tôi đang ngồi đợi cậu ấy cùng với đĩa xa lát Hy Lạp tự tay làm và một ly rượu vang đỏ trong tiếng nhạc cổ điển du dương.

“Cậu đã về!” tôi nói, mỉm cười lo lắng khi đưa cho cậu ấy ly rượu.

Ethan dè dặt đón lấy, hớp một chút rồi đưa mắt nhìn quanh. “Trông gọn gàng quá. Lại thơm tho nữa. Cậu đã dọn dẹp đấy à?”

Tôi gật. “Ừ. Mình lau rửa kỳ cọ hết. Mình còn dọn cả phòng cho cậu,” tôi nói, rồi không ghìm được, tôi thêm vào, “Còn nghĩ mình là đứa bạn không ra gì nữa không?”

Cậu ấy nhấp rượu và ngồi xuống sofa. “Mình có thực sự nói thế đâu.”

Tôi ngồi xuống cạnh Ethan. “Có đấy.”

Cậu ấy mỉm cười hờ hững. “Cậu có thể là một người bạn tốt khi cậu cố gắng, Darce. Hôm nay cậu đã rất cố gắng. Cảm ơn cậu.”

Cô nàng Darcy trước đây chắc hẳn sẽ muốn Ethan rút lại những gì đã nói, sẽ chờ đợi một lời xin lỗi rồi rít và một món quà nho nhỏ. Nhưng không hiểu sao chỉ một câu “cảm ơn cậu” giản đơn ấy với tôi cũng đã là đủ rồi. Tôi chỉ muốn làm hòa với cậu ấy và sống tiếp thôi.

“Đố cậu biết sáng nay có chuyện gì?” tôi nói, háo hức muốn chia sẻ với cậu ấy. Ethan chưa kịp đoán, tôi đã buột miệng, “Mình cảm thấy em bé đạp đấy!”

“Chà!” Ethan nói. “Lần đầu tiên phải không?”

“Ừ. Nhưng từ đó đến giờ mình chẳng cảm thấy gì nữa. Không biết có vấn đề gì không nhỉ?”

Ethan lắc đầu. “Không sao đâu. Mình nhớ hồi Brandi có bầu... một hôm cô ấy cảm thấy em bé đạp, thế rồi mấy hôm sau lại chẳng có gì. Bác sĩ nói rằng khi mẹ hoạt động nhiều thì em bé ít cựa quậy hơn, vì việc đó giống như là ru nó ngủ vậy,” cậu ấy nói với ánh mắt thoáng buồn như thể việc Brandi phản bội vẫn khiến cậu ấy đau lòng vậy.

“Cậu có buồn khi nghĩ đến cô ta không?” tôi hỏi.

Ethan đá đôi giày Puma ẩm ướt ra, cởi tất rồi gác chân lên bàn uống nước. “Buồn vì Brandi thì không, nhưng đôi khi nghĩ đến Milo thì có.”

“Milo? Gã đàn ông mà Brandi đã len lút lảng nhãng hả?”

“Không. Milo là tên đứa bé.”

“Ồ,” tôi ngượng ngung đáp, biết rằng lẽ ra mình phải nhớ chi tiết ấy. Tôi nhìn Ethan, tự hỏi không biết Rachel sẽ an ủi như thế nào nhỉ. Cô ấy luôn biết cách nói ra những điều hợp lý, khiến người khác cảm thấy vui hơn. Không nghĩ ra được điều gì hay ho nên tôi đành im lặng chờ Ethan nói tiếp.

“Suốt chín tháng trời mình cứ ngỡ sắp được làm cha. Hôm nào Brandi đi khám bác sĩ mình cũng đi cùng, và vô cùng yêu những bức hình chụp siêu

âm... Mình còn định đặt tên con là Milo nữa.” Ethan lắc lắc đầu. “Thế rồi em bé ra đời, và mình nhận ra nó không phải con mình.”

“Khi nào thì cậu biết chắc điều đó?”

“Ngay khi nó vừa chào đời. Đứa bé có nước da sẫm màu, mắt đen, tóc đen tốt rợp. Mình nghĩ mãi đến những tấm ảnh của mình hồi bé, tóc lơ thơ, da trắng hồng. Brandi cũng tóc vàng mắt xanh. Đến thằng ngố cũng phải hiểu ra mọi chuyện.”

“Vậy cậu đã làm gì?”

“Mấy ngày đầu tiên có lẽ là mình bị sốc. Mình vờ như đó không phải là sự thật, rằng chỉ là chẳng may có vấn đề về gien thôi... Vậy nhưng trong thâm tâm mình vẫn cứ nghĩ đến cái sơ đồ di truyền màu mắt trong môn Sinh học trung học... Bố mẹ mắt xanh thì không thể sinh ra một Milo như thế được.”

Tôi khẽ chạm nhẹ lên cánh tay cậu ấy. “Việc đó hẳn là rất khó chấp nhận.”

“Đúng là rất khó. Mình rất yêu thằng bé, yêu đến mức mình gần như đã định ở lại với cô ta. Nhưng rồi cuộc... kết quả thế nào thì cậu cũng biết rồi đấy.” Giọng Ethan run run. “Mình bỏ đi. Cảm giác như một người nào đó vừa qua đời vậy.”

Tôi nhớ Rachel đã kể cho tôi nghe chuyện Ethan ly dị và rằng đứa bé không phải con cậu ấy. Lúc đó hình như tôi còn đang mải bận tâm với cơn khủng hoảng nào đó của chính mình nên chẳng mấy cảm thông với hoàn cảnh của Ethan.

“Cậu làm vậy là phải lắm,” tôi nói, cầm lấy tay Ethan.

Cậu ấy không rút lại. “Ừ. Có lẽ thế.”

“Cậu có nghĩ mình đã làm một việc đúng đắn không? Giữ lại đứa bé này ấy mà?”

“Chắc chắn rồi.”

“Dù cậu cho rằng mình là một bà mẹ tồi?” tôi hỏi, cố gắng kiềm chế để không nói với cậu ấy về tờ danh sách của tôi. Tôi muốn mình phải tiến bộ hơn nữa rồi mới thổ lộ.

“Cậu sẽ hiểu ra nhiều điều thôi,” Ethan nói, siết lấy tay tôi. “Mình tin ở cậu.”

Tôi nhìn cậu ấy và cái cảm giác khi chúng tôi ngồi bên nhau trên băng ghế ở công viên Holland trong ngày lễ Tạ ơn lại bùng lên. Tôi muốn hôn Ethan. Nhưng dĩ nhiên là tôi không làm vậy. Tôi tự hỏi sao mình lại dẫn lòng, trong khi trước đây tôi luôn để ham muốn dẫn đường mà chẳng mấy bận tâm đến hậu quả. Có lẽ bởi vì với Ethan tôi không có cảm giác như mình đang lao vào một cuộc chơi giống như với Marcus và rất nhiều anh chàng khác trước đây. Có lẽ bởi làm thế tôi sẽ mất nhiều hơn là được. Đi quá ranh giới tình bạn chắc chắn sẽ khiến tôi làm mất đi một người bạn. Mà trong năm nay, để mất một người bạn tốt với tôi là đủ lắm rồi.

Tối muộn ngày hôm đó, sau khi cùng tôi xem thời sự, Ethan quay sang nói, “Nào, đến giờ buông màn đắp chăn rồi, Darce.”

“Buông màn đắp chăn trong phòng cậu ấy hả?” tôi hỏi đầy hy vọng.

Ethan bật cười. “Ừ. Phòng mình.”

“Vậy đêm qua chắc cậu nhớ mình lắm nhỉ?” tôi nói.

Cậu ấy lại cười vang. “Chưa đến mức đó đâu.”

Nhưng nhìn nét mặt cậu ấy, tôi biết đúng là Ethan nhớ tôi thật. Tôi cũng biết cậu ấy hơi hối hận vì đã cãi nhau với tôi, dù cho nhiều điều cậu ấy nói rất đúng. Ethan mến tôi, bất kể tôi còn nhiều khuyết điểm, và khi chìm vào giấc ngủ bên cạnh cậu ấy, tôi thầm nghĩ cậu ấy hẳn sẽ còn mến cô nàng Darcy mới mẻ biết hoàn thiện mình hơn nhiều.

HAI MƯƠI HAI

Sáng hôm sau, bị bé con trong bụng thúc liên tục, tôi quyết định sẽ đi xin việc ở nhà dưỡng lão mà Meg và Charlotte giới thiệu. Ethan đã đi làm trước rồi, vậy nên tôi dùng máy tính của cậu ấy để soạn sơ yếu lý lịch và viết một lá thư xin việc ngắn gọn, trong đó ghi rõ những thành quả tôi từng đạt được trong lĩnh vực PR đều nhờ vào tính cách hướng ngoại của mình, và tính cách ấy chắc chắn sẽ giúp tôi làm tốt việc sắp xếp đội chơi bingo. Sau khi kiểm tra chính tả, chọn những từ mà người Anh hay dùng, tôi đi tắm rửa, thay đồ và bước ra ngoài trong cái lạnh tê tái của London.

Khi đến nhà dưỡng lão, sộc vào mũi tôi là thứ mùi khó chịu và rất đặc trưng của người lớn tuổi cùng mùi thực phẩm ở đây. Tôi chột cảm thấy cơn buồn ói đầu tiên kể từ khi ba tháng đầu mang thai kết thúc. Tôi lục tìm kẹo bạc hà trong túi xách và hít sâu một hơi qua đường miệng trong lúc chăm chú quan sát hai cụ già nhỏ bé mặc hai chiếc áo dài giống hệt nhau đang ngồi trên xe lăn ở hành lang. Nhìn họ cười cười nói nói, tôi lại nhớ tới Rachel, chúng tôi từng nói rằng khi về già nếu phải ở góa thì chúng tôi sẽ chuyển đến nhà dưỡng lão để được sống cùng nhau. Rachel bảo đến năm chín mươi tuổi tôi vẫn cứ là nam châm hút đàn ông và tôi có thể giúp cô ấy hẹn hò với ông cụ dễ thương nhất ở đó.

Tôi đang trầm nghĩ vậy là cô ấy đã quyết định tiến hành việc đó sớm hơn sáu mươi năm so với dự tính thì một người đàn ông nhỏ thó như thần lùn (mà tôi tưởng là người sống ở đây) bước ra giới thiệu mình là người quản lý nhà dưỡng lão.

“Tôi là Darcy Rhone,” tôi nói rồi bắt tay ông ta.

“Bernard Dobbs,” ông ta đáp. “Tôi giúp gì được cho cô chẳng?”

“Câu hỏi phải là, tôi có thể giúp gì được cho ông mới đúng. Hôm nay tôi tới đây mong tìm được một công việc tại nhà dưỡng lão tuyệt vời này,” tôi

nói, trong đầu thầm chinh trang lại khu sảnh tối tăm, tồi tàn này.

“Thế cô có kinh nghiệm trong lĩnh vực gì?” ông ta hỏi. “Tôi từng làm việc trong ngành quan hệ công chúng,” tôi nói, đưa cho ông ta bản lý lịch. “Đó là công việc lấy con người làm trung tâm, cần phải giao tiếp nhiều.” Rồi tôi xào xáo lại những gì đã viết trong thư xin việc và kết lại bằng câu, “Điều quan trọng nhất là tôi chỉ muốn góp phần đem lại niềm vui cho các cụ già cao tuổi ở đất nước đáng yêu này.”

Ông Dobbs nhìn tôi với vẻ nghi hoặc và hỏi tôi có giấy phép lao động ở nước ngoài không.

“Ừm... không,” tôi nói. “Nhưng chắc chắn chỉ cần mấy cái ‘nháy mắt thúc khuỷu tay’ là đâu vào đấy ngay ấy mà, phải không nào?”

Ông ta nhìn tôi trân trối rồi hỏi tôi đã từng làm việc ở nhà dưỡng lão bao giờ chưa. Tôi ngập ngừng định nói dối, vì chắc gì ông ta đã dám gọi điện thoại quốc tế để kiểm tra xem tôi có nói thật hay không. Nhưng trong một tích tắc tôi nghĩ rằng nói dối là điều không thể chấp nhận được với cô nàng Darcy mới. Hơn nữa, tôi đâu cần phải lừa dối để có được một công việc. Vậy là tôi nói rằng chưa, tôi chưa làm việc ở nhà dưỡng lão bao giờ, rồi thêm vào, “Nhưng xin ông cứ tin ở tôi, ông Dobbs, tôi có thể đáp ứng được mọi việc ở đây. Công việc trước đây của tôi ở Manhattan cũng đầy thách thức mà. Tôi đã làm việc nhiều giờ và rất thành công.”

“Hừm. Rất tiếc, Dicey,” ông ta nói bằng giọng không chút lặn tẩn.

“Tôi là Darcy.”

“Phải. Rất tiếc, Darcy. Chúng tôi không thể nhận bừa ai đó vào làm ở đây được. Cô cần phải có các kỹ năng và kinh nghiệm cần thiết trước đã.” Ông ta đưa trả lại tôi tờ lý lịch.

Nhận bừa ai đó ư? Ông ta có bị làm sao không đấy? Tôi chợt nghĩ đến cảnh cô em dâu tương lai của tôi vừa lau nước dãi cho các cụ già vừa ngâm

nga bài “Oh, Susanna”. Công việc của cô ta thì cần gì đến kỹ năng với chả kinh nghiệm.

“Tôi hiểu những gì ông nói, thưa ông Dobbs... nhưng thực sự là, chẳng lẽ hiểu và thông cảm với người khác mà cũng cần phải có kinh nghiệm ư? Ý tôi muốn nói, nó thuộc về bẩm sinh rồi, người ta có thể có hoặc không có khả năng ấy. Mà tôi thì lại có thừa,” tôi nói nhanh và nhác thấy một bà lão lòng không nhìn mà phát khiếp đang chậm chạp đi dọc hành lang về phía chúng tôi. Bà ta ngoái đầu sang nhìn tôi. Tôi mỉm cười và buông một câu “Chúc buổi sáng tốt lành” với giọng vui tươi cao vút như để chứng tỏ mình với ông Dobbs.

Trong lúc chờ bà lão đó cười đáp lễ, tôi tưởng tượng bà ta là Gert và chúng tôi sẽ vun đắp nên một tình bạn thật đẹp giống như trong cuốn *Tuesdays with Morrie* mà Dex thích, một trong những quyển tôi chưa có thời gian đọc bao giờ. Gert sẽ tâm sự nhiều điều với tôi về tuổi thơ, những kỷ niệm từ thời chiến và về cụ ông, người mà đáng buồn thay đã đi trước bà cách đây vài chục năm. Rồi một buổi tối nọ, bà lặng lẽ từ giã cõi đời, tôi ở bên cạnh nắm lấy bàn tay bà. Sau đó tôi bất ngờ biết tin trong di chúc bà đã cho tôi thừa kế tất cả gia sản, trong đó có một chiếc trâm cài áo bằng ngọc đáng giá mười ngàn bảng Anh. Ở đám tang, tôi sẽ đeo chiếc trâm trên ngực trái, chỗ tim mình, và nói những lời tôn vinh bà trong buổi lễ đơn giản, ít người nhưng rất thân tình. *Gertrude là một người đặc biệt. Tôi gặp cụ lần đầu tiên vào một ngày đông giá lạnh...*

Tôi mỉm cười với Gert một lần nữa trong khi bà ta đi tới. Bà ta lẩm bẩm lại câu gì đó, hàm răng giả khập khiễng hơi động đậy.

“Bà muốn bảo cháu hãy quay trở lại đây ư?” tôi hỏi để cho ông Dobbs thấy rằng tôi không chỉ thân thiện và tốt bụng mà còn có lòng kiên nhẫn không giới hạn.

“Cút đi và đừng có quay lại,” bà ta lẩm bẩm, lần này nghe rõ hơn.

Tôi vẫn cứ cười tươi như hoa, vờ như không hiểu bà già đó nói gì. Sau đó tôi quay sang ông Dobbs. “VẬY THÔI. Như tôi đã nói lúc nãy, có lẽ nếu cần nhắc kỹ hơn thì ông sẽ thấy tôi thực sự có khả năng đáp ứng mọi công việc ông giao phó.”

“E rằng tôi không có nhu cầu,” ông Dobbs nói.

Khi Gert đi qua chỗ chúng tôi đang đứng, cặp mắt bà ta ánh lên vẻ đắc thắng. Tôi chỉ muốn bảo cả bà ta lẫn ông Dobbs biến đi cho khuất mắt. Một câu đại loại như “Hãy tận hưởng cuộc sống đi,” điều tôi nghĩ khá đúng với Gert, vì bà ta có còn sống được mấy nổi nữa đâu. Nhưng tôi không nói mà chỉ lịch sự cảm ơn ông Dobbs vì đã dành thời gian tiếp tôi, rồi ra về.

Bước ra ngoài, tôi bình thản đón nhận cái lạnh của một ngày đông, chẳng còn phải chịu đựng thứ mùi khó chịu của nhà dưỡng lão ấy nữa. “Nào. Lại quay về vạch xuất phát thôi,” tôi nói to và sải bước trên phố High để mua một tờ báo. Tôi sẽ xem trang rao vặt và cố lấy lại tinh thần trong lúc dùng bữa sáng tại quán Muffin Man. Nhất quyết không để ông già Dobbs hay bà già Gert khiến mình nản chí.

Khi đến quán trà, tôi đẩy cửa vào và chào hỏi cô bồi bàn người Ba Lan, người đã phục vụ tôi và Ethan vào ngày lễ Tạ ơn. Cô ta mỉm cười xã giao rồi bảo tôi có thể ngồi đâu cũng được. Tôi chọn một bàn nhỏ cạnh cửa sổ, ngồi xuống rồi đặt túi xách, tờ báo và cuốn sổ bìa da lên ghế bên cạnh. Sau đó tôi xem qua tờ thực đơn ép plastic dính nhớp và gọi một cốc trà thảo dược, trứng tráng và bánh bông lan.

Trong lúc đợi đồ ăn, tôi đưa mắt nhìn quanh căn phòng ngập hoa được tô điểm bởi những bức tranh của Monet và bắt gặp một cô gái có vóc người nhỏ nhắn đang ngồi uống cà phê gần đó. Cô ta có cặp mắt mở to đến ngỡ ngàng, mái tóc bob màu nâu và làn da trắng như sứ, đầu đội một chiếc mũ rộng vành màu vàng nhạt. Cô ta khiến tôi nhớ đến Madeline, nhân vật trong những cuốn sách thiếu nhi tôi từng đọc cùng Rachel hai mươi lăm năm về trước. Khi di động đồ chuông, cô gái nghe máy và nói bằng giọng trầm

trầm khe khẽ, cách phát âm hơi giống kiểu Pháp. Vẻ đẹp Pháp rất hợp với Madeline, nhưng giọng nói thì không, bởi lẽ cô ta quá nhỏ nhắn mà chất giọng lại trầm như thế thì có vẻ không hợp chút nào. Tôi căng tai ra để nghe, hình như cô ta nói điều gì đó về việc không nên kêu ca về thời tiết London vì ở Paris thậm chí còn lạnh và nhiều mưa hơn thế. Sau vài phút tán gẫu về Paris, cô ta kết lại bằng câu, “Hẹn sớm gặp anh, mon petit chou.” Nói xong cô ta cười đầy âu yếm, gập má lại rồi nhìn ra ngoài cửa sổ với vẻ mơ màng khiến tôi đoán chắc cô ta vừa chuyện trò với một anh người yêu mới. Tôi cố nặn óc nghĩ xem từ *chou* trong tiếng Pháp nghĩa là gì. Có phải là con cún không nhỉ? Không, tôi nhớ *chien* mới là chó chứ.

Tôi nhìn quanh Muffin Man một lần nữa, hy vọng tìm được Alistair của tôi, *chou* của tôi. Nhưng trong quán chẳng thấy anh nào ngồi một mình, dù đẹp đẽ hay xấu xí. Chỉ có mỗi Madeline và một cặp đôi người Mỹ đang chăm chú xem cuốn cẩm nang Anh quốc của Fodor. Hai người đó đều có phong cách thể thao với túi đeo hông căng phồng và giày Reebok trắng tinh. Tôi không thể không tự hỏi sao nhiều người Mỹ (trừ dân New York) lại có khiếu thời trang kém cỏi đến thế, nhưng cô nàng Darcy mới sẽ không vì thế mà nghĩ xấu về họ.

Sau khi cô phục vụ mang bữa sáng đến, tôi xem xét kỹ bộ lọc và ghé mắt vào chiếc ấm bạc nhìn mấy lá trà nổi bên trên, cố nhớ lại xem Ethan đã pha như thế nào. Với một người nghiện uống cà phê như tôi, việc này xem ra khá phức tạp. Thế rồi, đúng lúc tôi nhủ thầm giá mà cậu ấy đang ngồi đây rót trà cho tôi uống và nghe tôi kể chuyện ông Dobbs thì Ethan ung dung xuất hiện, trông vô cùng đáng yêu với chiếc mũ lưỡi trai màu đỏ và áo len kẻ sọc màu. Đôi má vốn vẫn luôn ửng hồng trong tiết trời se lạnh lại càng làm cặp mắt xanh của cậu ấy thêm xanh.

“Ethan!” tôi gọi với giọng bình thường, nhưng tiếng gọi vang to trong một quán nhỏ tĩnh lặng thế này. “Ở đây!” Tôi bắt gặp cái nhìn của Madeline, cô ta có vẻ khó chịu khi tôi nói to như thế. Tôi thoáng hối hận vì đã tự biến mình thành cô người Mỹ phá bình trong quán.

“Chào Darce,” Ethan đáp trong lúc bước tới chỗ tôi. “Việc với nhà dưỡng lão thế nào rồi?” Chắc hẳn cậu ấy đã về nhà trước khi đến đây, bởi tôi có để lại lời nhắn nói mình sẽ đi tìm việc.

“Không tốt lắm. Nhưng mình có mua báo để xem mục rao vặt đây. Cậu ngồi đi,” tôi nói, cầm túi và số lên để nhường ghế cho Ethan. “Cậu tới đây thật vui quá, mình vừa nghĩ đến cậu xong. Mà cái thứ kỳ lạ này dùng thế nào vậy nhỉ?” tôi hỏi, ra hiệu về phía bộ lọc. Ethan không ngồi mà rướn người qua bàn, nhanh tay đặt bộ lọc lên cốc của tôi, tay kia rót nước trong ấm.

“Ngồi đi,” tôi nhắc lại .

Cậu ấy hăng giọng, có vẻ bối rối. “Ừm... thực ra mình đến đây để gặp một người bạn.”

“Ồ, thế à... bạn nào vậy?” tôi hỏi, sợ rằng Phoebe sắp tới.

“Cô ấy ngồi ngay đằng kia.” Ethan chỉ tay về phía

Madeline và khi cô ta ngẩng lên nhìn, cậu ấy nháy mắt với cô ta một cái - không phải kiểu tán tỉnh thiếu đứng đắn như một số gã đàn ông khác, mà rất dễ thương và thân mật, giống ông già Noel nếu như ông ta già hơn và trẻ hơn.

Madeline giơ ngón út vẫy Ethan và nhấp một chút cà phê cappuccino trong cốc thủy tinh. Sau đó cô ta khẽ mỉm cười với cậu ấy, một nụ cười kín đáo riêng tư. Khi ghép nụ cười ấy với ba từ *mon petit chou*, tôi bắt đầu hiểu ra ẩn ý... Ethan có bạn gái. Cô ta không chỉ hấp dẫn mà còn là người Pháp nữa chứ!

Ethan cười đáp lễ, sau đó cúi nhìn tôi. “Cậu có thể sang ngồi chung với bọn mình, Darce.”

Nhưng tôi biết cậu ấy chỉ mời lấy lệ thôi. “Không sao. Cậu cứ đi đi,” tôi nói nhanh, cảm thấy xấu hổ khi tưởng rằng lúc nào Ethan cũng là “lính phòng

không” sẵn sàng bên cạnh mình.

“Cậu chắc chứ?” Ethan thoáng mỉm cười thương cảm. “Ừ. Không sao mà. Đăng nào thì mình cũng phải đi bây giờ. Mình định đến vài nơi đăng trên mục quảng cáo này xem sao. Cậu cứ ngồi với bạn đi,” tôi nói.

“VẬY THÌ THÔI. LÁT NỮA GẶP LẠI NHÉ?”

“Ừ. Đồng ý,” tôi vui vẻ nói.

Nhìn Ethan bước đến bàn Madeline, tôi bỗng cảm thấy lãnh địa của mình bị xâm phạm, thật lạ lùng. Gần như là đang ghen vậy. Cảm xúc ấy chợt đến khiến tôi vô cùng choáng váng. Ý tôi muốn nói là sao tôi phải quan tâm đến chuyện Ethan có bạn gái hay không chứ? Tôi chắc chắn không hề thích Ethan. Ừ thì đúng là tôi có tưởng tượng đến chuyện hôn cậu ấy, nhưng như thế không có nghĩa tôi yêu Ethan hay điều gì đó điên rồ tương tự. Có lẽ nhìn cậu ấy đi với người khác chỉ khiến tôi khao khát mình cũng có một người ở bên mà thôi. Có lẽ tôi lo sợ không được ở nhà cậu ấy nữa, sợ mất đi vị trí của mình cạnh cậu ấy trên chiếc giường êm ái.

Qua khóe mắt, tôi thấy Madeline đứng dậy và hôn lên hai bên má anh *chou* của cô nàng. Tôi biết đó là phép xã giao của người châu Âu nhưng sao vẫn thấy phô trương quá, và tôi thề sẽ không bao giờ chơi trò hôn hít như thế nữa. Ethan bỏ mũ ra, để lộ mái tóc rối bù. Rồi cậu ấy ngồi xuống và xoay ghế về phía Madeline. Đầu gối hai người chạm vào nhau.

Tôi quay đi chỗ khác và vội vã ăn nốt đĩa thức ăn, cảm thấy choáng váng và tổn thương vì Ethan không kể cho tôi nghe về mối quan hệ của cậu ấy. Tôi tự hỏi không hiểu chuyện giữa hai người đó là thế nào. Cậu ấy có thường xuyên đến gặp cô ta dưới danh nghĩa đi viết nốt cuốn sách của mình không? Họ có yêu nhau ở nhà cô ta vào mỗi tối trong khi tôi ngồi đợi cậu ấy về không? Khi đứng lên thanh toán, tôi cứ băn khoăn không biết mình có nên ra chào họ không. Một mặt, tôi tò mò muốn được gặp bạn gái cậu ấy để thăm dò tí chút về mối quan hệ mới chớm nở (hay đã có từ lâu) giữa họ.

Nhưng mặt khác tôi lại thấy ngại ngại, như thể cứ lén chuồn ra cửa mà không ai hay biết thì có lẽ tốt hơn. Điều đó thật kỳ cục, chẳng giống tôi chút nào vì tính tôi xưa nay luôn thích giao tiếp, không hiểu sao việc Ethan có bạn gái lại có thể khiến tôi thay đổi như thế.

Trong lúc đứng bên quầy thanh toán cách đôi chim câu một quãng, tôi có thể nghe thấy chất giọng Pháp trầm trầm của Madeline và tiếng cười khanh khách vui tươi của Ethan. Tôi đưa hóa đơn thanh toán cho cô phục vụ cùng một tờ mười bảng, và bỏ số tiền thừa cô ta trả lại vào chiếc đĩa nhỏ đựng tiền boa. Sau đó, đúng lúc cất bước đi ra thì tôi nghe thấy Ethan gọi, “Ê, Darce. Lại đây này một chút.”

Tôi quay lại, giả vờ nhìn quanh như thể quên hẳn cậu ấy cũng đang ở đây với một cô gái. Rồi tôi mỉm cười tươi và bước lại chỗ hai người.

“Chào cậu,” tôi bình thản nói.

“Đây là Sondrine,” Ethan giới thiệu. “Sondrine à, đây là Darcy.”

Sondrine ư? Tên gì đến là kỳ cục. Tôi chăm chú quan sát cô ta. Làn da mịn màng không tì vết, cặp lông mày cong cong hoàn hảo. Kể từ khi rời New York đến nay tôi thậm chí còn chưa tỉa lông mày.

“Rất vui được làm quen, Sondrine,” tôi nói, chột thấy dáng đứng của mình giống hệt phụ nữ mang thai: hai đầu gối khép chặt, tay đặt lên bụng. Tôi buông hai tay xuống, cố tạo dáng quyến rũ hơn.

“Tôi cũng vậy,” Sondrine rừ rừ nói bằng giọng gợi cảm.

Chúng tôi trò chuyện qua lại vài câu nữa, rồi sau đó, để Ethan khỏi đánh giá thấp tầm quan trọng của tôi trong cuộc sống của cậu ấy - hoặc là quên hẳn chuyện phải kể về tôi - tôi chào tạm biệt và hẹn gặp cậu ấy ở nhà. Tôi nhìn mặt Sondrine xem cô ta có thoáng tỏ vẻ ngạc nhiên hay lo lắng không nhưng chẳng thấy gì cả. Bước ra khỏi quán Muffin Man và vòng qua góc phố để trở về căn hộ của Ethan, tôi chột thấy nuối tiếc khó tả, gần như là

buồn bã. Tôi cảm thấy bé con trong bụng mình lại đập và tôi khẽ thì thầm với nó, “Ethan có bạn gái rồi. Không hiểu sao điều ấy khiến mẹ buồn quá.”

Mãi đến tối muộn ngày hôm ấy tôi mới gặp lại Ethan khi cuối cùng cậu ấy cũng quay về mà không dắt theo Sondrine.

Lúc đó tôi đang mơ mơ mang màng, nằm dài trên sofa nghe CD của Norah Jones trong lúc chờ cậu ấy với cảm giác lo âu từ trong sâu thẳm.

“Máy giờ rồi vậy?” tôi hỏi.

“Khoảng mười giờ,” Ethan đứng nhìn tôi đáp. “Cậu ăn gì chưa?”

“Ăn rồi, còn cậu?” Ethan gật.

“Cậu đã đi đâu thế?” tôi hỏi, cảm thấy mình y như một bà vợ đa nghi vừa phát hiện ra vết son hồng trên cổ áo sơ mi trắng của chồng.

“Viết sách.”

“Hẳn rồi,” tôi nói, cố tỏ ra vui vẻ như không.

“Cậu nói thế nghĩa là sao?” Ethan hỏi, ra hiệu bảo tôi dịch sang một bên, lấy chỗ cho cậu ấy.

Tôi nhắc chân lên cho Ethan ngồi xuống, rồi gác hai bàn chân lên đùi cậu. “Nghĩa là, có thật cậu đi viết sách không, hay là hẹn hò với Sondrine?” tôi hỏi bằng giọng ngân nga giống kiểu bọn trẻ con hay trêu chọc, “Ethan và Sondrine ngồi trên cây, H-Ô-N N-H-A-U!”

“Mình làm việc thật mà,” cậu ấy ngậy thơ đáp lại, rồi cố tình đánh trống lảng bằng cách hỏi tôi hôm nay đã làm những gì.

“Mình tìm việc. Gọi điện đến một số nơi. Lên Internet tìm thử.”

“Kết quả ra sao?”

“Chẳng được tích sự gì cả,” tôi đáp. “Chán chết... Mà chuyện giữa cậu với Sondrine là thế nào vậy?” tôi cố phát âm tên cô ta sao cho chẳng giống tiếng Pháp chút nào, sao cho nó nghe thật nặng nề và ngán ngẫm.

“Cũng hay. Đi chơi với cô ấy cũng vui.”

“Đừng có vờ vịt, Ethan.”

Cậu ấy nhìn tôi ngỡ ngác. “Cô ta là bạn gái cậu đấy à?”

Cậu ấy vươn vai ngáp dài. “Không phải.”

“Nhưng cậu là petit chou của cô ta.” Tôi nghe răng cười khì.

“Cái gì?”

“Mình nghe thấy cô ta nói chuyện với cậu qua điện thoại ngay trước khi cậu xuất hiện ở quán Muffin Man. Cô ta gọi cậu là petit chou.”

“Cậu thật là quá lăm,” Ethan cười.

“Mà này, cậu có biết chou là cái bắp không hả?” tôi hỏi, đảo tròn mắt. Về đến nhà một cái là tôi lên Internet tra ngay xem từ đó nghĩa là gì, không thể tin được cô ta lại dùng một cái tên đó dẫn đến thế để gọi người yêu.

Ethan nhún vai. “Không biết. Mình học tiếng Tây Ban Nha mà, cậu quên à?”

“Thế thì thật đáng tiếc cho cậu.”

“Sao lại thế?”

“Vì bạn gái cậu là người Pháp chứ sao.”

“Cô ấy không phải bạn gái mình, Darce,” Ethan nói, nhưng tôi chẳng tin. “Bọn mình mới chỉ đi chơi với nhau có đôi ba lần thôi.”

“Những lần nào?”

“Một lần vào tuần trước, và hôm nay nữa là hai.”

“Tuần trước cậu ăn tối với cô ta à?” tôi hỏi, cố nhớ xem những hôm nào Ethan về nhà muộn. “Không. Bọn mình ăn trưa.”

“Ở đâu?”

“Một quán nhỏ ở khu Notting Hill.”

“Hai người có chia đôi tiền không?”

“Không. Mình trả hết... Bài hỏi cung sắp xong chưa?”

“Chắc là xong rồi. Mình chỉ không hiểu sao cậu không kể cho mình nghe về cô ta.”

“Mình cũng chẳng biết nữa. Chuyện có gì đâu mà kể,” Ethan nhún vai đáp, vừa nói vừa xoa bóp gót chân trái cho tôi, rồi chuyển sang chân phải. Tôi chẳng nhớ nổi lần gần đây nhất mình được ai đó mát xa chân cho là khi nào nữa. Cảm giác còn thích hơn cả lên đỉnh. Tôi nói với Ethan như thế. Cậu ấy trao cho tôi nụ cười tự mãn mà tôi ngầm hiểu là: “Là cậu chưa bao giờ lên đỉnh với mình đấy thôi.” Tự nhiên trong đầu tôi hiện ra hình ảnh Ethan và Sondrine trong bộ dạng lỏa thể dầm mồ hôi. Tôi tưởng tượng cảnh hai người đó hút chung một điếu thuốc sau cuộc mây mưa. Chắc chắn cô ta nghiện thuốc thì giọng nói mới khàn như thế chứ.

“Kể cho mình nghe về Sondrine đi,” tôi nài.

“Cũng chẳng có gì nhiều nhận... Mình gặp cô ấy ở Phòng tranh Tate. Bọn mình đến đó xem triển lãm,” cậu ấy vừa nói vừa nắm tay lăn lăn trên lòng bàn chân tôi.

“Rồi sao nữa, hai người làm quen với nhau trong lúc đứng xem tranh à?” tôi hỏi, nhớ lại lần đến Phòng Trưng bày Quốc gia cùng Ethan và tự hỏi sao cậu ấy lại không rủ mình đến Tate nhỉ.

“Không. Bọn mình gặp nhau ở quán cà phê của viện bảo tàng. Cô ấy xếp hàng ngay sau mình. Mình lấy được cái bàn trống duy nhất còn lại. Cô ấy xin phép được ngồi cùng,” Ethan nói. Tôi có thể nghe thấy câu chuyện còn được kể đi kể lại nhiều lần mỗi khi có ai đó hỏi Ethan và Sondrine gặp nhau như thế nào. Tôi có thể hình dung ra cảnh Sondrine khoác tay cậu ấy và kết lại bằng một câu bẽn lẽn, “Anh ấy có cả phần xa lát Caesar lẫn chiếc bàn trống cuối cùng!”

“Câu chuyện đáng yêu ghê,” tôi nói.

Cậu ấy không thèm để ý đến câu chọc ngoáy của tôi. “Sau đó bọn mình cùng nhau tham quan bảo tàng một vòng.”

Chuyện này có vẻ quá giống với giấc mơ Alistair của tôi. Tôi nuốt nước bọt, cố nghĩ xem ngực mình thắt lại thế này nghĩa là sao. Nó giống như cảm giác ghen tị hòa lẫn với nỗi lo lắng, cô đơn vậy.

Tôi còn định hỏi thêm chục câu nữa, nhưng rồi quyết định tốt nhất là nên dừng lại. Chừng ấy là đủ lắm rồi. Thay vào đó, chúng tôi cùng nghe Norah Jones. Ethan nhắm mắt lại, tay vẫn mát xa chân cho tôi, và cuối cùng cậu ấy lên tiếng, “Hôm nay ở quán Muffin Man trông cậu rất có dáng bà bầu.”

“Ý cậu bảo mình béo à?” tôi hỏi, nghĩ đến cổ tay thon nhỏ yếu ớt của Sondrine. So với cô ta thì tôi quá là cường tráng.

“Không phải béo. Mà là ra dáng bà bầu.”

“Vừa bầu vừa béo.”

Cậu ấy lắc lắc đầu, mở mắt ra nhìn tôi với vẻ mặt rất lạ. “Không. Có bầu và thật rạng ngời.”

Tôi bỗng thấy râm ran khắp người và biết là mình đang cười tươi rói. Tôi cảm ơn cậu ấy, cảm thấy ngỡ ngàng.

Ethan vẫn nhìn tôi đăm đăm giông giông như khi ta nhìn người khác để cố nhớ ra họ là ai, tên gì. Cuối cùng, cậu ấy nói, “Cậu thực sự tỏa sáng như vậy đấy.”

“Cảm ơn cậu,” tôi lặp lại một lần nữa. Ánh mắt chúng tôi chạm nhau trong một giây ngắn ngủi, và cả hai vội vã quay đi.

Chúng tôi không nói gì với nhau một lúc lâu. Rồi Ethan bất ngờ quay sang tôi. “Darce, có điều này mình muốn hỏi... vì sao hôm nay cậu lại đến nhà dưỡng lão?”

“Mình bảo cậu rồi mà. Mình đến xin việc.”

“Mình biết. Nhưng sao lại chọn nơi đó trong khi cậu có kinh nghiệm làm PR?”

“Vì mình muốn giúp đỡ mọi người. Muốn cảm thông và thấu hiểu, đại loại thế.”

Ethan lắc đầu, khẽ bật cười. “Cậu đúng là cô nàng quá khích.”

“Cậu nói thế là sao? Chẳng phải chính cậu đã bảo mình cần phải thay đổi còn gì. Phải bớt nông cạn đi, vân vân,” tôi nói, chợt nhận ra mình khao khát đến nhường nào được Ethan ghi nhận những nỗ lực của mình.

“Không cần phải thay đổi mọi điều ở con người cậu, Darce. Và đương nhiên là cậu cũng không cần phải đến làm việc ở nhà dưỡng lão để biến mình thành người tốt.”

“Hừm, thế cũng tốt. Vì mình không được nhận.” Tôi mỉm cười. “Thú thật với cậu là mình không thực sự muốn làm việc với những người cao tuổi đâu.”

“Ừ. Cậu đâu cần phải đóng vai thầy tu khổ hạnh. Cứ tìm một công việc cậu thích và kiếm vài đồng là được. Nếu có thể khiến thế giới này tốt đẹp hơn một chút thì càng tốt. Nhưng cậu vẫn phải sống thật với chính mình.”

“Sống thật với chính mình ấy hả?” tôi nói với nụ cười châm chọc.

“Ờ,” cậu ấy cười toe đáp lại, rồi đứng lên đi về phòng. “Cũng đâu có quá tệ.”

Tôi đứng dậy định đi theo nhưng rồi lại do dự. Tôi biết mọi việc không có gì thay đổi sau đêm qua, nhưng việc nhìn thấy Ethan ở bên cạnh người phụ nữ khác bỗng nhiên khiến tôi thấy việc ngủ cùng giường với cậu ấy có gì đó là lạ, thậm chí có phần sai trái. Tôi tự trấn an rằng dù đôi khi tôi nhận ra mình bị cậu ấy hấp dẫn, cảm giác chỉ thoáng qua thôi, nhưng chúng tôi tuyệt đối chỉ là bạn. Và bạn bè có thể ngủ cùng giường chứ. Trước đây tôi ngủ lại nhà Rachel suốt đấy thôi.

Tuy vậy, để chắc chắn, tôi chờ cho đến khi Ethan quay lại hỏi, “Cậu đi không?” rồi mới chân sáo (theo kiểu của một cô nàng có bầu) theo sau.

Không biết tôi còn bao nhiêu ngày nữa trước khi Sondrine xuất hiện ở căn hộ của Ethan, nhưng nhất định tôi sẽ trân trọng từng phút giây quý giá này.

HAI MƯƠI BA

Sáng hôm sau tôi gọi điện cho bác sĩ Moore, người mà Meg và Charlotte đã giới thiệu. May thay anh ta có một buổi hẹn nhưng lại bị hủy, vậy là tôi bắt tàu điện ngầm tuyến Circle Line đến phố Great Portland, rồi theo chỉ dẫn trong cuốn A to Zed, tôi tìm tới phòng khám của anh ta trên phố Harley - một khu chung cư cổ rất đẹp, phần lớn trong số đó hình như đều được sử dụng làm phòng mạch.

Tôi đẩy cánh cửa nặng nề màu đỏ và bước vào tiền sảnh lát đá cẩm thạch, ở đó người lễ tân đưa cho tôi phiếu khám để điền các thông tin cần thiết rồi bảo tôi ngồi đợi ở phòng chờ có lò sưởi. lát sau, một phụ nữ lớn tuổi đẩy đà xuất hiện và giới thiệu mình là Beatrix, nữ hộ sinh của phòng khám. Bà ta gọi đến tên tôi và dẫn tôi đi lên nhíp cầu thang xoắn ốc rất lớn, dẫn đến một căn phòng khác trông hết như phòng trưng bày trong viện bảo tàng.

Beatrix giới thiệu tôi với vị bác sĩ ngồi sau chiếc bàn gỗ màu nâu cánh gián trong lúc anh ta đứng lên, đi vòng qua bàn và lịch thiệp chìa tay ra. Tôi vừa bắt tay vừa quan sát gương mặt anh ta. Với gò má cao, cặp mắt to màu nâu và sống mũi khoằm, Moore trông khá điển trai. Thêm nữa, anh còn ăn vận rất nhã nhặn, với bộ vest màu xanh hải quân và cà vạt màu lục. Anh ta gật đầu mời tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Sau khi chúng tôi đều đã an tọa, không hiểu sao tự nhiên tôi lại buột miệng, “Tôi cứ tưởng bác sĩ phải mặc áo blu trắng.”

Moore thoáng mỉm cười đáp, “Màu trắng không hợp với tôi.” Kiểu phát âm chuẩn xác của người có học thức khiến cho câu đùa thân mật ấy nghe cứ như lời thoại trong vở kịch của Shakespeare vậy.

Beatrix lẩm nhẩm nói rằng sẽ quay lại ngay, và Moore lịch sự hỏi thăm tôi vài câu để làm quen: đại loại như trước đây tôi sống ở đâu, chuyển đến Anh từ bao giờ, và khi nào thì tôi lâm bồn. Tôi trả lời tất cả một cách thoải mái,

nói rằng thực ra tôi không chủ định mang thai, rằng tôi đã chia tay với bạn trai và chuyển đến London để bắt đầu cuộc sống mới. Tôi cũng bảo mình sẽ sinh vào ngày mồng hai tháng Năm, và mấy tuần nay tôi chưa đi khám.

“Cô đã siêu âm chưa?” anh ta hỏi .

Tôi ngượng ngùng đáp rằng chưa, nhớ là mình đã hủy cuộc hẹn khám và siêu âm ở New York khi cái thai mới được mười tuần tuổi.

“Vậy thì hôm nay tôi sẽ siêu âm và khám tổng thể cho cô,” Moore nói và ghi lại vào phiếu khám.

“Đã xác định được em bé là trai hay gái chưa ạ?”

“Có thể... nếu như em bé chịu nghe lời.”

“Thật sao? Ngày hôm nay tôi có thể được biết rồi ư?”

“Hừmmm,” anh ta gật gù.

Tim tôi đập dồn trong niềm phấn khích xen lẫn lo âu. Tôi sắp được nhìn thấy con gái mình lần đầu tiên. Đột nhiên tôi ước gì có Ethan ở bên lúc này.

“Chúng ta bắt đầu nhé?” Moore nói. Tôi gật đầu.

“Cô ra sau chỗ bình phong, cởi đồ phần thân dưới và nằm lên bàn khám nhé. Tôi và Beatrix sẽ quay lại ngay.”

Tôi lại gật và đi ra chuẩn bị. Tôi cởi váy và cảm thấy hối hận vì đã không đi tẩy lông ở vùng bikini trước khi đến khám. Tôi sẽ tạo ấn tượng xấu ngay từ lần đầu tiên với anh Moore đẹp trai ngời ngời mất thôi. Nhưng khi leo lên bàn và phủ tấm che bằng giấy lên người, tôi tự trấn an mình rằng chắc chắn anh ta đã từng thấy nhiều thứ còn kinh khủng hơn ấy chứ. Vài phút sau, Moore quay lại cùng với Beatrix, gõ nhẹ lên tấm bình phong ngăn cách phòng khám và phòng tiếp bệnh nhân.

“Chuẩn bị xong cả rồi chứ?” anh ta hỏi.

“Vâng, xong cả rồi,” tôi nói.

Moore mỉm cười, ngồi xuống một chiếc ghế nhỏ và cao bên cạnh tôi, trong lúc Beatrix mặt mũi nghiêm nghị đi lại xung quanh.

“Được rồi, Darcy,” bác sĩ Moore nói. “Cô nằm dịch xuống dưới một chút và đặt chân lên bàn đạp. Tôi sẽ khám nhanh cổ tử cung của cô. Cô sẽ cảm thấy hơi bị ép một chút.”

Anh ta đi đôi găng cao su vào rồi dùng hai ngón tay kiểm tra cổ tử cung của tôi. Tôi nhìn mặt trong lúc anh ta khẽ lăm bẫm, “Cổ tử cung khép chặt và cao. Tốt lắm.”

Sau đó anh ta cởi găng ra bỏ vào thùng rác nhỏ rồi kéo tấm che bằng giấy xuống cho tôi và bóp một chút gel trong lên bụng tôi. “Hơi lạnh một chút, cô chịu khó nhé.”

“Không sao ạ,” tôi đáp, thầm biết ơn sự quan tâm tận tình của anh ta.

Anh ta di đầu siêu âm quanh vùng bụng tôi, một hình ảnh đen trắng mờ mờ hiện lên màn hình. Ban đầu trông nó chẳng khác gì một vết mực loang^[13] mà các bác sĩ tâm thần hay sử dụng làm trắc nghiệm, nhưng rồi dần dần tôi nhìn ra hình dáng của cái đầu và một bàn tay.

“Ôi!” tôi kêu lên. “Con bé đang mút ngón tay cái phải không?”

“Hừmmm,” bác sĩ Moore đáp còn Beatrix thì mỉm cười.

Tôi nghẹn ngào nói với họ rằng chưa bao giờ tôi được chứng kiến điều gì diệu kỳ đến vậy. “Con bé thật hoàn hảo,” tôi nói. “Hoàn hảo, đúng không ạ?”

Bác sĩ Moore lăm nhăm tán đồng, “Xinh lắm, rất xinh.” Sau đó anh ta nheo mắt nhìn lên màn hình và cẩn thận di đầu siêu âm từng chút một dọc theo bụng tôi. Hình ảnh biến mất trong một tích tắc rồi lại hiện lên.

“Sao thế?” tôi nói. “Anh nhìn thấy gì vậy? Đó đúng là con gái phải không?”

“Chờ một chút... tôi cần quan sát kỹ hơn. Sau đó tôi sẽ tiến hành đo đạc một chút.”

“Anh đo gì cơ?” tôi hỏi.

“Đo kích cỡ đầu, bụng và xương đùi. Sau đó sẽ xem xét các cơ quan khác. Não, khoang tim, vân vân.”

Bất giác tôi chợt nghĩ biết đâu có chuyện không ổn với con gái mình thì sao, việc đó có thể xảy ra lắm chứ. Sao trước đây tôi lại không tính đến điều này nhỉ? Tôi ân hận, hối tiếc vì những ly rượu mình đã uống, những cốc cà phê mỗi sáng mà mình không sao kìm lòng nổi. Nhờ tôi đã làm điều gì có hại cho con thì sao? Tôi lo lắng nhìn màn hình và nét mặt anh ta để thăm dò. Anh ta vẫn bình thản kiểm tra các bộ phận cơ thể của con tôi, đọc những số liệu để Beatrix ghi lại vào phiếu khám của tôi. “Như vậy là vẫn bình thường chứ ạ?” cứ một chốc tôi lại hỏi.

“Phải, phải. Hoàn toàn bình thường, tuyệt đối không có vấn đề gì.”

Vào giây phút ấy, bình thường có lẽ là hai từ tuyệt vời nhất trên đời. Con gái tôi không cần phải xinh đẹp như mẹ, không cần phải cao siêu hay xuất chúng gì cả. Tôi chỉ muốn con được khỏe mạnh mà thôi.

“Vậy cô đã sẵn sàng để đón nhận tin tức trọng đại chưa?” bác sĩ Moore hỏi tôi.

“Ồ, tôi đã biết trước đó là con gái rồi,” tôi nói. “Tôi chưa bao giờ may mắn nghi ngờ điều đó, nhưng tôi vẫn rất muốn nghe bác sĩ khẳng định lại để có thể bắt đầu đi chọn đồ màu hồng.”

Bác sĩ Moore khẽ tặc lưỡi nói, “Ààà. Hừm. Tôi khuyên cô không nên chọn màu hồng, có lẽ màu ấy không hợp lắm.”

“Gì cơ?” tôi hỏi, cố rướn người để nhìn màn hình cho rõ. “Không phải con gái sao?”

“Không. Không phải con gái,” anh ta đáp, quay sang tôi và mỉm cười đầy tự hào, nụ cười của một người đàn ông có xu hướng trọng nam khinh nữ.

“Vậy là con trai ư? Anh chắc chứ?”

“Tôi chắc. Cô sẽ sinh một bé trai...” anh ta nói, chỉ lên màn hình bằng ngón trỏ bàn tay phải, tay kia vẫn di đầu siêu âm trên bụng tôi. “Và một bé trai nữa.”

Anh ta quay sang cười rạng rỡ, chờ đợi phản ứng của tôi.

Đầu óc tôi chao đảo rồi hạ cánh với hai từ vốn dĩ rất thông thường trước đây nhưng giờ lại mang một nét nghĩa mới vô cùng điên rồ: sinh đôi. Tôi cố bật ra một câu, “Hai đứa ư?”

“Đúng vậy, Darcy. Cô mang thai đôi.” Bác sĩ Moore lại mỉm cười rạng rỡ hơn. “Chúc mừng!”

“Hẳn là có nhầm lẫn gì rồi. Anh kiểm tra lại đi,” tôi nói. Chắc chắn anh ta đã nhầm. Nhà tôi có ai sinh đôi bao giờ đâu. Tôi cũng không uống thuốc hỗ trợ gì cả. Tôi không muốn sinh đôi. Và sinh đôi hai bé trai thì lại càng không!

Bác sĩ Moore và Beatrix nhìn nhau đầy ẩn ý rồi khúc khích cười dè dặt theo kiểu Anh. Lúc ấy tôi chợt nghĩ có thể họ đang đùa mình. Có thể họ đang ác ý trêu chọc một cô gái Mỹ không chồng rằng cô ta sẽ sinh đôi. Khá lắm. Ethan từng nói với tôi rằng tính hài hước của người Anh rất khác lạ mà.

“Anh đùa tôi phải không?” tôi hỏi, vô cùng sững sốt.

“Không,” bác sĩ Moore đáp. “Tôi nói nghiêm túc đấy. Cô sẽ sinh đôi hai trai. Chúc mừng cô, Darcy.”

Tôi ngồi thẳng dậy, tấm giấy che người rơi tuột xuống sàn. “Nhưng tôi muốn có con gái. Một đứa con gái, không phải hai cậu con trai,” tôi nói, không thèm quan tâm đến chuyện từ eo mình trở xuống chẳng có gì che đây.

“Ừm. Chuyện này không giống như việc thích món gì thì chọn món ấy,” bác sĩ Moore châm chọc, cúi xuống nhặt tấm che người đưa cho tôi.

Tôi quắc mắt nhìn anh ta. Tôi không thể nào chấp nhận được lối so sánh hay vẻ thích thú của anh ta trước tình cảnh tôi đang gặp phải.

“Anh đã bao giờ nhầm lẫn trong những việc thế này chưa?” tôi tuyệt vọng hỏi. “Tôi nghe nói có người từng chẩn đoán nhầm mà. Ý tôi là, anh đã bao giờ sai chưa?”

Bác sĩ Moore nói anh ta khá chắc chắn rằng tôi sẽ sinh đôi, sau đó giải thích rằng thi thoảng bác sĩ có thể nhầm bé trai là bé gái, nhưng trường hợp ngược lại thì hiếm khi xảy ra.

“Vậy là anh chắc chắn?”

Với sự kiên nhẫn y như Annie Sullivan dạy bảng chữ cái cho Helen Keller^[14], bác sĩ Moore chỉ vào những hình ảnh động trên màn hình. Hai nhịp tim. Hai cái đầu. Và hai “quả ối”.

Tôi bắt đầu khóc, khi cơn mộng tưởng về những cái tên yêu yêu cùng với tất tần tật những thứ xinh xắn màu hồng bỗng tan thành mây khói, thay vào đó là những ký ức kinh hoàng về Jeremy em trai tôi hồi còn bé. Tôi nhớ lại cái lần thằng bé rung rung môi làm một tràng ù ù liên tục bất tận bắt chước tiếng xe ủi. Tôi sắp phải chịu đựng gấp đôi như thế. Tôi đến chết mất thôi.

Cảm thấy nỗi tuyệt vọng đang ngày một dâng lên trong tôi, bác sĩ Moore chuyển sang cách khác, tỏ vẻ cảm thông và nói rằng thường thì khi biết tin sinh đôi, các bậc cha mẹ không được phấn khởi cho lắm.

Tôi cố ghìm lại những giọt nước mắt. “Nói thế là còn quá nhẹ đấy.”

“Việc này cần có thời gian để làm quen, rồi dần dần sẽ ổn cả thôi.”

“Hai bé trai ư?” tôi hỏi lại lần nữa.

“Hai bé trai,” anh ta đáp. “Giống nhau như hai giọt nước.”

“Sao chuyện này lại xảy ra được chứ?”

Hắn bác sĩ Moore hiểu câu nói ấy của tôi theo nghĩa đen, vì anh ta lên lớp cho tôi một bài ngắn gọn về đề tài sinh học. Anh ta chỉ lên màn hình và giảng giải rằng hai đứa con tôi nằm trong cùng một nhau thai, nhưng ở hai túi ối khác nhau. “Nói cách khác là sinh đôi cùng trứng. Điều đó có nghĩa, trứng được thụ tinh đã phân chia trong khoảng từ bốn đến bảy ngày sau khi thụ thai.”

“Khỉ thật,” tôi lẩm bẩm.

Anh ta nhấn vào một cái nút, bảo rằng sẽ chụp lại ảnh siêu âm cho tôi. Rồi anh ta di di đầu siêu âm và chụp. Anh ta đưa tôi hai bức hình, một cái đề Thai A, cái kia là Thai B. Tôi miễn cưỡng cầm lấy. Anh ta hỏi tôi rằng sau khi mặc đồ vào liệu tôi có muốn uống một tách trà bạc hà an thần với Beatrix không. Bà ta chậm rãi lại gần chiếc bàn và mỉm cười với tôi.

“Thôi, thôi. Cảm ơn anh. Tôi xin phép ra về,” tôi đáp, đứng lên mặc đồ vào thật nhanh.

Bác sĩ Moore cố giữ tôi ngồi lại để trao đổi thêm, nhưng tôi phải rời khỏi đây, tin tưởng một cách vô lý rằng phòng khám và cách bài trí trang trọng gây ấn tượng theo phong cách thời Victoria của anh ta đã khiến bé gái trong bụng tôi biến thành bé trai rồi sau đó nhân đôi lên. Nếu tôi chuẩn khỏi đây thì có thể tất cả sẽ trở lại bình thường. Tôi sẽ đi khám ở nơi khác. Chắc chắn ở London này phải có vị bác sĩ người Mỹ giỏi giang nào đó chứ. Một vị bác sĩ thực thụ ấy, vì Chúa.

“Xin lỗi anh, anh Moore,” tôi lắp bắp. “Nhưng tôi phải đi đây.”

Bác sĩ Moore và Beatrix nhìn tôi mặc đồ, vớ lấy túi xách. Khi đi ra cửa, tôi bảo anh ta vui lòng gửi hóa đơn đến cho tôi và cảm ơn rất nhiều. Sau đó tôi quay lại phố Harley, cái tin anh ta đã nói và cơn mưa phùn buốt giá của London khiến tôi như tê dại.

Tôi đi hết khu phố mà như người mộng du, trong đầu văng vẳng hai từ sinh đôi. Tôi xuống phố Bond, rồi qua cổng Marble Arch đến khu Knightsbridge. Tôi đi, đi mãi cho tới khi cảm thấy phần lưng dưới đau nhức và tay chân bắt đầu tê buốt. Tôi không dừng chân ở cửa hàng nào, dù cách bài trí có mời gọi đến mấy. Tôi đi một mạch, chỉ nghỉ chân vài phút ở quán cà phê Starbucks khi mưa rơi nặng hạt nhất. Tôi đã hy vọng tông màu nâu cam và tím quen thuộc sẽ khiến tôi khuây khỏa phần nào. Nhưng không, chúng chẳng giúp gì được cho tôi, ngay cả cốc sô-cô-la nóng và chiếc bánh mì tròn mà tôi ngốn ngấu vì đói cũng vậy. Chỉ nghĩ đến việc có một đứa con thôi đã đủ khiến tôi lo rồi. Vậy mà giờ tôi còn kinh sợ gấp ngàn lần hơn thế. Làm sao tôi chăm nổi hai đứa sinh đôi bây giờ - thậm chí liệu tôi có phân biệt được hai đứa chúng hay không? Thật kỳ dị quá sức tưởng tượng.

Khoảng ba giờ chiều khi trời bắt đầu sầm sì tối tôi mới về đến nhà, lạnh run và mệt rũ rời.

“Darcy đấy à?” tôi nghe tiếng Ethan gọi vọng ra từ phòng ngủ.

“Ừ,” tôi nói to đáp lại trong lúc cởi áo khoác và bốt.

“Cậu vào đây đi!”

Tôi bước dọc hành lang và mở cửa phòng Ethan. Cậu ấy đang nằm dài trên giường, cuốn sách đang đọc dở úp trên ngực. Chiếc đèn cạnh giường hắt làn ánh sáng ấm áp dịu dàng lên mái tóc vàng của Ethan, khiến cậu ấy như tỏa ra một vòng hào quang vậy.

“Mình ngồi được không? Người mình hơi ướt,” tôi nói.

“Được chứ.”

Tôi ngồi khoanh chân phía cuối giường, xoa bóp lòng bàn chân, và rùng mình.

“Cậu gặp mưa à?”

“Ừ. Mình dầm mưa cả ngày hôm nay,” tôi khổ sở đáp. “Mình để quên ô ở nhà.”

“Sống ở London mà quên thế thì không nên đâu.”

“Cậu sẽ không thể tin nổi hôm nay mình gặp phải chuyện gì đâu...”

“Cậu bị trấn lột à?” Ethan hỏi, nhịp nhịp ngón tay lên gáy sách.

“Không. Còn tệ hơn thế ấy chứ.”

Ethan cười khẩy. “Tệ hơn cả việc bị kẻ gian cướp mất túi Gucci ư?”

“Không đùa được đâu, Ethan.” Giọng tôi run rẩy.

Nụ cười trên gương mặt cậu tan biến, Ethan gấp sách lại và ném xuống giường cạnh chỗ mình nằm. “Có chuyện gì thế?”

“Sáng nay mình đi khám...”

Cậu ấy ngồi dậy, nét mặt lo lắng. “Em bé vẫn ổn chứ?”

Tôi duỗi chân ra rồi ngồi bó gối, tựa cằm lên đó. “Mọi chuyện vẫn ổn... với các bé.”

Mắt Ethan mở lớn. “Các bé ư?”

Tôi gật.

“Sinh đôi à?”

“Phải. Sinh đôi. Hai cậu nhóc giống hệt nhau.”

Ethan nhìn tôi đăm đăm trong mấy giây. “Cậu không đùa đấy chứ?”

“Cậu thấy mình có vui vẻ gì không mà hỏi?”

Khóe miệng Ethan khẽ giật giật, như thể cậu ấy đang cố nhịn cười.

“Chẳng có gì đáng cười đâu, Ethan... Và làm ơn đừng bảo mình đáng bị như thế. Bởi vì thực sự mình cũng nghĩ hình như mình đang bị trừng phạt hay sao ấy. Có thể là do hồi ở Manhattan mình đã phạm phải một sai lầm ngớ ngẩn nào đó. Có thể là mình mua sắm quá nhiều,” tôi nói. “Hoặc do chê bai ngoại hình của người khác. Hoặc là vì mình ngủ với Marcus sau lưng Dex... Chúa không bằng lòng về những điều mình gây ra, và thế là rằm, Người nhân đôi cái thai trong bụng mình lên... bắt mình mang thai tận hai đứa con trai giống hệt nhau.” Tôi bắt đầu khóc. Giờ tôi mới thấy thấm thía điều đó. Là sinh đôi. Sinh đôi. Sinh đôi cơ đấy.

“Darcy. Bình tĩnh đã nào, cô bạn yêu quý. Mình có định nói thế đâu.”

“Không định thế sao cậu lại còn cười?”

“Mình cười vì... mình vui.”

“Vui khi thấy cuộc sống của mình đảo lộn ư?”

“Không phải đâu, Darce. Mình vui thay cho cậu. Nếu mỗi em bé là một phước lành, thì cậu có niềm vui nhân đôi rồi còn gì. Những hai em bé! Đó là một phép màu nhỏ chứ không phải sự trừng phạt.” Những lời cậu ấy nói nghe sao mà thuyết phục, thậm chí giọng điệu và vẻ mặt cậu ấy còn thuyết phục hơn nữa kia.

“Cậu nghĩ thế à?”

“Không phải là nghĩ, mà là mình biết... Thật là kỳ diệu.”

“Nhưng mình làm sao xoay sở được đây?”

“Cậu nhất định sẽ làm được thôi.”

“Chẳng biết mình có lo nổi không.”

“Dĩ nhiên là được chứ... Còn bây giờ, sao cậu không đi tắm nước nóng, mặc một bộ quần áo ngủ thật ấm áp nhỉ, còn mình sẽ đi làm bữa tối cho cậu.”

“Cảm ơn cậu, Ethan,” tôi nói, cảm thấy dễ chịu hơn, dù vẫn còn mặc nguyên bộ váy áo ẩm ướt. Một trong những điều tôi thích nhất ở Ethan là tài an ủi người khác. Cả Ethan và Rachel đều có chung đặc điểm ấy. Tôi nhớ lại chuyện trước đây Rachel thường mang hạt dẻ cười sang nhà tôi mỗi khi tôi cần xốc lại tinh thần. Cô ấy biết hạt dẻ cười là món tôi yêu thích, nhưng điều tuyệt nhất chính là ở chỗ cô ấy luôn lãnh trách nhiệm bóc vỏ, đưa cho tôi hết hạt này đến hạt khác. Tôi từng nghĩ món đó sẽ ngon hơn nhiều nếu không phải dừng lại bóc vỏ trong lúc đang ăn, ngại lắm. Lời đề nghị làm bữa tối của Ethan khiến tôi nhớ lại những tháng ngày đáng yêu ấy.

“Cậu vào tắm đi và trong lúc đó hãy tranh thủ nghĩ tên cho con trai luôn nhé. Wayne và Dwayne có vẻ hơi bị ổn đấy. Cậu thấy sao?”

Tôi khúc khích cười. “Wayne và Dwayne Rhone ư... Mình thích hai cái tên đó.”

Tối muộn ngày hôm ấy, sau khi Ethan và tôi ăn tối với món thịt bò hầm do cậu ấy nấu và cùng nhau trầm trồ ngắm rất lâu bức ảnh chụp siêu âm của hai cậu bé xinh xắn trong bụng tôi, chúng tôi về phòng ngủ.

“Sao cậu lại chưa từng qua đêm với Sondrine nhỉ?” tôi hỏi trong lúc chui vào chăn.

Ethan tắt đèn, trèo lên giường nằm cạnh tôi rồi nói, “Bọn mình chưa đến mức ấy đâu.”

Từ *chưa* ấy bỗng khiến tôi nhói lòng, nhưng tôi chỉ nói “Ồ,” rồi không nhắc đến đề tài ấy nữa.

Sau một khoảng thời gian lặng im, Ethan khẽ thì thầm, “Chúc mừng cậu lần nữa, Darce. Hai bé trai sinh đôi. Tuyệt vời thật.”

“Cảm ơn cậu, Ethan,” tôi đáp, cảm thấy một cậu nhóc vừa đập vào bụng mình.

“Cậu đã cảm thấy khác hơn chút nào chưa?”

“Chắc là một chút rồi,” tôi nói. Tôi chưa thể vui được với tin đó, nhưng ít nhất tôi không còn coi nó như là sự trừng phạt hay lời nguyền nữa. “Cảm ơn vì đã tỏ ra vui mừng về điều đó.”

“Mình thực lòng mà.”

Tôi mỉm cười một mình và duỗi dài chân trên tấm đệm mát rượi, tìm đến bàn chân lạnh buốt của Ethan.

“Yêu cậu, Ethan.” Tôi nín thở, sợ rằng dù đã bỏ từ *Mình* trong câu *Mình yêu cậu* (làm thế luôn khiến cho câu nói ủy mị đa cảm ấy trở nên an toàn và trong sáng hơn) thì tôi vẫn thổ lộ quá rõ ràng. Tôi không muốn Ethan nghĩ rằng tôi mong đợi ở cậu ấy một tình cảm sâu sắc hơn tình bạn.

“Yêu cậu, Darce,” Ethan đáp, ngón chân cậu ấy ngo ngoạy cọ vào ngón chân tôi.

Tôi mỉm cười trong bóng tối, dẹp đi những lo âu trong lòng và chìm vào một giấc ngủ sâu êm đềm.

HAI MƯƠI TƯ

Sáng hôm sau, cảm giác hốt hoảng lại ủa đến khi tôi vừa tỉnh giấc. Làm sao tôi có thể lo nỗi cho hai đứa sinh đôi đây? Liệu Ethan có cho ba mẹ con tôi sống cùng không? Hay thậm chí là liệu căn phòng bé tẹo của tôi có chứa nổi hai cái nôi không? Nhớ tôi không tìm được việc làm thì sao? Tôi chỉ còn chưa đầy hai ngàn đô la trong tài khoản, chừng đó may ra chỉ đủ lo được viện phí cho tôi là cùng chứ đừng nói gì đến chuyện mua đồ cho con, mua thức ăn và trả tiền thuê nhà. Tôi tự nhủ hãy bình tĩnh, cứ bám theo danh sách và làm từng việc một.

Vậy là từ lúc đó cho đến hết tuần, tôi chỉ chuyên tâm đi tìm việc. Tôi sẵn sàng thử những công việc mới và rất sốt sắng tìm việc ở mọi ngành nghề: những công việc cao sang, hay PR, hay thậm chí là tạp vụ. Tôi xem báo, gọi điện, đi tìm trên phố nữa. Chẳng thu được kết quả gì - ngoại trừ thông tin đáng lo ngại rằng rất khó xin được giấy phép lao động. Tệ hơn thế, tôi được biết là lao động nữ tại Anh được nghỉ thai sản hai mươi sáu tuần. Không được rồi. Ai dám thuê người đang có bầu gần năm tháng như tôi để rồi sau khi tôi sinh, họ lại phải cho tôi nghỉ những sáu tháng trời? Tôi bắt đầu sợ mình sẽ phải về New York, phải trở lại với cuộc sống và công việc trước đây. Đó là điều tôi không muốn chút nào.

Đến tối thứ Bảy, hoàn toàn kiệt sức và vô cùng chán nản, tôi quyết định đi dự tiệc ở nhà Meg để xả stress, tạm quên đi những nỗi lo. Tôi dành thời gian chuẩn bị kỹ càng, thử vài bộ đồ bầu mình mua ở shop H&M (như thế không thể tính là mua sắm vô tội vạ được, vì tôi không còn mặc vừa những bộ đồ bình thường nữa rồi), cuối cùng chọn mặc một chiếc váy đen với kiểu dáng đơn giản. Tôi đứng trước gương, thích thú ngắm nghía chiếc váy ôm sát lấy phần bụng và hông, khoe ra chiếc bụng hơi tròn. Tôi chải mascara và thoa lên một lớp son bóng, không muốn giấu đi vẻ đẹp khi đang mang thai bằng lớp phấn trang điểm quá đậm. Sau đó tôi đeo đôi hoa tai

kim cương Dex tặng, đi đôi giày cao gót đơn giản màu đen. Kết quả cuối cùng phải nói là cực kỳ thanh lịch.

Ethan về đến nhà đúng lúc tôi đi ra cửa.

Cậu ấy huýt sáo, áp tay lên bụng tôi và vỗ nhẹ. “Trông cậu tuyệt lắm. Định đi đâu thế?”

Tôi nhắc lại với cậu ấy rằng tôi được mời đi dự tiệc. “Cậu nhớ không? Hai cô gái mình gặp ở quán cà phê tuần trước ấy?”

“À, phải rồi. Mấy cô nàng người Anh. Không ngờ cậu lại được mời dự tiệc cơ đấy, ấn tượng thật. Thường thì họ không mời dân Mỹ đến nhà chơi cho tới khi họ tổ chức tiệc chia tay đâu.” Đó không phải lần đầu tiên Ethan nhận xét về phong cách sống khép kín của người Anh, một trong số ít những điều cậu ấy không thích ở đất nước này.

“Mình đang háo hức lắm đây. Hy vọng nó sẽ giống một buổi bù khú cùng Tiểu thư Jones.”

“Ý cậu muốn nói đến đám phụ nữ dờ hơi, hút thuốc như ống khói, tán dóc về chuyện giảm cân và lên giường với sếp?”

“Đại loại thế,” tôi cười. “Vậy còn cậu, tối nay định làm gì?”

“Mình chưa nói với cậu à? Mình sẽ ăn tối cùng Sondrine.”

Tôi bỗng thấy nhói lòng vì ghen tị khi cậu ấy nhìn tôi với vẻ ngưỡng mộ. Ethan biết thừa là cậu chưa kể với tôi về buổi hẹn đó. Mà thực ra, cậu ấy còn không hề đả động gì đến cô ta từ sau hôm tôi gặp cô ta ở quán Muffin Man nữa kia.

“Không, cậu có nói đâu.” Tôi hất đầu về phía chiếc túi nylon của cửa hàng rượu Oddbins gần nhà chúng tôi mà cậu ấy đang cầm trên tay. “Và hẳn là cậu cũng đã lên kế hoạch làm gì sau khi ăn tối?”

Cậu ấy đáp là có thể, còn phải xem tình hình thế nào đã.

“Hừm, chúc vui vẻ. Mình đi đây,” tôi nói, thầm nhủ đừng nghĩ ngợi đến chuyện tình cảm của cậu ấy.

Khi tôi bước ra khỏi cửa, Ethan hỏi tôi có định bắt taxi không.

“Không, mình đi tàu điện ngầm,” tôi đáp và giơ tấm thẻ lên. “Mình đang thắt lưng buộc bụng, nói để cậu biết nếu cậu còn chưa nhận ra.”

“Bây giờ muộn lắm rồi, cậu đi một mình không ổn đâu.”

“Mình tưởng cậu bảo đi tàu điện ngầm buổi tối sẽ an toàn?” tôi hỏi.

“Thì đúng là thế. Nhưng... mình cũng không biết nữa. Cậu đang mang bầu mà. Đây.” Cậu ấy mở ví, rút ra vài tờ tiền và cố nhét vào tay tôi.

“Ethan, mình đâu cần tiền của cậu. Số tiền để dành vẫn thừa sức cho mình tự lo được,” tôi nói, dù sáng nay một trong số mấy tấm thẻ tín dụng của tôi đã bị từ chối ở cửa hàng Marks & Spencer khi tôi định mua một chiếc áo lót mới cho vừa với vòng ngực cỡ D ngày một nở nang của phụ nữ mang bầu.

Cậu ấy lại cất tiền đi và nói, “Vậy thì thôi... nhưng mà cậu bắt taxi đi nhé?”

“Ừ,” tôi đáp, cảm động khi thấy cậu ấy quan tâm tới mình đến thế. “Cậu cũng phải cẩn thận đấy.” Tôi nháy mắt. Ethan nhìn tôi ngơ ngác.

“Nhớ dùng bao đấy.”

Cậu ấy đảo tròn mắt và phẩy tay một cái, tôi dịch cử chỉ ấy ra thành: “Cậu đừng có điên. Mình chưa ngủ với cô ta đâu.” Ethan hôn tạm biệt lên má tôi và tôi bỗng ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng của cậu ấy. Mùi hương thật dễ chịu, và lạ lùng thay, nó khiến tôi cảm thấy buồn vô hạn. Tôi thầm nhắc nhủ mình là có anh chàng Simon Đầu Đỏ đang đợi tôi tại bữa tiệc ở khu Mayfair.

Nhưng khi ngồi trên ghế sau của chiếc taxi đang chạy đến căn hộ của Meg, cố lấy tinh thần cho buổi tối trước mắt, tôi vẫn không sao gạt đi được cảm

giác khó chịu trong lòng. Không chỉ là hình như tôi đang ghen với buổi hẹn của Ethan và Sondrine, hay đang lo lắng vì phải làm mẹ của hai cậu nhóc. Mà còn vì tôi cảm thấy căng thẳng trước bữa tiệc sắp tới. Hồi còn ở New York có bao giờ tôi phải lăn tăn gì khi đi chơi đâu, vậy mà sao tối nay tôi lại có cảm giác lạ lùng đến thế? Có lẽ là vì tôi không còn bạn trai hay chồng chưa cưới nữa. Bỗng nhiên tôi nhận ra rằng khi có một người bên cạnh, ta sẽ thấy an toàn và chẳng cần chịu áp lực phải làm sao để khiến mình trở nên nổi bật. Trớ trêu ở chỗ, chính điều đó đem đến cho tôi cảm giác độc lập tự chủ và ngược lại, sự tự chủ ấy cũng lại giúp tôi trở thành tâm điểm của mọi bữa tiệc, thu hút sự chú ý và ngưỡng mộ của những người đàn ông khác.

Nhưng giờ đây tôi không còn ràng buộc với ai, cũng như chẳng còn quanh quẩn trong thế giới an lạc ở Manhattan và Hampton, nơi tôi biết rõ mọi quán bar, mọi câu lạc bộ, mọi bữa tiệc hay những buổi tụ tập, nơi tôi biết dù đi đến đâu tôi cũng có thể làm vài ly và tôi không chỉ là cô gái đẹp nhất (trừ một lần khi tôi tình cờ đang ở bar Lotus thì cô siêu mẫu Gisele Bundchen xuất hiện) mà còn luôn là người sắc sảo nhất.

Nhưng tất cả đã thay đổi. Giờ tôi không có bạn trai, không có thân hình hoàn hảo hay sự táo bạo do rượu xui khiến, không còn gì để tôi dựa dẫm nữa. Thế nên khi xe dừng lại trước nhà Meg, tôi cảm thấy e sợ đôi chút. Tôi bước ra khỏi xe và trả tiền cho tài xế qua cửa sổ trước (tôi thích cách này hơn là kiểu nhào người đưa tiền qua ghế như ở New York). Sau đó tôi hít một hơi thật sâu, bước tới cửa và nhấn chuông.

“Chào mừng! Thật vui được gặp lại cậu,” Meg nói khi ra mở cửa và thơm lên má tôi. Tôi nhẹ lòng đi được một chút khi thấy cô ấy mặc váy đen giống mình. Ít nhất thì tôi cũng ăn vận phù hợp.

“Mình cũng vậy! Cảm ơn cậu rất nhiều vì đã mời mình đến đây,” tôi nói, cảm thấy đỡ căng thẳng hơn.

Meg mỉm cười, giới thiệu tôi với chồng. Anh ta tên là Yossi, dáng người gầy nhom, làn da sẫm màu và cách phát âm nghe rất lạ (về sau tôi mới biết anh ta là người Israel nhưng sang Paris học). Anh ta cất áo khoác cho tôi và mời tôi dùng đồ uống. “Cô dùng sâm banh nhé?”

Tôi áp tay lên bụng và lịch sự từ chối. “VẬY MỘT LY PERRIER ĐƯỢC KHÔNG?”

“Vâng, cảm ơn anh,” tôi nói, rồi Meg dẫn tôi vào phòng khách trông không khác gì những căn phòng đăng trên tạp chí. Tôi chưa từng thấy dinh cơ nào có trần nhà cao đến thế, ít cũng phải cao đến gần năm mét. Tường phòng sơn màu đỏ sậm theo phong cách lãng mạn. Ngọn lửa bập bùng trong lò sưởi tỏa ánh sáng dịu dịu lên tấm thảm phương Đông sặc sỡ và những món đồ cổ tối màu. Trên chiếc kệ cao vút đến tận trần chiếm trọn một bức tường là những cuốn sách bìa cứng đã ngả màu. Có điều gì đó ở chúng khiến tôi e sợ, cứ như thể tôi sắp bị hỏi han đủ điều trong lĩnh vực văn học vậy.

Cả những vị khách cũng khiến tôi mất tự tin. Họ không giống đám bạn New York của tôi, ở đó trông ai cũng như ai. Trong căn phòng này có khoảng hơn chục người, dường như họ thuộc nhiều chủng tộc khác nhau, đến từ nhiều nền văn hóa khác nhau, đa dạng đến mức cảnh tượng trông y như ảnh quảng cáo của hãng thời trang Benetton. Khi Yossi quay lại với một chiếc ly pha lê đựng thứ đồ uống lóng lánh, Meg hỏi tôi đã tìm được việc làm chưa.

“Vẫn chẳng được việc gì cả,” tôi đáp. “Nhưng mình đã đến chỗ bác sĩ cậu giới thiệu rồi.”

“Thế cậu đã biết là con trai hay con gái chưa?” cô ấy háo hức hỏi.

“Rồi,” tôi nói, nhận ra rằng mình chưa chuẩn bị để ứng phó với câu hỏi này.

“Con gái à?”

“Không. Là con trai,” tôi nói, trong tích tắc tôi nghĩ tốt nhất là chưa nên kể với cô ấy chuyện mình sẽ sinh đôi vội. Làm bà mẹ đơn thân với một đứa con xem ra là điều có thể chấp nhận được, thậm chí có khi còn thời thượng nữa. Nhưng đơn thân mà lại sinh đôi thì có vẻ khá mất mặt, nó gần như khiến tôi trở thành hạng tầm thường, chắc chắn đó không phải là tin tức nên loan báo tại một bữa tiệc tối trang trọng như thế này.

“Ôi! Con trai! Thích thế!” Meg nói. “Chúc mừng cậu!”

Tôi mỉm cười, cảm thấy hơi tội lỗi khi không kể cho Meg nghe toàn bộ câu chuyện. Nhưng đúng lúc đó cô ấy bắt đầu đưa tôi đi làm quen với mọi người trong phòng. Trong số khách mời có Henrik người Thụy Điển cùng cô vợ người Pháp Cecilia, cả hai đều là nghệ sĩ cello. Tumi, nhà thiết kế trang sức người Cameroon. Beata, một phụ nữ Pháp xinh đẹp, sinh ra tại Praha, lớn lên ở Scotland, hiện chủ yếu làm việc với các bệnh nhân AIDS tại châu Phi. Uli, anh chàng người Đức cao to như hộ pháp làm ở ngân hàng cùng với Yossi. Một người Ả-rập lớn tuổi có cái tên toàn những phụ âm kỳ quặc mà tôi không sao nghe ra nổi là gì cho dù ông ta đã nhắc lại đến hai lần. Một vài vị khách người Anh khác, trong số đó có Charlotte và John chồng cô ấy. Và Simon Đầu Đỏ, anh chàng mặt đầy tàn nhang với mái tóc đỏ rực trông phát sợ. May phước cho tôi là thay vì để ý đến tôi thì anh ta lại quan tâm tới Beata, người cũng tình cờ có mái tóc đỏ (điều này khiến tôi có một thắc mắc rất hay ho là: có phải người tóc đỏ luôn theo đuổi lẫn nhau vì họ chết mê nét đặc trưng của những người như mình hay không, hay chỉ đơn giản là do họ chẳng còn lựa chọn nào khác, vì có mấy ai thích dân tóc đỏ đâu).

Nhưng dù thế nào đi nữa, tôi vẫn cứ là người lạc lõng nhất ở đây, người duy nhất có mặt trong buổi hội nghị nho nhỏ của Liên Hiệp Quốc mà chẳng có gì để đóng góp tiếng nói của mình vào cuộc đàm luận về đề tài chính trị. Tôi không biết liệu châu Á có phải là hiện tượng bong bóng thị trường không hay vẫn đáng để đầu tư. Tôi cũng chẳng có ý kiến gì về nguy cơ từ chủ nghĩa khủng bố và một loạt cuộc bầu cử sẽ khiến cho giá cổ phiếu đi

xuống. Hay tình hình âm đạm của ngành du lịch hạng sang sắp đến lúc chấm dứt hay chưa. Tôi chẳng biết gì về cuộc xung đột ở Sudan đã khiến một trăm ngàn người tị nạn tìm cách vượt biên vào Chad. Hay việc chuyển từ đồng bảng sang đồng euro. Hay cơ may nào dành cho đội tuyển Pháp ở World Cup tới đây. Mà tôi cũng mù tịt về giải bóng bầu dục (của liên đoàn Five Nations gì gì đó?) hay Breakfast with Frost (chẳng hiểu là gì luôn)^[15], không biết rằng “tình yêu không biết ngưng dành cho nước Mỹ” của Tony Blair đã khiến các quốc gia khác trên toàn thế giới vô cùng phẫn nộ.

Tôi cứ chờ đến khi có ai đó nhắc tới gia đình hoàng gia, đề tài duy nhất mà tôi có biết đôi chút. Nhưng rốt cuộc khi mọi người cuối cùng cũng nói đến hoàng tộc Anh thì lại chẳng phải để bàn luận về chế độ ăn kiêng của Fergie - nữ công tước xứ York, hay những giả thuyết đặt ra xung quanh cái chết đáng ngờ của công nương Diana, chuyện tình cảm hiện tại của hoàng tử William, hay thái tử Charles và bà Camilla. Không, họ chỉ tán dóc về chuyện nước Anh có nên tiếp tục duy trì chế độ quân chủ nữa hay không. Mà tôi thì thậm chí còn chẳng biết đó đang là đề tài gây tranh cãi nữa kia.

Sau hai tiếng đồng hồ nhâm nhi cocktail (tôi thì dĩ nhiên là không uống), mọi người ngồi xuống quanh bàn tiệc kiểu Ma-rốc và tiếp tục uống rất nhiều rượu. Thực ra, cuộc sống trước đây và hiện nay của tôi chỉ có một điểm tương đồng duy nhất, đó là lượng đồ uống có cồn được nạp vào cơ thể. Nhưng khác với New York, nơi mà càng nốc rượu vào thì con người ta càng cư xử một cách ngu ngốc, thì ở đây, càng uống họ lại càng tỉnh táo hơn mới chết chứ. Thậm chí ngay cả Dex và Rachel khi say cũng chẳng nói những chuyện đao to búa lớn đến cỡ này. Tôi bắt đầu nghĩ vẩn vơ và tự hỏi không hiểu Ethan và Sondrine đang làm gì.

Thế rồi, khi bữa tối gần kết thúc, một vị khách bỗng xuất hiện vào phút chót. Lúc đó tôi đang ngồi xây lưng lại cửa phòng ăn. Meg ngẩng lên nói, “Ồ, chào Geoffrey. Lại đến muộn cho đúng kiểu đây nhỉ?” Tôi nghe tiếng Geoffrey xin lỗi, phân trần rằng mình phải mỗ gấp cho một ca đẽ. Đúng lúc đó tôi quay người lại, nhận ra người đàn ông ấy chẳng phải ai xa lạ mà

chính là bác sỹ Moore điển trai trong chiếc áo khoác thể thao vải tweet cùng áo len cashmere cổ lọ và quần âu xám vải twill.

Tôi nhìn anh ta chào hỏi mọi người trong phòng, bắt tay đàn ông và cúi người hôn lên má mấy người phụ nữ. Sau đó, ánh mắt anh ta hướng về phía tôi. Anh ta nhìn tôi với vẻ rất kỳ lạ, rồi sau vài tích tắc, anh ta mỉm cười, chắc đã nhận ra tôi. “Cô Darcy phải không?”

Charlotte và Meg nhìn nhau như thể đang cố nhớ lại xem chúng tôi có quen nhau không.

“A, đúng rồi! Tôi quên mất là hai người gặp nhau rồi,” Meg nói. “Darcy đã báo cho chúng tôi một tin hết sức tuyệt vời!” Dĩ nhiên là ý cô ấy muốn nói đến việc tôi sắp sinh một cậu con trai.

Khi bác sỹ Moore nhìn tôi, tôi hoảng hốt nhận ra điều gì sắp xảy đến. Tôi cố chặn trước bằng câu, “Ừ, anh ấy nói mình sẽ sinh một bé trai,” nhưng chưa kịp thốt ra từ nào thì anh ta đã buột miệng, “Phải. Là sinh đôi! Thật tuyệt đúng không?”

Lần đầu tiên trong suốt buổi tối, cả căn phòng lặng ngắt như tờ. Mọi ánh mắt đều dán vào tôi. Đã có thâm niên ba mươi năm trong việc làm tâm điểm của sự chú ý, lẽ ra tôi phải sung sướng tận hưởng giây phút này mới phải. Nhưng không, tôi chỉ thấy vô cùng xấu hổ khi phải thú nhận, “Ừm... đúng là tôi mang thai đôi!”

“Sinh đôi!” mọi người đồng loạt ồ lên.

“Ôi trời,” Geoffrey nói với vẻ kinh hãi khi ngồi xuống chiếc ghế trống cạnh tôi. “Meg nói là cô có ‘tin tuyệt vời’. Tôi cứ tưởng... Thành thực xin lỗi cô.”

“Không sao,” tôi khẽ nói nhưng chỉ muốn chui xuống đất khi Meg đứng dậy nâng cốc, “Chúc mừng người bạn Mỹ mới quen của chúng ta và hai bé con sắp chào đời! Chúc mừng Darcy!”

Thế đấy, giờ thì tôi không chỉ là một cô người Mỹ dốt nát mà còn là một bà mẹ không chồng đối trá của hai đứa sinh đôi nữa chứ. Tôi ngoác miệng cười một cái rất kịch rồi lăm nhăm bằng tất cả phẩm giá và sự duyên dáng còn sót lại: “Tuần trước anh Moore - ý tôi là anh Geoffrey - đã khiến tôi hơi bất ngờ khi nói tôi sẽ sinh hai bé trai... Có lẽ là tôi chưa quen được với chuyện này...”

Nói xong tôi ngồi chờ cho mọi người chuyển mỗi quan tâm sang vấn đề khác. Cũng hơi lâu, thật đáng kinh ngạc bởi rõ ràng họ quan tâm đến những đề tài to tát hơn nhiều. Nhưng ngay cả khi cuối cùng họ cũng chuyển sang chuyện khác, thì cảm giác bứt rứt khó chịu trong tôi vẫn chẳng hề nguôi ngoai. Tôi noi rất ít mà chỉ chăm chú vào những món ăn xa lạ quá nhiều mùi vị. Dường như ngay cả Geoffrey cũng thấy thiếu thoải mái, suốt buổi tối anh ta hầu như toàn lảng tránh tôi. Và khi quay sang trò chuyện với tôi thì cách nói của anh ta cũng rất trang trọng và đầy ngưỡng nghịu. Anh ta hỏi tôi những câu kiểu như, “Cô thích món đùi cừu hầm trộn pasta rau củ chứ?”

Thế nên đến cuối buổi tối, lúc mọi người lần lượt nói lời cảm ơn Meg và Yossi và khoác áo vào chuẩn bị ra về, tôi hết sức ngạc nhiên khi Geoffrey đề nghị lái xe đưa tôi về nhà. Tôi nhận lời vì nghĩ rằng anh ta đang cố sửa chữa sai lầm. Rõ ràng đây là cách anh ta xin lỗi vì đã cướp lời tôi. Nhưng cái cách anh ta dịu dàng áp tay lên lưng tôi lúc ra xe lại cho thấy anh ta làm vậy có thể còn vì một cái gì đó hơn thế. Và bất chấp sự thật khó xử là anh ta đã khám vùng tế nhị cho tôi, tôi không thể xóa đi cảm giác phấn khích đôi chút khi anh ta giúp tôi mở cửa chiếc Jaguar màu xanh. Dù sao thì anh ta cũng thực sự là người đàn ông có tiềm năng nhất tôi gặp ở London này. Tôi tự nhủ rằng lúc nào mình cũng có thể tìm thấy một vị bác sĩ khác.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế da màu nâu và bắt gặp Geoffrey liếc nhìn cổ chân tôi trước khi quay người đi vòng qua trước xe và ngồi vào ghế cạnh. Anh ta khởi động máy rồi vừa lái xe ra khỏi bãi đỗ chật hẹp anh ta vừa nói, “Tối nay tôi cư xử thật tệ. Vô cùng xin lỗi cô, Darcy. Tôi làm việc chẳng chuyên

nghiệp chút nào. Tôi cứ nghĩ cô đã báo tin cho mọi người rồi. Một ý nghĩ hết sức sai lầm.”

“Không có gì đâu, anh Moore,” tôi thăm dò. Nếu vẫn để tôi gọi là anh Moore, thì anh ta chỉ coi tôi là người bệnh nhân mà anh ta đã làm một việc có lỗi. Và như thế tôi sẽ biết được rằng việc anh ta đề nghị đưa tôi về hoàn toàn chỉ là vì thương hại tôi mà thôi.

Nhưng không, anh ta đáp, “Geoffrey. Xin cứ gọi tôi là Geoffrey.” Anh ta nhìn tôi bằng cặp mắt nâu hình quả hạnh với hàng lông mi dày sẫm màu.

“Geoffrey,” tôi nói hơi đưa đẩy. “Anh đã được tha thứ.”

Anh ta quay sang nhìn tôi, và gật đầu cười. Sau khi đi được một quãng đường tương đương với ba tòa nhà ở New York, anh ta hỏi, “Cô cảm thấy thế nào về... mọi chuyện?”

“Tôi đang dần làm quen với điều đó. Thậm chí tôi còn thấy hơi háo hức.”

“Ừm, tôi nghĩ có con trai đúng là rất tuyệt,” anh ta nói một cách thành thật. “Tôi cũng có một nhóc đấy. Thằng bé tên Max.”

“Thế à? Cậu bé được mấy tuổi rồi?” tôi hỏi, thầm thắc mắc liệu Geoffrey có có cả vợ nữa không.

“Vừa tròn bốn tuổi. Bọn trẻ lớn nhanh thật,” Geoffrey đáp. “Vừa mới đây thôi vẫn còn phải thay tã cho chúng, thế mà quay đi quay lại đã thấy chúng đến trường, kiêu kỳ đến mức không thềm nắm tay bố mẹ nữa.” Anh ta bật cười, rồi nói với tôi với vẻ ngượng nghịu rằng anh ta “không còn sống cùng với mẹ của Max nữa.”

Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ và mỉm cười một mình. Giờ thì tôi đã biết, nhất định Geoffrey có chút tình ý rồi. Và tôi không thể gạt đi cảm giác tự mãn trong lòng. Tôi vẫn hấp dẫn, cho dù tôi đang mang thai hai đứa con hay là gì đi nữa.

Khi về đến căn hộ của Ethan, tôi mời Geoffrey vào trong uống chút gì đó và chuyện trò thêm một lát.

Anh ta do dự, rồi nói, “Tôi rất vui lòng.”

Vậy là vài phút sau, khi thấy Ethan vẫn chưa về, tôi ngồi xuống sofa với dáng điệu khêu gợi và nói chuyện với Geoffrey một cách thoải mái. Chúng tôi kể với nhau về New York và London, về công cuộc tìm việc làm của tôi và nghề bác sĩ của anh ta, hai đứa bé song sinh và việc làm cha mẹ là như thế nào. Sau đó chúng tôi dần hướng đến những đề tài riêng tư hơn. Cả hai nói về mẹ của Max và cuộc chia tay trong hòa thuận với Geoffrey. Tôi kể cho anh ta nghe về Marcus, thậm chí còn nói sơ qua về Rachel và Dex nữa. Geoffrey hơi căng thẳng một chút nhưng vẫn dễ nói chuyện. Và lại còn rất dễ coi nữa chứ.

Thế rồi, vào khoảng mười hai giờ gì đó, anh ta hỏi liệu tôi có thể chuyển sang khám ở chỗ bác sĩ Smith - cộng sự của anh ta - được không. Tôi mỉm cười bảo rằng mình cũng đang nghĩ đến chuyện ấy .

“Nếu vậy... giờ đây, khi vấn đề khó khăn nho nhỏ đã qua... liệu anh có thể hôn em không?” anh ta hỏi, xích lại gần tôi hơn.

Tôi nói đồng ý. Vậy là anh ta hôn tôi. Cảm giác thật dễ chịu. Đôi môi anh ta thật mềm, hơi thở ngọt ngào, bàn tay dịu dàng. Tất cả tiêu chí đặt ra đều đã được thỏa mãn. Anh ta chính là Alistair mà tôi đang tìm kiếm.

Thế nhưng, trong khi đang tận hưởng nụ hôn thực sự đầu tiên trong nhiều tháng trời qua, nụ hôn với Geoffrey, một bác sĩ người Anh, người đang dè dặt đặt tay lên khe ngực của tôi, tâm trí tôi trôi dạt đi đâu đó, đậu lại chỗ Ethan và Sondrine. Lúc này đây cậu ấy có áp mặt lên cổ cô ta hay chỗ nào đó tương tự không? Liệu Ethan có gục đổ trước cô ta không? Và liệu Sondrine có bị đốn ngã vì mùi nước hoa nồng nàn nhưng cũng rất dịu dàng mà cậu ấy dùng không?

HAI MƯƠI LĂM

Hôm sau Geoffrey gọi điện cho tôi lúc gần trưa, điều đó chứng tỏ anh ta đủ cá tính để không bày đặt bất kỳ trò chơi chờ đợi dớ dẩn nào. Nhưng cũng có thể chỉ đàn ông Mỹ mới thích bày trò như thế. Dù gì đi nữa, Geoffrey cũng nói với tôi rằng anh rất vui khi ở bên tôi và rất muốn được gặp lại tôi. Tôi thấy tính tình thẳng thắn của Geoffrey quả là vô cùng thu hút, và ngược lại, điều đó cũng khiến tôi cảm thấy mình trưởng thành hơn.

Tối muộn ngày hôm ấy, tôi kể chuyện đó với Ethan khi cậu đứng bên bếp làm món trứng rán và thịt muối để ăn tối. Cả hai chúng tôi lúc nào cũng mê tít đồ ăn sáng, bất kể là vào bữa nào trong ngày. Thực ra, hồi còn học trung học, một trong số ít những điều mà cả Ethan và tôi đều nhất trí đó là đến quán IHOP sau một trận bóng đá thì sẽ tuyệt hơn là đến Taco Bell, dù quán này rõ ràng có tiếng hơn hẳn.

“Ừ,” cậu ấy nói. “Có vẻ như cậu đã sẵn sàng cho một mối quan hệ lành mạnh thực sự rồi đấy nhỉ?”

“Trái ngược với việc theo đuổi một kẻ như Marcus ấy hả?” tôi hỏi.

Ethan gật. “Marcus là kẻ thích nổi loạn.” Cậu ấy dùng thìa lật một quả trứng rồi nhẹ nhàng ấn vào lòng đỏ của quả kia. “Trong tiềm thức, cậu biết Dex không phải người dành cho mình nên cậu lừa dối anh ta để giải thoát khỏi hôn ước.”

Tôi ngẫm nghĩ về những gì Ethan nói, bảo rằng có lẽ cậu có lý. Rồi tôi hỏi, “Vậy còn chuyện giữa cậu và Sondrine thì sao?”

Tối hôm trước Ethan không về nhà. Suốt đêm tôi cứ nằm trần trọc mãi, nhìn đồng hồ liên tục và tự hỏi chẳng hiểu họ đang làm gì.

Ethan đỏ mặt nhưng vẫn dán mắt vào hai quả trứng trên bếp.

“Sao hả? Tối qua thế nào?” tôi giục.

Ethan vắn nhỏ lửa xuống rồi đáp, “Bọn mình đã rất vui.”

Tôi quyết định không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề.

“Cậu ngủ với cô ta phải không?”

Hai má cậu ấy lại càng đỏ tợn. Câu trả lời đã rõ rồi. “Không phải việc của cậu,” Ethan đáp. “Đi nướng bánh mì đi.”

Tôi đứng lên, rời khỏi bàn và cho hai lát bánh mì vào lò nướng. “Một phần nào đó cũng là việc của mình chứ.”

Cậu ấy lắc đầu hỏi, “Sao cậu lại nói vậy?”

“Mình là bạn cùng phòng của cậu... ngủ cùng giường với cậu... Mình cần phải biết vị trí của mình có bị đe dọa hay không,” tôi cẩn thận lựa lời.

“Vị trí nào?”

“Chỗ của mình trên giường cậu,” tôi nói bằng giọng không chút đùa cợt.

“Cậu có thể ngủ ở đó,” Ethan đáp.

“Có thể ư? Sao lại thế?” tôi hỏi, thầm hy vọng Ethan đã nghĩ kỹ và thấy rằng về lâu về dài Sondrine không phải người thích hợp dành cho cậu.

“Vì mình sẽ không để một phụ nữ có bầu phải sống khổ sở chứ sao... Mình sẽ ở lại nhà cô ấy,” Ethan nói nhanh như thể đã suy nghĩ rất lung về vấn đề đó rồi.

Mà thậm chí có khi cậu ấy còn nghĩ việc chúng tôi ngủ chung không còn phù hợp nữa cũng nên. Thôi thì ít nhất tôi vẫn giữ được cái giường thêm một thời gian ngắn, nhưng ngộ nhỡ mối quan hệ giữa Ethan và Sondrine trở nên nghiêm túc hơn và họ chuyển về sống chung thì sao? Lúc đó sẽ thế nào đây? Nghĩ đến điều đó tôi bỗng thấy lo, thậm chí còn hơi buồn. Tôi thích tình cảm thân thiết giữa mình và Ethan, không muốn tình cảm ấy thay đổi.

Tôi quyết định mình phải chuẩn bị sẵn sàng cho điều tồi tệ nhất. Nếu Ethan và Sondrine thực sự nghiêm túc thì chắc chắn tôi cũng muốn có người bên cạnh chứ. Về phương diện tình cảm (có ai muốn sống cô đơn bao giờ đâu?) và cả phương diện tài chính nữa (dù không muốn phải thừa nhận điều đó). Tôi muốn, rất muốn bổ sung thêm tính cách “độc lập và tự chủ” vào tờ danh sách kia, nhưng thực tế mà nói, làm sao tôi sống được ở London khi không nghề nghiệp, hơn nữa lại còn phải lo cho hai đứa con sắp chào đời?

Vậy là tôi lao vào hẹn hò với Geoffrey, đôi lúc bắt gặp mình đang mơ mộng về một đám cưới thật to và một cuộc sống tràn đầy hạnh phúc với ba bé trai và một đôi chó giống Cavalier King Charles. Tôi nghe thấy mình đang nói, vào nhiều năm sau đó, mỗi khi kể lại câu chuyện về buổi đầu gặp gỡ giữa chúng tôi, “Thấy không? Mọi chuyện xảy ra đều có lý do của nó cả. Cuộc đời tôi đang chìm trong bế khổ rồi bỗng nhiên thật kỳ diệu, tất cả lại trở nên tươi sáng và tốt đẹp.”

Tôi kể với Charlotte và Meg những hy vọng của tôi về tương lai khi chúng tôi thong thả dạo bước trong công viên Hyde cùng Natalie vào một buổi chiều nọ. Hai người phụ nữ ấy dường như đều hết sức vui mừng trước viễn cảnh Geoffrey và tôi ở bên nhau. Họ ca ngợi Geoffrey hết lời, nào là anh ấy là “một người cha tuyệt vời”, “một bác sĩ giỏi giang”, và là “người đàn ông hiếm hoi có học thức cao nhưng không ngại yêu một phụ nữ đang có bầu”.

“Anh ta đẹp trai hết ý, và lại còn giàu sụ nữa chứ!” Charlotte nói trong lúc cố gắng đẩy xe đẩy của Natalie chen giữa đám khách du lịch người Nhật đang chụp ảnh tượng đài Peter Pan.

Tôi cười ngật nghẻo. “Ừ. Thế mà các cậu đã định ghép mình với một gã đầu đỏ cơ đấy!”

Meg cười vang. “Chẳng hiểu sao bọn mình không nghĩ đến Geoffrey ngay từ đầu nhỉ. Có lẽ là vì cả hai đều coi anh ta là bác sĩ của cậu.”

Charlotte tán đồng. “Đúng thế! Nhưng giờ thì rõ quá rồi. Cậu với anh ta quả là một đôi hoàn hảo.”

Meg gật. “Anh ta chết mê cậu... hai người thậm chí trông cũng đẹp đôi nữa cơ.”

Tôi bỗng cảm thấy đôi chút bất an. “Hai người trông thật đẹp đôi”, đó là điều người khác luôn nói về Dex và tôi, thế mà hãy nhìn xem rốt cuộc chúng tôi thành ra thế nào. Nhưng tôi gạt phép so sánh ấy sang bên và đáp với một tiếng cười khẽ, “Hừm. Bây giờ chỉ còn phải xem xem anh ta có giỏi trong khoản giường chiếu không thôi. Nếu được thế thì coi như tất cả đã an bài!”

Vậy là vào buổi tối mấy ngày sau, tôi quyết định sẽ tìm hiểu. Chúng tôi bắt đầu bữa tối ở Ivy, một trong những nhà hàng nổi tiếng nhất London. Bếp trưởng ở đó là bạn của Geoffrey nên chúng tôi được chuẩn bị hẳn một thực đơn đặc biệt dành riêng cho mình, sau đó tráng miệng bằng một lát bánh sô cô la không chứa bột mì và vài ly vang đỏ hảo hạng dành cho Geoffrey.

Trong lúc chờ người phục vụ mang hóa đơn đến, tôi thấy siêu mẫu Elle MacPherson và chồng cô ta ung dung bước tới chiếc bàn đã đặt cho buổi tối muộn. Họ ngồi cách chúng tôi một bàn. Tôi bắt gặp Geoffrey chăm chú quan sát cô ta rồi liếc nhìn tôi như thể đang so sánh. Khi tôi hỏi anh đang nghĩ gì, Geoffrey đáp, “Em đẹp hơn cô ta nhiều. Anh thích đôi mắt em.”

Tôi mỉm cười nói rằng anh cũng điển trai hơn chồng Elle. Điển trai quả là từ mô tả chính xác ngoại hình của Geoffrey. Anh rướn người qua bàn rồi áp tay mình lên tay tôi. “Mình về nhà anh nhé?”

Tôi cũng nghiêng người đẩy khêu gợi mà bảo, “Tưởng anh chẳng bao giờ mời.”

Chúng tôi rời Ivy và quay về căn hộ của Geoffrey, đó là lần đầu tiên tôi đến thăm nhà anh. Tôi cứ tưởng anh sống trong một dinh thự kiểu truyền thống

như Meg, nhưng không ngờ đó lại là một căn hộ áp mái rất đẹp và được bài trí đơn giản với nhiều tác phẩm điêu khắc thú vị, những bức họa đơn sắc và đồ nội thất hiện đại. Tôi nghĩ đến căn hộ nhếch nhác của Marcus và lấy làm mừng vì ở đây không có trò chơi video, bể cá cảnh, những đôi giày bẩn thỉu hay vỏ bia lăn lóc.

“Em thích căn hộ của anh lắm. Hệt như gu của em,” tôi nói.

Anh có vẻ hãnh diện trước lời khen ngợi nhưng rồi lại thú nhận rằng đã thuê người trang trí hộ. “Cô ấy làm khá tốt. Anh thì chẳng đủ kiên nhẫn đâu.”

Tôi đưa mắt nhìn quanh một lần nữa, nhác thấy một bộ bàn ghế màu đỏ, trên đó đầy những cây sáp màu, mấy tờ giấy và một bức tranh mới ghép được một nửa của một nhân vật hoạt hình mà tôi không nhớ tên. “Chỗ chơi của Max đây phải không?” tôi hỏi.

Anh gật đầu. “Ừ, dù phải nói thật là thằng nhóc lúc nào cũng vứt đồ vương vãi khắp nơi, từ phòng ngủ cho đến mọi góc ngách trong nhà.”

Tôi cười.

“Em xem ảnh Max được chứ?”

Anh chỉ vào bộ lò sưởi. Trên đó có một tấm ảnh chụp cảnh Max đang bước đi trên bãi biển rải sỏi, nheo mắt vì nắng. “Hồi đó nó mới được hai tuổi rưỡi. Bức ảnh chụp ở căn nhà gỗ của anh tại thị trấn nhỏ St Mawes.”

“Cậu bé xinh quá. Trông cũng hơi giống anh đấy,” tôi nói, nhìn bức ảnh rồi quay sang ngắm Geoffrey.

“Thực ra nó giống mẹ nhiều hơn,” Geoffrey đáp. “Nhưng lại bị di truyền cái mũi của anh. Tội nghiệp thằng nhóc.”

Tôi bật cười bảo mình yêu cái mũi của anh. “Trông cá tính lắm,” tôi nói, bỗng nhớ đến Rachel. Cô ấy luôn trông mặt mà bắt hình dong, lúc nào cũng

nói rằng đàn ông mà có mũi nhỏ xinh chỉ khiến cô ấy mất hứng. Tôi cũng phần nào hiểu được điều đó. Tôi thích cái mũi của Geoffrey, nó cho thấy anh là người mạnh mẽ.

Geoffrey vòng tay ôm tôi và thơm lên mũi. “Còn anh cũng yêu chiếc mũi của em.”

Câu nói ấy là một trong những mảnh ghép đầu tiên của ba từ *Anh yêu em*. Bạn biết mà - đó là khi hai người bắt đầu nói rằng họ yêu điểm này điểm kia của nhau. Anh yêu đôi mắt em. Anh yêu khoảng thời gian được ở bên em. Anh yêu những cảm xúc mà em mang lại cho anh. Và rồi bất thành lình là câu tỏ tình rõ ràng, Anh yêu em.

Geoffrey mời tôi uống nước, “Em uống nước hoa quả, nước lọc, hay trà?”

“Thôi, em không uống gì đâu, cảm ơn anh,” tôi nói, đẩy viên kẹo Tic Tac trong miệng mình sang má bên kia.

Tôi nhìn Geoffrey bước tới quầy bar nhỏ, rót cho mình một ly rượu bourbon, rồi bật loa lên. Âm nhạc của người châu Phi gợi nhắc tôi nhớ đến mấy ca sĩ hát bè trong album Graceland của Paul Simon. Chúng tôi ngồi trên chiếc sofa da hiện đại, anh khoác vai tôi và cả hai cùng chuyện trò. Trong khi lắng nghe giọng Anh cuốn hút của Geoffrey, thỉnh thoảng được điểm xuyết bằng tiếng lanh canh của những viên đá va vào thành cốc, tôi cố nghĩ xem anh khiến tôi nhớ đến ai. Cuối cùng, tôi đi đến một kết luận rằng anh là một Hugh Grant trưởng thành, một Rupert Everett chân thật và là bản sao người Anh của Dex Thaler. Geoffrey chính là những gì tôi mong muốn: một quý ông lịch lãm - không sốc nổi, không trẻ con.

Và cũng như những lần trước, anh chờ một lúc rồi mới hôn tôi chứ không hề vội vập. Chúng tôi hơi ngả ra sau, nhưng cứ được một lát Geoffrey lại ghì lại, ngồi thẳng lên, nhấp một chút rượu bourbon và có vẻ như định thần lại. Rồi anh lại hôn tôi. Sau cùng anh đứng dậy và lịch thiệp mời tôi vào phòng ngủ của anh. Tôi chấp thuận, thầm nghĩ mình thêm được làm

tình biết bao. Tôi nhớ lắm. Chưa bao giờ tôi thôi chuyện ấy lâu đến thế trong ít nhất một thập kỷ qua, mà có khi là lâu nhất trước giờ cũng nên. Nhưng điều quan trọng hơn là tôi muốn đưa chuyện với Geoffrey lên một nấc thang mới. Tôi muốn xua đi sự căng thẳng và thêm chút thân mật cho mối quan hệ có phần khách sáo giữa chúng tôi.

Vài phút sau, tôi được toại nguyện. Geoffrey và tôi đứng bên giường của anh, chậm rãi cời đồ. Chúng tôi đứng đối diện nhau, lần lượt cời từng thứ cho nhau giống như trong trò chơi poker cời đồ khi bạn chẳng biết mình muốn là đưa yếu đuối không còn gì trên người hay là kẻ nắm quyền kiểm soát. Tôi muốn có cả hai, ngay lập tức. Nhưng tôi vẫn kiên nhẫn chờ đợi, để mặc sự căng thẳng mỗi lúc một dâng lên. Cuối cùng cả hai đều tràn như nhộng. Đây là lần đầu tiên ở bên cạnh một người đàn ông mà tôi lại cảm thấy tự ti về cơ thể mình, nhưng Geoffrey nhanh chóng xua đi cảm giác lo sợ rằng việc tôi mang thai sẽ khiến anh ta mất hứng. Anh ta quỳ xuống trước mặt tôi và hôn lên rốn tôi. Hành động hết sức khêu gợi ấy khiến tôi cảm thấy mình thật xinh đẹp và tràn đầy sức sống.

Rồi anh ta nắm lấy tay tôi, dẫn tôi lại giường. Chuyển dịch tự nhiên như một cảnh trong phim, mọi thứ cứ trôi đi theo đà của nó. Sau một màn dạo đầu rất ổn, Geoffrey lúng túng lấy ra một chiếc bao cao su và trấn an tôi rằng ở giai đoạn này của quá trình mang thai, việc quan hệ là tuyệt đối an toàn, anh đưa vào trong tôi từ phía sau, việc đó cũng phải thôi vì bụng tôi bây giờ đã lớn hơn rồi, nhưng nói chung vẫn khá là ổn. Geoffrey trụ được rất lâu. Phải nói là cực kỳ, cực kỳ lâu. Ngoài khả năng ẩn tượng ấy ra, anh còn rất cởi mở bày tỏ cảm xúc của mình ở trên giường. Và đến một lúc nào đó, tôi không còn để ý đến điều gì nữa mà để mình phiêu diêu bay bổng.

Sau khi kết thúc, cả hai đều đắm mồ hôi và đang nằm nghe đoạn điệp khúc acapella với những tiếng tu lu lu, anh cuộn mình ôm lấy tôi từ phía sau, hôn lên gáy tôi và nói, “Em thật tuyệt vời.”

Tôi cảm ơn, và đáp lại lời khen ấy. *Anh đúng là tuyệt vời.*

Cả hai chìm vào giấc ngủ, rồi đến nửa đêm và khi trời mới tờ mờ sáng, chúng tôi lại làm tình. Sau lần yêu nhau thứ ba, tôi nhìn vào mắt anh và nhận thấy một điều gì đó. Một ánh mắt tôi đã biết. Phải mất một lúc tôi mới nhận ra, nhưng khi nhận ra rồi thì tôi chắc chắn đó là gì. Đó là sự say đắm. Geoffrey đã say đắm tôi rồi. Chỉ thế thôi cũng đã đủ là một chiến thắng vô cùng ý nghĩa sau một khoảng thời gian dài toàn những mất mát đau thương.

Không lâu sau, tôi được gặp Max, con trai của Geoffrey. Anh đi đón thẳng bé ở nhà vợ cũ tại khu Wimbledon trong khi tôi ngồi đợi ở căn hộ của anh, cố cưỡng lại thôi thúc mãnh liệt muốn được xem trộm những gì để trong ngăn kéo. Trước đây tôi chẳng bao giờ ngăn được mình, nhưng có lẽ ngày ấy tôi làm thế là vì muốn tìm cơ gây chiến. Một bức ảnh của người phụ nữ khác, một bức thư tình cũ, hay một cái bao cao su đã dùng rồi. Một cái gì đó khiến tôi nổi đóa, châm ngòi cho bản tính ghen tuông, chọc vào cái thói thích ganh đua của tôi. Tôi không biết có phải việc mang thai đã khiến tôi trưởng thành hơn, chín chắn hơn không, hay nó chỉ đơn giản là lấy đi sức lực của tôi. Nhưng dù là gì đi nữa thì lúc này đây tôi đang vui vẻ tận hưởng mối quan hệ mới mẻ và bình lặng của mình. Tôi không có hứng thú đi tìm rào cản, chỉ thích một cuộc sống xuôi chèo mát mái và một cái kết hạnh phúc mà thôi.

Khi Geoffrey và Max về đến nhà, tôi đứng dậy chào, cả khuôn mặt bung nở thành một nụ cười rạng rỡ. Max trông thật dễ thương trong bộ liền quần xinh xắn và chiếc áo cổ lọ màu đỏ thắm. Thằng nhóc đáng yêu đến mức có thể chụp ảnh quảng cáo cho đồ Gap ấy chứ. Lần đầu tiên trong tôi bỗng trào dâng cảm giác xốn xang khi sắp có hai cậu con trai thay vì hai cô con gái.

“Chào Max,” tôi nói. “Cháu khỏe không?”

“Khỏe ạ,” nó nói, tránh ánh nhìn của tôi khi quỳ xuống đẩy chiếc ô tô đồ chơi trên sàn gỗ. Tôi nhận thấy nó có đôi mắt xanh, nhưng làn mi thẳng bé lại mang màu sẫm của Geoffrey.

Tôi cố gắng chuyện trò với Max lần nữa, cúi người ngồi lên gót chân. “Rất vui được làm quen với cháu.”

Geoffrey thì thào, “Nó xấu hổ đấy mà,” rồi nhẹ nhàng nhắc Max, “Con nói với cô Darcy là con cũng vui được làm quen với cô đi nào?”

“Rất vui được làm quen với cô, Darcy,” Max lầm nhảm và liếc tôi một cái đầy nghi hoặc.

Đột nhiên tôi ước gì trước đây mình nói chuyện với trẻ con nhiều hơn. Tôi cố gắng nghĩ ngợi rồi nói, “Cháu có chiếc xe tải đẹp thế.” Tôi lại hạ người xuống thấp hơn, khoanh chân ngồi hẵn xuống.

Max lại liếc tôi, lần này lâu hơn chút xíu. Nó nắm lấy cabin và đẩy chiếc xe về phía tôi một quãng. “Bánh xe to lắm. Cô thấy không?” nó nói như đang thăm dò.

“Phải rồi. Đúng là cực, cực to.”

Max có vẻ chẳng mấy ấn tượng với câu trả lời của tôi. Tôi cố lục lọi trí nhớ, tìm lại những gì mình biết về xe tải. “Em trai cô, Jeremy, cũng có một chiếc xe tải giống hệt thế này,” cuối cùng tôi lên tiếng. “Chỉ có điều bánh lái lại ở phía bên kia!”

“Ở bên này ấy ạ?” Max hỏi, chỉ tay vào ghế bên.

“Đúng rồi!” tôi nói, nhẹ nhàng đặt tay mình lên tay thẳng bé, cố nhớ lại những âm thanh từng khiến tôi khó chịu mà Jeremy vẫn tạo ra trong cổ họng mỗi khi chơi với đồng xe tải. Tôi hăng giọng, hy vọng mình làm được như thế.

“V-rừmm,” tôi kêu lên, rồi chợt nhận ra âm thanh ấy giống tiếng động cơ ô tô thể thao hơn. Tôi thử lại. “Grừừừ. Grừừừừừ,” rồi nhẹ nhàng đẩy bánh trước lên đầu gối bên phải của mình. Tôi cảm thấy hơi ngốc nghếch, giống như một người đàn ông bảo con gái mình chơi với búp bê con trai vậy.

May thay, Max có vẻ thích những âm thanh tôi tạo ra. Tôi thấy khóe miệng nó hơi nhếch lên chút xíu thành một nụ cười. Điều đó khiến tôi thêm tự tin. Vậy là tôi làm thêm mấy âm thanh nữa, sau đó là tiếng máy chờ. “Brừ. Brừ. Brừ. Brừ.” Đó là một trong những tiếng kêu ưa thích của Jeremy.

“Cô làm lại đi,” Max reo lên.

Tôi lại kêu và quên hẳn rằng Geoffrey đang nhìn mình, thậm chí có khi còn đang đánh giá mình nữa.

“Grừrừrừrừrừrừ,” tôi kêu to hơn khi bánh sau nảy lên chân tôi. Rồi tôi cười tắt ra, cuộn tròn lại và nhét vào trong bụng lái. “Đây. Cho cháu một ít hàng... để chở về nhà máy ở... Liverpool,” tôi nói. Cũng hợp lý đấy chứ, và tôi nhẹ người khi thấy trò chơi của con trai có vẻ dễ dàng và vui hơn tôi tưởng.

“Nhà máy ở Liverpool,” Max thích thú nhắc lại.

Kể từ giây phút ấy, Max và tôi đã nhanh chóng trở thành hai người bạn. Chốc chốc thằng bé lại gọi tôi bằng thứ giọng Anh hết sức đáng yêu, nắm tay tôi và dẫn tôi đi xem đồ chơi, thậm chí còn nhất định đòi tôi vào thăm phòng riêng của nó. Tôi thích thú vì được Max chấp nhận, cảm thấy vô cùng vui sướng khi Geoffrey và tôi đã vượt qua được rào cản cuối cùng.

Tối muộn ngày hôm đó, sau khi Geoffrey đưa Max đi ngủ, anh quay lại phòng ngủ với tôi, mặt mũi tươi roi rói. “Em thành công rồi đấy! Thằng bé yêu em lắm.”

“Vậy sao?” tôi hỏi và nghĩ thầm, vậy còn ông bố có yêu tôi như thế không.

“Ừ,” Geoffrey cười.

“Điều đó làm anh vui chứ?” tôi hỏi, rúc lại gần anh.

“Như trên mây,” Geoffrey đáp, vén những lọn tóc lòa xòa trên gương mặt tôi. “Như trên chín tầng mây vậy.”

HAI MƯƠI SÁU

Geoffrey mời tôi đi nghỉ Giáng sinh cùng hai bố con anh ở Maldives, thậm chí anh còn đề nghị mua cả vé máy bay cho tôi nữa.

Tôi ngần ngừ một lúc rồi hỏi, “Chính xác thì Maldives nằm ở đâu?”

Anh nhìn tôi đầy âu yếm giống như Dex thở ban đầu mỗi khi tôi thú nhận một điều mình không biết. “Ở Ấn Độ Dương, em yêu ạ,” anh nói, vuốt tóc tôi. “Có bãi cát trắng, làn nước trong vắt như pha lê, những hàng cọ đứng đưa trong gió.”

Dù chuyến đi nghỉ đến một nơi đầy nắng quả là hấp dẫn và dù rất muốn mỗi quan hệ giữa chúng tôi tiến thêm một bước nữa, tôi vẫn lịch sự khước từ lời mời, nói rằng có lẽ anh nên dành thời gian quý giá ở bên Max. Nhưng lý do thực sự là vì tôi không muốn để Ethan cô đơn một mình ở London. Cậu ấy không có nhiều tiền để đi máy bay về thăm nhà, còn Sondrine thì sẽ về Paris, vậy nên tôi nghĩ cậu ấy chắc sẽ muốn ở bên cạnh tôi. Một phần nào đó trong tôi thậm chí còn cảm thấy háo hức khi sắp tới sẽ chỉ có hai chúng tôi với nhau. Có lẽ đó sẽ là khoảng thời gian vui vẻ cuối cùng - và những lần chung giường cuối cùng - trước khi chuyện tình cảm của mỗi người trở nên sâu đậm khiến chúng tôi phải xa nhau.

Chắc hẳn Ethan cũng có cùng suy nghĩ ấy, bởi vào buổi sáng trước ngày Giáng sinh, cậu đi tiễn Sondrine rồi trở về nhà với tâm trạng vô cùng phấn khích, đề nghị chúng tôi góp tiền mua chung một cái cây. “Muộn còn hơn không!” cậu ấy vui vẻ nói. Thế là cả hai khoác lên mình bộ trang phục ấm áp nhất rồi cùng đi bộ đến nơi bán cây ở gần nhà. Dĩ nhiên những cây đẹp nhất thì người ta đã mua hết từ lâu rồi, vì thế chúng tôi đành chọn một cây linh sam nhỏ, cành lá sây sạt và bị tróc lốm đốm ở rễ cây. Khi chúng tôi lôi cây về, lá trên cành càng rụng nhiều hơn.

Nhưng nhờ những món đồ trang trí của Ethan và vài đôi khuyên tai dài lấp lánh nhất của tôi, cái cây bé xíu trông cũng khá ổn. Ethan nói sự thay đổi này khiến cậu ấy nhớ đến cái cây trong bộ phim hoạt hình A Charlie Brown Christmas. Tôi cũng tán đồng và bảo rằng đây là cái cây đẹp nhất tôi từng có, dù trước đây năm nào tôi cũng bắt Dex mua một cây thông to đùng cao tới hai mét rưỡi để trang trí cho căn hộ của chúng tôi ở New York.

Chúng tôi vắn nhỏ đèn rồi bật những chiếc đèn màu trắng trên cây lên, ngồi đó lâu thật lâu chỉ để ngắm cây, lắng nghe Harry Connick Con khe khẽ hát những bài Giáng sinh, và uống rượu táo nóng hổi. Sau một khoảng im lặng đầy ấm cúng, Ethan quay sang hỏi tôi đã nghĩ ra tên gì cho con chưa.

Tôi bảo tôi có một danh sách ngắn nhưng chưa quyết định chọn tên nào cả. Tôi nêu thử vài cái tên. “Trevor. Flynn. Jonas. Cậu thấy có được không?”

“Mình nói thật nhé?” Tôi gật.

“Hừm... Để xem nào... ngày xưa có một gã tên Trevor bị bắt quả tang ăn cắp quần áo trong máy sấy đồ ở ký túc xá hồi mình còn học ở Stanford. Flynn nghe chẳng khác gì phlegm - đờm dãi, còn Jonas nghe như tên của cá voi ấy...”

Tôi bật cười bảo rằng mình đến phải chọn lại tên mất thôi.

“Đừng vì mình mà đổi ý.”

Tôi lắc đầu. “Không. Mình muốn chọn những cái tên cậu thực sự thích cơ.”

Ethan cười, rồi bảo chúng tôi trao quà cho nhau đi thôi.

“Đồng ý,” tôi nói và thích thú vỗ tay.

Cậu ấy đứng dậy khỏi sofa, khoanh chân ngồi trên sàn cạnh cây linh sam và đưa cho tôi một chiếc hộp to được gói bằng giấy bạc. “Quà cho cậu trước nhé.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh Ethan và cẩn thận rọc giấy gói theo cách bà tôi vẫn hay làm như thể sẽ để dành nhỡ sau này có cần dùng đến. Rồi tôi mở cái hộp màu trắng ra, lật lớp lót mềm màu xanh ngọc bên trong lên và trông thấy chiếc áo khoác len cashmere màu xám đẹp tuyệt ở Brora, một cửa hàng trên phố King mà tôi đã nhiều lần đi qua.

“Không hẳn là áo dành cho bà bầu nhưng cũng khá rộng rãi và thoải mái. Cô bán hàng ở đó nói rất nhiều phụ nữ có bầu chọn loại này,” cậu ấy phân trần.

Tôi đứng lên khoác thử. Vừa khít luôn, mà sau này vẫn có thể dùng được. Chất len cashmere thật là sang hết ý. “Mình thích lắm, Ethan ạ.”

“Cậu thấy không, có cả thắt lưng đây này,” Ethan thành thực nói. “Khi bụng cậu to ra, chỉ cần nới thêm thắt lưng là xong... Mình nghĩ cậu có thể mặc nó khi ra viện cùng hai cậu nhóc. Lên ảnh chắc chắn sẽ rất đẹp.”

“Nhất định rồi,” tôi nói, rất thích vì Ethan quan tâm đến cả việc chụp ảnh. Cậu ấy là một trong số ít những người đàn ông tôi quen có cả album ảnh để lưu giữ. Tôi nhìn cậu ấy rồi hỏi liệu lúc đó cậu ấy có thể lên chụp ảnh cho tôi không.

“Mình không muốn làm méch lòng Geoffrey... nhưng mình cũng rất muốn đến. Quyền quyết định là ở cậu.”

“Geoffrey hiểu tình bạn giữa bọn mình mà,” tôi nói, dù không biết có thật như vậy không nhưng tôi hy vọng là thế. Chỉ có vậy tình bạn giữa chúng tôi mới bền vững được.

Ethan mỉm cười nói, “Dưới kia vẫn còn một món quà nữa đấy.” Cậu ấy chỉ vào chiếc phong bì màu trắng đề dòng chữ, “Tặng Darcy, Bé A và Bé B.” Bên trong là một miếng giấy nhỏ hình vuông màu xanh da trời.

Tôi chăm chú nhìn nhưng không hiểu đó là cái gì. “Cái gì thế?”

“Mẫu màu sơn,” cậu ấy nói. “Mình muốn sơn phòng cậu màu này. Để làm phòng cho em bé. Mình định âm thầm làm để cậu bất ngờ nhưng rồi lại sợ cậu thấy màu xanh nhàm chán quá. Cậu có muốn mình làm điều gì đó... bất ngờ hơn không?”

“Mình yêu màu xanh này,” tôi nói, cảm thấy vô cùng ấm lòng và vui vì Ethan muốn tôi ở cùng ngay cả sau khi em bé chào đời. Suốt mấy tuần qua tôi đã luôn muốn đề cập đến chuyện này, và bây giờ tôi đã có câu trả lời cho mình. Tôi quàng tay ôm lấy cổ Ethan và thơm lên má cậu ấy.

Ethan còn bảo rằng cậu ấy đã đo thử một chiếc nôi ở cửa hàng Peter Jones và nhận thấy nếu kê hai cái sát tường theo chiều dọc thì sẽ vừa khít. Chúng tôi có thể đặt một tấm lót lên giá sách và dùng nó làm bàn thay thế.

Tôi cười toe, bảo rằng ý kiến đó thật tuyệt. “Giờ cậu mở quà đi!” tôi giục giã và đưa hộp quà cho cậu.

Ethan háo hức xé giấy gói và ném sang bên, giơ lên một chiếc túi da đeo chéo mà tôi đã tìm mua để thay cho chiếc túi bằng chất liệu pha nylon đã cũ mềm của cậu ấy. Đây là món đồ đắt tiền đầu tiên tôi dám mua trong suốt nhiều tuần qua. Tôi biết Ethan rất thích vì cậu ấy về ngay phòng mang cái túi cũ ra và bỏ tất cả giấy tờ lẫn cặp tài liệu vào chiếc túi mới. Cậu ấy quàng túi lên vai rồi chỉnh lại dây đeo một chút. “Tuyệt quá đi mất,” cậu ấy nói. “Giờ thì trông mình giống tiểu thuyết gia thực thụ lắm rồi.”

Dạo gần đây cậu ấy rất hay nói những câu tương tự. Tôi đoán cậu ấy đang lo lắng về những diễn tiến (hay nói đúng hơn là những bế tắc mà cậu ấy gặp phải) trong quá trình sáng tác.

“Cậu vẫn chưa hết bế tắc à?” tôi hỏi đầy cảm thông.

“Ừ. Mình thấy mình chẳng khác gì con chó Snoopy trong truyện tranh bị mắc kẹt trong cầu, ‘Vào một đêm đông bão tối tăm...’”

Tôi bật cười, trấn an cậu ấy rằng nhà văn vĩ đại nào thỉnh thoảng cũng sẽ gặp phải tình trạng đó, và tôi biết sang năm mới cậu ấy nhất định sẽ có tiến bộ.

“Cảm ơn cậu, Darce. Mình rất cảm kích,” Ethan thành thật nói.

Sau đó chúng tôi ngồi co tròn trên sofa, đắp một tấm chăn to và cùng xem phim *It's a Wonderful Life*. Lúc gần đến đoạn ông chú vô tình đưa phong bì tiền cho ông Potter, Ethan nhấn nút tạm dừng và hỏi tôi là cậu ấy có thể tua nhanh cho qua được không. “Mình không tài nào ưa nổi đoạn này. Xem rất khó chịu.”

Tôi đồng ý. Trong lúc nhìn những cảnh phim nhấn tâm nhoáng nhoàng tua qua, tôi không thể không nghĩ đến cuộc sống của mình, nhất là mối quan hệ rạn nứt với mẹ. Bà không hề liên lạc với tôi kể từ lần tôi gửi thư cho bà từ London. Tôi tin rằng những gì cần làm thì tôi đã làm rồi, còn mẹ tôi có liên lạc hay không thì đó hoàn toàn là việc của bà. Thế nhưng lúc đến đoạn kết bộ phim, khi chúng tôi xem cảnh gia đình quây quần trong hạnh phúc và cô con gái út của George Bailey nói rằng, “Mỗi lần chuông ngân vang là lại có một thiên thần được chấp cánh,” tôi quyết định dẹp lòng kiêu hãnh sang một bên và nhắc máy gọi về nhà.

Ethan rất ủng hộ ý kiến đó, thế là tôi quay số nhà ở Indy mà trong lòng thấp thỏm lo âu. Khi chuông reo, tôi gần như đã định cúp máy nhưng thay vào đó, tôi tóm chặt lấy tay Ethan. Mẹ tôi nhắc máy sau khoảng năm, sáu hồi chuông.

“Con chào mẹ,” tôi nói, cảm thấy sợ hãi và thật nhỏ bé.

Mẹ lạnh lùng gọi tên tôi, rồi sự im lặng bao trùm ở hai đầu dây. Mẹ tôi là người thù dai hạng nhất. Tôi nghĩ đến mối thù hằn giữa mình với Rachel và nhận ra rằng chẳng ai thù ghét người xa lạ với mình bao giờ.

“Con có làm gián đoạn bữa tối không ạ?” tôi hỏi.

“Không hẳn. Mọi người cũng vừa ăn xong. Jeremy và Lauren cũng đang ở đây.”

“Thế sao,” tôi nói. “Đám cưới của hai đứa chuẩn bị đến đâu rồi ạ?”

“Ồn cả.”

Tôi chờ đợi để được nghe mẹ hỏi thăm xem tôi có khỏe không, có còn ở London không. Khi bà không nói gì, tôi đành ngượng nghịu lên tiếng. “Con vẫn đang ở London... Mẹ nhận được thư của con rồi chứ?”

Mẹ tôi bảo bà đã biết tôi ở đó trước cả khi tôi nhắn về, vì bà tình cờ gặp mẹ của Annalise lúc đi mua sắm ở khu thương xá. Bà nói thêm rằng thật xấu hổ khi làm mẹ mà lại được biết tin con gái mình đang ở đâu từ một người xa lạ. Tôi thấy chuyện đó chẳng có gì phải xấu hổ cả, vì tôi đã viết thư và bây giờ lại còn chủ động gọi điện về. Nhưng tôi không để ý nghĩ đó ngăn cản tôi nói với mẹ rằng tôi vô cùng ân hận và cảm thấy có lỗi vì đã làm cho bà thất vọng. Tôi nói tôi rất hiểu bà đã choáng váng đến nhường nào lúc nghe tin tôi có thai, và không một bà mẹ nào trên đời lại muốn con gái mình vừa hủy hôn với một người đã lại có bầu với người khác nhanh đến thế. Tôi cũng bảo rằng bà nhìn nhận về Marcus quả không sai. “Hẳn là tên khốn nạn, mẹ ạ. Con chia tay với hắn rồi. Giờ con mới hiểu mẹ chỉ muốn những gì tốt đẹp nhất cho con thôi.”

Ethan siết tay tôi và gạt đầu như muốn nói, “Tiếp đi, cậu làm tốt lắm.”

Tôi nuốt nước bọt, hít một hơi thật sâu rồi nói, “Còn chuyện này nữa, con đã đi siêu âm rồi... và biết rõ hơn về đứa con trong bụng.”

“Là con gái à?”

“Không ạ. Không phải con gái. Con cũng tưởng thế nhưng không phải.”

“Vậy là con trai? Tuyệt quá nhỉ,” bà nói, giọng hoàn toàn vô cảm.

“Vâng. Nhưng... không phải một... mà là hai bé trai. Con mang thai đôi. Hai đứa con trai giống hệt nhau! Đúng là điên thật, đó là điều điên rồ hạng nhất nhất trên đời phải không mẹ?”

Tôi tưởng như đang nghe thấy tiếng Rachel nhắc nhở mình rằng người ta nên nói “điên rồ hạng nhất” hoặc “điên rồ nhất”, chứ không ai bảo “điên rồ hạng nhất nhất” cả. Nhưng lúc này đây nói sai một chút cũng có sao đâu. Với tôi, có hai bé trai sinh đôi thực sự là điên rồ hạng nhất nhất còn gì. “Mẹ có tin được không?”

Tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đón nhận điều tồi tệ nhất, nhưng khi điều đó đến, tôi vẫn thấy lòng mình nhói đau. Mẹ chẳng chúc mừng tôi được một câu, không hỏi xem tôi định đặt tên con là gì, không cần biết tôi cảm thấy thế nào, không buồn nói bà cũng mừng cho tôi. Điều duy nhất mẹ nói chỉ là, làm sao mà con chăm nôi cho hai đứa sinh đôi chứ. Mắt tôi cay sè nhưng tôi bình tĩnh trấn an bà rằng tôi sẽ cố thu xếp mọi việc ổn thỏa ở London, tôi đang tìm việc và chắc chắn thế nào cũng xin được công việc gì đó thôi. Tôi kể với bà về dự định sửa sang lại phòng cho em bé ở nhà Ethan và mỉm cười đầy biết ơn với cậu ấy. Tôi nói tôi yêu London nhiều lắm, yêu cả những cơn mưa ở đây nữa. Sau đó tôi chúc bà Giáng sinh vui vẻ và nói con yêu mẹ. Tôi nhờ bà chuyển lời đến bố tôi và Jeremy, thậm chí cả Lauren, nói rằng tôi yêu mọi người và nhất định sẽ sớm gọi lại. Mẹ đáp lại rằng bà cũng yêu tôi, nhưng bà nói câu đó rất nhanh, chẳng có chút tình cảm nào trong ấy.

Cúp máy rồi, tôi gục đầu vào hai bàn tay mà khóc.

Ethan vuốt tóc tôi, khẽ nói, “Cậu làm tốt lắm, Darce. Cậu đã làm một việc đúng đắn là gọi cho mẹ. Mình rất tự hào về cậu.”

“Lẽ ra mình không nên gọi thì hơn. Bà ấy thật quá đáng!”

“Không. Cậu làm thế là phải. Đừng để bà ấy khiến cậu nản lòng. Cậu chỉ có thể kiểm soát được hành động của chính mình, chứ không phải phản ứng

của người khác.”

Tôi hỉ mũi đáp, “Mình không sao đẹp đi được cảm giác đó. Bà ấy là mẹ ruột của mình mà lại đối xử với mình như vậy.”

“Bố mẹ đôi khi cũng khiến con cái thất vọng. Cậu chỉ cần trở thành một người mẹ tốt hơn thế của các con cậu sau này. Mình tin cậu sẽ làm được.”

“Sao cậu biết?”

“Bởi vì, Darce, gần đây cậu đã bộc lộ con người thật của cậu.”

Tôi lại hỉ mũi. “Cậu bảo ‘con người thật’ nghĩa là sao?”

“Nghĩa là... cậu là một cô gái tốt.” Ethan khẽ chạm nhẹ lên cánh tay tôi. “Và mạnh mẽ. Nhất định cậu sẽ trở thành một người mẹ tuyệt vời.”

Trong những năm qua, tôi đã nhận được biết bao nhiêu lời ngợi khen tâng bốc từ vô số đàn ông. *Em đẹp lắm. Em thật quyến rũ. Em thật tuyệt vời. Anh muốn có em. Đồng ý lấy anh nhé?* Nhưng những lời an ủi Ethan dành cho tôi là điều tuyệt nhất tôi từng được nghe từ một người đàn ông. Tôi tựa đầu lên vai Ethan, để mình được sưởi ấm.

“Mình sẽ cố gắng, Ethan à. Mình nhất định sẽ cố gắng thật nhiều.”

Sáng hôm sau, Ethan và tôi tỉnh dậy và chúc nhau “Giáng sinh vui vẻ” với giọng ngái ngủ.

“Hôm nay bọn mình sẽ làm gì?” tôi hỏi.

“Ta sẽ làm một bữa thịnh soạn,” Ethan hớn hờ đáp. Hai ngày trước, cả hai chúng tôi đã cùng đi mua thức ăn, chiếc tủ lạnh bé tẹo của Ethan giờ đang ních đầy đồ chúng tôi mua về.

“Còn gì nữa không?”

“Chỉ riêng việc nấu bữa ăn Giáng sinh cũng đã mất gần như cả ngày rồi,” cậu ấy nói.

Tôi hỏi cậu ấy có thấy tiếc vì chúng tôi đã mở quà quá sớm thay vì để đến bây giờ hay không. Tôi biết quà không phải là vấn đề quan trọng nhất mỗi dịp Giáng sinh, nhưng một khi đã mở quà thì sau đó lúc nào tôi cũng cảm thấy thất vọng đôi chút vì phần mở quà Giáng sinh đã qua mất rồi.

Dù vậy, lần đầu tiên trong đời, tôi thích được cho đi hơn là nhận lại.

Ethan bảo cậu ấy thích mở quà vào đêm Giáng sinh hơn, rồi nói tiếp, “Nhưng mình có thể đem đến cho cậu một thứ khác nữa...”

Tôi nhìn Ethan, và có lẽ vẻ ngạc nhiên đã hiện hữu trên mặt tôi. Không biết có phải do tôi tưởng tượng ra không hay là giọng cậu ấy đang gợi mở một điều gì đó? Có phải Ethan đang quyến rũ tôi không nhỉ? Nhưng tôi chưa kịp đáp thì cậu ấy đã vô tư nói tiếp, “Một bài thơ được không?”

“Ô, được chứ,” tôi nói, cảm thấy nhẹ cả người vì ban nãy mình chưa kịp phát ngôn ra điều gì đáng xấu hổ. “Bài thơ có tên là gì thế?”

Cậu ấy ngẫm nghĩ một giây rồi nói, “ ‘Bà mẹ Nóng bỏng’ .”

Tôi cười bảo cậu ấy đọc cho tôi nghe, nhớ lại những vần thơ ngộ nghĩnh cậu ấy làm hồi cấp ba. Ethan hăng giọng và bắt đầu đọc rap, nhấn giọng một chút cho vần và gật gù theo nhịp,

Em nóng bỏng trong chiếc váy gợi cảm Bà mẹ nhỏ,

người xinh nhất thế gian

Em cứ mơ được mua đồ con gái

Nhưng ai ngờ lại sinh đúng con trai

Em không khóc và cũng chẳng lo phiền

Vì em biết mình sẽ như mẹ hiền

Ở trên đời không có ai sánh được

Hai cậu nhóc rồi sẽ sướng hơn tiên!

Cả hai bò lăn ra cười. Rồi cậu ấy quàng tay ôm tôi đúng lúc một cậu nhóc trong bụng đạp một cú rõ mạnh.

Gương mặt Ethan bừng sáng.

Tôi bật cười. “Cậu cũng cảm thấy sao?”

“Ừ. Chà! Kỳ diệu thật.”

“Nó đạp cậu đấy.”

“Hắn rồi,” Ethan lẩm nhẩm. Cậu ấy áp tay lên bụng tôi và ấn nhẹ một cái.

Một bé đáp trả bằng cú đạp đầu ra đấy. Ethan khúc khích cười. “Thật phi thường. Mình vẫn chưa tin nổi là trong này lại có đến hai cậu nhóc!”

“Mình cũng thế,” tôi đáp. “Cảm giác cứ như là chẳng còn chỗ chứa nữa vậy. Bắt đầu căng tức khó chịu lắm rồi.”

“Có đau không?”

“Cũng hơi hơi. Nhưng cái chính vẫn là áp lực dồn xuống phía dưới thôi, lạ lắm. Mình lại còn bắt đầu bị cơn đau lưng đáng ghét hành hạ nữa chứ.”

Ethan hỏi tôi có muốn được mát xa không.

“Cậu mát xa lưng có giỏi như mát xa chân không?”

“Còn siêu hơn ấy chứ.”

“Vậy thì đương nhiên là có rồi,” tôi nói và xoa người nằm nghiêng.

Ethan xoa hai bàn tay vào nhau rồi kéo chiếc váy ngủ của tôi lên, để lộ tấm lưng trần và chiếc quần lót dây màu xanh cốm của tôi. Tôi thấy tim mình đập rộn khi nhận ra đây là lần đầu tiên Ethan nhìn mình trong tình trạng bán khỏa thân. Tôi nín thở khi cậu ấy áp lòng bàn tay lên giữa lưng tôi rồi

từ từ xoa ngược về phía trên giữa bả vai tôi. Sau đó cậu ấy bóp vai cho tôi. “Thế này có mạnh quá không?” Ethan khẽ hỏi.

“Khôông. Thích lắm,” tôi rên lên và cảm thấy cơ thể mình bắt đầu thả lỏng. Trong lúc cậu ấy tiếp tục mát xa, tôi không thể không tưởng tượng cảnh mình làm tình với Ethan. Tôi cố dẹp bỏ ý nghĩ ấy, thầm nhắc nhủ mình rằng điều đó sẽ phá hỏng tình bạn của chúng tôi, đây là chưa nói đến chuyện nó sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ riêng của mỗi người như thế nào - những mối quan hệ mà hiện tại đều đang rất ổn thỏa. Nhất định tôi sẽ không bao giờ biến mình thành kẻ phản bội nữa. Tôi tự hỏi không biết lúc này Ethan có nghĩ như tôi không, khi đôi tay cậu ấy lướt dọc sống lưng tôi, ngón cái ấn lên các vùng cơ ở hai bên. Cậu ấy xoa bóp rất lâu ở đốt sống thắt lưng, rồi thậm chí còn vuốt xuống phía dưới gần chỗ đai quần, ngay phía trên xương cụt. Ethan xoa nhẹ nhàng hơn ở hai bên hông. Cậu ấy mát xa một chút rồi dừng lại, dấu hiệu cho thấy màn mát xa đã kết thúc.

“Xong,” Ethan nói, vỗ nhẹ hai cái lên hông tôi.

Tôi quay lại đối diện với cậu, đột nhiên cảm thấy nghẹt thở đến kỳ cục. “Cảm ơn cậu. Dễ chịu lắm.”

Cậu ấy không nói gì mà chỉ nhìn tôi bằng đôi mắt xanh trong veo. Ethan cũng đang cảm thấy điều gì đó, tôi gần như chắc chắn là thế. Thậm chí hình như tôi còn thấy ngực cậu ấy phập phồng dưới lớp áo phông, như thể Ethan cũng đang cảm thấy khó thở vậy.

Thế rồi, sau khoảnh khắc lạ lùng kéo dài khá lâu ấy, đúng lúc tôi nghĩ cậu ấy sắp nói ra điều gì đó đầy ý nghĩa, hay thậm chí là hôn tôi, thì Ethan lại hít một hơi thật sâu rồi thở hắt ra, và nói, “Ừm, mình cùng vào bếp nhé, cậu thấy sao?”

Ngày hôm đó, Ethan và tôi chủ yếu loanh quanh trong bộ đồ ngủ, chuẩn bị cho bữa tối Giáng sinh. Tôi đóng vai phụ bếp, ngoan ngoãn làm theo chỉ dẫn của cậu ấy. Tôi thái rau và gọt vỏ các loại củ trong khi Ethan chuyên

tâm lo món gà tây và các nguyên liệu bổ sung. Ngoài một lần tôi bị bỏng ngón tay do nhúng phải mỡ khi lấy củ cải ra khỏi lò, còn lại thì tất cả đều diễn ra suôn sẻ lạ kỳ. Ethan còn bảo đây gần như là một chương trình dạy nấu ăn thực thụ vậy.

Tôi đi tắm lúc trời bắt đầu sấm sấm tối. Đứng dưới vòi nước nóng, tôi để cho tâm trí mình trở lại với buổi mát xa lúc sáng, ngỡ ngàng nhận ra những cảm xúc mà Ethan mang lại cho tôi. Tôi bất ngờ thấy mình cứ thắc mắc mãi không hiểu cậu ấy nghĩ gì. Khi tắm xong, tôi thậm chí còn ngoái cổ để nhìn lưng mình trong gương, nhẹ cả người khi thấy móng mình vẫn còn tương đối nhỏ và - ơn trời - không có vết rạn hay lớp mỡ dưới da nào. Tôi bỗng cảm thấy tội lỗi ghê gớm và đồng thời cũng thật bối rối. Tôi thậm chí biết ơn vì cặp móng mình vẫn đẹp, nhưng đó là vì lợi ích của ai chứ?

Vì Geoffrey, Ethan, hay vì chính bản thân tôi? Trong lúc thay bộ đồ cotton sạch sẽ, tôi nhủ thầm rằng mình điên rồi, lại đi có cả những suy nghĩ không đúng đắn trong lúc mát-xa.

Khi tôi quay lại phòng khách, thì Ethan đã kéo bàn ăn ra phía trước cây linh sam, chuẩn bị những chiếc đĩa đẹp nhất và cả một tấm khăn trải bàn bằng lụa damask màu ngà.

“Đẹp quá đi mất,” tôi nói, thơm má cậu ấy và cảm thấy nhẹ lòng khi trong tôi không có gì hơn ngoài tình cảm yêu mến dành cho một người bạn tốt.

Ethan mỉm cười, chỉnh lại âm lượng của tiếng nhạc cổ điển rồi kéo ghế cho tôi ngồi. “Bắt đầu khai tiệc thôi.”

Và đó đúng là một bữa tiệc hết ý, chẳng khác nào ở nhà hàng. Chúng tôi khai vị bằng món salad cá hồi hun khói với mù tạt và thì là, sau đó là món chính với gà tây quay tẩm ướp hạt tiêu, ngải đắng và chanh. Ngoài ra còn có các món phụ là khoai tây nướng, búp cải brussel áp chảo với hạt dẻ, cà rốt xốt mềm với nước cam, bắp cải đỏ ướp gia vị và táo, củ cải vàng tẩm muối biển. Món tráng miệng là bánh ngọt nhân dâu và hạnh nhân rất ngon

mà Ethan đã mua ở Maison Blanc, hiệu bánh nằm trên phố Kensington Church.

Chúng tôi ăn và ăn cho đến khi no căng bụng không thể ních thêm được nữa, vừa ăn vừa tấm tắc tự hào về công sức mình bỏ ra. Đành chén xong xuôi, tôi và Ethan lại ra sofa, mỗi người nằm một đầu, đắp chung chăn và nhìn những ngọn nến cháy cho đến khi tàn hẳn. Đúng lúc cả hai bắt đầu lơ mơ ngủ thì điện thoại reo vang khiến bọn tôi giật mình tỉnh giấc. Tôi thầm mong đó không phải là Sondrine, hay thậm chí là Geoffrey. Hôm nay họ đều đã gọi điện rồi, và tôi thấy chẳng còn gì để nói thêm nữa cả.

“Cậu có muốn nghe không?” tôi hỏi Ethan.

“Cũng không hẳn,” cậu ấy lẩm bẩm nhưng vẫn nhấc máy.

Ethan lén liếc tôi một cái rồi nói với nét mặt căng thẳng, “Chào cậu, Rachel.”

Tôi cứ ngồi đờ ra bên cạnh và lắng nghe cậu ấy chúc Rachel Giáng sinh vui vẻ. Ethan lại liếc tôi một cái với vẻ quan tâm, nên tôi mỉm cười báo cho cậu ấy biết tôi vẫn ổn, không có vấn đề gì. Sau đó tôi quay lại phòng cậu ấy và cuộn mình nằm dưới tấm chăn. Tôi cố gạt hình ảnh Rachel ra khỏi tâm trí nhưng rõ ràng việc đó là không thể. Tôi tự hỏi có phải cô ta gọi điện từ Indiana không, Dex có về cùng không. Vài giây sau, Ethan xuất hiện nơi ngưỡng cửa với vẻ mặt nghiêm trang.

“Rachel gọi đấy à?” tôi hỏi.

“Ừ.”

“Cậu nói chuyện xong chưa?”

“Chưa, chưa xong... Mình chỉ ghé vào để xem cậu có ổn không thôi...”

“Mình ổn,” tôi nói, lại vùi mặt vào chăn.

“VẬY thì được rồi... Còn điều này mình muốn hỏi... liệu mình có thể kể với cô ấy chuyện cậu mang thai đôi không? Rachel có hỏi thăm cậu...”

“Đó không phải việc của cô ta,” tôi quát. “Mình không muốn cô ta biết bất cứ điều gì liên quan đến cuộc sống mới của mình hết.”

Ethan gật đầu. “Mình tôn trọng ý muốn của cậu và sẽ không nói gì với cô ấy.” Tôi ngẫm nghĩ một giây rồi ngược lên nhìn cậu ấy.

“Thôi được, cậu cứ việc kể. Có nói hay không với mình cũng chả khác gì nhau.”

“Cậu chắc chứ?”

“Ừ. Sao cũng được.”

Ethan gật đầu, khép cửa rồi quay lại phòng khách. Đột nhiên tôi cảm thấy trong lòng mình trào dâng một nỗi buồn vô hạn và phải cố gắng lắm tôi mới ghìm lại được nước mắt. Tại sao tôi lại buồn bực đến thế này nhỉ? Tôi vẫn còn chưa cho qua được vụ phản bội của Rachel ư? Tôi đã có người yêu mới, có các bạn gái mới, và người bạn thân nhất là Ethan, lại còn hai bé con sắp chào đời nữa. Và tôi cũng chắc chắn sang năm mới mình sẽ tìm được một công việc. Mọi thứ với tôi đều ổn cả. Thế mà sao tôi lại thấy buồn như vậy? Tôi nghĩ ngợi vài phút, tự hỏi từ tận đáy lòng mình rồi cuối cùng cũng tìm được câu trả lời tôi không hề mong đợi. Tôi không muốn thừa nhận điều đó với bản thân mình, nhưng tôi biết một phần lý do là vì tôi thấy nhớ Rachel.

Dù biết là không nên nhưng chẳng thể kìm lòng được nên tôi ra khỏi giường, mở cửa và căng tai ra để nghe đoạn kết cuộc nói chuyện của Ethan. Cậu ấy nói khẽ thôi nhưng tôi cũng loáng thoáng nghe được vài từ. “Sinh đôi... Con trai. Giống hệt nhau. Thật kỳ diệu... Có vẻ khó tin nhưng thật đấy... Đúng là rất tuyệt... Cô ấy thực sự đã thay đổi rồi... Như là một người khác vậy... Ừ. Bác sĩ của cô ấy. [Khẽ cười] Ừ, dĩ nhiên cô ấy đổi bác sĩ rồi... Ừ, ừ, như vậy cũng tốt cho cô ấy, cậu biết đấy... Vậy còn cậu và

Dex?... Ừ, nhất định rồi. Vậy cũng đúng thôi...” Sau đó, một khoảng lặng kéo dài. Cuối cùng là ba từ khiến tôi lạnh sống lưng: *Chúc mừng cậu.*

Tôi chỉ có thể nghĩ ra được một lý do duy nhất cho lời chúc mừng của cậu ấy.

Khốn thật! Dex và Rachel đã đính hôn! Sao hai kẻ đó lại có thể đính hôn nhanh như thế? Tôi muốn nghe thêm nữa nhưng cố ép mình đóng cửa lại và quay về phòng chui vào chăn. Rồi tôi cứ lặp đi lặp lại đúng hai câu: Mặc xác Rachel và Dex. Mình quên hết rồi. Đến lúc Ethan về phòng thì tôi đã phần nào tin vào những câu lảm nhảm đó và kỳ diệu thay, tôi còn ngăn được mình không hỏi han gì về cuộc điện thoại của cậu ấy. Tôi biết Ethan cũng phải kinh ngạc vì điều đó.

Cậu ấy thưởng cho tôi một nụ hôn lên trán và một ánh mắt dịu dàng, rồi bảo tôi cứ nằm nghỉ. “Mình sẽ dọn dẹp. Cậu nghỉ đi nhé.”

Tôi gật đầu, cảm thấy mệt mỏi rã rời. “Cảm ơn cậu, Ethan.”

“Mình phải cảm ơn cậu mới đúng, Darcy.”

“Cảm ơn mình vì điều gì chứ?”

Cậu ấy nghĩ ngợi một thoáng rồi đáp, “Vì một Giáng sinh vô cùng đáng nhớ.”

Tôi mỉm cười với vẻ can đảm, chờ cậu ấy đi khuất rồi mới lặng lẽ áp mặt lên gối, nước mắt lăn dài.

HAI MƯƠI BẢY

Ethan, Sondrine, Geoffrey và tôi cùng hẹn hò đôi lần đầu tiên vào tối giao thừa. Geoffrey đặt chỗ cho chúng tôi tại Gordon Ramsey, một nhà hàng Đăng cấp có tên trong cuốn Michelin ở quảng trường Sloane, một nơi quả là lý tưởng cho một dịp đặc biệt như thế này. Mọi người vừa thưởng thức vừa tấm tắc khen đồ ăn ở đây. Geoffrey dùng từ “tuyệt hảo” để diễn tả, còn Sondrine thì nói rằng nó giống như “bản hòa tấu của các hương vị”. Tôi nghĩ họ có vẻ thích khoa trương dù thực lòng mà nói thì lời khen ấy dành cho những món như thịt lợn West Country hầm cà tím và trứng cá muối của tôi hay món thịt gà gô chân chì của Scotland om cải bắp đỏ mà Ethan chọn - tôi đã ném thử mấy miếng trong đĩa của cậu ấy - thì quả cũng không ngoa.

Nhưng thật đáng tiếc, mối quan hệ giữa bốn người lại không được tốt đẹp như những món ăn. Tôi nghĩ tiêu chí đánh giá một buổi hẹn đôi thành công nằm ở chỗ trong buổi hẹn đó, hai người phụ nữ có thân thiết với nhau hay không. Mà Sondrine và tôi thì lại chẳng hòa hợp chút nào. Nhìn bề ngoài thì có vẻ cũng ổn đấy. Cô ta cư xử với tôi hết sức lịch sự và cũng rất cởi mở, nhưng tôi có cảm giác cô ta vênh váo kẻ cả lắm, cứ như thể cô ta nghĩ tôi cần cô ta trấn an về vẻ ngoài hay sao ấy. Cô ta cứ lảm nhảm phải đến bốn lần câu, “Trông cô chẳng giống đang mang bầu chút nào” - mà tôi thì không còn như thế nữa rồi. Thực ra trông tôi còn khá ra dáng bà bầu ấy chứ, và tôi thấy chẳng có vấn đề gì với vóc dáng mới của mình cả. Rồi cứ khi nào có ai đó đề cập đến công việc phụ trách bảo tàng của cô ta là cô ta lại quay sang tôi mà rử rử rừ rừ, “Nhất định cô sẽ nhanh chóng tìm được việc gì đó thôi!”

Linh cảm cũng mách bảo tôi rằng hình như Ethan đã kể với cô ta chuyện trước đây tôi là kẻ ưa sống xa hoa chỉ thích hưởng lạc, bởi lẽ cô ta luôn mồm hỏi tôi về các câu lạc bộ, các nhà thiết kế thời trang, các loại rượu và khách sạn mà tôi ưa thích. Dĩ nhiên tôi vẫn vui khi nói đến mấy đề tài đó,

nhưng tôi sẽ rất cảm kích nếu cô ta ít ra cũng dành đôi lời hỏi thăm đến hai em bé trong bụng tôi.

Cách cư xử giữa Ethan và Geoffrey dường như cũng hơi gượng ép dù ngoài mặt họ tỏ ra khá thân thiện. Tôi dám cá Ethan nghĩ Geoffrey kín đáo quá mức và thật vô vị, còn Geoffrey thì khá khó chịu khi biết về mối quan hệ giữa tôi với Ethan, đặc biệt là chuyện tôi và cậu ấy ngủ chung, trái với lẽ thói thông thường. Đó là mầm mống gây ra trận tranh cãi đầu tiên giữa tôi và Geoffrey vào tối hôm trước. Không hiểu thế nào mà vô tình tôi lỡ lời để lộ chuyện ngủ cùng giường với Ethan trong suốt kỳ nghỉ Giáng sinh, từ lúc đó trở đi Geoffrey chẳng nói năng gì và còn có vẻ giận dữ. Tôi phải dỗ dành mãi anh mới chịu nói cho tôi biết lý do, rằng anh nghĩ việc ngủ cùng giường với bạn khác giới như thế là “quá ư kỳ cục”. Tôi trấn an anh rằng tôi và Ethan hoàn toàn trong sáng, tuyệt đối không có gì hết. Tôi cũng thấy nhẹ nhõm khi mình có thể nói ra điều đó một cách chân thành đến vậy. Nhưng tôi biết Geoffrey vẫn còn cảm thấy bị đe dọa. Bằng chứng cho cảm giác của tôi xuất hiện trong bữa tối mỗi khi tôi nếm thử đồ ăn của Ethan. Sau khi tôi nếm đến miếng thứ ba, Geoffrey tức tối đề nghị tôi ăn thử một miếng trong món chính của anh, và khi tôi từ chối, anh có vẻ phật ý. Đâu phải tại tôi khi tôi không thích món đùi lợn muối Parma bọc phi lê cá chày chứ.

Nhưng rồi bốn chúng tôi cũng chịu đựng qua được bữa tối, và đến Annabel, một câu lạc bộ xa xỉ nằm ở quảng trường Berkeley, nơi chỉ dành riêng cho những vị khách đặc biệt. Tại đó, nhập hội cùng chúng tôi còn có khoảng hơn chục người bạn thượng lưu của Geoffrey. Đến những nơi sành điệu thế này đúng là sở trường của Sondrine và cô ta nói chuyện với toàn người lạ, chủ yếu là đàn ông. Tôi hiểu cô ta đang làm gì, vì chính tôi cũng đã nhiều lần làm vậy. Sondrine đang cho Ethan thấy cô ta là người được đám đàn ông thèm khát. Lúc cô ta đang thao thao chuyện trò với một quý ông trong bộ tuxedo trông chẳng khác mấy so với Frank Sinatra thời trẻ, tôi hỏi Ethan

là cậu có phật ý không. Cậu ấy nhìn tôi ngơ ngác rồi nói, “Sao phải thế chứ? Vì cô ấy đang nói chuyện với gã kia ư?”

Tôi gật.

Cậu ấy liếc về phía Sondrine, gương mặt tỏ vẻ thờ ơ.

“Không. Mình chẳng có gì phải phật ý cả,” cậu nhún vai nói.

Tôi không thể không cảm thấy hài lòng khi nghe cậu trả lời ấy. Tôi cũng muốn Ethan được hạnh phúc, chỉ là đừng yêu ai say đắm mà thôi, và rõ ràng là chuyện đó không hề xảy ra.

Nhưng Geoffrey thì ngược lại, có vẻ như anh đã chết tôi thật rồi. Anh tự hào giới thiệu tôi với tất cả bạn bè, liên tục kéo tôi sang bên và hỏi tôi cảm thấy thế nào, có cần anh lấy cho thứ gì uống không. Và ngay trước lúc giao thừa, trong khi đám đông đang đếm ngược từng giây để chào đón năm mới, anh hôn tôi thật nồng nàn, xoay tôi trọn một vòng và hét thật to giữa đám đông cuồng nhiệt, “Chúc mừng năm mới, em yêu!”

“Chúc mừng năm mới, Geoffrey!” tôi đáp, cảm thấy xốn xang hạnh phúc khi bước sang năm mới với những sự kiện trọng đại cùng anh bạn trai bánh bao người Anh của mình. Nhưng đầu óc tôi vẫn đang phiêu bạt đâu đó, băn khoăn tự hỏi không hiểu Ethan và Sondrine đang làm gì nhỉ. Tôi đưa mắt nhìn quanh phòng và trông thấy họ đang tay trong tay ngồi trên sofa, Ethan bảo cô phục vụ mang thêm đồ uống tới. Nhìn hai người đó bên nhau, tôi thầm mong cậu ấy lướt mắt nhìn mình một cái. Khi cuối cùng cậu ấy cũng làm vậy, tôi kín đáo gửi cho cậu ấy một nụ hôn gió thân thiện. Ethan cười khì và cũng đáp lại y như thế. Đột nhiên trong tôi dậy lên một thôi thúc mãnh liệt muốn được ở bên cậu ấy, được nói với cậu ấy những lời đầu tiên của năm mới. Tôi muốn cảm ơn cậu ấy vì tất cả những gì cậu ấy mang lại cho tôi, cảm ơn vì đã làm bạn tốt của tôi khi tôi cần một người bạn nhất.

Và cũng chính giây phút đó, Geoffrey thì thầm vào tai tôi, “Anh đang yêu em mất rồi, Darcy.”

Tôi bỗng cảm thấy hai cánh tay mình nổi gai ốc. Những lời nói ấy của Geoffrey chính là lời đáp cho mọi ước nguyện của tôi. Nhưng khi tôi cố đáp lại - rằng tôi cũng đang yêu - ánh mắt tôi bỗng lướt qua chỗ Ethan và tôi không sao thốt ra được những lời muốn nói.

Đêm đó, sau khi chia tay Ethan và Sondrine, tôi về nhà Geoffrey và làm tình với anh. Tôi có cảm giác hình như anh không thực sự toàn tâm toàn ý làm chuyện ấy cho lắm.

“Anh đang lo cho hai đứa bé à?” tôi hỏi. “Có chắc là chuyện này vẫn an toàn không?”

“Chắc. Tuyệt đối an toàn,” anh thì thầm. “Chỉ là anh cảm thấy lo lo.”

Rồi Geoffrey bảo rằng anh muốn chúng tôi nằm ôm nhau hơn. “Em đồng ý không?”

Tôi nói rằng không có vấn đề gì, nhưng đúng là tôi cũng hơi lo. Thế rồi, sau một khoảng lặng rất dài, anh mạnh dạn nói ra bốn từ đó. “Anh yêu em, Darcy.” Hơi thở ấm áp của anh phả vào tai tôi, và tôi cảm thấy những sợi tóc tơ ở gáy dựng đứng lên. Lần này tôi thì thầm đáp lại rằng em cũng yêu anh. Sau đó, tôi lần lượt điếm ra trong đầu tất cả mọi lý do: Tôi yêu anh vì anh dịu dàng. Tôi yêu anh vì dù là một người đàn ông quyến rũ, anh vẫn rất dễ bị tổn thương và cảm thấy bất an. Nhưng trên hết, tôi yêu Geoffrey vì anh yêu tôi.

Khi mùa đông London chậm chạp trôi đi và ngày tôi lâm bồn mỗi lúc một đến gần, Geoffrey lại càng yêu tôi tha thiết. Mọi thứ diễn ra cứ như thể anh đã đọc tất cả những bài báo trên đời viết về cách chăm sóc phụ nữ có bầu vậy. Anh đưa tôi đến những nhà hàng cao cấp nhất: Mirabelle, Assagi, và Petrus. Anh tặng tôi những món quà đắt tiền: dầu tắm Jo Malone, ví cầm tay Valentino, đồ lót Agent Provocateur. Anh để những thứ đó lên giường và giả vờ ngạc nhiên y như tôi khi tôi vừa bước ra từ phòng tắm và bất ngờ trông thấy chúng. Anh nói với tôi rằng mỗi ngày trôi qua tôi lại càng đẹp

hơn và một mực bảo rằng anh chẳng hề thấy mấy cái đèn pin (hay theo cách gọi của anh là “trứng cá”) thường xuyên ngự trên mũi và cằm tôi. Anh luôn miệng nói về tương lai của chúng tôi, hứa sẽ đưa tôi đến thăm những địa danh kỳ thú mà anh từng đi: Botswana, Budapest Bora Bora. Anh hứa sẽ mang đến cho tôi một cuộc sống tuyệt vời và khiến tôi cảm thấy mình là người phụ nữ may mắn. *Một người phụ nữ được cứu rỗi.*

Vậy mà khi nằm bên cạnh anh hằng đêm, tôi vẫn không sao xua đi được cái cảm giác rằng có điều gì đó không ổn. Cho dù cuộc sống của tôi đang trở nên hoàn hảo tới mức nào, tôi vẫn thấy thiếu thiếu một điều gì đó. Tôi cho rằng đó là do mình đang kẹt tiền. Trước nay tôi chưa bao giờ phải lo chuyện tiền nong. Ngay cả hồi đại học và những ngày đầu đến New York, khi tôi chưa xin được chân phục vụ quầy bar, tôi chỉ cần gọi điện về cho bố là ông sẽ giúp tôi thoát khỏi cảnh thiếu thốn, ông sẽ gửi cho tôi vài trăm đô la hoặc một chiếc thẻ tín dụng mới. Nhưng lần này thì đương nhiên là tôi không thể gọi điện cho bố được nữa rồi, vì thế cuối cùng tôi đành dẹp lòng kiêu hãnh sang bên và thú nhận tình cảnh khó khăn của mình với Geoffrey. Tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ khi nói với anh rằng tôi đã vung toàn bộ số tiền tiết kiệm vào tủ quần áo mới.

“Đừng lo về chuyện tiền bạc, em yêu,” Geoffrey nói. “Anh lo được cho em mà.”

“Em không muốn anh làm thế,” tôi nói, không dám nhìn vào mắt anh.

“Nhưng anh muốn.”

“Anh tốt với em quá. Cảm ơn anh,” tôi nói, cảm thấy mặt mình nóng bừng. Tôi biết mình không còn cách nào khác ngoài việc chấp nhận sự giúp đỡ của Geoffrey, nhưng việc đó thật không dễ dàng. Tôi nói với anh là tôi nhớ cái cảm giác được đi làm và cảm thấy mình là người hoàn toàn độc lập.

Anh trấn an tôi rằng sau khi sinh con, nhất định tôi sẽ tìm được một công việc như ý. “Em thông minh, xinh đẹp và có tài. Khi nào các con được sáu

tháng, em lại bắt đầu tìm việc cũng được. Anh có thể giới thiệu em với rất nhiều người... Còn lúc này đây, em đã có anh bên cạnh.”

Tôi mỉm cười cảm ơn anh ấy một lần nữa. Tôi tự nhủ với bản thân rằng tôi không lợi dụng Geoffrey. Tôi yêu anh ấy, và nếu đã yêu một người thì không thể lợi dụng người đó được. Không nên gọi là lợi dụng. Hơn nữa, sau này, bằng cách nào đó tôi sẽ trả lại tất cả cho anh.

Đêm đó khi đi ngủ, tôi cảm thấy lòng mình nhẹ bẫng như vừa trút được gánh nặng ngàn cân, nhẹ bẫng vì mình đã vượt qua được cuộc nói chuyện khó khăn, vì mình đã tìm được phao cứu sinh khi những đồng xu cuối cùng đã hết.

Thế nhưng sự thanh thản đó không kéo dài được lâu. Chỉ vài ngày sau, cảm giác bất an trong lòng lại ùa về như trước.

Lần này, tôi thú nhận nỗi e sợ ấy với Charlotte và Meg lúc chúng tôi đến uống trà ở nhà Charlotte. Ba người quây quần bên chiếc bàn ăn nhỏ, nhìn bé Natalie không thèm nghịch đồ chơi đủ loại mà quay sang phá nồi niêu xoong chảo, những thứ cô nhóc đã bày bừa trong bếp. Trong đầu tôi chốc chốc lại hình dung cảnh tượng sẽ hỗn loạn đến cỡ nào nếu có đến hai Natalie cùng tung hoành. “Mình thực sự không hiểu mình bị làm sao nữa. Có điều gì đó cứ bám riết lấy mình.”

Charlotte gật đầu. “Đó chỉ là cảm giác lo âu thường thấy đối với chuyện sinh con và làm mẹ thôi. Hành trình dài đáng sợ vẫn còn đang ở phía trước. Hơn nữa, nhìn thấy của nợ này chỉ khiến cậu càng lo lắng hơn!” Cô ấy chỉ vào Natalie, đảo tròn mắt rồi cười ngặt nghẽo.

“Chắc chắn đó chính là lý do đấy,” Meg tán đồng. Mới đây Meg có báo với chúng tôi một tin tuyệt vời: cô ấy cũng đang có bầu. Nhưng giờ mới chỉ là những tuần đầu tiên của thai kỳ, nên cô ấy cũng có những mối lo riêng về chuyện sẩy thai. “Lúc nào cũng có việc phải lo cả,” Meg nói.

“Hừmm,” Charlotte đồng tình. “Trách nhiệm sắp đổ xuống đầu chắc chắn sẽ khiến cậu thấy bất an đôi chút.”

“Có lẽ các cậu nói phải,” tôi đáp rồi kể cho họ nghe về những cơn ác mộng, trong đó tôi để lạc hoặc làm mất một - đôi khi là cả hai - đứa bé. Tôi cũng mơ thấy chúng bị đột tử trong khi ngủ, bị bắt cóc, bị rơi vào hoàn cảnh như trong Sophie’s Choice^[16], bị chết cháy trong trận hỏa hoạn, bị hở hàm ếch, hay bị mất ngón cái, nói chung vẫn là mô típ sợ-mất-con thường thấy. Thậm chí có lần tôi còn mơ thấy mình nhún vai nói với Ethan là, “Ờ, thôi chẳng sao. Vẫn còn một đứa nữa cơ mà. Vả lại, đứa này trông cũng chả khác gì đứa bị mất.”

“Cậu mơ những chuyện đó là điều hoàn toàn bình thường,” Charlotte nói. “Mình cũng mơ thấy những chuyện tương tự. Rồi chúng sẽ qua thôi... Chỉ cần tập trung lo chuẩn bị làm mẹ thôi, đừng nghĩ ngợi gì. Như thế cậu sẽ thấy vững tin hơn.”

Tôi làm theo lời khuyên của Charlotte suốt mấy tuần sau đó, gọi điện cho cô ấy và Annalise để xin lời khuyên. Tôi cũng đọc sách báo về đề tài làm cha mẹ, cách nuôi con bằng sữa mẹ và cách sắp xếp thời gian biểu mỗi ngày cho con. Tôi còn đăng ký học tiền sản, ở đó tôi được dạy đủ thứ, từ cách hít thở như thế nào trong khi sinh tới cách tắm cho con.

Nhưng dù nhận được vô số lời động viên và dù đã chuẩn bị kỹ càng để làm mẹ, tôi vẫn cảm thấy bất an. Tôi thực sự không hiểu tại sao tâm trí mình lại cứ hướng về Ethan như thế. Dạo gần đây tôi hầu như không còn gặp cậu ấy nữa. Lần nào tôi đến lấy quần áo Ethan cũng không có nhà, hoặc là cậu ấy đi làm, hoặc là cậu ấy ở nhà Sondrine. Thậm chí tệ hơn thế, tôi còn nghe thấy tiếng cười trầm trầm của cô ta vọng ra từ phòng ngủ của Ethan. Tôi không ghen, vì chính tôi cũng đang hạnh phúc với chuyện tình cảm của mình. Đúng hơn thì đó là cái cảm giác nhung nhớ những gì thuộc về quá khứ. Có lẽ bạn cũng cảm thấy như thế khi bạn thân của mình bắt đầu có người yêu, và mối quan hệ ấy có nguy cơ làm ảnh hưởng đến tình bạn của

hai người - hay ít ra là những gì quen thuộc với hai người. Tôi nhớ mang máng là trước đây tôi cũng từng có cảm giác này khi Rachel suốt ngày kè kè bên cạnh Nate, anh người yêu học cùng trường luật với cô ấy. Tôi tự nhủ rằng dù sắp tới sẽ có nhiều thay đổi nhưng Ethan và tôi sẽ mãi mãi thân thiết. Thân hơn nhiều so với trước đây, khi tôi chưa chuyển đến London. Chúng tôi chỉ cần cố gắng thường xuyên gặp nhau là được.

Vậy là sau một tuần bất vô âm tín, tôi gọi điện vào di động của Ethan và hẹn cậu ấy cùng ăn tối.

“Mình thấy cậu có vẻ buồn buồn,” Ethan nói khi chúng tôi ngồi ăn đồ Thái ở căn hộ của cậu ấy.

“Một chút thôi,” tôi đáp. “Mình nghĩ đó là do những thay đổi sắp xảy đến. Meg và Charlotte nói với mình rằng cảm thấy e sợ cũng là điều bình thường mà.”

Cậu ấy gật đầu, lấy thức ăn đựng trong hộp xốp rồi bỏ ra đĩa. “Ừ. Đúng là cuộc sống của cậu sắp trải qua một bước ngoặt rất lớn.” Cậu ấy trầm ngâm rồi nói tiếp, “Có thể nào một phần là do mâu thuẫn giữa cậu và mẹ cậu chưa được giải quyết chẳng?”

“Không đâu,” tôi nói, thổi thức ăn cho nguội. “Mà cũng không phải vì Rachel, nếu đó là điều cậu đang nghĩ đến.” Tôi nhìn Ethan, chờ đợi cậu ấy nói thêm điều gì đó về cô ấy. Cậu ấy chưa kể - và tôi cũng không hỏi - về cuộc nói chuyện giữa họ hôm Giáng sinh. Không nói cũng chẳng sao. Tôi không muốn nghe lời khẳng định của cậu ấy về lễ đính hôn của bọn họ, điều đó sẽ chỉ làm cuộc sống vốn mong manh của tôi thêm muộn phiến. Tôi ngẩng lên nhìn Ethan đáp, “Mình chẳng rõ. Mình không thể xác định rõ cảm xúc của mình lúc này. Chỉ là mình cảm thấy có điều gì đó không ổn, vậy thôi.”

Ethan bảo có lẽ tôi cần được nghỉ ngơi. “Cậu đã sẵn sàng làm mẹ về mặt tinh thần rồi... nhưng thể chất cũng cần phải sẵn sàng cho việc đó.” Cậu ấy

hộp một ngum bia. “Mình nghĩ chúng ta cần bắt tay vào chuẩn bị phòng em bé thôi. Mình đang tính cuối tuần này sẽ sơn lại.”

Tôi mỉm cười, trong lòng rất vui vì cậu ấy vẫn muốn mẹ con tôi ở chung, nhưng rồi tôi ngần ngại bảo, “Vậy còn Geoffrey thì sao?”

“Anh ta thì liên quan gì?”

“Ừm, mình nghĩ có thể anh ấy sẽ muốn mình chuyển đến sống cùng,” tôi nói. “Anh ấy đang tính chuyện tìm một căn hộ lớn hơn,” tôi nói, cảm thấy lo lắng như thể tôi sợ việc mình chuyển đi sẽ giống như là phản bội Ethan vậy. Mỗi quan hệ giữa chúng tôi đã thay đổi rất nhiều kể từ mấy cuộc điện thoại đầy thăng thốt của tôi ở New York, khi tôi gần như phải cầu xin cậu ấy cho ở nhờ trong vài tuần.

Ethan dùng đũa xiên miếng ớt xanh. “Đó là điều cậu muốn ư? Cậu muốn ở với Geoffrey?” cậu ấy hỏi với giọng phán xét.

“Sao cậu lại nói như thế?”

“Mình không... Ý mình là, mình không biết chuyện giữa hai người lại nghiêm túc đến mức đó,” Ethan đáp. “Mọi việc có vẻ diễn tiến quá nhanh.”

Tôi bắt đầu cảm thấy tự ái khi nói với cậu ấy rằng phải, tôi và Geoffrey đang bắt đầu một mối quan hệ khá nghiêm túc, và Geoffrey chính là những gì tôi đang tìm kiếm.

“Chỉ cần cậu thấy hạnh phúc là được,” Ethan nói. “Mình cũng chỉ mong có thể thôi.”

“Mình thực sự hạnh phúc mà.”

Ethan trầm ngâm xúc một miếng cơm gạo lức, nuốt xuống rồi uống một ngum bia, và nói, “Ừm, mình nghĩ chúng ta vẫn nên sơn lại... để dự phòng.”

“Phòng khi mình và Geoffrey chia tay ấy hả?”

“Đâu có. Ý mình không phải vậy. Mình chỉ muốn nói là... biết đâu hai người cần thêm thời gian trước khi thực sự sẵn sàng sống cùng nhau. Dù thế nào đi nữa mình vẫn muốn hai cậu nhóc có một chỗ ở nhà mình.”

“Lời đề nghị thật dễ thương. Cậu tốt với mình quá, Ethan à,” tôi nói.

Vậy là cuối tuần đó, trong khi Geoffrey phải đi trực, Ethan sơn tường phòng em bé màu xanh dương, quét một lớp sơn trắng lên cái giá sách cũ và lắp những chiếc nôi mà tôi đã mua từ mấy tuần trước đó. Trong lúc ấy, Meg và Charlotte dẫn tôi đi mua thêm đồ dùng. Tôi chỉ mua những gì cần thiết - tã giấy, khăn lau, chai lọ, yếm dãi, bộ áo liền quần, một tấm lót để thay tã cho em bé, một chiếc xe đẩy đôi - và thanh toán bằng chiếc thẻ tín dụng cuối cùng. Nhưng lúc tôi đang chờ trả tiền thì Meg và Charlotte linh đi rồi khiến tôi vô cùng bất ngờ khi mua tặng tôi bộ đệm và chăn gối màu xanh dương dùng cho nôi rất đắt tiền cùng một tấm rèm đồng bộ để treo ở ô cửa sổ nhỏ trong phòng em bé.

“Lúc này bọn mình thấy cậu ngắm nghía mãi,” Meg nói.

“Cảm ơn các cậu, cảm ơn các cậu thật nhiều,” tôi nói, đón nhận món quà của hai người bạn. Đó cũng là điều mà Rachel luôn làm vì tôi - một cử chỉ hào phóng mà con người ích kỷ trước đây trong tôi luôn coi là điều hiển nhiên, chẳng bao giờ biết trân trọng.

“Cậu đừng khách sáo, thực sự không có gì to tát đâu,” họ nói, trông cũng vui mừng và hạnh phúc như tôi vậy.

Tôi nói với Meg và Charlotte rằng tôi thật may mắn biết bao khi có được hai người bạn thân thiết như họ ở London này.

Tối muộn ngày hôm đó, khi cùng Ethan sắp xếp những món đồ cuối cùng vào phòng em bé, tôi nói lời cảm ơn cậu ấy một lần nữa.

Ethan mỉm cười bảo, “Giờ cậu đã thấy khá hơn chưa?”

“Rồi,” tôi nói.

“Mình vui hơn rồi.”

Cậu ấy gác tay lên thành nôi của Bé A. “Cậu thấy chưa? Một chuyến mua sắm vui vẻ có thể chữa được mọi thứ bệnh trên đời.”

Tôi bật cười và bảo cậu ấy nói đúng lắm. “Ừ. Một bộ chăn gối nho nhỏ màu xanh có thể khiến tất cả lại đầu vào đấy.”

Thế nhưng, trong lúc thu xếp đồ mang về nhà Geoffrey, trong tôi lại nhen lên một nỗi hoài nghi sâu sắc, sợ rằng mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

HAI MƯƠI TÁM

Vào ngày lễ Tình yêu, tôi bất chợt nhận ra một điều quan trọng. Hôm đó, tôi nảy ra ý định mời Ethan và Sondrine cùng tôi và Geoffrey tham gia buổi hẹn đôi lần thứ hai. Dù buổi hẹn đầu tiên không được thành công cho lắm, nhưng tôi vẫn muốn thử thêm lần nữa. Geoffrey lúc đầu không đồng ý, anh nói anh thích được ở riêng bên tôi hơn. Nhưng tôi bảo với anh rằng ở Mỹ nơi tôi từng sống, Valentine là một ngày lễ tầm thường, chẳng có gì đặc biệt, vì thế chúng tôi có hai lựa chọn: một là quên đi, coi như không có lễ lạt gì hết, gọi pizza về ăn là xong; hai là tận hưởng buổi tối cùng một cặp đôi khác. Tôi nói tôi sẽ không tham gia vào trò chơi đóng vai đôi uyên ương ngồi trong nhà hàng chỉ có mình mình ăn vận rõ đẹp rồi hờ hững gọi món trong thực đơn lên sẵn cho toàn bộ bữa ăn. Đi chơi cùng một đôi khác sẽ khiến ngày lễ này phần nào đỡ chán đi đôi chút. Geoffrey đành miễn cưỡng nghe lời và đặt chỗ trước ở Daphne, một quán ăn Ý nằm ở khu Nam Kensington.

Tối ngày mười bốn, Geoffrey và tôi tới nhà hàng vừa đúng giờ hẹn. Gần ba mươi phút sau Sondrine và Ethan mới lò dò xuất hiện với bộ dạng như muốn cho cả thế giới biết “Chúng tôi vừa mây mưa”: đầu tóc rối bù, hai má đỏ hồng, nét mặt bối rối, vân vân. Dĩ nhiên tôi không thể kìm được mà phải lên tiếng “chọc ngoáy” cái tính đi đâu cũng đúng giờ của Ethan. “Hai người làm gì mà không đến được cho đúng giờ thế?” tôi hỏi.

Sondrine cười khẩy một cái, nét mặt đầy tự mãn, còn Ethan thì lẩm bẩm với vẻ tội lỗi, “Tắc đường. Thành thực xin lỗi hai người.”

Tôi nhướn mày bảo, “Ờ. Hẳn là do tắc đường rồi,” còn Geoffrey thì gọi người phục vụ chính, bảo với ông ta rằng chúng tôi “cuối cùng cũng đã có mặt đông đủ”. Trên lối tới bàn đặt trước, chúng tôi chuyện trò qua lại đôi ba câu - với phụ nữ thì đôi ba câu ấy lúc nào cũng phải gắn với vài lời khen xã giao. Tôi tâng bốc đôi giày bệt Chanel mà Sondrine đang đi, còn cô ta nói

với tôi đến lần thứ một tỷ rằng trông tôi đẹp đến thế nào. Sau đó, không thèm xin phép, cô ta tự tiện đưa tay sờ bụng tôi (tôi thực sự không thích cho bất cứ ai chạm vào bụng mình, ngoại trừ Ethan và Geoffrey) rồi nói bằng giọng khoa trương quá mức, “Thú vị thật đấy!” Một câu nói nghe chẳng thật chút nào. Có lẽ tôi cảm thấy như vậy là do tôi nhớ ngày xưa mình cũng nói những câu tương tự với Annalise khi cô ấy mang bầu trong khi thực chất những gì tôi nghĩ lại là, *Thật may phước, mình không giống như thế.*

“Bao lâu nữa thì cô sinh?” Sondrine hỏi.

“Geoffrey nói thời gian mang thai đôi là khoảng ba sáu hay ba bảy tuần gì đó, thế nên chắc là tôi còn phải chờ thêm sáu tuần nữa.”

Geoffrey đang xem danh sách các loại rượu bèn ngẩng lên nhìn tôi đầy âu yếm. Anh đan tay mình vào tay tôi bên dưới gầm bàn. “Chúng tôi cũng đang nóng lòng lắm.”

Tôi thấy mặt Ethan đanh lại - những lúc bực bội cậu ấy vẫn luôn vậy - và miệng hơi giật giật. Không hiểu cậu ấy đang nghĩ gì nhỉ. Để phòng trước nếu chẳng may cậu ấy cảm thấy bị cho ra rìa trong cái gọi là chúng tôi của Geoffrey, tôi quay sang nói với Sondrine, “Đúng vậy. Bây giờ cảm giác bắt đầu trở nên rất thật rồi. Nhất là khi Ethan và tôi cùng nhau chuẩn bị phòng cho em bé vào cuối tuần trước. Căn phòng đáng yêu vô cùng. Cô đã xem chưa?”

“Chưa,” cô ta đáp bằng giọng cứng nhắc, mắt liếc nhìn Ethan. Giờ thì đến lượt cô ta tức rồi. Tôi có thể thông cảm cho cô ta. Nếu tôi mà hẹn hò với một anh chàng nào đó thì tôi cũng chẳng muốn cô bạn anh ta cùng với hai đứa con sinh đôi đến ở chung nhà với anh ta đâu. Thế nên cô ta làm một điều mà nếu ở vào địa vị cô ta thì tôi cũng sẽ làm: khơi lên cảm giác khó chịu trong Geoffrey, người rõ ràng cùng phe với mình. “Vậy còn anh, anh xem chưa?” cô ta hỏi anh ấy.

Chiến thuật thành công. Cặp môi của Geoffrey mím lại thành đường kẻ chỉ. Rồi anh đáp, “Chưa. Tôi chưa kịp xem... Gần đây tôi bận rất nhiều việc, và còn phải đi tìm nhà nữa. Tôi đang cố gắng tìm một căn nhà rộng hơn.”

Sondrine hớn hở ra mặt. “Anh và Darcy sắp sống chung ư?” Geoffrey đặt tay chúng tôi (vốn vẫn đan vào nhau) lên mặt bàn và trao cho tôi cái nhìn ngưỡng ngạ kiếu Anh trong khi tôi đáp, “Phải. Chúng tôi đang tính đến chuyện đó.”

“Còn tính toán gì nữa, em yêu... Chẳng phải chúng ta đang bắt tay vào thực hiện rồi hay sao?”

“Vâng,” tôi đáp. “Kế hoạch là vậy.”

Cả bàn chìm trong im lặng, ai cũng bối rối, chỉ biết nhìn nhau cười rồi cúi đầu giả vờ chăm chú đọc thực đơn. Lát sau, người phục vụ đến để chúng tôi gọi đồ ăn. Không ngờ tất cả đều muốn ăn phi lê thăn bò vừa chín tới. Hình như Sondrine và Geoffrey nghĩ rằng việc cả bốn người cùng gọi bít tết có vẻ là hành động không phù hợp với phép tắc xã giao nên họ quyết định đổi món vào phút chót, Sondrine chọn cá vược biển còn Geoffrey gọi sườn cừu.

Trong suốt bữa tối, tất cả chúng tôi đều hết sức cố gắng để cuộc nói chuyện được vui vẻ, nhưng cũng giống như tối giao thừa, sự căng thẳng rõ ràng vẫn bao trùm, những nụ cười thật gượng gạo. Nói tóm lại là chẳng ai thấy vui, và tôi có cảm giác đây sẽ là lần cuối cùng chúng tôi hẹn đôi.

Thế rồi, ngay trước khi người phục vụ đem món tráng miệng đến, tôi đứng lên xin phép vào nhà vệ sinh, nói rằng tôi chưa từng nhịn lâu đến thế trong gần hai tuần qua. Chán một cái là Sondrine cũng đòi đi cùng. Hai bọn tôi len lỏi qua đám người đông nghẹt là những cặp đôi ăn diện để đến nhà vệ sinh. Ngồi trong buồng, Sondrine cứ cố chuyện trò với tôi, cô ta nói gì đó đại loại như tôi và Geoffrey quả là đẹp đôi. Tôi không thể đáp lại bằng một câu khen tương tự, thế nên tôi chỉ cảm ơn cô ta. Đúng lúc quay người lại

định giặt nước thì tôi trông thấy một vệt máu đỏ tươi bên dưới. Trong một giây khắc ngắn ngủi, tôi cảm thấy bối rối. Rồi tôi sực tỉnh. Tôi bị ra máu. Tôi hốt hoảng lấy khăn lau. Một vệt máu nữa xuất hiện trên khăn giấy trắng.

Những phút sau đó thế nào thì tôi không rõ lắm, chỉ nhớ là tôi đã hít một hơi mạnh đến nỗi Sondrine phải hỏi tôi có sao không. Tôi nhớ mình đã nói là có, tôi thấy không ổn. Tôi nhớ đã cảm thấy tai mình lùng bùng vang lên tiếng tim đập thịch trong lúc tôi ngồi thụp xuống bệ toa lét bằng sứ lạnh lẽo.

“Có chuyện gì thế Darcy?” Sondrine hỏi giữa tiếng xả nước, tiếng máy hong tay tự động và tiếng phụ nữ nói cười vui vẻ.

Tôi gắng gượng đáp, “Tôi bị ra máu.” Rồi tôi nhớ mình cứ ngồi nguyên như thế trong buồng vệ sinh - quần lót vẫn ở dưới cổ chân - và khép chặt hai chân lại như sợ em bé rơi ra. Trong lúc đó, tôi hình dung lại những điều mình đã đọc lướt qua trong các cuốn sách dành cho phụ nữ có bầu. Trước mắt tôi hiện ra những cụm từ “nhau tiền đạo”, “vỡ ối sớm”, thậm chí cả cụm từ viết tắt đáng sợ như CLIMB^[17]. Tôi thờ còn chẳng nổi chữ đừng nói gì đến chuyện đứng lên bước ra ngoài.

Mấy phút sau tôi nghe thấy tiếng ồn ã bên ngoài và tiếng Sondrine thông báo có một người đàn ông sắp vào. Rồi tôi nghe thấy giọng Geoffrey ở bên ngoài buồng vệ sinh và tiếng anh gõ mạnh lên cánh cửa bằng kim loại. Không hiểu bằng cách nào tôi gượng đứng lên được, kéo quần rồi mở cửa ra. Tôi trông thấy Sondrine đang ở cạnh Geoffrey và vài phụ nữ khác đang đứng gần bồn rửa, miệng há hốc. “Có chuyện gì vậy em?” Geoffrey hỏi.

“Máu,” tôi nói, chỉ nghe thấy từ ấy thôi cũng khiến tôi xây xẩm mặt mày.

“Nhiều không?” anh hỏi, trán nhú lại.

Tôi quay người chỉ vào toilet. Vệt máu đỏ giờ đã hòa vào nước trở thành màu hơi hồng trông thật đáng sợ.

Geoffrey liếc nhìn rồi cố gắng nói với tôi thật bình tĩnh rằng hiện tượng ra máu vào ba tháng cuối thai kỳ, nhất là với những trường hợp mang đa thai, không phải là chuyện hiếm. Anh nói mọi chuyện sẽ ổn cả thôi nhưng tôi cần phải đến bệnh viện.

“Đi ngay bây giờ ư?”

“Phải. Ethan ra lấy xe của anh rồi.”

“Vậy là tình hình tệ lắm à?” tôi hỏi. “Anh sợ, đúng không?”

“Không, em yêu à, anh không sợ.”

“Liệu em có mất con không?”

“Không đâu.”

“Anh chắc chứ?”

Tôi biết anh ấy không thể nào khẳng định chắc một việc như thế được, nhưng tôi vẫn thầm biết ơn khi Geoffrey nói rằng anh chắc chắn.

Anh bảo tôi là không đến mức đó đâu, nhưng nếu tình hình buộc tôi phải sinh con thì em bé cũng sẽ không sao cả vì tôi mang thai cũng gần đủ tháng rồi. “Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi,” anh cứ nhắc đi nhắc lại như thế, một tay ôm tôi, tay kia nắm khuỷu tay đang co lại của tôi và đưa tôi ra khỏi phòng vệ sinh, tới phòng ăn và đi qua bàn chúng tôi cùng bốn đĩa bánh tráng miệng ngon lành. Ra đến cửa, Geoffrey đưa tấm thẻ tín dụng cho người phục vụ chính và nói, “Chúng tôi có chút chuyện khẩn cấp. Thành thực xin lỗi. Tôi sẽ cho người đến lấy thẻ sau.”

Tôi không nhớ rõ những gì xảy ra khi chúng tôi phóng xe tới bệnh viện, nhưng tôi nhớ mình đã thoáng bắt gặp gương mặt trắng bệch vì lo lắng của Ethan qua gương chiếu hậu và Geoffrey đã luôn miệng nói rằng mọi chuyện chắc chắn sẽ ổn cả. Và trên hết, tôi nhớ mình đã nghĩ nếu chẳng

may anh ấy nhầm, nếu mọi chuyện hóa ra lại không ổn thì tôi sẽ không thể chịu đựng được nỗi đau quá lớn này.

Khi xe đến bệnh viện, Geoffrey và tôi lập tức bước vào một căn phòng nhỏ của khoa sản, ở đó cô y tá đưa cho tôi áo váy bệnh nhân và bảo tôi vào chờ bác sĩ tới. Vài phút sau, ông Smith bước vào và trao đổi với Geoffrey một lát trước khi ra khám cho tôi. Ông ta kiểm tra bên trong cho tôi với vẻ mặt tập trung cao độ. Geoffrey thì quanh quẩn bên tôi.

“Sao thế?” tôi hỏi. “Có chuyện gì rồi?”

Ông Smith bảo tôi rằng dù tôi bị ra máu nhưng cổ tử cung vẫn đóng. Trông Geoffrey nhẹ nhõm hẳn, nhưng tôi vẫn hỏi, “Vậy nghĩa là các con tôi không sao chứ?”

“Đúng. Nhưng tôi sẽ dùng máy theo dõi tim thai kiểm tra để đảm bảo chắc chắn,” ông ta nói rồi ra hiệu cho y tá. Tôi rùng mình khi cô ta kéo chiếc váy bệnh viện của tôi lên và áp ba đầu máy quanh vùng bụng tôi. Cô ta nói một máy là để kiểm tra các cơn co tử cung, còn hai máy kia là để dò tim thai. Tôi bám chặt vào thanh chắn lạnh lẽo bên thành giường, liên tục hỏi cô có nghe thấy tiếng tim các con tôi không.

Geoffrey bảo tôi hãy kiên nhẫn, hai em bé vẫn còn nhỏ, đôi khi phải mất một lúc mới bắt được nhịp tim. Tôi chờ đợi mà trong đầu cứ hình dung ra điều tồi tệ nhất. Cuối cùng, một tiếng thành thịch đầy rộn rã vang lên. Rồi một tiếng thành thịch nữa. Hai nhịp tim. Hai nhịp tim mạnh mẽ.

“Vậy là cả hai đều không sao phải không?” tôi run run hỏi.

“Đúng vậy, em yêu à.” Gương mặt Geoffrey bừng nở một nụ cười. “Cả hai bé đều không sao hết.”

Trong giây phút thở phào nhẹ nhõm ấy, bỗng nhiên tôi sực tỉnh và chợt nhận ra điều gì đã khiến mình mất ăn mất ngủ suốt những ngày qua. Giờ đây tất cả đều đã trở nên hết sức rõ ràng. Có lẽ một cơn khủng hoảng sẽ

làm điều đó giúp bạn - khiến bạn nhìn ra những thứ vẫn luôn ở bên bạn suốt bao lâu nay. Cũng có lẽ là do tình mẫu tử tôi dành cho hai con khi nghe thấy chúng cử động và nghe thấy tiếng đập của hai trái tim bé bỏng. Hoặc cũng có thể là nhờ lòng biết ơn vô hạn của tôi với thứ phép màu kỳ diệu đã mang đến cho tôi không phải một mà là hai sinh linh bé nhỏ. Nhưng dù có là gì đi nữa thì ngay tại phút này, phòng bệnh này, vào đúng giây tôi đã thức tỉnh.

Để cho chắc chắn, tôi hỏi Geoffrey liệu anh có phiền giúp tôi gọi Ethan vào được không.

“Được chứ,” anh nói. “Anh sẽ bảo cậu ta vào trong khi bác sĩ Smith và anh ra ngoài nói chuyện.” Anh cúi xuống hôn lên trán tôi, rồi cùng đồng nghiệp bước ra.

Lát sau Ethan mở cửa phòng và ngập ngừng bước tới bên tôi, gương mặt cậu vẫn trắng nhợt y như lúc trước. Đôi mắt cậu ươn ướt như thể này giờ cậu đã khóc hoặc phải cố gắng kìm lại những giọt nước mắt vậy.

“Geoffrey chưa nói với cậu sao? Mọi chuyện đều ổn cả rồi.”

“Có. Anh ta nói rồi.” Ethan dè dặt ngồi xuống cuối giường. Cậu ấy siết nhẹ bàn chân tôi qua lớp chăn.

“Vậy sao trông cậu vẫn lo lắng thế?”

“Mình không biết... Cậu làm mình sợ muốn chết...” Giọng nói của cậu ấy nhỏ dần.

Tôi chỉnh lại giường để ngồi thẳng người hơn rồi dang tay đòi một cái ôm. Ethan chiều lòng tôi, má cậu ấy áp vào má tôi, và cậu ấy ôm tôi trong vòng tay. Cái ôm bình dị nhưng chất chứa biết bao tình cảm ấy đã khẳng định một sự thật vô cùng đơn giản trong trái tim tôi: tôi yêu Ethan mất rồi.

HAI MƯƠI CHÍN

Geoffrey xông vào phòng đúng lúc tôi đang ôm Ethan, một cái ôm làm thay đổi tất cả. Hay ít ra là lúc ấy, đang trong tâm trạng ấy, tôi có cảm giác như anh ấy từng tộc xông vào, nhưng có lẽ đúng hơn thì đó là cách anh vẫn đường đường chính chính đi vào. Dù là gì đi nữa, tôi vẫn cảm thấy bối rối và tội lỗi. Tôi tự nhủ là lần này, lần hiếm hoi này, mình không lừa dối ai cả. Tôi không kiềm chế được tình cảm, còn Geoffrey thì không thể biết được trong đầu tôi đang nghĩ gì. Cả Ethan cũng vậy. Nhìn bề ngoài thì tôi chỉ đang ôm một người bạn, vậy thôi. Nhưng trong lòng tôi đang quay cuồng với bao cảm xúc.

Tôi nhìn Ethan đứng lên bước tới cửa sổ như có ý để tôi và Geoffrey có không gian riêng. Tôi muốn gào lên rằng, “Không. Cậu hãy ở lại. Chỗ của cậu là ở bên cạnh mình.” Nhưng thay vào đó tôi chỉ nhìn Geoffrey, anh đang đứng phía cuối giường, thẳng người trong bộ vest với áo sơ mi trắng được là phẳng phiu cùng cà vạt. Dù bắt gặp tình cảnh khó xử nhưng anh vẫn tỏ ra bình tĩnh, không chút bối rối hay dao động. Giờ tôi đã rõ vì sao tôi lại cứ bản khoăn chuyện yêu anh, vì sao tôi lại muốn yêu anh đến cháy lòng. Đó là vì nhìn bề ngoài, Geoffrey là người đàn ông hoàn hảo: một bác sĩ điển trai, một người tình chung thủy, và anh giống như một vị cứu tinh.

“Sắp tới sẽ thế nào ạ?” tôi hỏi Geoffrey trong khi bồn chồn mân mê mép váy bị xoắn. Dĩ nhiên ý tôi muốn hỏi là chuyện gì sẽ đến trong vài phút vài giờ nữa, nhưng thực sự là trong lòng tôi cũng đang băn khoăn về tương lai sắp tới.

Tôi đã một lần mù quáng yêu những thứ thuộc về bề nổi.

Tôi chọn Dex chỉ vì anh thỏa mãn tất cả những gạch đầu dòng của tôi, ứng cử viên thích hợp cho vị trí chồng chưa cưới của tôi: tốt bụng, tử tế, gò má cao, kỹ tính trong cách ăn mặc, hầu bao rủng rinh. Vậy mà mối quan hệ ấy

lại chấm dứt trong thâm. Tôi đã thề sẽ không bao giờ phạm phải một sai lầm kéo dài bảy năm như thế nữa. Hay kể cả là bảy ngày. Tôi sẽ phải chia tay Geoffrey trong vòng một tuần.

Geoffrey, người không lâu nữa sẽ trở thành bạn trai cũ của tôi, nói với tôi bằng giọng dứt khoát của bác sĩ rằng ông Smith đã quyết định (và anh cũng nhất trí) là để tránh mọi tình huống xấu có thể xảy ra, tôi sẽ luôn nằm trên giường cho tới khi sinh con. Anh ấy nói nên tránh tạo áp lực không cần thiết lên cổ tử cung của tôi. Tôi đã đọc được rằng phụ nữ phải nằm như thế là chuyện khá phổ biến khi mang thai đôi, nhưng cái tin đó vẫn khiến tôi bàng hoàng sửng sốt.

“Vậy là em phải nằm trên giường suốt ngày ư?”

Geoffrey đáp là phải, trừ những lúc đi vệ sinh và tắm rửa. Anh cũng nói tôi không được để mình bị stress, vì stress sẽ gây ra những cơn co tử cung.

“Em dậy nấu ăn có được không?” tôi hỏi.

“Không được, em yêu ạ. Anh sẽ thuê người đến nhà nấu nướng và chăm sóc em những khi anh phải đi làm.” Geoffrey trầm ngâm rồi nói tiếp, “Anh quen một phụ nữ Bồ Đào Nha rất tốt bụng. Bà ấy đã giúp đỡ bọn anh khi Max chào đời. Em nhất định sẽ mến bà ấy.”

Ethan quay lại nhìn hai chúng tôi, đôi mắt cậu ánh lên. “Không cần phải phức tạp hóa mọi chuyện lên như thế, Geoffrey.” Giọng cậu ấy nghe thật mạnh mẽ và cương quyết. Thậm chí còn quỵến rũ nữa. “Tôi sẽ sáng tác tại nhà và chăm sóc cho cô ấy.”

Tôi mỉm cười, cảm động và thấy nhẹ hẫng người. Tôi không muốn đến ở tại căn hộ của Geoffrey. Tôi muốn về nhà với Ethan, muốn được ở bên cậu ấy mãi mãi. Tôi ngỡ ngàng khi chỉ trong tích tắc người ta lại có thể nhận ra được một sự thật cốt lõi làm thay đổi mọi thứ trong cuộc sống của mình đến thế nào. Tôi yêu Ethan. Nghe có vẻ điên rồ, nhưng đó là sự thật. Dù cho cậu ấy không bao giờ đáp lại đi nữa, tình yêu tôi dành cho Ethan đã

khiến con đường phía trước với Geoffrey trở thành không thể. Trước đây tôi không bao giờ hiểu được những người nói rằng nếu không yêu được người thực sự phù hợp thì họ thà ở vậy còn hơn. Nhưng giờ thì tôi đã rõ. Hoặc tôi có Ethan, hoặc tôi không có ai cả.

“Cậu không thấy phiền khi sáng tác ở nhà chứ?” tôi ngập ngừng hỏi.

“Không hề.”

“Nhưng cậu từng nói là ở nhà cậu chẳng nghĩ được điều gì mà?” tôi nói.
“Mình không muốn làm ảnh hưởng đến việc sáng tác của cậu.”

Geoffrey dường như cũng cảm nhận thấy chuyện gì đang diễn ra nên vịn vào cố này, “Đúng vậy. Chúng tôi không muốn là gánh nặng ảnh hưởng đến công việc của anh.”

Tôi nín thở, cảm thấy toàn thân căng ra khi Ethan bước tới bên giường, siết nhẹ vai tôi. “Darcy và các con của cô ấy không phải là gánh nặng.”

“Darcy, em thấy sao?” Geoffrey buồn bã nhìn tôi, hai bàn tay chắp lại trước ngực. “Như vậy có được không?”

“Được ạ,” tôi nói với vẻ hối lỗi.

“Vậy là xong,” Ethan nói. “Ta về thôi.”

Lúc đó đã là quá nửa đêm, Ethan, Sondrine và tôi mệt mỏi kéo nhau ra con phố nhỏ tối tăm bên ngoài bệnh viện, chờ Geoffrey đánh chiếc Jaguar từ bãi đỗ xe tạm ra đón. Anh xuống xe, vợ vội chạy vòng sang bên kia và đỡ tôi vào trong. Ethan và Sondrine ngồi ghế sau.

Suốt quãng đường trở về căn hộ của Ethan, Sondrine hớn hờ nói cô ta sẽ đến nhà nấu cho tôi ăn, còn Geoffrey cứ cảm ơn Ethan đến năm, sáu lần vì “sự độ lượng” và “tấm lòng sẵn sàng giúp đỡ người khác trong lúc khó khăn” của cậu ấy. Tôi chỉ lặng lẽ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cố gắng giải mã những cảm xúc trong lòng mình lúc này. Đó là cảm giác tội lỗi vì

lời chia tay sắp phải nói với Geoffrey. Nhẹ nhõm vì các con tôi vẫn khỏe. Lo lắng vì mình còn cả một quãng đường dài phía trước. Nhưng trên hết vẫn là tình yêu dành cho Ethan, tình yêu bắt nguồn từ trong sâu thẳm tâm hồn tôi, khiến tôi cảm thấy phần chần xen lẫn chút âu lo.

Khi chúng tôi về đến nơi, Ethan lúng túng mời Geoffrey và Sondrine vào nhà chơi. Dĩ nhiên họ buộc phải từ chối. Ý tôi muốn nói, không thể thì còn làm thế nào nữa? Chẳng lẽ lại chen nhau ngồi lên giường của cậu ấy mà nếm bánh thưởng trà giữa đêm hôm khuya khoắt? Tôi nghe tiếng Ethan thì thầm xin lỗi Sondrine, cô ta cũng khẽ khàng đáp lại điều gì đó tôi nghe không rõ - hình như cô ta nói nhớ cậu ấy - sau đó là tiếng môi chạm nhau, một nụ hôn vội. Geoffrey cũng bắt chước, anh hôn nhẹ lên môi tôi và bảo sáng mai anh sẽ gọi điện cho tôi. Anh còn nói thêm, “Em cố gắng uống càng nhiều nước càng tốt, vì thiếu nước cũng gây co tử cung đấy. Và phải nằm nghỉ trên giường nhé.” Nhìn nét mặt anh là tôi biết quá rõ anh chưa quên chuyện trong nhà Ethan chỉ có đúng một cái giường tử tế.

Ethan và tôi bước ra khỏi xe và đứng trên vỉa hè, Sondrine lên ghế trước, ngồi vào chỗ của tôi. Geoffrey nói với Ethan qua cửa sổ hạ xuống một nửa rằng nhất định anh sẽ đưa Sondrine về nhà an toàn. Sau đó cô ta giơ tay khẽ vẫy chào chúng tôi rồi đóng sầm cửa xe. Một giây sau, hai con người đang trong tâm trạng khó chịu ấy đi khỏi. Tôi quay sang Ethan, đột nhiên cảm thấy ngỡ ngàng khi đứng trước cậu bạn tôi quen từ hồi lớp bốn, lạ thật.

Tôi chờ một chút rồi nói, “Bọn họ hình như hơi... áu, nhỉ?”

Miệng Ethan khẽ nhếch lên chút xíu. “Ừ, đúng thế.” Nét mặt cậu ấy khiến tôi bật cười căng thẳng. “Hơi gì, có mà áu điên ấy,” tôi nói.

“Phải lắm,” cậu ấy cười toe đáp.

Lúc Ethan đỡ tôi bước lên mấy bậc tam cấp để vào nhà, chúng tôi đều nhất trí rằng việc Geoffrey và Sondrine bực bội không phải là chuyện đáng cười. Để củng cố thêm điều đó, tôi xin lỗi Ethan vì đã phá hỏng ngày lễ Tình yêu

của cậu ấy. Ethan nói tôi đừng có nghĩ linh tinh, tôi chẳng phá hỏng điều gì hết.

“Sondrine hẳn sẽ nghĩ khác đấy.”

Cậu ấy nhún vai mở cửa. “Sondrine rồi sẽ quên thôi... Bọn họ chắc chắn sẽ quên hết ấy mà.”

Tôi tự nhủ giờ Sondrine và Geoffrey đã thành bọn họ rồi, ước gì đến khi tôi sinh, Ethan và tôi sẽ là chúng mình. Tôi thích được thành chúng mình với Ethan lắm, tôi nghĩ thầm trong đầu như thế khi cậu ấy dẫn tôi đi dọc hành lang để về phòng. Lúc cậu ấy bật đèn lên, tôi trông thấy chiếc giường lộn xộn cung vỏ bao cao su trên chiếc tủ đầu giường.

Vậy là tôi đã đoán đúng về cuộc phiêu lưu tình ái trước bữa tối. Ethan trông có vẻ ngượng ngùng khi bảo tôi ra sofa ngồi tạm chờ cậu ấy thay ga. Trên nét mặt bối rối ấy có điều gì đó khiến tôi muốn ôm choàng lấy Ethan, muốn hôn cậu ấy và nói tôi yêu cậu ấy biết bao.

Thay vào đó, tôi ra sofa ngồi, lòng hồi hộp vì sắp được ngủ cạnh Ethan. Trái tim tôi nhất định không chịu đập chậm lại cho dù tôi đã nhắc nhở mình rằng hồi hộp cũng là một dạng stress, mà Geoffrey đã bảo stress sẽ gây co tử cung. Mấy phút sau, Ethan xuất hiện với áo phong quần đùi. Tôi không sao kìm lòng được, cứ nhìn xuống chân cậu ấy. Nó vẫn là đôi chân ngày xưa, gầy gò, có một lớp lông thưa sáng màu. Thế mà bây giờ tôi thấy chúng hấp dẫn kinh khủng.

“Đâu vào đây cả rồi,” Ethan nói. “Cậu có muốn thay đồ ngủ không?”

Tôi nói với cậu ấy rằng những bộ tôi có đều đã chật hết rồi. Mấy tuần ngủ với Geoffrey tôi đều không mặc gì, nhưng tôi không để lộ ra điều đó.

“Cậu có muốn mượn của mình không?” Ethan hỏi.

Tôi bảo có, dù nghĩ mình chưa chắc đã mặc vừa quần áo của cậu ấy. Bình thường, Ethan cũng chỉ mặc đồ rộng hơn một chút so với tôi. Cậu ấy lấy ra

một bộ đồ ngủ bằng vải flannel kẻ ca rô và bảo, “Đây, cậu mặc thử đi.”

Tôi cầm lấy và bảo sẽ vào phòng tắm để thay.

“Được rồi. Nhanh lên nhé. Cậu còn phải nằm nghỉ đây.”

Tôi gật đầu nói mình sẽ quay lại ngay tức thì. Tôi vào phòng tắm, cởi bộ đồ đang mặc ra rồi đứng trước gương theo chiều nhìn nghiêng. Bụng tôi to khủng khiếp. To đến mức nếu không cúi xuống thì sẽ không nhìn thấy chân đâu nữa. Tôi cầu mong mấy tuần tới đây bụng mình sẽ còn to hơn. Càng to càng tốt. Tôi đi tiểu rồi nín thở nhìn vào toilet. Thật nhẹ cả người, không còn bị ra máu nữa rồi.

Tôi đánh răng thật nhanh, rửa mặt với nước mát rồi mặc bộ quần áo ngủ mềm mại cũ mềm của Ethan vào, kéo dây chun quần xuống phía dưới bụng. Vừa vặn - gần như vậy. Tôi gửi thử ống tay áo, hy vọng mùi nước hoa của Ethan vẫn còn vương lại, nhưng chỉ thấy thoang thoảng mùi nước xả vải.

Khi quay lại phòng tôi thấy Ethan đang trải chăn ga như trong khách sạn. “Lên đi,” cậu ấy vừa nói vừa vỗ nhẹ lên gối của tôi.

Tôi chui vào trong chăn, hỏi Ethan sắp đi ngủ chưa, cậu ấy nói sắp, khi nào đánh răng và làm nốt một số việc khác xong cậu ấy sẽ vào. Tôi băn khoăn không biết trong số đó có bao gồm việc gọi điện cho Sondrine không.

Nếu quả thực Ethan có gọi thì cuộc nói chuyện cũng không kéo dài lâu, bởi lẽ chỉ vài phút sau cậu ấy đã quay lại phòng, tắt đèn rồi trèo lên giường nằm cạnh tôi. Tôi rất muốn được chạm vào cậu ấy, và thậm chí nhăn xem có nên nắm tay cậu ấy bên dưới lớp chăn không. Đúng lúc tôi quyết định có lẽ không nên thì Ethan rướn người sang thơm lên khóe miệng bên trái của tôi thật nhanh. Hơi thở của cậu ấy có mùi Listerine, đôi môi Ethan để lại một vết ươn ướt trên da tôi. Tôi đưa tay chạm vào chỗ đó trong lúc cậu ấy bảo, “Thấy các con cậu không sao, mình mừng lắm Darce ạ. Và mình cũng vui khi có cậu ở đây.”

“Mình cũng vậy, Ethan. Cảm ơn cậu.”

Trong bóng tối bao phủ căn phòng, tôi nhắm chặt mắt lại, nhấn chìm mọi thứ trong màn đen. Tôi vờ như mình và Ethan thực sự yêu nhau và mãi là chúng mình, và rằng cả hai sắp trở thành một gia đình thực sự.

Tiếng chuông điện thoại reo vang vào sáng hôm sau khiến tôi tỉnh giấc. Điều đầu tiên tôi nghĩ đến là: *Hy vọng đó không phải Geoffrey*. Sau đó là: *Mình vẫn yêu Ethan*. Như vậy có nghĩa tình cảm của tôi không phải chỉ là ảo tưởng xuất hiện trong lúc tôi gặp khó khăn. Tôi cảm thấy tấm đệm xô đi khi Ethan nhào người xuống, với lấy cái điện thoại. Tôi có thể nghe thấy chất giọng Pháp của Sondrine vang lên ở đầu dây bên kia. Chắc chắn cô ta đã hỏi tối qua tôi ngủ ở đâu, vì Ethan đáp rằng, “Ở đây.”

Nếu là trước đây thì có lẽ tôi cũng sẽ cư xử theo kiểu ghen tuông như muốn kiểm soát người khác vào lúc sớm bảnh mắt như vậy. Nhưng bây giờ từ trong thâm tâm tôi thề rằng cho dù những mối quan hệ sau này có ra sao, tôi sẽ không bao giờ hành xử theo cách đó nữa. Làm vậy thật ích kỷ và không hay chút nào. Ethan phản ứng đúng như tôi nghĩ, cậu ấy cố gắng kiềm chế cơn bực tức. Tôi vờ như vẫn ngủ khi cậu ấy ra khỏi giường, đi dọc hành lang và khẽ thăm thì với giọng gay gắt rằng những gì cô ta nói thật dớ dẩn.

“Chẳng lẽ tối qua em không chứng kiến tình huống nguy cấp đó sao?” Ethan hỏi. “Em nghĩ cái gì cơ? Đang có chuyện mờ ám ư?... Không. Không! Cô ấy là bạn anh, Sondrine... Darcy không muốn ở lại ngôi nhà đó... Anh không biết - em có muốn hỏi cô ấy không?”

Hai người cứ nói qua nói lại như thế cho tới lúc cậu ấy nói cậu ấy phải cúp máy. Khi cậu ấy tắt máy rồi, tôi mở một mắt ra và trông thấy Ethan đang đứng ở ngưỡng cửa với mái tóc rối bù chĩa ra tứ phía y như mũ đội đầu của thổ dân châu Mỹ. Tôi hỏi cậu ấy là có chuyện gì không ổn à.

“Không có gì,” Ethan nói vậy nhưng trông cậu ấy có vẻ bức bối khi băng qua phòng, mở tủ lấy ra một chiếc quần jean và áo sơ cổ tròn màu xanh hải quân.

“Sondrine giận vì mình ở nhà cậu phải không?” tôi hỏi .

“Không. Cô ấy không giận,” cậu ấy nói dối. “Giờ cậu thấy trong người thế nào?”

“Ồn cả, nhưng mình phải đi vệ sinh.”

Ethan gật đầu, nét mặt lo lắng. Cả hai chúng tôi đều biết thực ra những gì tôi phải làm là kiểm tra xem có ra máu hay không. Cậu ấy ngồi ở mép giường chờ tôi. Lát sau tôi quay lại báo với cậu ấy tin tốt lành.

“Không có gì,” tôi nói và giơ hai ngón tay cái.

Cậu ấy cười, bảo tôi quay lại giường nằm. Tôi ngoan ngoãn nghe theo.

“Bây giờ,” Ethan nói. “Mình làm món gì cho cậu ăn sáng nhỉ?”

Tôi không muốn gây thêm phiền toái gì cho cậu ấy nữa nên tôi nói tôi thích cháo yến mạch ăn liền, dù thực ra tôi đang thèm món trứng đến chết được.

“Được rồi. Mình sẽ quay lại ngay,” cậu ấy nói.

Sau khi Ethan đi rồi, tôi nằm xem cuốn *Cẩm nang dành cho bà mẹ mang thai đôi* mà tôi đã để ngay bên cạnh giường của cậu ấy cách đây vài tuần. Tôi xem kỹ sơ đồ tóm tắt quá trình mang thai theo tuần và kích cỡ đầu của thai nhi, nghĩ rằng chắc bây giờ đầu hai con mình to cỡ bằng quả chanh. Nếu tôi giữ được đến mốc tuần thứ ba mươi sáu, lúc đó chúng sẽ bằng quả bưởi. Tôi nhủ thầm rằng mình có thể làm được.

Lát sau Ethan quay lại, mang theo một khay gỗ đựng trứng tráng, cà chua thái lát và mấy miếng bánh mì nướng, được trang trí bằng một nhánh mùi tây trông thật ngon mắt. “Mình mạn phép bỏ qua yêu cầu món ngũ cốc của cậu. Cậu cần bổ sung protein.” Tôi ngồi dậy, duỗi thẳng hai chân ra để cậu

ấy có thể đặt cái khay sao cho gần nhất vì bụng tôi quá to, nhưng tôi vẫn phải với lấy ăn. Ethan ngồi xuống bên tôi.

“Cảm ơn cậu,” tôi nói. “Bữa sáng của cậu đâu?”

“Mình không đói, chỉ ngồi cùng cậu cho vui thôi.”

Tôi mỉm cười xắn một miếng trứng.

“Có cần cho thêm muối hay hạt tiêu không?” cậu hỏi. “Không đâu. Ngon lắm rồi,” tôi nói. “Cảm ơn cậu.” Khi ăn miếng đầu tiên, tôi chợt cảm thấy cả hai em bé đồng loạt cử động. Bé A chọc một cú rõ mạnh vào dưới mạng sườn tôi, còn bé B nhẹ nhàng bơi xuống dưới, khiến tôi có cảm giác như những đợt sóng đang lan ra trong bụng mình. Tất nhiên cũng có thể chỉ là một bé vừa cử động tay vừa đạp chân. Nhưng tôi lại không nghĩ như vậy. Tôi có cảm giác cả hai đứa cùng động đậy. Tôi bắt đầu tin rằng mình có thể phân biệt được cử động của mỗi bé, và từ đó suy đoán tính cách của chúng. Bé A có vẻ năng động hơn, thật phù hợp với tên gọi của nó. Bé sẽ thích thể thao và năng nổ hoạt bát. Còn bé B thì xem ra lại trầm tính và nhẹ nhàng như một nghệ sĩ nhạy cảm. Tôi hình dung ra cảnh hai con bên nhau, cùng bước xuống xe buýt của trường, nhìn từ xa trông hai đứa giống hệt nhau. Một đứa sẽ nghịch ngợm với quả bóng rổ, còn đứa kia sẽ cầm theo chiếc hộp đựng kèn trumpet.

Cho dù sở thích của chúng là gì đi nữa, tôi cũng chỉ mong các con mình sẽ là những cậu bé ngoan ngoãn và hạnh phúc, luôn thông minh sáng suốt và giàu lòng can đảm để nghe theo những gì trái tim mình mách bảo.

Cả ngày hôm đó tôi chỉ nằm trên giường, trừ đúng năm phút đi tắm mà luôn bị Ethan phá quấy bởi chốc chốc cậu ấy lại gõ cửa giục tôi tắm nhanh lên. Tôi ngủ, đọc sách dành cho bà bầu mang thai đôi và xem đồng tạp chí Hello. Nhưng nói chung tôi chỉ toàn nghĩ đến Ethan, tưởng tượng xem cảm giác sẽ thế nào khi được hôn cậu ấy thật chậm, thật nồng cháy. Sẽ thế nào khi được ân ái với cậu ấy, được nghe cậu ấy giới thiệu tôi là bạn gái, rồi vợ

chưa cưới của cậu ấy. Trong tôi thoáng nghĩ tới một câu hỏi: liệu đây có phải chỉ là một trong những thách thức tôi muốn vượt qua, có phải do tôi cứ nhất định muốn mọi người đàn ông phải yêu mình hay không.

Nhưng sâu thẳm trong tâm hồn, tôi biết hoàn toàn không phải thế. Lần đầu tiên trong đời, tôi thực sự đã yêu một người. Yêu không phải vì những gì Ethan có thể mang lại cho tôi, hay chúng tôi trông có đẹp đôi không khi cùng nhau bước vào một căn phòng xa lạ. Tôi yêu là yêu con người Ethan, tất cả chỉ đơn giản vậy thôi. Ethan tốt bụng, láu lỉnh, đáng yêu. Ethan nồng nhiệt, thông minh, hài hước. Tôi yêu cậu ấy đến cuồng si, bao cảm xúc trào dâng khiến tôi phải cố kiềm chế để không gọi cậu ấy trở lại phòng, dù cậu ấy đã nói bất cứ khi nào tôi cần thì nhất định phải gọi cậu ấy. Nhưng tôi chỉ kiên nhẫn chờ đợi đến khi nào cậu ấy nghỉ giải lao và thò mái đầu vàng hoe dễ thương vào phòng để kiểm tra xem tôi có ổn không thôi. Đôi khi cậu ấy chỉ chào tôi một tiếng hay lấy cho tôi cốc nước. Hay có những lúc cậu ấy mang cho tôi đĩa đồ ăn vặt đủ các loại, nào là pho mát và bánh quy, mấy miếng lê, vài quả ô liu, salad mì ống do cậu ấy làm, và cả sandwich bơ lạc được cắt sẵn làm tư. Cậu ấy luôn chuyện trò với tôi trong lúc tôi ăn. Vào lúc cuối chiều, khi ngoài trời đang mưa tầm tã, cậu ấy trèo lên giường chui vào chăn và cùng tôi thiếp đi một lúc. Ethan ngủ trước, vậy là tôi có cơ hội được ngắm nhìn cậu ấy. Tôi yêu từng đường nét trên gương mặt Ethan. Đôi môi đầy đặn hơi cong, hàng mi dài màu vàng nhạt mọc thẳng, chiếc mũi cao đầy vương giả. Trong khi tôi mãi ngắm Ethan, miệng cậu ấy khẽ động đậy, chiếc lúm đồng tiền duy nhất thoáng hiện rồi lại biến mất. Vào đúng giây phút ấy, tôi bỗng nhận ra những gì mình thực sự mong muốn mang lại cho hai em bé. Tôi muốn Ethan làm cha của các con mình.

BA MƯƠI

Suốt tuần sau đó, tôi đắm chìm trong cảm giác ấm áp khi được ở bên Ethan, đồng thời phải cố gắng chịu đựng những lúc Geoffrey chen vào, mà điều đó dường như cứ liên tục tái diễn. Cứ vài tiếng Geoffrey lại gọi điện và ngày nào đi làm về anh cũng ghé qua thăm tôi.

Thình thoảng anh còn mang theo cả bữa tối, vậy là tôi buộc phải ngồi với anh cả buổi thay vì được ở bên Ethan (những lần như thế cậu ấy đều lập tức lánh đến nhà Sondrine). Có nhiều lúc tôi giả vờ như đang ngủ, vậy là Geoffrey đành để lại lời nhắn trên loại giấy được thiết kế riêng mà tình cờ có in cả gia huy của dòng họ. Nếu là ngày xưa khi tôi còn mơ mộng về anh chàng Alistair, điều đó hẳn sẽ khiến tôi mê tít. Nhưng giờ đây tôi lại thích những tập giấy ghi chú màu vàng đơn giản có dòng kẻ mà Ethan vẫn dùng. Giờ đây tôi thích mọi thứ thuộc về Ethan hơn bất cứ điều gì khác.

Khi tôi bước sang tuần thứ ba mươi một của thai kỳ, vào một buổi chiều nọ, Geoffrey bất ngờ đến thăm tôi vào giờ nghỉ trưa. Lúc đó tôi đang ngủ gật trong khi đọc tờ US Weekly mà Annalise đã hết sức chu đáo gửi từ tận Mỹ sang cho tôi cùng một hộp bánh quy nho khô mà cô ấy làm bằng bột yến mạch và một lọ dầu bôi toàn thân để chống rạn da. Khi tỉnh dậy, tôi trông thấy Geoffrey đang ngồi sát bên cạnh giường, trên một chiếc ghế lưng thẳng trong phòng ăn, dáng ngồi đến là lạ. Nhìn vẻ mặt anh là tôi biết anh đang cảm thấy y như tôi mỗi lúc tôi ngắm Ethan ngủ, và tôi biết đã đến lúc phải kết thúc tất cả.

“Chào em yêu,” Geoffrey nói khi tôi vươn vai ngồi dậy. Giọng anh trầm ấm đầy quan tâm. “Em cảm thấy thế nào?”

“Em vẫn bình thường. Chỉ thấy mệt và thiếu thoải mái một chút,” tôi đáp.

“Chiều nay ông Smith đã ghé qua chưa?”

“Rồi ạ,” tôi đáp và mỉm cười. “Em rất thích những bác sĩ đến tận nhà như thế này ở Anh.”

“Rồi sao? Ông ấy nói những gì?”

“Ông ấy bảo tình hình có vẻ vẫn ổn.”

Geoffrey gật đầu. “Vậy thì tốt. Từ dạo đó đến nay em có thấy bị chuột rút, xuất hiện đốm trên da hay tử cung co thắt không?”

Tôi lắc đầu.

“Giỏi lắm.” Anh đưa tay vuốt tóc mái trên trán tôi, khẽ mỉm cười bí hiểm và nói, “Anh có cái này tặng em.” Geoffrey đưa cho tôi ba tờ quảng cáo những căn hộ rộng rãi đẹp tuyệt, nằm ở các khu thời thượng của thành phố. Đó là những điều tôi vẫn hằng mơ khi chuyển đến sống tại London. Ánh mắt tôi dừng lại ở những dòng miêu tả: năm phòng ngủ, có sân, có lò sưởi, trông ra công viên. Tôi ép mình trả lại chúng cho Geoffrey. Tôi không thể nấn ná thêm giây phút nào nữa, không thể mạo hiểm để cho những tờ quảng cáo ấy khiến cô nàng Darcy trước đây trỗi dậy.

“Em không thích xem thử sao?” Geoffrey hỏi.

“Có lẽ em không nên xem thì tốt hơn,” tôi nói.

“Có chuyện gì không ổn à?”

Anh ấy biết là có chuyện. Hầu như ai cũng có thể đoán ra. Tôi cố gắng nghĩ tới những lời lẽ thích hợp nhưng thực sự là rất khó có thể vòng vo tìm cách xoa dịu một cuộc chia ly trong khi bạn đang ngồi trên giường của một người đàn ông khác, mặc bộ quần áo ngủ kẻ ca rô của anh ta. Thế nên tôi nói luôn, việc đó không khác gì việc bóc mạnh một miếng băng cá nhân cả: “Em thực sự xin lỗi, Geoffrey, nhưng có lẽ chúng ta phải chia tay thôi.”

Anh ấy lật lại những tờ quảng cáo và cúi đầu nhìn tờ trên cùng, trong đó có hình một căn hộ nằm tại khu Belgravia trông giống hệt tòa nhà mà diễn

viên Gwyneth Paltrow và Chris Martin đang ở. Tôi chợt thấy nuối tiếc khi nghĩ nếu ở lại với Geoffrey, có thể tôi sẽ trở thành bạn của Gwyneth. Tôi tưởng tượng mình dùng chung trang phục với cô ấy, cô ấy khoác tay tôi và nói, “Của mình cũng là của cậu.” Chúng tôi sẽ xuất hiện trên tạp chí Hello. Ethan, fan hâm mộ cuồng nhiệt của nhóm nhạc Coldplay, cũng sẽ được hưởng lợi. Tôi có thể hình dung ra các con mình chơi đùa cùng với bé Apple. Thậm chí biết đâu sau này một trong hai đứa lại kết hôn với cô bé ấy cũng nên. Tôi sẽ chuẩn bị bữa tối thân mật của người thân và họ hàng của cô dâu chú rể, còn Gwyneth sẽ lo phụ trách đám cưới. Hằng ngày chúng tôi sẽ gọi điện cho nhau, bàn về hoa cưới, thử bánh cưới, chọn rượu. Tôi bình tĩnh, quay trở lại với thực tại. Cho dù viễn cảnh tương lai với Gwyneth có thu hút đến mấy đi nữa cũng không thể khiến tôi thay đổi quyết định về mối quan hệ với Geoffrey.

Cuối cùng anh ấy cũng lên tiếng. “Có phải vì Ethan không?”

Tôi bị bất ngờ và cảm thấy căng thẳng khi nghe anh nhắc đến tên Ethan. Tôi không dám chắc nên đáp như thế nào cho đúng, và cuối cùng tôi nói, “Chỉ là vì tình cảm em dành cho anh không phải tình yêu. Em đã tưởng thế... nhưng thật sự là... em không yêu anh. Em xin lỗi.”

Những lời lẽ thẳng thắn không quanh co ấy sao mà nghe quen đến thế, và tôi chợt nhận ra chúng vô cùng giống những gì Dex đã nói khi chia tay tôi. Đột nhiên tôi hiểu rằng, cho dù mối quan hệ giữa anh ấy và Rachel bắt đầu từ khi nào đi nữa, thì Rachel không phải là nguyên nhân khiến chúng tôi đường ai nấy đi. Dex và tôi chia tay là vì chúng tôi không phải một nửa hoàn hảo của nhau, chính bởi lẽ đó nên anh ấy đã yêu Rachel. Nếu như tình cảm giữa chúng tôi là tình yêu thực sự bền vững thì Dex đã chẳng bao giờ lừa dối tôi. Nhận ra điều ấy khiến tôi cảm thấy phần nào được giải thoát, và trong lòng tôi, cảm giác oán hận đối với hai người đó lại vơi đi một chút. Việc này để sau tôi sẽ suy nghĩ thêm, còn bây giờ tôi phải tập trung vào Geoffrey, chờ đợi anh ấy lên tiếng.

“Không sao,” cuối cùng anh cũng nói, kèm một cái phẩy tay kiểu cách.

Hắn là trông tôi ngỡ ngác lắm trước câu nói bình thản của anh, bởi lẽ Geoffrey tiếp lời, “Lúc này em đang phải vượt qua một khoảng thời gian vô cùng khó khăn. Việc phải nằm trên giường suốt ngày như thế này chắc chắn sẽ khiến em suy nghĩ không được sáng suốt. Chuyện này để sau hẵng nói, khi nào em sinh con xong. Còn hiện tại, anh thực sự muốn chăm sóc cho em. Hãy để anh làm việc đó vì em.”

Nếu những lời ấy thốt ra từ miệng những người đàn ông khác thì hẳn là nghe thê thảm lắm hoặc giống như anh ta đang hạ mình cầu xin - một nỗ lực tuyệt vọng cuối cùng để níu kéo mối quan hệ. Nhưng với Geoffrey, đó chỉ đơn giản là một câu nói thực tế, chân thành và cao thượng. Trong một tích tắc ngắn ngủi, tôi bị anh thuyết phục. Dù sao, anh cũng giống như một tấm vé cho phép tôi ở lại London một thời gian dài. Và quan trọng hơn cả Geoffrey là chiếc áo bao bọc tôi, mang lại cho tôi cảm giác an toàn. Quả không phải là ngoa ngôn khi người ta nói việc mang thai - nhất là với những trường hợp như của tôi - luôn khiến bạn cảm thấy yếu đuối, dễ bị tổn thương, một cảm giác rất đặc biệt mà chỉ những người mang thai mới hiểu. Và Geoffrey đã xua đi phần lớn nỗi lo lắng ấy trong lòng tôi. Anh là người đàn ông tốt, chăm sóc tôi vô cùng tận tụy, và mỗi cái vuốt ve của anh đều ẩn chứa lời hứa anh sẽ mãi mãi ở bên tôi như thế.

Nhưng tôi không yêu anh. Đơn giản vậy thôi. Tôi từng nghĩ ở bên một người đàn ông chỉ vì tình yêu có vẻ là hành động của những kẻ ngây thơ và ngốc nghếch, và tôi cũng đã giễu cợt Rachel khi cô thú nhận mình sẽ làm như thế, nhưng giờ đây, tôi cũng đâu khác gì những kẻ ấy. Vậy là tôi ép mình phải tiếp tục con đường đã chọn.

“Anh thật tốt bụng,” tôi nói, nhào người tới nắm lấy tay Geoffrey. “Và anh không biết em cảm kích đến thế nào trước lòng tốt của anh và tất cả những gì anh đã làm cho em đâu. Nhưng ta phải chia tay thôi. Thực sự anh và em

không nên đến với nhau khi em không thể dành cho anh tình cảm xuất phát từ trái tim...”

Rồi sau đó, để khẳng định lại điều đó, tôi nói với Geoffrey rằng tôi sẽ rất nhớ anh, dù thực ra tôi biết mình nhớ những thứ khác đi kèm khi ở bên Geoffrey hơn là nhớ bản thân anh ấy. Rồi tôi buông tay anh.

Đôi mắt Geoffrey hơi nheo lại trông thật buồn nhưng vẫn khô ráo. Anh nói không chút gay gắt rằng anh thực sự rất tiếc khi để mất tôi, nhưng anh hiểu. Geoffrey lấy chiếc cặp đặt lên đùi, mở ra và vớt những tờ quảng cáo bóng bẩy vào trong. Rồi anh đứng dậy quay người đi ra cửa.

“Chúng ta có thể vẫn là bạn của nhau được không?” tôi gọi với theo, cảm thấy hơi hoảng hốt khi thấy anh dễ dàng đầu hàng như vậy. Tôi sợ câu hỏi ấy thốt ra từ miệng cô nàng Darcy trước đây, cô nàng Darcy-luôn-muốn-được-người-khác-tôn-sùng-bằng-mọi-giá. Có thể đó chỉ là vì tôi vẫn muốn điều khiến Geoffrey nên mới nói vậy. Nhưng khi anh ngoái lại nhìn tôi và nói rằng anh rất mong được như thế, thì tôi biết rằng ý định của mình hoàn toàn trong sáng. Tôi vẫn muốn làm bạn với Geoffrey vì tôi mến con người anh chứ không phải vì tôi mong nhận được bất cứ thứ gì từ anh.

Tối hôm đó, khi Ethan nằm bên cạnh tôi và đọc bài báo về tình trạng trái đất nóng lên được in trong cuốn National Geographic, tôi kể với cậu ấy rằng lúc chiều tôi và Geoffrey đã chia tay nhau. Tôi kể hết cho cậu ấy, chỉ trừ câu hỏi có liên quan đến cậu ấy của Geoffrey.

Ethan lắng nghe, hai hàng lông mày nhướng lên. “Chà. Mình không hề biết là chuyện giữa hai người lại trúc trắc như vậy đâu,” Ethan nói, nhưng giọng điệu của cậu ấy đã để lộ tất cả. Cũng giống như Geoffrey, Ethan chẳng ngạc nhiên cho lắm.

Tôi gật. “Ừ. Chỉ là mình không có tình cảm thôi.”

“Anh ta không sao chứ?”

“Có lẽ vậy,” tôi nói.

“Thế còn cậu?”

Tôi nhún vai. “Mình cũng chẳng biết nữa. Mình cảm thấy tội lỗi khi đối xử với Geoffrey như thế, sau tất cả những gì anh ấy đã làm vì mình. Và mình cũng hơi buồn chút xíu... Nhưng nói chung mình nghĩ làm vậy là phải, bất kể điều đó đồng nghĩa với việc mình sẽ phải quay về New York sớm hơn dù không mong muốn.”

Ethan chớp mắt nhìn tôi. “Gì cơ?”

“Mình bảo là mình cảm thấy có tội...”

“Không phải, mà là đoạn cậu nói cậu định quay về ấy?”

“Mình chẳng có nghề ngỗng gì cả, Ethan ạ. Có lẽ sau khi sinh con mình phải trở lại với công việc trước đây thôi. Mình không còn tiền để có thể ở lại được nữa.”

“Cậu cứ ở lại đây bao lâu cũng được,” Ethan nói.

“Mình không thể. Mình đã là gánh nặng cho cậu bao lâu nay rồi... Và cậu cũng đâu có rủng rỉnh gì cho cam.” Tôi mỉm cười.

“Mình rất muốn có cậu ở cùng, Darcy ạ. Mình rất nóng lòng chờ đến ngày hai bé sống ở đây. Thực sự là sốt ruột lắm ấy. Đừng để chuyện tiền bạc khiến cậu phải làm những gì cậu không muốn. Chúng ta sẽ cùng bàn bạc giải quyết. Mình có tiền tiết kiệm mà.”

Tôi nhìn gương mặt chân thành của Ethan và phải cố dẫn lòng kìm lại nỗi khao khát được thổ lộ tình cảm của mình. Không phải vì tôi sợ bị khước từ. Đúng hơn là vì đây là lần đầu tiên tôi yêu bằng tình yêu vị tha mà không phải vì bản thân mình, và tôi nghĩ thật không công bằng với Ethan khi trút hết gánh nặng lên vai cậu ấy. Giờ đây cậu ấy cũng đang có người khác. Cậu

ấy không cần phải chịu thêm áp lực vì lo lắng cho tôi và sợ rằng nếu tôi bị tổn thương thì điều đó sẽ có tác động xấu tới việc mang thai.

Vậy nên tôi chỉ mỉm cười bảo, “Cảm ơn cậu, Ethan. Để xem tình hình sắp tới thế nào đã.”

Dù ngoài miệng nói vậy nhưng thực ra trong lòng tôi biết khoảng thời gian tôi sống tại London, và cả khoảng thời gian được ở bên Ethan nữa, đang trôi dần đến những giây phút cuối cùng.

BA MƯƠI MỐT

Ngày hôm sau tôi chính thức cán đích ba mươi hai tuần mang thai, một dấu mốc quan trọng mà theo sách bà bầu thì các con tôi sẽ “ít có khả năng bị ảnh hưởng lâu dài về sức khỏe do sinh non”. Nó giống như một chướng ngại vật khổng lồ cần phải vượt qua, nhưng có vẻ hơi buồn cười khi tôi đạt được mục tiêu đó mà chả cần phải làm gì ngoài việc nằm dài trên giường đọc tạp chí và ăn vặt.

Để ăn mừng sự kiện trọng đại này, Ethan đã khiến tôi bất ngờ khi cậu ấy tự tay làm bánh sô-cô-la rồi đặt trên khay gỗ mang vào phòng cho tôi. Chiếc bánh được trang trí bằng ba mươi hai cây nến màu xanh dương, mỗi cây tượng trưng cho một tuần mang thai của tôi. Cậu ấy vừa thắp nến vừa hát “Chúc mừng sinh nhật bé A và bé B!” mà sai nhạc be bét.

Tôi cười vang, ước một điều ước rồi thổi ba mươi hai cây nến bằng hai lần lấy hơi (Ethan nói thổi hai lần vẫn tính vì tôi đang mang bầu hai đứa). Sau đó cậu ấy cắt bánh, lấy cho mỗi người một miếng thật to. Tôi ăn miếng thứ hai rồi thứ ba, khen nức nở chiếc bánh cậu ấy đã bỏ công sức làm cho tôi, đặc biệt là phần kem trang trí. Khi chúng tôi ăn xong, Ethan mang đĩa và khay đi rồi quay lại với một chiếc hộp to bọc giấy màu xanh bạc hà với những chấm bi màu trắng.

“Cậu đâu cần bày vẽ như vậy,” tôi nói, hy vọng cậu ấy không tiêu quá nhiều tiền cho món quà này.

Ethan trịnh trọng đặt chiếc hộp lên đùi tôi. “Không phải mình mua đâu... Quà của Rachel đấy.”

Tôi nhìn chăm chăm vào chiếc hộp. Cách gói quà này đích thị là của Rachel rồi, trông thật xinh xắn và hoàn hảo nhưng không quá cầu kỳ để khiến món quà có vẻ như được gói bằng bàn tay chuyên nghiệp. Tôi ngắm nghía những nếp gấp gọn gàng ở các góc, những dải băng ngăn song song

với mép hộp, và chiếc nơ to được đặt ngay ngắn ở chính giữa. Không hiểu vì sao nhưng món quà này bỗng gợi lại tất cả những kỷ niệm đẹp, những giây phút đáng nhớ tôi từng sẻ chia với Rachel suốt bao năm qua.

Ethan liếc nhanh tôi một cái. “Cậu thấy khó chịu à? Lẽ ra mình không nên đưa nó cho cậu mới phải? Mình đã cân nhắc rất lâu...”

“Không, không sao,” tôi nói, vuốt nhẹ lớp giấy gói. Đôi tay Rachel đã chạm vào chiếc hộp này, tôi nghĩ thầm và chợt có cảm giác hết sức kỳ dị như thể mình đang liên lạc với một người đã khuất.

“Cậu có muốn mở ra không?” Ethan hỏi. Tôi gật đầu.

“Rachel gửi từ cách đây mấy tuần rồi, nhưng cô ấy muốn mình chờ cho đến gần ngày cậu sinh thì hãy đưa. Mình nghĩ hôm nay là ngày thích hợp... vì mình không còn phải lo lắng gì nữa. Các con cậu sẽ ổn cả thôi.”

Tim tôi đập dồn trong lồng ngực trong lúc tôi cẩn thận tháo chiếc nơ trắng, bóc lớp giấy gói và mở chiếc hộp ra. Trước mắt tôi là hai chiếc chăn trắng muốt viền lụa màu xanh dương dành cho trẻ sơ sinh. Tôi chưa từng chạm vào thứ gì mềm mại và xa xỉ như thế. Tôi nhớ Rachel cũng đã tặng Annalise một cái giống như thế này vào bữa tiệc tặng quà cho em bé sắp chào đời, nhưng hai chiếc chăn của tôi thậm chí còn đẹp hơn nhiều. Một lúc lâu sau tôi mới lấy tấm thiệp ra. Đó là một tấm thiệp có chữ rập nổi in hình hai chiếc xe đẩy của em bé. Tôi từ từ mở thiệp, thấy nét chữ uốn lượn ngay ngắn vô cùng thân thuộc của cô ấy. Tôi tưởng như đang nghe thấy giọng nói của Rachel cất lên khi tôi bắt đầu lặng lẽ đọc:

Darcy thân mến,

Điều đầu tiên mình muốn nói với cậu đó là mình thực sự rất tiếc vì những gì đã xảy ra giữa mình và cậu. Mình nhớ tình bạn của chúng ta, và tiếc là mình không thể cùng chia sẻ khoảng thời gian vô cùng đặc biệt này của cậu. Nhưng dù cho giữa chúng mình là cả một khoảng cách xa xôi, mình muốn cậu biết rằng mình vẫn nghĩ đến cậu thật nhiều mỗi ngày. Mình rất

vui khi Ethan báo với mình rằng cậu vẫn khỏe và đang sống hạnh phúc. Và lại sắp có hai bé sinh đôi nữa! Thật đúng là tính cậu xưa nay vẫn vậy, luôn biến một điều vốn đã tuyệt vời trở nên thú vị gấp đôi! Cuối cùng, mình chỉ muốn gửi đến cậu lời chúc mừng từ tận đáy lòng, chúc mừng cậu sắp được làm mẹ. Hy vọng một ngày nào đó mình sẽ được gặp hai bé trai của cậu. Mình tin chúng nhất định sẽ là hai cậu bé xinh xắn và vô cùng đáng yêu, giống như mẹ chúng vậy.

Gửi đến cậu những lời chúc tốt đẹp nhất,

Luôn thương cậu thật nhiều,

Rachel

Tôi ngả đầu nằm xuống gối, trên tay vẫn nắm chặt tấm thiệp. Suốt bao tháng trời qua tôi đã luôn chờ đợi được nghe tin tức của Rachel, nhưng tôi không hề nhận ra mình khao khát được nghe tin từ cô ấy đến thế nào cho tới khi đọc được tấm thiệp này. Tôi ngẩng lên nhìn Ethan. Cậu ấy vẫn bình tĩnh và tỏ ra kiên nhẫn.

“Hừm. Cậu tin nổi không,” tôi nói, phá tan sự im lặng.

“Cô ấy đã nói những gì?” Ethan hỏi.

Tôi cố ghìm lại những cảm xúc trong lòng bằng cách đảo tròn mắt. Rồi tôi xoắn tóc thành búi, buộc lại bằng dây thun và dừng dừng nói, “Nói chung là đang cố làm lành.” Từ ngữ nghe có vẻ hờ hững nhưng giọng điệu của tôi lại tỏ cáo tôi rõ ràng. Và dù kiềm chế lắm nhưng tôi bắt đầu cảm thấy mềm lòng. Tôi cố giấu đi tình cảm của mình bằng cách lia tấm thiệp về phía cậu ấy như cách người ta chơi trò ném đĩa. “Đấy. Thích thì cậu cứ việc đọc,” tôi nói.

Đôi môi Ethan mấp máy trong lúc cậu ấy lặng lẽ đọc. Xem xong, cậu ấy ngẩng đầu lên nhìn tôi và nói, “Lời lẽ thật tốt đẹp.”

“Ồ. Hai tấm chăn này cũng đẹp,” tôi nói, ngón cái lướt nhẹ trên đường viền bằng lụa. “Chắc mình không còn muốn cô ta xuống địa ngục nữa.” Tôi bật cười. “Mà thay bằng chỗ hời hám nào đó trên thiên đàng.”

Ethan mỉm cười.

“Vậy mình có phải gọi điện cho cô ấy không?” tôi hỏi. Phần nào trong tôi muốn cậu ấy đáp, “Có, cậu gọi luôn bây giờ đi,” vì tôi muốn có cố để dẹp đi lòng tự tôn và làm hòa. Nhưng Ethan lại nói, “Cậu không nhất thiết phải gọi đâu. Chỉ cần gửi cho cô ấy một lời nhắn tỏ lòng cảm ơn là được rồi.” Cậu ấy đưa trả tôi tấm thiệp.

Tôi không thể kìm được việc đọc to những gì cô ấy viết thêm một lần nữa, và phân tích ý nghĩa của từng câu.

“Cô ấy nói ‘rất tiếc vì những gì đã xảy ra giữa mình và cậu’, không phải tiếc vì những gì cô ấy đã làm.”

“Mình nghĩ câu đó cũng có ý như vậy rồi.”

“Như vậy nghĩa là sao? Là nếu được quay lại, cô ấy sẽ rút lại những gì đã làm với Dex?” tôi hỏi trong lúc búi lại tóc.

“Chắc chỉ là Rachel ước gì trước đây cô ấy xử lý mọi chuyện theo cách khác,” Ethan nói.

“Cách nào?” tôi hỏi.

“Mình không biết... chẳng hạn như đợi cho đến khi cậu và Dex chia tay rồi mới bắt đầu qua lại với anh ta chẳng?”

“Cô ấy bảo cậu thế à? Cậu chắc chắn điều cậu nói là đúng chứ?”

“Không, mình không dám chắc.”

“Được rồi,” tôi nói, đọc lướt phần còn lại. “Đây, đoạn này... ‘Nhưng dù cho giữa chúng ta là cả một khoảng cách xa xôi’,” tôi đọc to lên. “Theo cậu, ý

cô ấy muốn nói đến sự xa cách về tình cảm hay địa lý?”

“Có lẽ là cả hai,” Ethan đáp.

“Cô ấy nghĩ đến mình mỗi ngày ư? Cậu có cho rằng cô ấy đang nói quá lên thế không?”

“Không, thực sự là không,” Ethan nói. “Còn cậu, chẳng lẽ cậu không nghĩ đến cô ấy mỗi ngày sao?”

Câu trả lời đúng là “phải”, nhưng tôi vờ như không nghe thấy câu hỏi đó mà tiếp tục liến thoắng. “ ‘Mình rất vui khi Ethan báo với mình’?” tôi đọc, nhớ lại những điều mình nghe lén được hồi Giáng sinh. “Chính xác thì cậu đã nói với cô ấy những gì?”

“Ừm, thì mình bảo cậu sẽ sinh đôi hai bé trai. Cậu cho phép mình rồi còn gì... và mình cũng nói là ở đây cậu vẫn ổn, đã làm quen với vài người bạn mới. Và cả về Geoffrey nữa.”

“Kể từ khi mình và Geoffrey chia tay, cậu đã nói chuyện với cô ấy lần nào chưa?”

“Chưa.”

Trong giây lát tôi cân nhắc xem có nên hỏi cậu ấy chuyện Rachel đính hôn không, nhưng rồi nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy mình vẫn chưa sẵn sàng nghe cậu ấy xác nhận điều đó. Tôi gấp tấm thiệp nhét vào trong phong bì.

“Thực sự cô ấy sẽ chẳng dám mơ đến chuyện hai bọn mình lại có thể làm bạn thân thiết như ngày xưa, đúng không?” tôi hỏi, giọng đuối dần.

“Rachel hiểu cậu khá rõ đấy, Darce. Mình không nghĩ cô ấy mong cậu sẽ chịu mềm lòng,” Ethan nói khẽ. Giọng cậu ấy bình thản, nhưng nét mặt lại như muốn nói, “Mình nghĩ rồi cậu sẽ mềm lòng thôi.” Hay thậm chí là, “Mình nghĩ cậu đã mềm lòng rồi còn gì nữa.”

Tôi cứ lần lữa mãi, đã gần hai tuần trôi qua rồi mà tôi vẫn chưa chịu viết thư cảm ơn Rachel vì tôi không biết phải viết gì hay viết như thế nào nữa. Tôi có nên nói thẳng là tôi tha thứ cho cô ấy không? Có nên bảo tôi cũng nhớ cô ấy, và dù không bao giờ có thể thực sự chấp nhận mối quan hệ giữa cô ấy và Dex nhưng tôi muốn hàn gắn lại tình bạn với cô ấy không? Thậm chí tôi còn chẳng biết mình có thực lòng nghĩ vậy không nữa.

Vào một buổi tối thứ Bảy khi tôi mang thai đã được ba mươi tư tuần, không hiểu điều gì đã thôi thúc tôi rời khỏi giường, đến phòng em bé lấy cuốn album nhỏ bìa da cất trong túi ngăn bên của chiếc va li. Tôi đã tập hợp ảnh làm cuốn album này vào mùa hè cách đây mấy năm. Lúc thu xếp đồ để đến London, tôi đã quyết định mang nó theo vào phút chót. Tôi cầm nó trở lại giường và lật qua những tấm hình của Claire, Dex và những người bạn khác, tìm đến bức ảnh Rachel và tôi chụp chung ở Hampton ngay trước khi cô ấy và Dex tốt nghiệp trường luật. Tôi ngắm nhìn dáng điệu không chút vương bận của hai đứa, nhìn nụ cười rạng rỡ, vòng tay vô tư ôm lấy nhau khi chúng tôi đứng ở mép sóng, cả hai đều mặc bikini. Tôi tưởng như đang ngửi thấy mùi biển mặn mòi, cảm nhận làn gió nhẹ mơn man thổi và lớp cát đang toãi ra dưới chân mình. Thậm chí còn nghe thấy tiếng cười của Rachel nữa. Tôi tự hỏi vì sao những bức ảnh chụp trên bãi biển của những người thân đã xa dường như luôn khiến ta buồn và xót xa hơn nhiều so với nhiều tấm hình khác.

Khi nhìn ảnh hai đứa, tôi chợt nghĩ lại tất cả những gì đã qua giữa Dex, Rachel và tôi, và một lần nữa tôi hiểu ra rằng những rạn nứt trong mối quan hệ giữa ba người chúng tôi chính là mầm mống của những đối gạt. Dex và tôi đều lừa dối lẫn nhau, bởi lẽ ngay từ đầu chúng tôi đã không phải là một nửa thực sự của nhau. Rachel phản bội tôi vì tình bạn của chúng tôi còn nhiều bất ổn. Tôi nói dối cô ấy về chuyện với Marcus cũng vì lý do chẳng ra gì - chính cuộc cạnh tranh ngầm đã có thể phá hỏng ngay cả một tình bạn tuyệt vời nhất. Và chính nó đã làm tan vỡ tình bạn của chúng tôi.

Dù rất muốn đổ hết lỗi cho hai người đó nhưng tôi biết mình không hoàn toàn trong sạch. Tất cả chúng tôi đều có một phần trách nhiệm trong chuyện này. Ba người đều dối trá, lừa gạt lẫn nhau. Nhưng sau tất cả những gì đã qua, tôi vẫn tin chúng tôi là những con người tốt đẹp. Chúng tôi vẫn xứng đáng có được cơ hội thứ hai, cơ hội tìm thấy hạnh phúc. Tôi nghĩ đến câu nói, “Một lần phản bội, muôn đời là kẻ phản bội” và tôi cho đó là một quan niệm sai lầm. Mấy ai lại đi lừa gạt nếu họ đang có một mối quan hệ tốt đẹp, và tôi không bao giờ nghĩ sẽ có ngày Dex và Rachel phản bội nhau. Tôi cũng biết rằng nếu thực sự mình có cơ hội đến với Ethan thì tôi sẽ chẳng bao giờ lừa dối cậu ấy. Cho dù sau này có thế nào đi nữa, tôi vẫn mãi mãi chung thủy với Ethan.

Và đúng giây phút ấy, khi cánh cửa của sự tha thứ đang hiện hữu ngay trước mắt, tôi bỗng chuyển dạ. Mới đầu chỉ là cảm giác bụng dưới đột nhiên co thắt lại, rồi tôi đứng lên để đi vệ sinh thì thấy nước chảy xuống chân mình. Vỡ ối rồi. Tôi gọi điện cho ông Smith để báo cho ông ấy biết những triệu chứng, trong lúc đó, tôi vẫn cảm thấy bình tĩnh đến lạ kỳ. Ông ấy khẳng định rằng đúng là tôi sắp sinh và bảo tôi đến bệnh viện càng sớm càng tốt, ông ấy sẽ gặp tôi ở đó.

Lúc ấy Ethan đang ở trong một quán bar phát chương trình truyền hình trực tiếp các trận đấu thể thao để xem đội Stanford thi đấu trong giải bóng rổ của Liên đoàn thể thao các trường đại học Mỹ. Tôi rất ghét phải chen ngang giữa trận - Ethan rất coi trọng giải đấu March Madness này - nhưng cậu ấy đã bắt tôi hứa sẽ gọi điện “vì bất cứ lý do gì dù bé hơn con kiến”, và tôi nghĩ việc vỡ ối chắc được xếp vào loại lý do chính đáng. Chuông reo được một tiếng đã thấy cậu ấy nhấc máy và gào to, át tiếng ồn trong quán. “Darcy à? Cậu vẫn ổn chứ?”

“Mình không sao... Stanford thắng chưa?”

“Họ chưa thi đấu,” cậu ấy nói. “Mình đang xem đội Wake Forest. Họ có vẻ khá rần, như vậy cũng tốt vì mình đã cược họ sẽ là một trong bốn đội vào

đấu bán kết.” Tôi tưởng tượng ra cảnh cậu ấy ngồi trên chiếc ghế quầy bar, tay nắm chặt cây bút highlight màu vàng, đánh dấu các đội thi đấu trên mảnh báo xé ra từ tờ USA Today.

“Mấy giờ thì trận kia bắt đầu?” tôi hỏi, do dự không biết có nên đợi đến khi trận đấu kết thúc rồi mới bảo cậu ấy đến bệnh viện với tôi không.

“Sắp rồi. Nhưng sao? Cậu vẫn ổn đấy chứ?”

Tôi ngần ngại rồi nói, “Mình thực sự xin lỗi, Ethan. Mình biết cậu mong ngóng giải đấu này và muốn xem Stanford thi đến thế nào... nhưng mình vỡ ối rồi. Liệu cậu có thể về đưa mình đi viện được không?”

“Ôi trời! Cứ ở yên đó!” cậu ấy gào lên trong điện thoại. “Mình về ngay đây!”

Mười phút sau, Ethan lao qua cửa, chạy dọc hành lang tới phòng ngủ, miệng hét lên, “Taxi chờ sẵn bên ngoài rồi! Taxi chờ sẵn bên ngoài rồi!”

“Mình ở đây,” tôi gọi vọng ra từ phòng khách. Chiếc túi nhỏ bằng vải dù mà tôi đã chuẩn bị sẵn từ vài tuần trước nằm dưới chân tôi.

Ethan chạy vào phòng, hôn lên má tôi mà thở không ra hơi, hỏi tôi có sao không.

“Mình không sao,” tôi đáp, nhẹ cả người khi trông thấy cậu ấy. “Cậu buộc dây giày giúp mình được không? Mình không với tới.”

“Lạy Chúa. Mình xin lỗi vì đã không ở nhà, thực sự xin lỗi cậu,” Ethan vừa nói vừa cúi xuống thắt dây giày Nike cho tôi. Tay cậu run lẩy bẩy.

“Áo khoác của cậu đâu?” tôi hỏi khi thấy cậu ấy về nhà mà trên người chỉ có độc chiếc áo phông cầu may của đội Stanford. “Ngoài đó lạnh thấu xương mà.”

“Mình để quên ở quán bar rồi.”

“Ôi, mình xin lỗi, Ethan,” tôi nói. “Mình lại còn phá ngang trận đấu của cậu nữa chứ.”

Cậu ấy bảo tôi đừng có nghĩ linh tinh, cậu ấy sẽ quay lại lấy áo khoác sau, còn trận đấu thì quan trọng gì. Lúc Ethan cúi xuống cầm túi cho tôi, tôi trông thấy một miếng dán trong suốt lộ ra dưới lớp áo trên cánh tay cậu.

“Cậu bỏ thuốc lá rồi ư?” tôi hỏi, giờ mới nhận ra là từ lâu lắm rồi tôi không thấy cậu ấy hút thuốc, và cũng chẳng ngửi thấy mùi khói thuốc trên quần áo của cậu.

“Ừ. Không thể hút thuốc khi đang ở gần cậu và hai em bé được.” Ethan bứt rứt xoa xoa miếng dán như thể việc đó mang lại cho cậu ấy một liều nicotin trong lúc cần kíp.

Tôi cảm ơn Ethan, cảm thấy xúc động khi thấy cậu ấy đã cố gắng vì mình.

“Đừng khách sáo. Đẳng nào mình cũng phải cai mà. Giờ thì đi thôi!” Cậu ấy đỡ tôi đứng lên và hét “Schnell! Schnell!” - tôi đoán đó là tiếng nước ngoài, có nghĩa là “nhanh lên”, có thể là tiếng Đức. Cậu ấy đỡ tôi đi ra cửa, vợ lấy chiếc áo khoác duy nhất ở đó, một chiếc áo đi mưa màu vàng chóc. Rồi cậu hít một hơi thật mạnh, xoa hai tay vào nhau mà nói, “Ừm. Giờ phút quyết định đã đến.”

Trong lúc đi taxi đến bệnh viện, Ethan giúp tôi hít vào thở ra như đã tập, buồn cười làm sao vì trông cậu ấy cứ như thể cần tập thở hơn cả tôi vậy. Chúng tôi đi đến kết luận là cứ sáu phút tôi lại bị một cơn đau, mỗi cơn kéo dài khoảng ba mươi giây.

“Cậu đau đến mức nào?” Cứ mỗi lần tôi nhăn mặt là Ethan lại hỏi. “Theo cấp độ từ một đến mười?”

Bình thường tôi vốn là đứa chịu đau khá kém, và tôi cũng nổi danh vì tội rút mỗi cái dằm ra thôi mà tôi cũng bù lu bù loa, thế nên thực sự thì tôi thấy đau đến cấp mười một ấy chứ chẳng phải cấp mười. Nhưng tôi bảo cấp bốn

vì tôi muốn Ethan tự hào khi thấy tôi mạnh mẽ như vậy. Tôi cũng nói tôi không cảm thấy sợ, đối với một cựu nữ hoàng của những trò quá khích như tôi thì đó quả là chuyện lạ. Nhưng sự thật là thế, tôi không hề sợ. Tôi chỉ biết là các con mình sẽ ổn cả thôi. Tôi đã mang thai được ba mươi tư tuần rồi. Và tôi có Ethan bên cạnh. Tôi còn có thể đòi hỏi điều gì hơn được nữa chứ? Tôi cảm thấy mình là người phụ nữ may mắn nhất trên đời. Tôi đã sẵn sàng để được gặp các con mình rồi.

Chúng tôi làm thủ tục vào viện, sau đó Ethan đẩy xe lăn của tôi đến phòng sinh như được thông báo. Rồi cậu ấy giúp tôi cởi đồ và mặc bộ váy bệnh viện vào. Ethan đỏ mặt khi tôi đứng trước mặt cậu ấy mà không mặc gì, và trong một khoảnh khắc tôi cũng cảm thấy ngượng.

“Cậu chưa thấy hết đâu,” tôi nói để xoa đi nỗi ngượng ngùng. Tôi cười. “Nhưng từ lúc này không thể e lệ được nữa... Và mình hy vọng cậu không chùn bước.”

Ethan mỉm cười nắm lấy tay tôi và nói cậu ấy có thể vượt qua được, rồi cậu ấy đỡ tôi nằm lên giường. Tôi nhẹ nhõm hẳn khi được nằm duỗi người ra, và cảm giác mệt mỏi rã rời bất chợt ùa đến. Tôi chỉ muốn ngủ một giấc, nhưng cơn đau nhức nhối khiến tôi không sao chớp mắt được. Khoảng năm phút sau, ông Smith cùng nữ hộ sinh bước vào. Cô ta bắt đầu nối ống truyền dịch cho tôi trong khi ông Smith kiểm tra cổ tử cung của tôi và nói tôi đã mở được gần năm centimet.

Lát sau, một bác sĩ xuất hiện mang theo thuốc gây tê nửa thân dưới cho tôi. Trong đời tôi chưa bao giờ vui sướng đến thế khi nhìn thấy mũi tiêm, và tôi háo hức chờ đợi một loại thuốc thần diệu gì đó gần giống như thuốc tê của các nha sĩ. Tuy vậy, trái ngược với cảm giác nhoi nhói và bồng bênh như đang bay, loại thuốc này chỉ khiến tôi hết đau mà thôi. Nhưng sau những cơn co bóp khủng khiếp đó, chỉ cần không đau là tôi đã mừng lắm rồi.

Từ đó trở đi, mọi thứ diễn ra nhanh đến chóng mặt. Tôi nhớ Ethan đã giữ một bên chân tôi, ngay dưới đầu gối, còn nữ hộ sinh thì nắm bên chân kia,

trong khi ông Smith hướng dẫn tôi dồn sức rặn. Tôi làm theo, lấy hết sức bình sinh rặn thật mạnh, cứ liên tục như thế. Tôi nhớ mình đã thở hồng hộc, mồ hôi vã ra như tắm, mặt mũi nhăn nhó đủ kiểu đến là xấu và hét lên những tiếng la bị dồn nén trong cổ họng. Sau một quãng rất lâu, bác sĩ thông báo là em bé đầu tiên đang ra. Tôi nhòm dậy để nhìn và nhác thấy mái tóc sẫm màu dính bết, rồi đến đôi vai, rồi đến thân người và cuối cùng là đôi chân nhỏ nhắn.

“Là con trai,” ông Smith nói.

Sau đó tôi nghe thấy âm thanh đầu tiên của con trai mình trên thế giới này. Giọng thảng bé khàn khàn như thể nó đã khóc trong bụng mẹ suốt mấy tiếng đồng hồ rồi. Tôi khao khát được ôm con trong tay. “Tôi muốn nhìn cháu,” tôi nói qua tiếng thốn thức.

“Chờ chút xíu nữa thôi,” bác sĩ nói. “Chúng ta còn phải cắt dây rốn nữa... Ethan, anh muốn nhận vinh dự này chứ?”

“Mình cắt được không?” Ethan hỏi tôi.

Tôi gật và khóc dữ hơn. “Dĩ nhiên là được chứ.” Ethan đón lấy cây kéo to bằng kim loại từ tay nữ hộ sinh và cẩn thận cắt dây rốn. Bác sĩ thắt lại, kiểm tra nhanh xem em bé có vấn đề gì không rồi quấn bé lại trong một tấm chăn và đặt lên ngực tôi. Tôi đặt đầu bé lên trên trái tim mình và lập tức bé nín ngay trong khi tôi vẫn đang nức nở. Tôi cúi xuống ngắm nghía từng đường nét trên gương mặt tựa thiên thần của con. Gò má tròn trịa, đôi môi bé xíu nhưng đầy đặn, lúm đồng tiền trên má trái. Lạ ghê, sao trông bé lại giống Ethan đến thế được nhỉ.

“Thằng bé thật tuyệt vời. Đúng vậy không?” tôi hỏi mọi người trong phòng.

Ethan nhẹ nhàng đặt tay lên vai tôi và nói, “Phải. Vô cùng tuyệt vời.”

Tôi cố gắng tận hưởng giây phút này và thấy rằng tất cả những gì tôi từng đọc, từng nghe nói về chuyện sinh con đều không thể diễn tả hết những

cảm xúc trong tôi lúc này.

“Cậu đặt tên bé là gì?” Ethan hỏi.

Tôi chăm chú nhìn gương mặt của con để tìm kiếm câu trả lời. Những cái tên khoa trương mà tôi từng cân nhắc - chẳng hạn như Romeo và Enzo - giờ nghe thật dở dẩn và chẳng hợp chút nào. Đột nhiên tôi nghĩ ra. “John,” tôi nói. “Em bé là John.” Tôi tin con mình nhất định sẽ xứng với một cái tên thẳng thắn và mạnh mẽ như vậy. Bé sẽ là một chàng John tuyệt vời.

Đúng lúc đó, ông Smith nhắc tôi là tôi vẫn còn phải làm nốt một việc nữa, và nữ hộ sinh bế bé John lên đưa cho cô y tá. Tôi cố nhìn theo đứa con mới chào đời nhưng cơn đau mới lại dậy lên. Tôi nhắm mắt rên rỉ. Liều thuốc tê khi này hình như đang dần hết tác dụng, tôi năn nỉ bác sĩ cho tôi thêm một liều nữa nhưng ông ấy không đồng ý và giải thích gì đó cho tôi nhưng tôi chẳng thể tập trung nghe. Ethan thì cứ nhắc đi nhắc lại rằng nhất định tôi sẽ làm được.

Sau vài phút đau đớn khổ sở, tôi nghe thấy tiếng khóc thứ hai. Em trai của John chào đời khi ngày mới vừa sang được vài giây. Hai anh em sinh đôi mà mỗi đứa lại có ngày sinh nhật riêng. Dù biết hai bé giống hệt nhau nhưng tôi vẫn vô cùng háo hức được trông thấy đứa con thứ hai của mình. Ethan cắt dây rốn, và nữ hộ sinh quấn em bé trong lớp chăn rồi trao cho tôi. Qua làn nước mắt, tôi nhác thấy ngay là cậu em này cũng có những nét giống hệt anh mình, nhưng rõ ràng hơn. Bé nhỏ hơn và nhiều tóc hơn một chút. Nét mặt bé trông sao mà cương quyết, tôi thấy thật ngộ nghĩnh khi một đứa trẻ bé xíu mà đã có vẻ mặt ấy rồi. Và lần này cũng thế, tên của bé bất chợt xuất hiện trong đầu tôi.

“Con là Thomas,” tôi cúi đầu thì thầm. Bé mở một bên mắt liếc tôi một cái với vẻ hài lòng thấy rõ.

“Tôi ôm cả hai cháu được không?” tôi hỏi bác sĩ. Ông ấy gật đầu và đặt John lên ngực tôi.

Ethan hỏi tôi đã định đặt tên đệm gì chưa. Tôi nghĩ đến tên đệm của Ethan - là Noel - và quyết định mỗi đứa con của mình sẽ mang theo một phần của người đàn ông tuyệt vời nhất trên đời.

“Có rồi,” tôi đáp. “Hai bé là John Noel và Thomas Ethan.”

Ethan hít một hơi rồi chớp mắt ngăn những giọt lệ trực trào. “Đó thực sự là một... niềm vinh dự đối với mình,” cậu ấy nói, vừa bất ngờ lại vừa cảm động. Rồi cậu ấy cúi xuống ôm chúng tôi. “Mình yêu cậu, Darcy,” Ethan thì thầm vào tai tôi. “Mình yêu cả ba mẹ con.”

BA MƯƠI HAI

Suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ sau khi sinh, tôi hoàn toàn chẳng có khái niệm gì về ngày hay đêm, chỉ thấy thời gian trôi đi rất nhanh khi tôi ở bên John và Thomas. Ethan luôn túc trực cạnh tôi, chỉ bỏ ra ngoài khi lãnh nhiệm vụ mua bánh quy bơ lạc ở máy bán hàng tự động, lấy thuốc giảm đau ở chỗ cô y tá, hoặc mua tất trẻ em ở quầy bán quà tặng trong sảnh bệnh viện. Cậu ấy ngủ trên chiếc giường gấp kê bên cạnh, giúp tôi đi vệ sinh và chụp bao nhiêu là cuộn phim đen trắng.

Ethan cũng bảo tôi gọi điện cho mẹ. Khi tôi do dự, nói rằng đang mệt muốn chết và chẳng thể nói chuyện với bà được, Ethan bèn lấy điện thoại của cậu gọi về nhà tôi và bảo, “Đây. Nếu không làm việc này, cậu sẽ hối hận cho mà xem.”

Tôi cầm máy đúng lúc mẹ trả lời.

“Chào mẹ. Con đây,” tôi nói. Chưa chuyện trò gì mà tôi đã cảm thấy muốn đầu hàng rồi.

“Chào Darcy.” Giọng mẹ tôi vẫn lạnh lùng và xa cách y như hồi Giáng sinh.

Tôi gạt đi cảm giác tổn thương mà nhanh chóng báo tin cho mẹ. “Con sinh cháu rồi mẹ ạ.” Bà ấy chưa kịp đáp, tôi đã kể sơ qua những điều quan trọng nhất, nói cho mẹ biết tên hai bé cùng cân nặng, chiều cao và giờ sinh.

Rồi tôi tiếp tục, “Mẹ có tin được không? Hai đứa sinh đôi mà lại chào đời vào hai ngày khác nhau?” Tôi cúi nhìn John ngủ trên ngực mình rồi quay sang Thomas đang nằm trong vòng tay Ethan.

Mẹ bảo tôi nhắc lại từ đầu để bà có thể ghi lại. Khi tôi kể xong, bà nói, “Chúc mừng con, con yêu.” Giọng bà thoáng dịu dàng.

“Cảm ơn mẹ,” tôi nói, rồi Ethan nhắc tôi chia sẻ với mẹ cả những chi tiết nhỏ bé nhưng quan trọng hơn hết thảy. “Cậu nhớ kể với bà là John khóc nhiều hơn Thomas và nó có một vết bớt hình nước Ý trên đầu gối. Cả chuyện Thomas liếc cậu bằng một mắt nữa,” Ethan thì thầm.

Tôi nghe lời cậu ấy, và dù mẹ tôi có thể phản ứng theo chiều hướng khác nhưng bà lại chọn cách vui vẻ đón nhận, gần như là mừng rỡ.

“Mẹ không thể chịu đựng được khi nghĩ rằng con không có ai ở bên chăm sóc,” mẹ nói với giọng ân cần và ăn năn.

“Con cảm ơn mẹ. Câu nói vừa có ý nghĩa rất lớn với con... Nhưng con không cô đơn. Con có Ethan bên cạnh,” tôi nói, nhưng không phải để mẹ yên tâm mà tôi muốn bà hiểu Ethan quan trọng với cuộc sống của mình đến thế nào.

Ethan mỉm cười, khẽ đổi tay bế Thomas rồi hôn lên mái tóc tơ của bé.

“Cho dù là vậy nhưng có mẹ chăm sóc bao giờ cũng hơn,” bà nói với giọng quả quyết.

“Con cũng biết vậy,” tôi đáp, cảm động trước sự chân thật trong câu nói của bà.

“Mẹ sẽ sang thăm con ngay khi nào có thể... vào đầu tháng Sáu. Lo cho đám cưới của Jeremy và Lauren xong là mẹ sẽ đi liền.”

“Vâng. Vậy thì tốt quá. Con cảm ơn mẹ.”

“À, Darcy này?”

“Dạ?”

“Mẹ rất tự hào về con.”

Tôi vô cùng hạnh phúc khi nghe những lời ấy của mẹ. “Cảm ơn mẹ.”

“Mẹ yêu con, con gái của mẹ,” bà nói, giọng run run.

“Con cũng yêu mẹ. Và mẹ chuyển lời đến bố, Jeremy và Lauren giúp con, nói rằng con yêu tất cả mọi người. Con thực sự xin lỗi vì không thể về dự đám cưới của hai em.”

“Jeremy hiểu mà,” mẹ nói. “Cả nhà đều thông cảm cho con.”

Chào tạm biệt mẹ rồi, tôi bỗng vẫn vợ nghĩ về chuyện Thomas và John chào đời có ý nghĩa như thế nào đối với tất cả mọi việc và với gia đình chúng tôi. Tôi đã sinh ra một thế hệ tương lai. Trách nhiệm trước chuyện đó thật tuyệt biết bao. Mắt tôi lại long lanh nước, đây có lẽ là lần thứ một trăm tôi khóc kể từ lúc đến bệnh viện.

“Chuyện hậu sản này thật chẳng dễ dàng tí nào,” tôi vừa nói với Ethan vừa lấy ống tay áo lau nước mắt.

Ethan bế Thomas đến bên tôi và cả bốn người chúng tôi cùng ngồi trên một chiếc giường. “Bà ấy có sang thăm chúng ta không?” cậu ấy hỏi.

Tôi nghe thấy rất rõ cậu ấy dùng từ chúng ta. Tôi mỉm cười đáp, “Có. Khi nào Jeremy cưới xong.”

“Cậu cảm thấy thế nào khi sắp gặp mẹ?” cậu ấy hỏi. “Thực ra mình đang rất nóng lòng,” tôi nói, cảm thấy ngạc nhiên khi thấy mình muốn được khoe với mẹ về John và Thomas biết bao.

Ethan gật đầu liếc xéo tôi. “Còn ai khác cậu muốn gọi điện không?”

Tôi biết cậu ấy đang nghĩ đến Rachel, vậy là tôi hỏi “Rachel?”, hai âm tiết ấy vang vọng khắp căn phòng, nghe thật dễ chịu nhưng cũng đầy đe dọa.

“Ừm. Ý cậu thế nào?” Ethan hỏi.

“Thực ra, chắc chắn mình sẽ gọi cho cô ấy,” tôi đáp với giọng cứng cỏi. “Sau đó là Annalise. Rồi đến Meg và Charlotte.”

Thứ tự đúng là phải như vậy.

“Cậu thực sự muốn nói chuyện với Rachel chứ?” cậu ấy hỏi.

Tôi gật đầu. Dù khó có thể diễn tả bằng lời nhưng không hiểu sao tôi có cảm giác rất lạ lùng rằng nhất định tôi phải chính thức làm hòa với người từng là bạn thân nhất của mình. Bất kể trước đây giữa chúng tôi đã xảy ra chuyện gì đi nữa, hay mai này dẫu có ra sao, tôi vẫn muốn Rachel biết tin Thomas và John đã chào đời do đích thân tôi báo chứ không phải thông qua ai khác. Vậy là tôi dùng di động của Ethan gọi cho cô ấy trước khi đổi ý. Trong lúc nghe những hồi chuông reo ở đầu dây bên kia, tôi không biết liệu mình muốn cô ấy hay máy tự động trả lời.

Nhưng rất cuộc, nghe máy lại là một người tôi không hề lường trước.

“Hế lô,” Dex vui vẻ nói.

Tôi cuống cả lên, nhìn Ethan bằng cặp mắt tròn tròn kinh hãi và rồi rít thì thào, “Dex đấy!”

Cậu ấy nhăn mặt tỏ ý cảm thông rồi giơ năm tay khích lệ tôi và nói khẽ, “Mạnh mẽ lên. Làm tới đi. Bảo anh ta cho cậu nói chuyện với Rachel.”

Vậy là tôi làm theo, lấy hết can đảm bằng cách nhìn xuống John đang ngủ, trong lúc môi bé phát ra âm thanh khe khẽ như đang mút. Dex là chuyện xưa như trái đất rồi. Nói đúng hơn là cách đây hai đời rồi.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi nói, “Chào Dex. Darcy đây. Rachel có đó không?”

“Chào Darcy,” Dex lịch sự nói. Sau đó anh ta im lặng như một người gác cổng đang thăm dò xem có rắc rối gì không từ tít tận bên kia đại dương. “Rachel đang ở đây,” cuối cùng anh ta cũng nói.

Đầu dây bên kia tiếp tục im lặng thật lâu và có tiếng sột soạt. Tôi tưởng tượng ra cảnh anh ta lấy tay bịt ống nghe và bảo Rachel nên nói gì, hẳn anh ta sẽ bảo, “Đừng để cô ta lôi kéo em vào một trận cãi cọ nhé.”

Tôi nhớ lại lần cuối cùng gặp Dex tại căn hộ cũ chúng tôi từng ở chung và cảm thấy vô cùng xấu hổ vì thủ đoạn bỉ ổi tôi đã âm mưu thực hiện. Tôi đoán là danh tiếng lẫy lừng ấy của mình vẫn còn nguyên vẹn, chẳng trách Dex tỏ ra cảnh giác với tôi như vậy.

“Chào Darcy,” Rachel rụt rè nói, giọng cô ấy vang lên qua khoảng cách xa xôi. Đó là giọng nói gần như ngày nào tôi cũng nghe trong suốt hai mươi lăm năm qua, và tôi sững sờ nhận ra giờ đây giọng nói ấy sao nghe vừa thân quen lại vừa xa lạ đến thế.

“Chào cậu, Rachel... Có điều này... Mình muốn báo với cậu một tin,” tôi lảm nhảm trong lúc tim đập thình thịch. “Tối qua mình sinh rồi. Hai bé trai.”

“Chúc mừng Darcy,” Rachel nói. Giọng cô ấy thật ấm áp và chân thành. “Mình thực sự rất mừng cho cậu.”

“Mình cảm ơn,” tôi đáp.

“Cậu đặt tên hai bé là gì?” cô ấy ngập ngừng hỏi. “John Noel và Thomas Ethan.”

“Mình rất thích hai cái tên ấy,” Rachel nói, sau đó ngập ngừng một chút. “Theo tên Ethan phải không?”

“Ừ,” tôi nói, bản khoản không biết Ethan đã kể với cô ấy chuyện giờ tôi và cậu ấy thân thiết đến thế nào chưa. Nếu chưa thì rất có thể Rachel sẽ nghĩ tôi đang cố tình cướp mất danh hiệu bạn gái thân nhất của Ethan, danh hiệu vốn thuộc về cô ấy. Việc đó cũng không khác mấy so với những mưu chước ngày xưa tôi từng bày ra, và một lần nữa cảm giác xấu hổ lại thoáng gợn lên trong tôi, xấu hổ vì con người mình trước đây. Nhưng tôi vẫn cố kiềm chế để không lên tiếng phân trần vì sao tôi chọn hai cái tên đó, thay vì vậy tôi kể cho cô ấy nghe những chuyện khác.

“Giờ cậu cảm thấy thế nào?” cô ấy dịu dàng hỏi.

Tôi bắt đầu thấy tâm trạng thoải mái hơn khi đáp, “Mình ổn. Cũng không quá khó khăn khi sinh hai đứa... Bây giờ mình mệt lắm ấy, nhưng mình nghe nói sắp tới tình hình chỉ có tệ hơn thôi.”

Tôi bật cười nhưng Rachel thì vẫn nghiêm nghị. Cô ấy hỏi là sắp tới mẹ tôi có sang giúp tôi không.

“Có. Mình cũng vừa nói chuyện với bà xong. Cậu là người thứ hai mình báo tin đấy.”

Tôi muốn cô ấy biết điều đó. Tôi muốn coi nó như một lời xin lỗi ngầm. Dù không muốn nhắc lại những sai lầm trong tình bạn của chúng tôi, nhưng tôi muốn Rachel biết rằng tôi thực sự hối tiếc về những gì đã xảy ra giữa tôi và cô ấy.

Im lặng một hồi lâu, rồi cô ấy nói, “Mình thực sự rất mừng khi cậu gọi điện cho mình, Darcy ạ. Thời gian gần đây mình nghĩ đến cậu rất nhiều, luôn băn khoăn không biết tình hình cậu ra sao.”

“Ừ. Mình nhận được tám thiệp cậu gửi rồi, cả hai cái chặn nữa,” tôi nói. “Chúng thật đặc biệt. Mình yêu chúng lắm. Cảm ơn cậu nhé.”

“Có gì đâu, cậu đừng khách sáo như vậy,” Rachel đáp.

“Vậy còn cậu, cậu thế nào?” tôi hỏi và chợt nhận ra mình chưa muốn Rachel cúp máy vội. Tôi còn muốn nói chuyện thêm với cô ấy.

“Mình vẫn bình thường,” cô ấy đáp có phần hơi ngại ngùng.

“Cuộc sống của cậu dạo này ra sao?” tôi hỏi, ý muốn nói đến Dex và cả những chuyện khác nữa.

“Ừm... Cuối cùng mình cũng trả xong số tiền đã vay hồi trước, và thôi việc ở công ty cũ. Bây giờ mình phụ trách các vấn đề pháp lý cho một tổ chức phòng chống AIDS ở Brooklyn.”

“VẬY thì tốt quá rồi. Mình biết cậu nhất định sẽ vui hơn nhiều khi làm ở đó.”

“Ừ. Mình rất thích công việc này,” Rachel nói. “Thật dễ chịu khi không phải lo lắng về những giờ làm việc chán chường nữa... Và đi lại cũng không quá vất vả.”

Tôi biết cô ấy đang cố tránh nhắc đến Dex, vậy là sau vài giây im lặng, tôi quyết định hỏi, “Cậu với Dex vẫn ổn chứ?”

Tôi muốn cô ấy thấy rằng tôi không còn bận tâm đến chuyện đó nữa. Và dù ý nghĩ hai người họ đến với nhau vẫn còn rất lạ lẫm đối với tôi, nhưng thực sự là tôi đã thấy thoải mái hơn nhiều rồi. Sao tôi có thể giữ mãi lòng đố kỵ với hạnh phúc của người khác trong khi tôi đang hài lòng và mãn nguyện với cuộc sống của chính mình như vậy được?

Cô ấy khẽ ừmm, lẩn tránh một chút, rồi nói, “Ethan chưa báo cho cậu sao?”

“Chuyện cậu đính hôn ấy à?” tôi đoán.

“Ừm... không, thực ra là... mình và Dex... kết hôn rồi,” Rachel khẽ đáp. “Bọn mình cưới ngày hôm qua.”

“Chà,” tôi nói. “Thế mà mình chẳng biết.”

Tôi chờ đợi cảm giác ghen ghét hay bực tức ùn ùn kéo đến, hay ít nhất cũng là sự nuối tiếc - một điều rất bình thường đối với những người gặp phải tình huống này.

Nhưng không, thay vào đó tôi chỉ có cảm giác giống như đọc được tin tức về đám cưới của người nổi tiếng in trong tạp chí People. Tò mò muốn được biết chi tiết, nhưng thực sự quan tâm thì cũng không hẳn.

“Chúc mừng hai người,” tôi nói, giờ mới hiểu vì sao Dex lại trở nên cảnh giác đến thế khi nghe giọng tôi. Thời điểm này mà lại thấy Darcy gọi điện thì đúng là cũng đáng nghi thật.

“Cảm ơn cậu, Darcy,” Rachel nói. “Mình biết... chuyện đó thật lạ, phải không?” Giọng cô ấy có vẻ hối lỗi.

Có phải cô ấy xin lỗi vì đã cưới Dex? Xin lỗi vì đã không mời tôi đến dự? Vì tất cả những gì đã xảy ra giữa chúng tôi?

Không muốn làm khó cho cô ấy nên tôi đáp, “Không sao đâu, Rachel. Mình nói chân thành đấy. Mình mừng cho cậu mà.”

“Cảm ơn cậu, Darcy.”

Trong tôi đang có biết bao điều muốn hỏi. Tôi cân nhắc xem có nên nói ra không, nhưng rồi lại nghĩ có gì mà phải ngại nào?

“Cậu tổ chức hôn lễ ở đâu?” tôi lên tiếng hỏi thăm trước.

“Ngay trong thành phố thôi. Ở nhà thờ hội Giám lý trên phố Sáu mươi và đại lộ Park.”

“VẬY còn tiệc mừng?”

“Ở quán The Inn trên phố Irving Place,” cô ấy đáp. “Bữa tiệc rất nhỏ thôi.”

“Annalise có đến dự không?”

“Có. Bọn mình chỉ mời gia đình đôi bên và vài người bạn... Mình cũng muốn cậu đến lắm, nhưng mà...” Giọng cô ấy nhỏ dần. “Mình biết cậu sẽ không đến. Ý mình là, không thể đến được.”

Tôi cười. “Ừ. Nếu thế thì chắc sẽ lạ lùng lắm nhỉ?”

“Ừ. Có lẽ vậy,” cô ấy yếu ớt nói.

“Thế bây giờ các cậu đang sống ở đâu?”

Cô ấy nói là họ vừa mua một căn hộ ở khu Gramercy - đó là khu ưa thích của Rachel trong thành phố.

“Tuyệt quá đi mất... À, vậy hai người có đi tuần trăng mật không?” tôi hỏi và nghĩ đến chuyến du lịch tới Hawaii hồi trước mà họ đi cùng nhau, nhưng tôi sẽ không để cảm giác bất mãn làm mình khó chịu.

“Có... Tối nay bọn mình bay đi Ý,” Rachel đáp.

“Ôi. Thích thật đấy. May mà mình kịp gọi điện cho cậu.”

“Ừ. Mình cũng thế.”

“Chúc cậu đi nghỉ vui vẻ nhé. Và cho mình gửi lời hỏi thăm Dex nữa. Được không?”

Cô ấy nói sẽ chuyển lời. Chúng tôi chúc mừng nhau một lần nữa rồi chào tạm biệt. Tôi cúp máy nhìn Ethan, nước mắt đã lại dâng đầy. Giống như là bạn vừa sống sót vượt qua một thử thách cam go vậy.

“Mình đã định nói với cậu từ trước rồi, nhưng lúc đó cậu sắp sinh nên mình không muốn làm cậu buồn,” Ethan nói. “Mà hôm qua thì lại không phải lúc thích hợp... Với lại, mình nghĩ nên để Rachel đích thân nói cho cậu thì hơn.”

“Không sao,” tôi đáp. “Thật lạ là mình không thấy khó chịu gì cả... Chắc cậu cũng được mời, phải không?”

Cậu ấy gật đầu. “Ừ. Nhưng mình chưa từng nghĩ là sẽ đi.”

“Tại sao thế?”

“Cậu nghĩ mình đành lòng bỏ cậu ở lại à?”

“Như vậy cũng có sao đâu.”

Cậu ấy lắc đầu quầy quậy. “Không đời nào.”

“Cậu thân với cô ấy hơn mà,” tôi nói, có lẽ là để thăm dò tình cảm của cậu ấy đối với tôi, nhưng cũng vì một lý do nữa là tôi cảm thấy có lỗi khi vì tôi mà cậu ấy đã bỏ lỡ mất lễ cưới của một trong những người bạn thân nhất.

“Mình thân với cậu hơn,” Ethan thành thật nói.

Tôi mỉm cười, trong lòng không hề có chút cảm giác mình đã chiến thắng Rachel mà chỉ là tình cảm gần gũi thân thiết đến vô cùng đối với Ethan. Tôi băn khoăn tự hỏi không biết cậu ấy có cảm thấy giống như tôi không, hay đó chỉ là tình cảm yêu thương dành cho một người bạn.

“Và nhìn xem, nếu đi thì mình sẽ bỏ lỡ những gì,” Ethan nói, âu yếm nhìn John và Thomas.

Tôi nghĩ đến hai sự kiện vừa qua - các con tôi chào đời, lễ cưới của Rachel - cả hai diễn ra gần như đồng thời tại hai đất nước xa xôi bị ngăn cách bởi Đại Tây Dương bao la.

“Tất cả đều xảy ra trong cùng một ngày, cậu tin nổi điều đó không?” tôi hỏi Ethan.

Ethan lắc đầu. “Thực sự là không.”

“Hẳn là mình sẽ chẳng bao giờ quên lễ kỷ niệm ngày cưới của họ đâu nhỉ?”

Ethan vòng tay ôm lấy tôi và cứ như thế, tôi lặng lẽ khóc thêm một lúc nữa.

Hôm mẹ con tôi ra viện, Geoffrey tiện đường có ghé qua thăm chúng tôi. Anh bắt tay Ethan, hôn lên má tôi và trầm trồ khen các con tôi.

“Đúng là anh chàng tốt bụng,” Ethan nói sau khi Geoffrey ra về.

“Ừ, anh ấy xứng đáng với danh hiệu bạn trai cũ tốt nhất của năm,” tôi nói và nghĩ, dù Geoffrey rất tốt nhưng tôi vẫn tin mình đã làm đúng khi quyết định chia tay anh. Và chính việc mối quan hệ giữa chúng tôi chuyển từ tình yêu sang tình bạn một cách dễ dàng như vậy lại càng cho thấy điều đó.

Tôi mặc chiếc áo len mà Ethan đã tặng tôi hồi Giáng sinh, trong khi cậu ấy quần John và Thomas trong hai tấm chăn Rachel tặng rồi trao cho tôi, mỗi tay ôm một đứa. Sau đó cậu ấy thu gom nốt đồ đạc năm rải rác khắp phòng.

“Mình không muốn về,” tôi nói.

“Sao thế?” cậu ấy hỏi.

Tôi cố gắng giải thích lý do mình muốn ở lại bệnh viện mãi là vì ở đó có các y tá và bác sĩ chăm sóc cho ba mẹ con tôi.

Tôi cảm thấy ghen tị với những người phụ nữ vừa lâm bồn và nói với Ethan rằng tôi sẵn sàng chịu đau đớn giống như hôm qua thêm một lần nữa để được ở lại đây vài đêm nữa.

Ethan trấn an tôi, nói rằng tôi không cần phải lo gì cả. “Chúng ta sẽ ổn cả thôi. Rồi cậu sẽ thấy.”

Hai từ chúng ta ấy đã cho tôi thêm sức mạnh để chịu đựng những ngày đầu tiên và những tuần đầu tiên vô cùng gian khổ sau khi về nhà. Nó giúp tôi vượt qua nỗi sợ các con đột nhiên ngừng thở, cảm giác khó chịu không quen khi phải nuôi con bằng sữa mẹ, cảm giác bất an vào giờ tắm cho con, và tất cả những công việc rất đổi bình thường nhưng tôi có cảm tưởng mình sẽ chẳng bao giờ vượt qua được. Và trên hết là cảm giác khổ sở của những đêm mất ngủ. Có thể bạn đã từng nghe cha mẹ của một em bé mới sinh ca thán về chuyện mất ngủ khiến người mệt mỏi rã rời đến thế nào, nhưng khi phải trải qua cái vòng luẩn quẩn liên hồi của việc thức dậy-cho-con-ăn-thay-tã-lót khi có đến hai đứa sinh đôi cần phải chăm sóc thì đó mới thực sự là ác mộng. Giờ tôi mới hiểu tại sao trò không-cho-phép-ngủ lại là kiểu tra tấn hạng nhất đối với các tù nhân chính trị.

Ban ngày cũng chẳng khá khẩm gì hơn. Giặt giũ, rửa bát đĩa, và cả đồng hóa đơn cứ ùn ùn chồng chất. Đồ ăn thức uống với đi với tốc độ chóng mặt, chúng tôi thường xuyên phải viện đến thức ăn đóng hộp có sẵn từ lâu chứ không dám chạy đến cửa hàng rau quả cách đó vài tòa nhà mà mua đồ ăn tươi. Có nhiều hôm chúng tôi còn chẳng có thời gian thay quần áo, cứ diện nguyên bộ đồ ngủ cả ngày, hoặc đến chiều muộn mới đi đánh răng. Và dĩ nhiên là tôi cũng không còn sức đâu mà trang điểm, sấy tóc hay thậm chí

soi gương, chỉ những lúc nào đi qua gương tiện thì liếc lấy một cái để rồi lại thấy hình ảnh khủng khiếp của mình trong đó: tóc tai bết lại, mắt trũng sâu, trên người vẫn còn thừa đến gần chục ký, chủ yếu là ở vùng bụng.

Nói tóm lại, đó không phải mảnh đất thích hợp để vun đắp chuyện tình cảm, thế nhưng lạ thay, nó vẫn cứ ngày một nảy nở giữa tôi và Ethan, hiển hiện trong từng cử chỉ ân cần dù là nhỏ bé. Đó đích thị là tình yêu, như Rachel vẫn hay nói. Tình yêu mang đến cho tôi thêm sức mạnh, lòng kiên nhẫn, và sự thủy chung. Tình yêu khiến tôi cảm thấy mình hạnh phúc, đủ đầy, những điều mà trước đây tôi chưa bao giờ được nếm trải trong cuộc sống hào nhoáng luôn gắn liền với những đôi giày hàng hiệu đắt tiền.

Mặc dù “tình trong như đã” nhưng mặt ngoài tôi và Ethan vẫn “chỉ là bạn”. Ba từ đó luôn ám ảnh tôi, nhất là những khi Ethan đi vắng, cứ vài ngày cậu ấy lại gặp Sondrine.

Cô ta vẫn đang là bạn gái của cậu ấy, còn tôi chỉ là bạn thôi. Chúng tôi là những người bạn đôi khi trao cho nhau những cái nhìn âu yếm; những người bạn vẫn ngủ chung trên chiếc giường mà ai cũng cảm thấy căng thẳng vì phải ghìm nén tình cảm; những người bạn luôn tìm mọi cách để được chạm vào nhau. Thế nhưng tôi vẫn sợ rằng có lẽ chúng tôi sẽ chẳng bao giờ dám mạo hiểm vượt qua cái rào cản đáng sợ trong niềm tin của mỗi người để trở thành một đôi thực sự, để được bên nhau mãi mãi. Nhiều lần tôi gặp ác mộng về một kết cục bi thảm: Ethan kết hôn với Sondrine, còn tôi, Thomas và John phải quay về New York. Tôi giật mình tỉnh giấc, người đầm mồ hôi, mắt ngấn nước, nếm trải cảm giác đau khổ mà chắc chắn tôi sẽ phải chịu đựng nếu suốt quãng đời còn lại tôi cứ mãi nuôi tiếc ý nghĩ sẽ thật tuyệt biết bao nếu chúng tôi được ở bên nhau, và giá như một người trong chúng tôi có đủ dũng khí để bước tới nắm lấy cơ hội khi còn có thể.

Nhưng thật bất ngờ, vào một buổi chiều cuối tháng Tư, khi Ethan và tôi đưa bọn trẻ đi dạo quanh công viên Holland như mọi ngày, cậu ấy nghiêm nghị nói với tôi rằng tối hôm trước, trong lúc thường thức món sò biển ở nhà

hàng Bibendum, cậu ấy đã nói lời chia tay với Sondrine. Tôi cảm thấy niềm vui sướng trào dâng và cơ hội đang mở ra trước mắt mình. Tôi cũng cảm nhận được hai chúng tôi đều đang bối rối, ngỡ ngàng. Rào cản cuối cùng ngăn chúng tôi đến với nhau đã được gỡ bỏ, nhưng tiếp theo sẽ thế nào đây?

Tôi bật cười lo lắng và nói với giọng chế giễu, “Bỏ rơi người ta khi đang ăn sò, cậu không thấy việc đó hơi kỳ cục sao?”

“Hừm,” Ethan nói, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước. “Có phải lúc nào mình cũng là người khéo léo tế nhị nhất trần đời đâu... cậu biết thừa rồi mà.”

Năm từ “cậu biết thừa rồi mà” của Ethan dường như ẩn chứa biết bao điều ý nhị, điều đó càng khiến tôi bồn chồn. Vậy là tôi trở nên bối rối và bắt đầu làm nhảm linh tinh rằng tôi tưởng đúng ra người ta không ăn sò vào những tháng có chữ *t* trong tên gọi, chẳng hạn như tháng Tư.

“Ở đây món sò đá có thể ăn quanh năm. Nhưng dù sao cũng cảm ơn vì đã quan tâm,” cậu ấy đáp, giả bộ hồ hững ngáp dài.

“Không có chi,” tôi đáp, cả hai cùng thong thả đi vòng qua Bãi cỏ Mộc cầu. Một phút trôi qua thật lâu, sự im lặng giữa chúng tôi trở nên căng thẳng.

“Cậu cảm thấy thế nào?” cuối cùng tôi lên tiếng, lựa lời thật cẩn thận. “Về chuyện chia tay này này?”

Ethan liếc nhìn tôi, hai bên lông mày nhướng lên. “Thực ra mình cũng đã nghĩ đến từ lâu rồi. Có lẽ do mình thiếu ngủ trầm trọng nên không thể giải quyết được sớm hơn, cậu biết đấy.”

Tôi gật đầu.

“Chỉ là mình không thấy gắn bó với cô ấy lắm,” Ethan nói tiếp. “Ở bên nhau lâu thế rồi, đáng lẽ phải gắn gũi, gắn bó hơn. Hay chí ít thì cũng phải cảm thấy là mình hiểu cô ấy... Ý mình muốn nói, mình biết sở thích của

Sondrine về âm nhạc, hội họa, ẩm thực, du lịch, văn chương, nhưng mình vẫn không thực sự hiểu con người thật của cô ấy... Mà cũng có thể là mình không muốn hiểu con người thật của cô ấy cho lắm nên mới thế.”

Tôi lại gật, nhận thấy cả hai đều bước nhanh hơn và không dám nhìn nhau.

“Còn nhiều chuyện khác nữa,” Ethan tiếp tục nói với vẻ bồn chồn. Cậu ấy dừng lại để cúi xuống chỉnh chiếc mũ đang sùm sụp che mắt John, rồi nói tiếp, “Cô ấy có thái độ chống đối gay gắt đối với người Mỹ. Mình cũng chẳng ngại ngần gì mà không phê phán những sai lầm của chính quyền Mỹ, nhưng khi cô ấy lên tiếng chỉ trích thì mình lại cáu điên. Mình toàn phải nguyền rủa để khỏi nói thẳng vào mặt cô ấy rằng, ‘Nếu không nhờ có chúng tôi thì giờ phút này lũ người Pháp các cô đang xì xồ tiếng Đức rồi đấy, ngòi đó mà chê.’”

Tôi mỉm cười, vờ như đang chăm chú xem mấy người gần đó chơi bóng đá.

“Chưa hết, cô ấy còn có mùi...” cậu ấy nói.

“Gì cơ? Cô ta lười tắm lắm à?”

Cậu ấy lắc đầu. “Không, không phải như vậy, cô ấy rất sạch sẽ, xịt cả nước hoa, vân vân. Nhưng vấn đề là ở mùi hương thật sự, cái mùi tự nhiên trên da cô ấy cơ. Mình không thích chút nào... Cậu biết đấy, khó mà thay đổi được một thứ như thế lắm.”

“Còn mình, mình có mùi gì không? Khi mình không dùng nước hoa ấy?” tôi hỏi, đột nhiên sợ rằng Ethan cũng chẳng thích mùi hương của mình, và sự cuốn hút về mặt tình cảm lẫn thể xác giữa chúng tôi chỉ là do tôi tưởng tượng ra.

Ethan liếc nhìn tôi, mặt đỏ như gấc. “Có. Cậu có một mùi hương rất riêng,” cậu ấy từ tốn nói.

“Như thế nào?” tôi hỏi, tim đập thình thịch.

Cậu ấy dừng bước, quay người lại và nhìn vào mắt tôi. “Nó gần giống như mùi quýt. Ngọt ngào, nhưng không quá mức.”

Nét mặt cậu ấy xua đi mọi nghi hoặc còn sót lại trong tôi. Giờ thì tôi hoàn toàn chắc chắn. Ethan yêu tôi cũng nhiều như tôi yêu cậu ấy. Tôi mỉm cười, cảm thấy lâng lâng và hơi thở như nghẹn lại khi cậu ấy nắm lấy tay tôi, tay kia vẫn giữ xe đẩy. Trước đây đã bao lần chúng tôi từng nắm tay nhau, nhưng lần này thì khác. Nó báo hiệu một điều gì đó còn hơn thế nữa sắp đến.

Quả nhiên, Ethan kéo tôi lại gần. Rồi cậu ấy nhắm mắt lại, áp mặt lên cổ tôi và hít một hơi thật sâu.

“Đúng vậy. Em có mùi hương cam,” cậu ấy thì thầm. “Giống như trái cam trong chiếc tất Giáng sinh vào buổi sáng tinh mơ ngày Noel vậy.”

Một luồng điện chạy khắp cơ thể tôi, và lần đầu tiên tôi biết thế nào là bủn rủn chân tay. Tôi nhắm mắt, vòng tay ôm lấy bờ vai của Ethan thật chặt. Thế rồi, ngay tại công viên Holland này, giữa những người đang chơi bóng, những chú chó đi dạo và những em bé, lần đầu tiên Ethan và tôi trao cho nhau nụ hôn thực sự. Tôi không biết nụ hôn ấy kéo dài bao lâu - mười giây, năm phút, hay khoảng giữa chừng đó - nhưng tôi biết rất rõ rằng thế giới xung quanh như ngừng lại, chỉ trừ trái tim hai đứa đang đập rộn ràng bên nhau. Tôi nhớ bàn tay ấm áp của cậu ấy lùa qua lớp áo khoác và áo sơ mi của tôi, những ngón tay dài gầy guộc áp lên lưng tôi. Tôi nhớ mình đã nghĩ mình đã khao khát biết bao được cảm nhận làn da của cậu ấy kề sát da mình.

Cuối cùng, khi chúng tôi buông nhau ra, Ethan gọi tên tôi bằng thứ giọng chan chứa yêu thương và khao khát. Chưa có ai từng gọi tên tôi theo cách ấy. Những giọt lệ dâng đầy khi tôi nhìn sâu vào đôi mắt Ethan. Cậu ấy vẫn là Ethan của ngày xưa - cậu bé gầy gò trên sân chơi, người bạn thân nhất của tôi.

Nhưng giờ đây với tôi, cậu ấy còn là một Ethan đầy mới mẻ.

“Chắc em đã biết lý do thực sự vì sao anh chia tay Sondrine rồi,” cậu ấy nói.

“Vâng. Có lẽ em cũng đã nhận ra,” tôi thì thầm.

Tôi cảm thấy nụ cười rạng rỡ bùng sáng trên gương mặt, và vỡ òa trong cảm giác háo hức chờ đợi ở tương lai. Những gì sẽ đến vào buổi chiều hôm ấy và tất cả những tháng ngày phía trước. Tôi khoác tay Ethan, trong lúc chúng tôi quay xe lại và cùng sánh bước trở về mái nhà thân yêu.

HAI NĂM SAU

Đó là một ngày mùa hạ chan hòa ánh nắng ở London. Tôi đang đứng trong công viên Holland, mặc chiếc váy màu trắng ngà bằng lụa chiffon vô cùng mềm mại đến nỗi tôi cứ muốn vuốt ve mãi. Lưng váy xẻ sâu hình chữ V, còn thân trước thu lại ở đường chân ngực và được điểm xuyết một chuỗi hạt lấp lánh. Chân váy có dạng chữ A - hơi xòe theo kiểu cổ điển và đơn giản - và có độ bay vừa phải. Người phụ nữ ở cửa hiệu váy cưới khu Kensington nói với tôi rằng chiếc váy này được thiết kế theo phong cách những năm đầu thế kỷ XX, có lẽ Ethan sẽ thích phong cách này. Đây là chiếc váy đầu tiên tôi mặc thử, nhưng đôi khi người ta có thể biết được một thứ có thực sự phù hợp với mình hay không mà chẳng cần lý do. Tất cả chỉ đơn giản là cảm nhận.

Khi bạn tứ tấu đàn dây bắt đầu chơi, tôi ngó đầu nhìn qua hông nhà hàng Belvedere, trông ra vườn và cho phép mình ngắm Ethan một chút. Mới xa nhau được hai mươi bốn tiếng, nhưng với chúng tôi, đó là khoảng thời gian dài vô tận. Không hiểu do khoảng thời gian ấy, hay do bộ vest Armani anh đang mặc, hay do những cảm xúc trong tôi ngày hôm nay, nhưng tôi chưa bao giờ thấy anh đẹp trai đến vậy. Tôi cảm thấy ngực mình nghẹn lại và phải thở dồn dập để nước mắt khỏi trào ra. Tôi không muốn làm hỏng mascara khi tất cả còn chưa bắt đầu. Trong một giây phút ngắn ngủi tôi bỗng ước gì có bố ở bên để làm chỗ dựa hoặc có một cô phù dâu đi đằng sau. Nhưng không, quyết định này hoàn toàn đúng đắn. Tôi sẽ một mình bước đi trong ngày cưới, không phải vì dẫn dỗi hay muốn chứng tỏ bản thân, mà là vì điều đó có ý nghĩa với riêng tôi, nó tượng trưng cho những gì tôi đã phải trải qua để có ngày hôm nay.

Tôi hít vào một hơi thật sâu, đi vòng qua hông nhà hàng, hướng về phía khu vườn. Giờ tôi đã có thể nhìn rõ Ethan. Nét mặt anh nói với tôi rằng trông tôi đẹp lắm, và tôi vô cùng háo hức được nghe anh nói điều đó thành

lời. Không ai có thể diễn tả cảm xúc của mình giống như Ethan. Ánh mắt chúng tôi nhìn nhau không rời. Cuối cùng tôi cũng đến được bên cạnh anh.

“Chào em,” Ethan khẽ nói.

“Chào anh,” tôi thì thầm đáp lại trong khi vị mục sư bắt đầu cử hành nghi lễ.

Tất cả chỉ diễn ra trong một khoảng thời gian rất ngắn, cho dù Ethan và tôi đã dành ra hàng tiếng đồng hồ để viết nên lời thề nguyện. Chúng tôi chỉ giữ lại những gì thuộc về bỏ qua, nhưng từng câu chữ đều truyền thống, còn lại đều chứa đựng bao nhiêu ý nghĩa. Khi nghi lễ kết thúc, đôi mắt Ethan đỏ hoe, ươn ướt. Anh ngả người hôn lên môi tôi. Và tôi cũng hôn đáp lại chồng mình, khắc sâu giây phút này vào tâm khảm: ánh nắng ấm áp trên làn da, hương thơm của những đóa hoa đại trang trí cổng vòm, tiếng vỗ tay và tiếng máy ảnh vang lên hòa cùng những nốt nhạc vui tươi trong bản “Khúc hoan ca” của Beethoven.

Cảm giác hưng khởi xâm chiếm lấy tôi khi Ethan và tôi, tay trong tay, quay lại nhìn những vị khách có mặt ở đây. Người đầu tiên tôi trông thấy là mẹ đang lau nước mắt bằng chiếc khăn tay ren. Bố tôi ngồi bên cạnh bà, trong vòng tay ông là Thomas và John. Bố mẹ tôi đều hết sức vui mừng khi tôi tìm được tình yêu đích thực, không những thế còn là tình yêu với một tiểu thuyết gia tốt nghiệp đại học Stanford, cuốn sách anh viết về những con người bất ngờ tìm thấy tình yêu ở những nơi xa lạ đã trở thành cuốn sách bán chạy trên toàn thế giới. Có lẽ bố mẹ tôi sẽ chẳng bao giờ thay đổi, họ vẫn mãi coi trọng vật chất, tiền bạc và thể diện, nhưng tôi biết mỗi rạn nứt trước kia giữa chúng tôi phần nào xuất phát từ nỗi lo lắng và sự quan tâm của bố mẹ dành cho tôi. Giờ thì tôi đã thấu hiểu những cảm giác ấy rồi.

Khi Ethan và tôi sánh bước trên lối đi trong vườn, chúng tôi mỉm cười với những vị khách khác. Tôi thấy Jeremy em trai tôi và Lauren, cô ấy cũng vừa biết tin mình có thai... Cha mẹ Ethan, hai người hình như đang bắt đầu nối lại tình xưa kể từ bữa tiệc dành cho gia đình và người thân của cô dâu

chú rể được tổ chức vào tối qua... Annalise, Greg và bé Hannah xinh xắn đáng yêu sắp tròn ba tuổi... Martin cùng Lucy, cô bạn gái mới... Phoebe, người tôi bắt đầu có cảm tình và thậm chí còn gần như thấy mến sau khi làm vài ly cocktail với nhau... Charlotte, John và bé Natalie... Meg, Yossi và cậu con trai Lucas... Geoffrey và Sondrine, hai người họ cũng vừa đính hôn - với Ethan và tôi, đó là một tin thật thú vị.

Thế rồi tôi trông thấy họ ngồi ở hàng ghế cuối. Dex, Rachel và cô con gái Julia giống mẹ như đúc nhưng được thừa hưởng mái tóc dợn sóng sẫm màu của bố. Cô bé mặc chiếc váy xòe màu hồng mà tôi gửi tặng nhân dịp sinh nhật bé tròn một tuổi. Khi đi qua chỗ ba người đang ngồi, tôi chỉ vào dải lụa màu xanh dương thào ra từ chiếc chặn cũ của Thomas và John để thắt quanh bó lily trắng muốt mà tôi đang cầm. Rachel và tôi không nói chuyện thường xuyên cho lắm nhưng tôi có kế với cô ấy về ý định dùng dải lụa để tượng trưng cho món đồ màu xanh cô dâu mang theo trong ngày cưới theo phong tục truyền thống. Tôi biết cô ấy cảm động và vui mừng vì được gián tiếp góp một phần nhỏ làm nên ngày cưới của chúng tôi.

“Trông cậu đẹp tuyệt,” Rachel khẽ thăm thì.

Dex mỉm cười với tôi, nụ cười gần như trêu mến, và tôi vui vẻ gật đầu với anh. Thật khó mà tin được rằng chúng tôi đã ở bên nhau suốt bảy năm trời. Giờ đây với tôi, Dex chỉ như một người quen rất đỗi bình thường, người có mái tóc rất đẹp, thế thôi.

Khi đi đến cuối con đường, tôi quay lại nhìn Ethan, rồi chúng tôi cúi xuống bế Thomas và John, hai đứa đã rời khỏi tay ông ngoại để chạy theo chúng tôi.

“Mẹ ơi, chúng ta kết hôn chưa ạ?” hai cậu nhóc hỏi tôi bằng giọng Anh mà nếu ở Mỹ chúng sẽ chẳng bao giờ học được.

“Rồi!” tôi cười giòn tan.

“Chúng ta đã kết hôn rồi!” Ethan nói. Cuối cùng điều đó cũng trở thành sự thật.

Tôi bỗng hồi tưởng lại cái ngày Ethan cầu hôn tôi. Đó là một ngày mùa thu, chúng tôi đang đi nghỉ cuối tuần ở Edinburgh để ăn mừng sự kiện tôi tìm được công việc mới - người gây quỹ cho tổ chức Adopt-A-Minefield. Sau khi nhận phòng khách sạn, chúng tôi quyết định trèo lên ngọn núi nhỏ Arthur's Seat, đứng trên đó ta có thể nhìn bao quát toàn thành phố cổ kính này. Khi đang đứng trên sườn núi trầm trầm ngắm nhìn quang cảnh tuyệt vời bên dưới, Ethan đưa cho tôi một mẫu giấy nhỏ xíu đã mòn vẹt đến mức sờ vào có cảm giác mượt như nhung. Nhìn gần tôi mới thấy đó chính là mẫu giấy tôi đã chuyển cho Ethan hồi lớp năm. Mẫu giấy hỏi “Bạn có đồng ý đi chơi với mình không?”, ô trống bên cạnh câu trả lời có được đánh dấu bằng bút chì màu đỏ.

“Anh tìm được thứ này ở chỗ quái quỷ nào thế?” tôi hỏi, vô cùng thích thú khi anh ấy vẫn còn giữ lại mẫu giấy xưa nhất khởi nguồn cho câu chuyện của chúng tôi.

“Trong một chiếc hộp đựng giấy tờ cũ,” anh mỉm cười nói. “Anh cứ tưởng đã trả lại cho em rồi, nhưng hóa ra không phải thế à?”

“Không. Anh chỉ trả lời miệng vào giờ giải lao thôi. Anh nhớ không?”

“Có lẽ vậy.” Ethan gật đầu, rồi nói tiếp, “Em lật sang mặt kia đi.”

Tôi làm theo, nhận ra anh đã viết câu hỏi của riêng mình trên mặt giấy bên kia.

Em có đồng ý làm vợ anh không?

Tôi thảng thốt ngẩng đầu lên nhìn anh. Rồi nước mắt chứa chan, tôi trả lời, *có, em đồng ý!* Đôi tay Ethan run rẩy lấy từ trong túi áo khoác một chiếc hộp nhỏ, mở ra và đeo chiếc nhẫn kim cương cắt tầng lấp lánh lên ngón tay tôi.

“Chẳng cần phải thề nguyện hay cùng chung huyết thống mới được gọi là gia đình. Bốn người chúng ta đã là một gia đình rồi,” Ethan nói. “Nhưng anh vẫn muốn chúng ta chính thức là một gia đình. Anh muốn chúng ta mãi mãi là một gia đình.”

Thế rồi, vốn là người thích lưu giữ mọi khoảnh khắc đáng nhớ, Ethan giờ máy lên chụp ảnh đính hôn của chúng tôi. Tôi biết mái tóc mình đang rối tung vì gió thổi, mũi cả hai đều đỏ ửng và chảy nước vì thời tiết lạnh giá, nhưng tôi chẳng hề bận tâm đến tất cả những điều đó. Tôi đã không còn coi trọng những thứ phù phiếm chỉ là hình thức như thế nữa rồi, tôi đã học cách đánh giá đúng thực chất, tốt gỗ hơn tốt nước sơn. Mỗi khi nhìn bức ảnh chúng tôi chụp trên ngọn núi ở Scotland, tôi không hề thấy có điểm gì thiếu hoàn hảo mà chỉ nhớ đến những lời Ethan đã nói. *Anh muốn chúng ta chính thức là một gia đình. Anh muốn chúng ta mãi mãi là một gia đình.*

Vậy là ngày hôm nay, một buổi sáng tháng Sáu ngập tràn niềm vui, dưới bầu trời xanh biếc tưởng như một họa sĩ nào đó đã vẽ nên từ những bình sơn màu, chúng tôi đã biến điều đó trở thành hiện thực: một gia đình chính thức, gắn kết chúng tôi bên nhau mãi mãi.

Thế rồi, khi trở lại nhà hàng Belvedere để uống sâm banh và dùng bữa nửa buổi, mọi người bắt đầu nâng cốc và dành tặng những lời chúc mừng cho Ethan và tôi. Vài người còn trêu chọc về mối tình của chúng tôi hồi lớp năm.

Những người khác lại nhắc đến cuộc sống bận rộn của cả hai trong vai trò làm cha mẹ của một cặp sinh đôi, bày tỏ sự thán phục trước những gì chúng tôi đã làm được. Ai cũng mừng cho hạnh phúc của chúng tôi.

Thế rồi, đúng lúc tôi nghĩ rằng màn chúc tụng đã hết thì Rachel ngập ngừng đứng dậy hăng giọng. Trông cô ấy có vẻ hồi hộp, nhưng cũng có thể đó là do tôi biết cô ấy ghét phải phát biểu trước đám đông đến thế nào, “Không gì có thể khiến tôi cảm thấy hạnh phúc và tự hào hơn là được đến đây ngày hôm nay, được chứng kiến hôn lễ của hai người bạn vô cùng thân thiết,” cô

ấy bắt đầu nói, ngẩng lên khỏi tấm giấy nhỏ và đưa mắt nhìn mọi người trong phòng. “Tôi đã quen Darcy và Ethan từ rất lâu, bởi thế tôi biết họ là những người thật tuyệt vời. Và tôi cũng biết rằng khi ở bên nhau, cả hai còn trở nên hoàn hảo hơn thế.” Cô ấy ngừng lại, nhìn vào mắt Ethan và tôi. “Có lẽ đó chính là sức mạnh của tình yêu đích thực và tình bạn chân thành... Có lẽ đó chính là khởi nguồn của mọi điều tốt đẹp.” Rachel nâng cốc, mỉm cười và nói, “Chúng ta hãy cùng chúc mừng cho Ethan và Darcy. Chúc mừng cho tình yêu và tình bạn đích thực.”

Khi mọi người đồng loạt vỗ tay và uống sâm banh, tôi mỉm cười với Rachel và nghĩ, tất cả những lời cô ấy nói đều thật chính xác. *Tình yêu và tình bạn, đó là những gì tạo nên mỗi người trong chúng ta, và điều đó cũng thay đổi bản thân chúng ta, nếu như ta sẵn lòng để chúng giúp ta thay đổi.*

HẾT

*Dù đã rời xa
Dexter, Darcy
vẫn bàng hoàng khi*

*phát hiện ra mối quan hệ giữa anh và Rachel. Ý nghĩ bị
hai người từng là những người quan trọng nhất đời
mình phản bội choán lấy mọi suy nghĩ của cô, hút cạn
niềm vui sống của cô. Mất một người bạn từ thuở ấu
tho. Mất một người yêu đã gắn bó bên cô suốt bảy
năm trời. Những thứ quý giá nhất đang trôi tuột
qua cô như những hạt cát trôi qua kẽ ngón tay.*

*Thú duy nhất có lẽ còn lấp lánh trong cuộc sống của
cô là cuộc tình với Marcus. Nhưng rồi những mẻ dâm ban đầu
cũng dần tan đi. Chấp chới. Hoang mang... Cô sang London với trái
tim đầy thương tổn để tìm lại cuộc sống. Đón đợi cô nơi thành phố già
cổ ấy liệu có phải là người đàn ông và cuộc sống cô vẫn chờ mong?*

*"Tài năng của Emily trong việc tạo ra bầu không khí ấm áp và đầy
thấu hiểu đã tỏa sáng trong thiên tiểu thuyết đáng mê say
này." —Hamptons*

Magazine

nhà nam
www.nhanam.vn

MUA BAN SÁCH GIÁ

LÀ GIẾT CHẾT
SÁCH THẬT

Giá: 95.000đ

tve-4U

CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ

CHÚ THÍCH

[1] Karma: nghiệp quả.

[2] Monica Lewinsky là nhân vật có liên quan trong vụ scandal tình ái với tổng thống Bill Clinton trong những năm 1990, chiếc váy xanh mà Lewinsky từng mặc được cho là có lưu lại bằng chứng về mối quan hệ giữa hai người.

[3] Từ gốc là positive. Tác giả chơi chữ, positive là chắc chắn, cũng có nghĩa là dương tính, ám chỉ kết quả thử thai của Darcy.

[4] Amish là một cộng đồng người Thiên Chúa giáo tại Mỹ và Canada, hình thành vào khoảng thế kỷ XVII. Người Amish có lối sống sinh hoạt vô cùng giản dị, tách biệt, hết sức sùng đạo và rất ít khi sử dụng đồ dùng hay phương tiện hiện đại.

[5] Bản đánh giá Zagat do Tim và Nina Zagat lập nên vào năm 1979. Bản đánh giá này dựa vào phản hồi của thực khách để tổng hợp, đánh giá và xếp hạng các nhà hàng.

[6] Trong thang màu kim cương, kim cương được phân theo mức độ từ hoàn toàn không màu (D - đắt nhất, hiếm nhất) cho tới có màu vàng (Z - rẻ nhất). J thuộc loại gần như không màu.

[7] Chó eskimo là linh vật của trường trung học Naperville.

[8] Montel Williams là tên một talkshow ở Mỹ và cũng là tên người chủ xị. Talkshow này có một chương trình trong đó khách mời tham dự là những người đang có nghi ngờ về huyết thống với con cái. Họ sẽ thử ADN để xác định rồi sau khi có kết quả, họ sẽ lên chương trình tiếp theo để chia sẻ cảm nghĩ của mình.

[9] “Paparazzi” nghĩa là thợ săn ảnh.

[10] Long Island là tên hòn đảo tọa lạc ở ngoài khơi bang New York, Mỹ. Từ Island trong tiếng Anh nghĩa là đảo, Long là dài, ở đây Darcy cứ tưởng “Long Island” là hòn đảo dài nào đó.

[11] John Hinckley con (John Warnock Hinckley, Jr., sinh năm 1955) là kẻ đã âm mưu ám sát tổng thống Mỹ Ronald Reagan ở Washington DC ngày 30 tháng 3 năm 1981. Hinckley thoát khỏi vòng lao lý nhờ được xác định mắc bệnh tâm thần và được điều trị trong bệnh viện St. Elizabeths ở Washington DC từ đó đến nay.

[12] Nguyên gốc “mind the gap”, là một lời cảnh báo phổ biến được sử dụng lần đầu tiên vào năm 1969, nhắc nhở khách đi tàu điện ngầm cần cẩn trọng khi bước qua khoảng trống giữa cửa tàu và thềm ga.

[13] Inkblot test: một dạng trắc nghiệm tâm lý do nhà tâm thần học người Thụy Sĩ Hermann Rorschach tạo ra, trong đó vết mực loang được sử dụng như một công cụ chẩn đoán tâm lý, tính cách của người làm trắc nghiệm.

[14] Helen Adams Keller (27/6/1880 - 1/6/1968) là tác giả người Mỹ, đồng thời là một nhà hoạt động chính trị và là giảng viên. Bà là người khiếm thị và khiếm thính đầu tiên trên thế giới được nhận bằng tú tài văn chương. Câu chuyện về những nỗ lực không mệt mỏi của Anne Sullivan, giáo viên của bà, vượt qua những hàng rào cách ly của người khuyết tật để dạy bà giao tiếp được với thế giới xung quanh được biết đến rộng rãi qua bộ phim The Miracle Worker.

[15] Breakfast with Frost là tên một chương trình talk show về đề tài chính trị của đài BBC, phát vào mỗi sáng Chủ nhật và kéo dài từ năm 1993 đến 2005, do David Paradine Frost làm chủ xị.

[16] Sự lựa chọn của Sophie (Sophie's Choice) là tiểu thuyết của tác giả William Styron, cuốn sách kể về cuộc đời của Sophie Zawistowska, người phụ nữ gốc Ba Lan sống sót trở về từ trại tập trung của Đức Quốc xã. Khi còn ở trong trại, Sophie bị buộc phải hy sinh một trong hai đứa con của

mình để đưa kia được sống. Lựa chọn đó khiến Sophie vô cùng đau khổ và bị giày vò bởi cảm giác tội lỗi, mãi mãi không thể quên được.

[17] Viết tắt của cụm “Center for Loss in Multiple Birth” - Hội chia sẻ mất mát của những người mang đa thai.

MỤC LỤC

LỜI CẢM ƠN

MỞ ĐẦU

MỘT

HAI

BA

BỐN

NĂM

SÁU

BẢY

TÁM

CHÍN

MƯỜI

MƯỜI MỘT

MƯỜI HAI

MƯỜI BA

MƯỜI BỐN

MƯỜI LĂM

MƯỜI SÁU

MƯỜI BẢY

MƯỜI TÁM

MƯỜI CHÍN

HAI MƯỜI

HAI MƯỜI MỐT

HAI MƯỜI HAI

HAI MƯỜI BA

HAI MƯỜI TƯ

HAI MƯỜI LĂM

HAI MƯỜI SÁU

HAI MƯỜI BẢY

HAI MƯƠI TÁM
HAI MƯƠI CHÍN
BA MƯƠI
BA MƯƠI MỐT
BA MƯƠI HAI
HAI NĂM SAU
CHÚ THÍCH